

দ্বাত্রিংশতিতম প্রকাশ, ২০২৫-২৬

নিবেদন

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী

অজ্ঞানতা

এলাহ

ভয়

অবিশ্বাস

হতাশা

অসফলতা

অন্ধকাৰ

সাধনা

শিক্ষা

জ্ঞান

বিশ্বাস

পৰিশ্রম

নিবেদনৰ বেটুপাত

ক্ষণিক চিন্তাৰ অৱলোকন

নিবেদনৰ বেটুপাতৰ জৰিয়তে জীৱনৰ এক গভীৰ দৰ্শন প্ৰকাশ কৰাৰ প্ৰচেষ্টা কৰা হৈছে। প্ৰতিটো অংশত নিহিত হৈ আছে এক বিশেষ বাৰ্তা। 'নিবেদন' কেৱল এখন সাহিত্য পত্ৰিকাৰ নাম নহয়, ই জ্ঞান, আত্মানুসন্ধান আৰু মানৱ জীৱনৰ উন্নতিৰ এক প্ৰতীক। বেটুপাতত প্ৰতিবিম্বিত অন্ধকাৰৰ পৰা পোহৰলৈ আগবাঢ়ি যোৱা যুৱকজন প্ৰতিজন শিক্ষাৰ্থী আৰু জ্ঞান-অন্বেষীৰ প্ৰতীক। তেওঁ জীৱনৰ বাধা-বিপত্তি অতিক্ৰম কৰি জ্ঞান, শিক্ষা আৰু সফলতাৰ দিশে আগবাঢ়িছে। বাওফালৰ শিলৰ দেৱালত লিখা "অজ্ঞানতা, এলাহ, ভয়, অবিশ্বাস, হতাশা, অসফলতা আৰু অন্ধকাৰ" আদি শব্দসমূহে জীৱনৰ স্বাভাৱিক চিন্তা আৰু বাধাসমূহক বুজাইছে। এইবোৰে মানুহক আগবাঢ়িবলৈ বাধা দিয়ে। তাৰ বিপৰীতে শিলৰ খোজবোৰত লিখা "পৰিশ্রম, বিশ্বাস, জ্ঞান, শিক্ষা আৰু সাধনা" সফলতাৰ পাঁচটা মূল স্তম্ভ। এই গুণসমূহক ধৰি আগবাঢ়িলেহে জীৱনত সঁচা অৰ্থত উন্নতি লাভ কৰিব পাৰি। মাজত থকা খোলা দুৱাৰখন নতুন সুযোগ, আশাৰ পোহৰ আৰু আত্ম-উন্নয়নৰ পথৰ প্ৰতীক। দুৱাৰৰ ভিতৰৰ গছজোপা জ্ঞান, সুস্থিশীলতা আৰু জীৱনৰ বিকাশক সূচায়। উজ্জল আকাশ আৰু উৰি যোৱা চৰাইবোৰে স্বাধীন চিন্তা, মুক্ত মন, নতুন সন্ধান আৰু সফল ভৱিষ্যতৰ প্ৰতীক।

মূল বাৰ্তা

অজ্ঞানতা, ভয় আৰু হতাশাৰ অন্ধকাৰ পৰিহাৰ কৰি পৰিশ্রম, বিশ্বাস, শিক্ষা, জ্ঞান আৰু সাধনাৰ জৰিয়তে জীৱনৰ পোহৰৰ দিশে আগবাঢ়ি যোৱাই 'নিবেদন'ৰ মূল উদ্দেশ্য।

এই বেটুপাতে পাঠকক কেৱল এখন পত্ৰিকা পঢ়িবলৈ নহয়, নিজৰ জীৱনক জ্ঞান, সাহিত্য, চিন্তা আৰু সুস্থিশীলতাবে আলোকিত কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে।

সম্পাদক-সঞ্জয় দাস

মহাবিদ্যালয় সংগীত

দীপবৰে পাৰতে চোৱা আজি উজলে
পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়
বিপিন বৰুৱা আৰু অনেক সুধীজনৰ
সপোনৰ ফুল ফুলে
দীপবৰে পাৰতে...
ধৰাপুৰ অঞ্চলৰ প্ৰতি ঘৰে
যিয়ে যেনেকৈ পাৰে
মনৰ হেঁপাহেৰে আজলি ভৰাই
শৰাই আগবঢ়ালে
ককালত টঙালি বান্ধি লৈ
জ্ঞানৰ মন্দিৰ সাজিলে...
দীপবৰে পাৰতে ...
অমৃত ভৰালী পথেৰে আজি
হেজাৰ জনে আগবাঢ়ে
চকুত লৈ দীপ্ত তৃষা
ভৱিষ্যত গঢ়িবলৈ
গুণী জ্ঞানী গুৰুজনে অহৰ্নিশে
জ্ঞানৰ সঁফুৰা যাচে।।
দীপবৰে পাৰতে...

কথা-সুৰ-সংগীত

প্ৰয়াত ড° বিজয়লক্ষ্মী দাস

সহযোগী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

জ্ঞানৰ মন্দিৰত
প্ৰভাতৰ সূৰ্যে
সিঁচি দিয়ে পোহৰৰ
অযুত বৰ্ণালী।
হাঁহিভৰা প্ৰাণবোৰ
জ্ঞানৰ অন্বেষণত
উজ্জলিছে হৃদয়ত
বৰ্ণমালাৰ দীপাৱলী।।

নীলিম সলিল জলধি তৰংগত
উজ্জলি উঠিছে তোমাৰ
বিজয়ৰ ধ্বজা,
এয়া নহয় কোনো কিতাপৰ পাতত থকা
লোককথাৰ কাহিনী,

গুৰুজনাৰ আদৰ্শৰে বাট বুলি বুলি
হৃদয় পৰশি যোৱা
জপমালাৰ মণি অনন্ত।

নিবেদনৰ পাতত জিলিকি উঠিছে
নতুনৰ দিগন্ত।
অজ্ঞানতা দূৰ কৰি
আহা আমি সবে পাতো
আনন্দৰ বসন্ত।।

দ্বাত্রিংশতিতম প্রকাশ, ২০২৫-২৬

নিবেদন

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী

NIBEDAN

VOL. 32, 2025-26

তত্ত্বাবধায়ক
ড° জয়ন্ত প্রসাদ কুমার
ড° কুকিলা গোস্বামী

সম্পাদক
সম্ভ্রম দাস

NIBEDAN

The Annual Magazine of Paschim Guwahati Mahavidyalaya, Guwahati-17, Edited by Sakhyam Das and published by the Paschim Guwahati Mahavidyalaya Students' Union.

নিবেদন

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ, দ্বাত্রিংশতিতম সংখ্যা : ২০২৫-২৬
অমৃত ভৰালী পথ, ধাপাপুৰ, গুৱাহাটী- ১৭, কামৰূপ (মহানগৰ), অসম

সম্পাদনা সমিতি

উপদেষ্টা

ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য

অধ্যক্ষা, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

ড° মৃন্ময়ী ভট্টাচাৰ্য্য

শৈক্ষিক সমন্বয়ক, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

তত্ত্বাবধায়ক

ড° জয়ন্ত প্ৰসাদ কুমাৰ, সহকাৰী অধ্যাপক- হিচাপবিদ্যা বিভাগ

ড° কুকিলা গোস্বামী, সহকাৰী অধ্যাপিকা- অসমীয়া বিভাগ

শিক্ষক সদস্য

শ্ৰীযুত ভূপেন দাস, বিভাগীয় প্ৰধান- হিন্দী বিভাগ

ড° পূৰৱী কলিতা, বিভাগীয় প্ৰধান- অসমীয়া বিভাগ

ড° মধুলিমা চলিহা, সহকাৰী অধ্যাপিকা- ইংৰাজী বিভাগ

ড° জিণ্টু গোঁহাই, সহকাৰী অধ্যাপক- ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

ড° প্ৰিয়ংকা বেনাৰ্জী, সহকাৰী অধ্যাপিকা- শিক্ষা বিভাগ

ড° হিমাশ্ৰী বৰ্মন, সহকাৰী অধ্যাপিকা- অসমীয়া বিভাগ

শ্ৰী লক্ষ্যজ্যোতি দাস, অতিথি অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

সম্পাদক - সক্ষম দাস

ছাত্ৰ সদস্য - পিকুমণি দাস, আৰিফ আলী, পাৰ্থ শৰ্মা

বেটুপাত : সক্ষম দাস

ডিটিপি : লক্ষ্যজ্যোতি দাস

অংগসজ্জা : সুৰেন ভদ্র

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ

‘নিবেদন’ক সমৃদ্ধ কৰি তোলা
প্ৰতিজন লেখক-লেখিকা,
শুভাকাংক্ষী আৰু উপদেশ তথা
সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা
অধ্যক্ষা মহোদয়া সমন্বিতে
শিক্ষক-কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ আন্তৰিক
কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মুদ্ৰক : এক্সক্লুছিভ ডিজাইন, মালিগাঁও, গুৱাহাটী-১২

Ph. 7002561151

- অজানিতে বৈ যোৱা ভুল-ত্রুটিৰ বাবে সম্পাদনা সমিতি ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী।
- প্ৰতিটো লেখাৰ মৌলিকত্ব, তথ্য আৰু মতামতৰ বাবে লেখক নিজে দায়ী, সম্পাদনা সমিতি নহয়।

উচৰ্গা

এক অপ্রত্যাশিত বাৰ্তাত থমকি ৰ'ল আমাৰ দুভৰি। এয়া নাছিল কোনো পৰীৰ দেশৰ মায়াৰী সাধুকথাৰ তদ্ৰাজাল। এয়া আছিল হৃদয় বিদাৰি যোৱা এক দুঃসংবাদ। এজন ঈশ্বৰ পুত্ৰৰ মৃত্যু; যাৰ নাম জুবিন গাৰ্গ। যিগৰাকী শিল্পীৰ মৃত্যুৱে নিমিষতে সলনি কৰি দিলে অসমৰ ভৌগোলিক মানচিত্ৰ। বেদনা বিধুৰ আৰু অকল্পনীয় এই বাৰ্তাত আমি যেন সকলোৱে সঁচাকৈয়ে বাকৰুদ্ধ হৈ পৰিলোঁ। হৈ পৰিলোঁ মৰ্মাহত। অসমীয়া জাতি সত্তাৰ স্বাভিমান, অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন জুবিন গাৰ্গৰ মৃত্যুৱে সমগ্ৰ বিশ্ববাসীক স্তব্ধ কৰি থৈ গ'ল। মায়াবিনী ৰাতিৰ বুকুত হেৰাই গ'ল এটি উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ।

জুবিন গাৰ্গ মানৱীয় সত্তা নাছিল; তেখেত আছিল ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত মানৱীয় সত্তা। পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা অশ্ৰুসিক্ত নয়নেৰে সুগভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে ঈশ্বৰ পুত্ৰ জুবিন গাৰ্গৰ কৰকমলত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'নিবেদন' অন্তঃকৰণেৰে অৰ্পণ কৰিলোঁ।

—সম্পাদনা সমিতি—

শ্রদ্ধাঞ্জলি

জুবিন গাৰ্গ (শিল্পী, পৰিচালক)
 দীপক শৰ্মা (আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বাঁহী বাদক)
 পূৰৱী শৰ্মা (বোলছবি অভিনেত্ৰী)
 আশা ভোচলে (বিশিষ্ট কণ্ঠশিল্পী)
 ধৰ্মেন্দ্ৰ (বলিউডৰ অভিনেতা)
 চৈয়দ ছাদুল্লা (সংগীত শিল্পী)
 ৰামচৰণ ভঁৰালী (নাগাৰা নামৰ শিল্পী)
 গোবৰ্ধন আছৰাণী (বলিউডৰ কৌতুক অভিনেতা)
 পংকজ ধীৰ (অভিনেতা, মহাভাৰতৰ 'কৰ্ণ' চৰিত্ৰত ৰূপায়ন)
 প্ৰফুল্ল গোবিন্দ বৰুৱা (আছাম টিবিউন গোষ্ঠীৰ পৰিচালন সঞ্চালক)
 ড° বসন্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য (বিশিষ্ট সাহিত্যিক, সমালোচক)
 সতীশ শ্বাহ (জনপ্ৰিয় অভিনেতা)
 কামিনী কৌশল (বিশিষ্ট অভিনেত্ৰী)
 সুলক্ষনা পণ্ডিত (বিশিষ্ট গায়িকা)
 পীয়ুস পাণ্ডে (বিজ্ঞাপন প্ৰতিষ্ঠাতা)
 কুলেন্দ্ৰ ৰায়চৌধুৰী (বিশিষ্ট নাট্যশিল্পী)
 জোনমণি দাস (বিশিষ্ট কবি)
 ফাইলাও বসুমতাৰী (অভিনেতা)
 কবীন্দ্ৰ দাস (অভিনেতা)

লগতে.....

জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে এই বৰ্ষটোত জীৱন-বন্তি নিৰ্বাপিত হোৱা পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ লগত
 জড়িত পুৰোধা ব্যক্তিসকল, উজনি অসমৰ বানপানীত ঘৰ-পৰিয়াল এৰি আকস্মিকভাৱে মেলানি
 মগা প্ৰতিজন ব্যক্তি আৰু সাহিত্য-সমাজ-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত অসমৰ লগতে বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত
 অৱদান আগবঢ়াই যোৱা বিশিষ্ট ব্যক্তিসকললৈ গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

—সম্পাদনা সমিতি—

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

মুখ্যমন্ত্রী, অসম
Chief Minister, Assam

দিছপুৰ

চি এম এছ. ৭/২০২৩/৭২৪৫

১১ ভাদ, ১৪৩৩ ভাস্কৰাব্দ

২৯ আগষ্ট, ২০২৬ ইং

শুভেচ্ছা বাণী

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী ‘নিবেদন’ৰ ২০২৫-২৬ শিক্ষাবৰ্ষৰ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ প্ৰস্তুতি চলোৱা বুলি জানিবলৈ পাই মই অত্যন্ত আনন্দিত হৈছোঁ। এই উদ্যোগ নিতান্তই শলাগিবলগীয়া।

মনৰ ভাবৰাশি সু-শৃংখলিত আৰু সুখপাঠ্যকৈ লিখিত ৰূপত প্ৰকাশ কৰাটো অতি কঠিন কাম। দীৰ্ঘদিনীয়া অভ্যাসৰ জৰিয়তেহে এই কলা আয়ত্ত কৰিব পৰা যায়। এখন সুচিন্তিত ৰচনাই পাঠকৰ মনোজগত আলোড়িত কৰি গভীৰভাৱে প্ৰভাৱিত কৰিব পাৰে। মানৱীয় চিন্তাৰ সংবৰ্ধনৰ ক্ষেত্ৰত গদ্যৰ থকা গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকাৰ বাবেই প্ৰসিদ্ধ সাহিত্যিক ই.এম. ফৰ্ণাৰে মন্তব্য কৰিছে এনেদৰে— ‘যদি গদ্য ৰচনাৰ অৱনতি ঘটে তেন্তে চিন্তাৰ অৱনতি ঘটে, আৰু ভাবৰ আদান-প্ৰদানৰ সকলো সুগম পথ বিচ্ছিন্ন হৈ যায়।’ উৎকৃষ্ট গদ্য ভাষা এটাৰো প্ৰাচুৰ্য আৰু সমৃদ্ধতাৰ চানেকী।

শিক্ষানুষ্ঠানৰ আলোচনী এখন হৈছে শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সৃষ্টিশীলতা বিকাশ তথা প্ৰকাশৰ এক উমৈহতীয়া মঞ্চ। বহু প্ৰতিভাৰ প্ৰথম সৃষ্টিৰ স্বাক্ষৰ এনে আলোচনীৰ পাততেই লিপিবদ্ধ হয়। এনে আলোচনীৰ পাততেই বহু নৱীন প্ৰতিভাই নিজৰ চিন্তা আৰু অনুভূতিক শব্দৰ ৰূপ দি আত্মপ্ৰকাশৰ প্ৰথম সুযোগ লাভ কৰে। ইয়াত বিজ্ঞান, সমাজ, সংস্কৃতি, অৰ্থনীতি আদি বিষয়ক প্ৰবন্ধ, কবিতা, গল্প, সাক্ষাৎকাৰ, চিত্ৰশিল্পৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষাৰ্থীসকলে নিজৰ চিন্তা, অনুভৱ আৰু সামাজিক সচেতনতা প্ৰকাশ কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰে। এনে অনুশীলনে শিক্ষাৰ্থীসকলৰ মাজত যুক্তিনিষ্ঠ চিন্তা আৰু সৃষ্টিশীল মনন গঢ়ি তোলাৰ লগতে কালক্ৰমত ভাষা-সাহিত্যৰ সমৃদ্ধিতো অৰিহণা যোগায়।

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ে শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সাহিত্য-চৰ্চাৰ ফচল হিচাপে ‘নিবেদন’ নামৰ আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি অহা কাৰ্য নিঃসন্দেহে প্ৰশংসনীয়। এই আলোচনীখনৰ জৰিয়তেই অদূৰ ভৱিষ্যতত অসমৰ সাহিত্যৰ জগতখনত এচাম প্ৰতিভাধৰ লিখক-সাহিত্যিকৰ জন্ম হ’ব বুলি গভীৰ আশাৰে মই আলোচনীখনৰ সফল প্ৰকাশ কামনা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

মন্ত্রী

मृत्योर्धेव जयते

Q. 18

(ডাঃ বণোজ পেণ্ড)

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

অধ্যাপক ননী গোপাল মহন্ত
উপাচার্য

শুভেচ্ছা বাণী

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২৫-২৬ বৰ্ষৰ ৩২ অংখ্যক বাৰ্ষিক আলোচনী 'নিবেদন' প্ৰকাশৰ শুভক্ষণত এই উদ্যোগৰ অন্তৰালত থকা প্ৰতিজন ব্যক্তিলৈ অৰ্বুদ শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। প্ৰবৃত্ততে শিক্ষানুষ্ঠানৰ ভূমিৰে বোৱা পাঠ্যক্ৰমৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰাতেই সীমাবদ্ধ নহয়, শিক্ষাৰ্থীসকলৰ ব্যক্তিত্বৰ বিকাশ, সৃষ্টিশীলতাৰ উন্মেষ আৰু সমাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতাৰ ভাৱধাৰাও গঢ় দিয়ে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে। উল্লেখনীয় যে, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় এই দিশত আগবঢ়োৱা অৱদান অতুলনীয়। আশা কৰিছোঁ এই আলোচনীখনে শিক্ষাৰ্থী, শিক্ষক, অভিভাৱক আৰু প্ৰতিজন আলোকসম্পানী পাঠকৰ মাজত এক সুদৃঢ় বন্ধন সৃষ্টি কৰিব আৰু নতুন প্ৰজন্মক জ্ঞানৰ পোহৰেৰে আলোবিত কৰি তুলিব। পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ এই উদ্যোগ সফল হওঁক আৰু আগবাঢ়ি যাওঁক জ্ঞান-বিজ্ঞান, সংস্কৃতি আৰু নৈতিকতাৰ পথত। শেষত, মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন সৰ্বাংগসুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ হৈ সৰ্বলোকেই সমাদৃত হোৱা কামনা কৰিলোঁ।

(অধ্যাপক ননী গোপাল মহন্ত)

উপাচার্য

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

দিনাংক ৪ ১৩-০৮-২০২৬

ড° দিলীপ কুমাৰ কলিতা

সভাপতি

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

পৰিচালনা সমিতি

ধৰাপুৰ, গুৱাহাটী-১৭

২৯ আগষ্ট, ২০২৬ চন

শুভেচ্ছা বাৰ্তা

গুৱাহাটী মহানগৰীৰ পশ্চিম প্ৰান্তত অৱস্থিত জ্ঞানৰ আলয় পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতি বছৰে 'নিবেদন' নামাকৰণেৰে আলোচনী এখন বৰ আগ্ৰহেৰে প্ৰস্তুত কৰি উলিয়ায়। এখন মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী কেৱল পুথি নহয়, ই হৈছে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভা, সৃষ্টিশীলতা আৰু চিন্তা-চৰ্চাৰ এক দাপোণ। দাপোণত মুখ চায় যিদৰে নিজক চিনিব পাৰি, ঠিক তেনেকৈ আলোচনীত লিখনি প্ৰকাশ পালে লুপ্ত প্ৰতিভা সুপ্ত হৈ উঠে।

মহাবিদ্যালয়ৰ ন ন সাহিত্যৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰিবলগীয়া আলোচনীখন প্ৰকাশ হোৱা কথা শুনি মই অতিকৈ উৎসাহিত হৈছো। আলোচনীখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনৰ অনুভৱৰ কোমল কঠীয়াৰে মহৎ সাহিত্যৰ অংকুৰণ হ'ব- কবিতা, চুটিগল্প, প্ৰবন্ধ আৰু অন্যান্য শিতানেৰে। ইয়াৰ মাধ্যমেৰেই আসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ ভেটি খন ধৰি উঠিব। আসমীয়া সাহিত্যত নৱ সংযোজন হ'ব বুলি এই নিশ্চিত।

প্ৰকাশ পাবলগীয়া আলোচনীখন সফলভাৱে উলিওৱাৰ বাবে অহোপুৰুষাৰ্থ চেষ্টা কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষা, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, সম্পাদনা সমিতি, লেখক-লেখিকা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক মই শলাগ লৈছো।

শেষত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

শুভেচ্ছাৰে—

ড° দিলীপ কুমাৰ কলিতা

সভাপতি

অধ্যক্ষাৰ মেজৰ পৰা...

গুৱাহাটীৰ পশ্চিম প্ৰান্তত অৱস্থিত, দীপৰ বিলৰ নৈসৰ্গিক শোভাৰে পৰিৱেষ্টিত ঐতিহ্যমণ্ডিত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ৩২ সংখ্যক বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ ‘নিবেদন’ প্ৰকাশ কৰিবলৈ পূৰ্ণ প্ৰস্তুতি চলোৱা বুলি জানিবলৈ পাই অতিশয় আনন্দিত হৈছোঁ। বাৰ্ষিকভাৱে প্ৰকাশ কৰি উলিওৱা মুখপত্ৰখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ দাপোণস্বৰূপ। প্ৰতিখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ বাৰ্ষিকভাৱে প্ৰকাশিত মুখপত্ৰখনৰ জৰিয়তে নৱ নৱ প্ৰতিভাৰ গঁজালি ওলায় আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁলোকক বগুৰাবলৈ শিকায় বৰ্ণিল সপোন সিঁচৰতি হৈ থকা উত্তৰণমুখী ভৱিষ্যতৰ দিশলৈ। একোখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ সৰ্বাংগীন দিশসমূহৰ লগতে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতিভাৰ প্ৰৱাহক দাঙি ধৰা মুখপত্ৰখন সেই সময়ৰ এক জীৱন্ত দলিলস্বৰূপ।

নতুন শিক্ষানীতি অনুসৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক জীৱনত সফল হ’বলৈ হ’লে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ লগতে একাগ্ৰতা, সুশৃংখলতা, নৈতিকতা, মূল্যবোধ ইত্যাদিৰে গুণান্বিত কৰি সামগ্ৰিকভাৱে আগুৱাই নিয়াটো প্ৰতিটো শিক্ষানুষ্ঠানৰে গুৰু দায়িত্ব। ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ সু-সমন্বয়তহে জ্ঞানৰ পোহৰে পাহি মেলে। নিয়মীয়া পাঠদান আৰু পাঠগ্ৰহণৰ লগতে বিকাশমুখী শিক্ষাৰ পৰিৱেশ এটা মহাবিদ্যালয়ত গঢ়ি উঠাটো নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়, যিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে শিক্ষককো সমাজৰ একো একোপাহ প্ৰস্ফুটিত কুসুম হিচাপে গঢ়ি তুলিব।

নতুন শিক্ষানীতিয়ে নিৰ্দিষ্ট বিষয় গুৰু আৰু লঘু পাঠ্যক্ৰমৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক যোগ্যতা, দক্ষতা, মূল্যবোধ, বহুমুখী পাঠ্যক্ৰমৰ জ্ঞান দিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সামগ্ৰিক বিকাশৰ বাবে প্ৰয়োজনীয়। যাৰ ফলত গতিশীল আধুনিক সমাজত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিকাশমুখী শিক্ষাৰ লগতে স্ব-নিয়োজনৰ শিক্ষা তথা বৃত্তিমূলক শিক্ষাৰে আগুৱাই যাব পাৰিব। এয়া বিদ্যায়তনিক ক্ষেত্ৰত সুখবৰ যদিও সময়ে সময়ে বিভিন্ন প্ৰত্যাহ্বানে শিক্ষক তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক জুৰুলা কৰিছে। এই প্ৰত্যাহ্বানসমূহৰ স’তে মাৰ বান্ধি যুঁজিবলৈ শৈক্ষিক দিশৰ লগতে অন্যান্য সৃষ্টিশীল দিশৰো আমি বিকাশ ঘটাব লাগিব। এনে সৃষ্টিশীল দিশৰ বিকাশৰ এক উপযুক্ত মাধ্যম হৈছে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰখন। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ ‘নিবেদন’ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালবৰ্গৰ অতি মৰমৰ এক আৱেগিক প্ৰকাশ। শিক্ষক-কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভিজ্ঞতা, চিন্তাধাৰা, সৃষ্টিশীলতা, ভাৱ-ভাষা, অনুভূতি আদিয়ে প্ৰকাশৰ মুখ দেখে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰৰ জৰিয়তে। আমাৰ ‘নিবেদন’ ইয়াৰে এক উজ্জ্বল প্ৰকাশ।

আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত অক্লান্তভাৱে কাম কৰা তত্বাৱধায়ক, সম্পাদক, সম্পাদনা সমিতি, লেখক-লেখিকা আৰু ছপাশালৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আমি আশা ৰাখিছোঁ গৰুৰ খোজত বিশাল আকাশখন দেখাৰ দৰে আমাৰ ‘নিবেদন’ ৰ লেখনিসমূহেও ইতিহাস, শিক্ষণ, যুৱ-দৰ্শন, চলচ্চিত্ৰ, বাণিজ্য, পাৰিপাৰ্শ্বিকতা ইত্যাদি বিভিন্ন দিশৰ পৰিস্পৰণ ঘটাই সমাজত আদৰ পাবলৈ সক্ষম হ’ব।

ধন্যবাদেৰে—

ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য

অধ্যক্ষা, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

তহাবধায়কৰ দু-আধাৰ...

এটা জাতিৰ অতীতৰ গৌৰৱ, ভৱিষ্যতৰ সংগ্ৰাম আৰু স্বপ্ন কেৱল সাহিত্যৰ মাধ্যমতেই চিৰঞ্জীৱ হৈ ৰয়। যিটো জাতিৰ সাহিত্য যিমান চহকী, সেই জাতি বিশ্বত সিমানেই মহীয়ান আৰু শক্তিশালী ৰূপে পৰিগণিত হয়। সেয়েহে কোৱা হয়, সাহিত্য এটা জাতিৰ দাপোন। ফৰাচী দাৰ্শনিক ভল্টেয়াৰে সাহিত্যক আত্মাৰ খাদ্যৰে তুলনা কৰি কৈছিল, সাহিত্যই মানুহৰ চিন্তাক মুক্ত কৰি সমাজলৈ কঢ়িয়াই আনে আলোক। এই ক্ষেত্ৰত কব পাৰি, যি দাপোনেৰে মানুহে নিজৰ বাহ্যিক ৰূপটো চাব পাৰে, সাহিত্য হল সেই দাপোন, যাৰ মাধ্যমেৰে এটা জাতিয়ে নিজৰ অন্তৰাত্মা, চৰিত্ৰ আৰু অস্তিত্বৰ পৰিচয় পায়।

বহু গ্ৰন্থৰ সমান্তৰালভাৱে সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত আলোচনীৰ ভূমিকা অপৰিসীম। এখন গ্ৰন্থই যিদৰে সমাজৰ বিবেক জগাই তুলিব পাৰে, সেইদৰে বিদ্যায়তনিক ক্ষেত্ৰ এখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশ, সাহিত্য চৰ্চাৰ অন্যতম ভেটি হ'ব পাৰে শিক্ষানুষ্ঠানৰ আলোচনী। শিক্ষাৰ্থীৰ বাবে অন্তৰৰ গভীৰতম প্ৰকাশ, মৌলিক চিন্তা, সামাজিক দ্ব্যবন্ধতাক সাক্ষাৰ ৰূপ দিয়ে বিদ্যায়তনিক ক্ষেত্ৰৰ আলোচনী এখনে। পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী 'নিবেদন'খন আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিব পাই মই যথেষ্ট সুখী অনুভৱ কৰিছোঁ। কলেজৰ আলোচনীখন কেৱল লিখনিৰ সংকলন নহয়; ই কলেজীয়া সমাজৰ সৃষ্টিশীলতা, বৌদ্ধিক কৌতুহল, প্ৰতিভা আৰু সামূহিক মনোভাৱৰ প্ৰতিফলন। 'নিবেদন'এ আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে তেওঁলোকৰ চিন্তা, ধাৰণা, অভিজ্ঞতা আৰু সৃষ্টিশীল ক্ষমতা প্ৰকাশৰ এক অৰ্থপূৰ্ণ মঞ্চ প্ৰদান কৰে। বৈচিত্ৰময় অৱদানৰ জৰিয়তে আলোচনীখনে আমাৰ প্ৰতিষ্ঠানৰ সজীৱ শৈক্ষিক আৰু সাংস্কৃতিক জীৱনক ধৰি ৰাখিছে আৰু বছৰৰ পিছত বছৰৰ স্মৃতি আৰু কৃতিত্বসমূহ সংৰক্ষণ কৰিছে।

নিবেদন

পৰিৱৰ্তিত শৈক্ষিক পৰিৱেশৰ লগত খাপ খুৱাই আমাৰ প্ৰতিষ্ঠানটোৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত সমালোচনাত্মক চিন্তাধাৰা, সৃষ্টিশীলতা, উদ্ভাৱন, আৰু সামগ্ৰিক বিকাশৰ বাবে প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ হৈ আছে। এন ই পি ২০২০ আৰু চাৰি বছৰীয়া স্নাতক কাৰ্যসূচী (এফ ৰাই ইউ জি পি)ৰ মনোভাৱে বহুবিষয়ক শিক্ষণ, দক্ষতা বিকাশ, অভিজ্ঞতাভিত্তিক শিক্ষণ, আৰু দায়িত্বশীল আৰু আত্মবিশ্বাসী ব্যক্তিৰ সামগ্ৰিক বিকাশক উৎসাহিত কৰে। মই বিশ্বাস কৰোঁ যে নিবেদনে বৈচিত্ৰময় কণ্ঠ আৰু দৃষ্টিভংগীক একত্ৰিত কৰি এই মূল্যবোধসমূহক প্ৰতিফলিত কৰে। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সম্পাদকীয় মণ্ডলী, অধ্যাপক সদস্য, কৰ্মচাৰী আৰু সকলো অৱদানকাৰীলৈ, যাৰ কাপত প্ৰকাশ পোৱা লিখনিৰে আমাৰ নিবেদনৰ সৌষ্ঠৱ বঢ়োৱাত সহায় কৰিলে তেওঁলোকলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ; যিসকলৰ নিষ্ঠা আৰু উৎসাহে এই প্ৰকাশন সম্ভৱ কৰি তুলিছে। আশাকৰোঁ ‘নিবেদন’এ যুৱ মনবোৰক পঢ়িবলৈ, চিন্তা কৰিবলৈ, সৃষ্টি কৰিবলৈ, আৰু সমাজলৈ অৰ্থপূৰ্ণভাৱে অৰিহণা যোগাবলৈ অনুপ্রাণিত কৰি যাব।

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী ‘নিবেদন’খন আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিব পাই মই যথেষ্ট সুখী অনুভৱ কৰিছোঁ। কলেজৰ আলোচনী কেৱল মাত্ৰ এখন আলোচনী নহয়; মহাবিদ্যালয়ৰ দলিল। ই সমাজৰ সৃষ্টিশীলতা, বৌদ্ধিক কৌতুহল, প্ৰতিভা আৰু অভিজ্ঞতা আৰু সৃষ্টিশীল ক্ষমতা প্ৰকাশৰ এক আৰু বছৰৰ পিছত বছৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত থকা সমালোচনাত্মক চিন্তাধাৰা, কাৰ্যসূচী উৎসাহে এই প্ৰকাশন সম্ভৱ কৰি তুলিছে। আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সন্মানীয়া অধ্যক্ষা মহোদয়া ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য সমন্বিতে সম্পাদনা সমিতি আৰু এক্সক্লুছিভ ডিজাইনৰ সমূহ কৰ্মকৰ্তালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ।

আশাকৰোঁ অনাগত দিনত ‘নিবেদন’ৰ অবিৰত সফলতা আৰু আমাৰ কলেজ সমাজৰ প্ৰতিজন সদস্যই শৈক্ষিক আৰু সৃষ্টিশীল বৃদ্ধিৰ দিশত আগবাঢ়ক, তাৰ বাবে আমাৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনালোঁ।

ধন্যবাদেৰে—

ড° জয়ন্ত প্ৰসাদ কুমাৰ

তত্ত্বাবধায়ক ‘নিবেদন’

তত্ত্বাবধায়িকাৰ অনুভৱ একলম...

সাহিত্য এটা জাতিৰ, এখন সমাজৰ জীৱন্ত প্ৰতিভা। সাহিত্য আৰু সমাজ এটা মূদ্ৰাৰ ইপিটি-সিপিটিৰ দৰে। সমাজৰ দাপোণ স্বৰূপ সাহিত্য অবিহনে এটা ভাষা বা জাতি জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। সৃষ্টিশীল মন, সৃজনীশীল প্ৰতিভা, অনুশীলন, কল্পনা, গভীৰ অধ্যয়নশীলতা, সংবেদনশীলতা আদি সাহিত্য সৃষ্টিৰ মৌলিক উপাদান। বিশ্বসাহিত্যৰ পৰা অসমীয়া সাহিত্যলৈ ভূমুকি মাৰি চাবলৈ হ'লে ভাষা-জাতি-দেশৰ সীমাৰ পৰিধি ভাঙি এটি বিশ্বমনৰ অধিকাৰী হ'ব লাগিব। এই বিশ্বমনক সন্তৰ কৰি তুলিছে তুলনামূলক সাহিত্য আৰু অনুবাদ অধ্যয়নে। বিশ্বসাহিত্যৰ বুকুত অন্তৰ্নিহিত হৈ থকা ভাৰতীয় সাহিত্য ভাৰতৰ বিভিন্ন প্ৰাদেশিক ভাষাত প্ৰকাশিত ভাৰতীয় আত্মাৰ ধ্বনি-প্ৰতিধ্বনি। নব্য ভাৰতীয় আৰ্যভাষাৰ অন্তৰ্গত অসমীয়া ভাষাৰ সাহিত্যসমূহতো এই অনুৰণন ধ্বনিত হৈছে। অসমীয়া সাহিত্য অসমীয়া জাতিৰ, অসমীয়া সমাজৰ পৰিচয় বহন কৰা দাপোণ।

অসমীয়া সাহিত্যৰ আমি আজি যি বৰ্ণিল পৰিক্ৰমাত থিয় হৈ আছোঁ, উভতি চালে আমি দেখা পাম আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ ভেঁটি নিৰ্মাণৰ পৰা আৰম্ভ কৰি পত্ৰে-পুষ্পে সুশোভিত কৰি তোলাত আলোচনী বা কাকতৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে। অৰুণোদই, জোনাকী, আৱাহন, ৰামধেনু আদি যুগৰ সৃষ্টিৰ আঁৰত প্ৰোথিত হৈ আছে একে নামৰ আলোচনীৰ সমাজত ৰূপান্তৰ সাধন কৰিব পৰা লেখক আৰু লেখাসমূহ।

বাৰ্ষিকভাৱে প্ৰকাশিত আলোচনী শিক্ষানুষ্ঠান একোখনৰ বৌদ্ধিক আৰু সৃজনীমূলক চিন্তা-চেতনাৰ বাহক, সমাজ চেতনাৰ প্ৰতিফলক। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ বৌদ্ধিক কৰ্ষণ, চিন্তা-চেতনাৰ পৰিস্ফুৰণ তথা ভাৱনাৰ প্ৰোজ্জ্বল ৰূপৰ প্ৰকাশে একো একোখন আলোচনীক কৰি তোলে বৌদ্ধিক নিয়ন্ত্ৰণ দৰে উজ্জল। এই আলোচনীবোৰ কেৱল মাত্ৰ বাৰ্ষিক যাত্ৰাৰ প্ৰকাশেই নহয়, ই নৱ প্ৰজন্মৰ বাবে সাহিত্য সাধনাৰ, বৌদ্ধিক চিন্তা-চৰ্চাৰ তথা সমাজ-ৰূপান্তৰৰো কঠীয়াতলী সদৃশ। বহু শিল্পী, সাহিত্যিকৰ সৃষ্টিশীল যাত্ৰাৰ সোপানো এই আলোচনীবোৰ।

গুৱাহাটী মহানগৰৰ পশ্চিম প্ৰান্তৰ উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ স্বৰূপ পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'নিবেদন' শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ শিক্ষক-শিক্ষার্থীৰ বাৎসৰিক প্ৰকাশ। তেওঁলোকৰ কলাত্মক ভাৱনাৰ সৃষ্টিশীল তথা বিদ্যায়তনিক চিন্তা-চৰ্চাই আলোচনীখনৰ মাধ্যমেদি গাঁজালি মেলি সমকালীন সমাজ-চেতনাৰ বৰ্ণিল প্ৰকাশেৰে সাৰ্বজনীনতাৰো পৰিচয় বহন কৰে, যি সাৰ্বজনীনতা সফল সাহিত্যৰ বুনয়াদ স্বৰূপ। 'নিবেদন'ৰ দ্বিত্ৰিংশতিতম সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বিশেষ ব্যক্তিসকলৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। ২০২৫-২৬ বৰ্ষৰ আলোচনী বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়িকাৰ দায়িত্ব দিয়াৰে পৰা আৰম্ভ কৰি আলোচনীখন প্ৰকাশ হৈ ওলোৱালৈকে এই এবছৰীয়া যাত্ৰাকালত মই যথেষ্ট প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈছোঁ। তথাপিও বাৰে বাৰে নিজকে জীয়েক দি আজি আলোচনীখন সকলোৰে হাতত তুলি দিবলৈ পাই সুখী অনুভৱ কৰিছোঁ। এই সুখ মেঘাচ্ছন্ন আকাশৰ পিছত ওলোৱা বেলিৰ স্নিগ্ধ হাঁহি যেন। জ্ঞানৰ অন্বেষণ, প্ৰতিভাৰ অনুসন্ধানৰ যাত্ৰা এটি 'নিবেদন'এ মুকলি কৰি দিছে নৱপ্ৰজন্মৰ বাবে। এই যাত্ৰা জ্ঞান আৰু প্ৰজ্ঞাৰে সুৰভিত হৈ অনাগত ভৱিষ্যতক পোহৰৰ বাট দেখুৱাওক। যিসকল সতীৰ্থ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী আৰু মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁলোকৰ ভাৱনাৰ প্ৰকাশ ঘটাই 'নিবেদন'ৰ সাক্ষাৰ ৰূপ দিয়াত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ালে, তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষা ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য বাইদেউ, উপাধ্যক্ষা ড° মৃন্ময়ী ভট্টাচাৰ্য বাইদেউ, সতীৰ্থ তত্ত্বাবধায়ক ড° জয়ন্ত প্ৰসাদ কুমাৰ ছাৰ, সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্য শ্ৰীযুত ভূপেন দাস ছাৰ, ড° পূৰ্বী কলিতা বাইদেউ, ড° মধুলিমা চলিহা বাইদেউ, ড° জিণ্টু গোঁহাই, ড° প্ৰিয়ংকা বেনাৰ্জী, ড° হিমাশ্ৰী বৰ্মন, লক্ষ্যজ্যোতি দাস আৰু সম্পাদক সক্ষম দাসলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। যথেষ্ট কষ্ট সহকাৰে আলোচনীখন সময়মতে প্ৰকাশ কৰি দিয়াৰ বাবে 'এক্সক্লুছিভ ডিজাইন' প্ৰেছৰ সমূহ কৰ্মকৰ্তাৰ ওচৰত আমি চিৰ কৃতজ্ঞ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যক মোৰ তৰফৰ পৰা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি সাধন হৈ মহাবিদ্যালয়খন প্ৰগতিৰ আলোকেৰে উজ্জ্বল হৈ উঠক, সেয়া মোৰ আন্তৰিক কামনা।

ধন্যবাদেৰে—

ড° কুকিলা গোস্বামী

তত্ত্বাবধায়ক 'নিবেদন'

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

সম্পাদকীয়...

দ্বিত্বিংশতিতম্ প্ৰকাশ, ২০২৫-২৬

নিবেদন

“শব্দই কেৱল অনুভূতিক প্ৰকাশ নকৰে; শব্দই সময়ক ধৰি ৰাখে, স্মৃতিক সংৰক্ষণ কৰে আৰু এটা প্ৰজন্মৰ চিন্তা-চেতনাক আন এটা প্ৰজন্মলৈ কঢ়িয়াই নিয়ে।” এই বিশ্বাসক হৃদয়ত ধাৰণ কৰি পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০২৫-২৬ বৰ্ষৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাপে মোৰ এই প্ৰতিবেদন আগবঢ়াইছোঁ।

অসমীয়া জাতি, ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ অস্তিত্ব আৰু স্বাভিমান ৰক্ষাৰ বাবে জীৱন উৎসৰ্গা কৰা প্ৰতিগৰাকী বীৰ শহীদলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠালগ্নৰ পৰা ইয়াৰ শৈক্ষিক উৎকৰ্ষ, সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য আৰু গৌৰৱময় পৰিচয় অক্ষুণ্ণ ৰখাৰ বাবে যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে নিষ্ঠা, ত্যাগ আৰু দূৰদৰ্শিতাবে অৱদান আগবঢ়াই আহিছে, তেওঁলোকক গভীৰ শ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ স্বৰ্গীয় বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে বৰ্তমানৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষা, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু সমগ্ৰ মহাবিদ্যালয় পৰিয়াললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

২০২৫-২৬ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব লাভ কৰাটো মোৰ বাবে কেৱল এটা পদ বা দায়িত্ব নহয়; ই আছিল এক সৃষ্টিশীল যাত্ৰা, এক বৌদ্ধিক সাধনা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে জড়িত অসংখ্য স্মৃতিক শব্দৰ মাজেৰে সংৰক্ষণ কৰাৰ এক অনন্য সুযোগ। এখন মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী কেৱল কেইখনমান পৃষ্ঠা বা লেখা-সমষ্টি নহয়; ই হৈছে সেই সময়ছোৱাৰ চিন্তা, অনুভৱ, প্ৰতিভা, সপোন, অভিজ্ঞতা আৰু সৃষ্টিশীলতাৰ এক জীৱন্ত দলিল। সেয়েহে আলোচনী এখন সম্পাদনা কৰাৰ দায়িত্ব মোৰ বাবে একে সময়তে আনন্দৰ আৰু দায়িত্ববোধৰ বিষয় আছিল।

এটা বছৰ, অসংখ্য সৃষ্টিৰে :

মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভাক প্ৰকাশৰ সুযোগ প্ৰদান কৰা, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আগ্ৰহ বৃদ্ধি কৰা আৰু সৃষ্টিশীল চিন্তাক উৎসাহিত কৰাই আলোচনী বিভাগৰ অন্যতম প্ৰধান উদ্দেশ্য আছিল। কবিতা, গল্প, প্ৰবন্ধ, ৰম্যৰচনা, ভ্ৰমণ-কাহিনী, স্মৃতিচাৰণ, চিত্ৰকলা তথা বিভিন্ন সৃষ্টিশীল লেখাৰ জৰিয়তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বহুমুখী প্ৰতিভাক এখন উমৈহতীয়া মঞ্চত একত্ৰিত কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

আলোচনী প্ৰস্তুতিৰ সমগ্ৰ যাত্ৰাত বিভিন্নজনৰ পৰা লেখা সংগ্ৰহ, লেখা নিৰ্বাচন, সম্পাদনা, ভাষাশুদ্ধি, বিষয়বস্তুৰ সামঞ্জস্য ৰক্ষা আৰু আলোচনীখনক এক সুসংহত ৰূপ দিয়াৰ কামত যথাসম্ভৱ নিষ্ঠাৰে আগবাঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। প্ৰতিটো লেখা মোৰ বাবে কেৱল একোটা ৰচনা নাছিল; প্ৰতিটো লেখাৰ আঁৰত আছিল এগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চিন্তা, অনুভৱ আৰু সৃষ্টিশীল সত্তা। সেইবাবেই প্ৰতিটো অৱদানক যথোচিত মৰ্যাদা আৰু গুৰুত্ব দিয়াৰ চেষ্টা কৰা হৈছে। এই আলোচনীখনে কেৱল সাহিত্যৰ ৰসাস্বাদন কৰোৱাই নহয়, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত চিন্তাশীলতা, সৃষ্টিশীলতা আৰু নিজৰ মত প্ৰকাশৰ সাহস বৃদ্ধি কৰাত এক ক্ষুদ্ৰ অথচ অৰ্থপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব বুলি আশা কৰিছোঁ।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ :

এই সমগ্ৰ সৃষ্টিশীল যাত্ৰাত মোৰ তত্বাৱধায়ক ড° জয়ন্ত প্ৰসাদ কুমাৰ ছাৰ, তত্বাৱধায়িকা ড° কুকিলা গোস্বামী বাইদেউ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষা ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য মহোদয়াৰ পৰামৰ্শ, উৎসাহ, সহযোগিতা আৰু সুদূৰপ্ৰসাৰী দৃষ্টিভংগী মোৰ বাবে সদায় এক শক্তিশালী প্ৰেৰণা হৈ ৰৈছে। তেওঁলোকৰ সহায় আৰু আশীৰ্বাদ অবিহনে আলোচনী বিভাগৰ কামসমূহ সুচাৰুৰূপে আগবঢ়াই নিয়াটো সম্ভৱ নহ'লহেঁতেন। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো সন্মানীয় শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়া আৰু সদস্য, আলোচনী বিভাগৰ সৈতে জড়িত প্ৰতিগৰাকী সহায়ক, লেখক-লেখিকা আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। সময়, পৰিশ্ৰম, পৰামৰ্শ আৰু সৃষ্টিশীল অৱদানেৰে যিসকলে এই যাত্ৰাক সমৃদ্ধ কৰিছে, তেওঁলোকৰ প্ৰতিগৰাকীৰ অৱদান এই আলোচনীৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাত কোনোবা নহয় কোনোবা ৰূপত প্ৰতিফলিত হৈ ৰ'ব।

সামৰণি :

এটা বছৰ কেতিয়া পাৰ হৈ গ'ল, সেয়া হয়তো সময়ে কেতিয়াও অনুভৱ কৰিবলৈ নিদিলে; কিন্তু এই যাত্ৰাৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্তই মোক কিবা নহয় কিবা শিকাই গ'ল। সম্পাদনাৰ দায়িত্বই মোক কেৱল লেখা পৰীক্ষা কৰিবলৈ বা আলোচনী এখন সজাবলৈ শিকোৱা নাই; ই মোক মানুহৰ চিন্তা শুনিবলৈ, ভিন্ন মতক সন্মান কৰিবলৈ, সৃষ্টিশীলতাক মূল্য দিবলৈ আৰু এটা সামূহিক প্ৰয়াসক সফল ৰূপ দিবলৈ শিকাইছে। এই যাত্ৰাত অজানিতে যদি মোৰ দ্বাৰা কোনো ভুল-ভ্ৰুটি বা কাৰোবাৰ প্ৰতি কোনো অনিচ্ছাকৃত অসুবিধাৰ সৃষ্টি হৈছে, তাৰ বাবে আন্তৰিকভাৱে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ। মোৰ ওপৰত আস্থা ৰাখি এই দায়িত্ব অৰ্পণ কৰাৰ বাবে পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

শেষত, এই আলোচনীখনক কেৱল এখন প্ৰকাশনা হিচাপে নহয়, এটা সময়ৰ সাক্ষী, এখন প্ৰজন্মৰ কণ্ঠ আৰু অসংখ্য সপোনৰ লিখিত প্ৰতিচ্ছবি হিচাপে পাঠকৰ হাতত অৰ্পণ কৰিছোঁ। ইয়াৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাই যেন জ্ঞানৰ দুৱাৰ মুকলি কৰে, সৃষ্টিশীলতাৰ বীজ সিঁচে আৰু আগন্তুক দিনৰ নতুন প্ৰজন্মক নিজৰ কথা ক'বলৈ সাহস দিয়ে-সেইয়াই মোৰ আন্তৰিক কামনা। পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক, সাহিত্যিক আৰু সাংস্কৃতিক যাত্ৰা অধিক সমৃদ্ধ হওক, ইয়াৰ গৌৰৱ আৰু সুনাম যুগে যুগে অক্ষুণ্ণ থাকক-এই শুভকামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

শ্ৰদ্ধা সহকাৰে-

সক্ষম দাস

সম্পাদক, নিবেদন

দ্বিত্বিংশতিতম্ প্রকাশ, ২০২৫-২৬

নিবেদন সম্পাদনা সমিতি

উপদেষ্টা

ড° মনীষা ভট্টাচার্য
অধ্যক্ষা

ড° মুনমুরী ভট্টাচার্য
শৈক্ষিক সমন্বয়ক

তহব্বাৰখায়ক

ড° জয়ন্ত প্রসাদ কুমার ড° কুকিলা গোস্বামী

সম্পাদক

সঙ্কম দাস

শিক্ষক সদস্য

শ্রী ভূপেন দাস

ড° পূৰ্বী কলিতা

ড° মধুলিমা চলিহা

ড° জিন্টু গৌহাই

ড° প্রিয়ংকা বেনার্জী

ড° হিমাশ্রী বৰ্মন

লক্ষ্যজ্যোতি দাস

ছাত্র সদস্য

পিকুমণি দাস

আৰিফ আলী

পাৰ্থ শৰ্মা

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভা, ২০২৫-২৬

পিকুমণি দাস
সভাপতি

প্রণয়জিৎ কলিতা
উপ সভাপতি

আৰিফ আলী
সাধাৰণ সম্পাদক

গোবিন্দ বাচফৰ
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক

ইয়াকুৰ আলী
ফ্রীড়া (গুরু শাখা) সম্পাদক

অবিনাশ কলিতা
ফ্রীড়া (লঘু শাখা) সম্পাদক

বিস্পী দাস
সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা

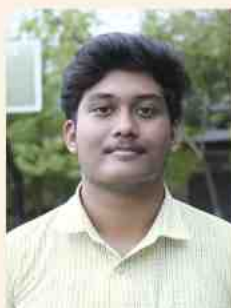
দিশামণি ডেকা
সংগীত সম্পাদিকা

এনিশা কলিতা
তর্ক আৰু আলোচনা
চক্ৰ সম্পাদিকা

ধৃতি বড়া
সমাজ সেৱা
আৰু উৎসৱ সম্পাদিকা

সক্ষম দাস
সাহিত্য আৰু আলোচনী
সম্পাদক

হেমাংগ ঠাকুৰীয়া
ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ
সম্পাদক

চুহানা বেগম
ছাত্রী জিৰণী কোঠাৰ
সম্পাদিকা

তত্ত্বাবধায়কমণ্ডলীৰ সৈতে ছাত্র একতা সভাৰ একাংশ

নিবেদন

৩২ তম সংখ্যা, বার্ষিক মুখপত্র

সূচীপত্র

বিকশিত ভাৰত :

- Raising Tomorrow's India: What the Data on Our Children Is Really Telling Us
✍ Dr. Manisha Bhattacharyya | 01

ইতিহাসৰ দৃষ্টিৰে :

- প্রতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ প্রয়াত বিপিন চন্দ্র বৰুৱা দেৱৰ সোঁৱৰণত ✍ নিৰেণ কলিতা | ০৬

মাতৃভাষা শিক্ষণ :

- মাতৃভাষা শিক্ষণ : জ্ঞান, সংস্কৃতি আৰু আত্মপৰিচয়ৰ ভেঁটি ✍ জেৰীণা আহমেদ | ০৮

গুৰুজনাৰ প্ৰাসংগিকতা :

- শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰাসংগিকতা : কিছু আংশিক চিন্তা ✍ ড° হজৰত আলী | ১০
- Theistic Monism in Srimanta Sankardeva's Philosophy :
A Comparative Study with Ramanujacharya's Visistadvaita ✍ Phanindra Medhi | 11

সত্ৰ-সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা :

- শিলপোতা সত্ৰ : ঐতিহ্য আৰু চমু পৰিচয় ✍ তৰালী কলিতা | ১৪

গ্ৰন্থ আলোচনা :

- A Critical analysis of the Novel Wuthering Heights ✍ Dr. Prabalika Sarma | 16
- ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ 'মিৰি জীয়ৰী' উপন্যাস ✍ পিংকু দাস | ১৯

চিন্তন আৰু মনন :

- মেধা প্ৰবাহৰ ঘৰমুৱা যাত্ৰা : ভাৰতৰ নিৰ্বাচিত প্ৰত্যাৱৰ্তী মেধা-প্ৰবাহ বাস্তৱ নে মিথ? ✍ ড° মৃন্ময়ী ভট্টাচাৰ্য্য | ২১
- Old Age and its Blues ✍ Dr. Marie Kalita | 24
- Regional Balance: India Between Iran, Israel and Palestine :
A Strategic Necessity in a Volatile Middle East ✍ Nilutpal Nath | ২৬
- The Illusion of Perfection ✍ Puja Thakuria | 30

স্বদেশপ্ৰেম :

- অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীৰ স্বদেশপ্ৰেমত এভূমুকি ✍ ধনেশ্বৰ কলিতা | ৩১

লোক-সংস্কৃতিৰ সুবাস :

- অসমীয়া লোকসংস্কৃতিৰ প্ৰেক্ষাপটত বিয়াগীত : এক অৱলোকন ✍ ড° হিমাত্ৰী বৰ্মন | ৩৫
- অসমীয়া পৰম্পৰাগত খাদ্যাভ্যাস ✍ হিমাত্ৰী কলিতা | ৪০

সূ . চী . প. ত্ৰ.

- বঙৰ উৎসৰ ফাকুৰা : এক সাংস্কৃতিক আৰু আধ্যাত্মিক বিশ্লেষণ ২ উৎপল কলিতা | ৪২

অর্থনীতি চিন্তা :

- Digital Payments and the Cashless Economy:
A New Era of Financial Transformation ২ Dharitri Sarmah | 44

কলাগুৰুৰ প্ৰাসংগিকতা :

- সুৰ দেউলৰ সুৰৰ আলাপ ২ কাজল দাস | ৪৬

চিত্ৰশিল্প :

- মধ্যযুগৰ চিত্ৰশিল্প ২ ধৰ্মজিৎ বাভা | ৪৮

দৰ্শন বিশেষ :

- The Importance of Values in Modern Society : A Philosophical Perspective
২ Jyotirmoy Baishya | ৫০

ঈশ্বৰ পুত্ৰ জুবিন গাৰ্গ :

- সুৰৰ ঈশ্বৰ ২ ড° মধুলিমা চলিহা | ৫২
- দ্যা হাৰ্টথ্ৰব ২ সঞ্জীৱ দাস | ৫৪
- জুবিনবিহীন ব'হাগ ২ তন্ময় কাকতি | ৫৫
- লুইত কণ্ঠ: জুবিন গাৰ্গ ২ জোনালী কলিতা | ৫৫
- চিত্ৰ পৰিচালক জুবিন গাৰ্গ ২ বিকাশ দত্ত | ৫৬
- জুবিন গাৰ্গৰ গীতত সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰণ ২ কংকনা শৰ্মা | ৬২

সাহিত্যৰ তাত্ত্বিক চিন্তা :

- দেশীবাদ ২ অংকিতা বৰুৱা | ৬৫

ভ্ৰমণ সাহিত্যৰ ৰেঙণি :

- এখন উপন্যাসোপম ভ্ৰমণ কাহিনী : 'লাইলাক ফুল ফুলিবৰ বতৰ' ২ লক্ষ্যজ্যোতি দাস | ৬৭

শিক্ষণ আৰু নৱপ্ৰজন্ম :

- Relevance of Spiritual Education in the Present Era ২ Achyut Talukdar | 70
- Students' Role in Reforming Society ২ Dr. Chaya Devi | 73
- Skills College Students Need Beyond Degrees ২ Dr. Birina Boro | 76

বুৰঞ্জীৰ পাতে পাতে :

- The Crown, The Court and The Bar Raja Phuleswari Kunwori ২ Bhaswati Kalita | 78
- The Unbroken Blade: The Legacy of the Ahom General ২ Bibek Kalita | 80
- অসমীয়া গৌৰৱ : কলিতা সমাজ কা ইতিহাস আৰু বিৱৰ্তন ২ ৱিকিমণি কলিতা | 83

যুৱ-দৰ্শন :

- Generation Youths and Gen Z's ২ Dr. Sofiul Islam Khan | 86
- Youths and their Political Alienation ২ Dr. Jintu Gohain | 88

বাণিজ্যৰ দৃষ্টিৰে :

- Entrepreneurship: Turning Ideas into Reality ২ Nabanita Choudhury | 91

সূ . চী . প. ত্ৰ.

- Rakesh Jhunjhunwala The man behind the Fortune ✎ Sakhyam Das | 93

নষ্টালজিয়া :

- A Beautiful Chapter of my life ✎ Divya Dey | 95

প্ৰযুক্তিৰ ৰূপছবি :

- Humanity in the Age of Technology: Are we becoming more connected or more alone? ✎ Juri Kalita | 96
- The Future of Artificial Intelligence in Business ✎ Debajeet Das | 98
- The Story of the Internet ✎ Puja Das | 100
- The Future of Quantum Computing ✎ Rishikesh Deka ✎ Sameer Hussain | 101
- Cybersecurity: Protecting the Digital World ✎ Trishna Das | 103

পাৰিপাৰ্শ্বিকতা :

- জলপ্লাৱন, দুৰ্দশা আৰু উজনি অসম ✎ সংগীতা ঘোষ | ১০৫
- The Story of the Amazon Rainforest ✎ Kapil Kumar | 108
- প্ৰাকৃতিক থেৰেপী ✎ কুলদীপ ঠাকুৰীয়া প্ৰাকটন ছাত্ৰ | 110

সাহিত্য বীক্ষা :

- কলম কা সিপাহী : মুংগী প্ৰেমচন্দ ✎ উপাসনা দাস | 112

ঐয়াঙে-দৈয়াঙে :

- মেঘৰ দেশত শিক্ষাৰ যাত্ৰা ✎ লোহিতা শৰ্মা | ১১৪

জীৱন-শৈলী :

- Fashion and Modern Youth: A Reflection of Identity ✎ Ayushree Payeng | ১১৫

অন্তৰংগ আলাপ :

- 'ভাৰতৰ অৰণ্য মানৱ' পদ্মশ্ৰী যাদৱ পায়েঙৰ সৈতে বাৰ্তালাপ | 116
- বিশিষ্ট জীৱবিজ্ঞানী ড° ৰুবুল মাউতৰ স'তে একশ্লোক | 120

মহাকাশৰ বতৰা :

- NASA Exploration ✎ Mrinal Das | 122

ভিন্ন প্ৰসংগ :

- Chenab Bridge ✎ Amrit Kr Ray | 124

গল্প মালিকা :

- আইৰ হাতৰ এমুঠি চাউল ✎ শ্ৰী দীপাংকৰ মেধি | ১২৬
- নৈৰ সিপাৰে থকা ঘৰটো ✎ হীনামণি দাস | ১২৭
- অদৃশ ✎ বিদ্যুৎ দাস | ১২৮
- মাজৰাতিৰ উৰুলি ✎ কংকনা দেৱী | ১২৯

চুটি ছবি :

- জীৱনৰ বৃক্ষ বিপদৰ পথেৰে ✎ চিন্টু ঠাকুৰীয়া | ১৩০

সূ . চী . প. ত্ৰ.

কবিতা কুঞ্জ :

- পেঞ্চন ঞ ড° নৃপেন্দ্ৰ নাথ মেধি | ১৩১
- কবিতা... ঞ নৰজ্যোতি দাস | ১৩২
- বিষাদৰ বগা চাদৰ ঞ গায়ত্ৰী নাথ | ১৩৩
- নতুন দিগন্তৰ আহ্বান ঞ আফতাৰ আলী | ১৩৩
- অনুভৱৰ স্তৱক ঞ বিদ্যুৎ দাস | ১৩৪
- অনুভৱৰ দলিচা ঞ জীমণি ৰাজবংশী | ১৩৪
- মইনো কোন ঞ কংকনা দেৱী | ১৩৫
- ৰাতিৰ জোনাক ঞ বিকাশ দাস | ১৩৫
- ফাগুন ঞ ৰিংকী ঠাকুৰীয়া | ১৩৬
- ৰিক্ত হৃদয় ঞ সমিৰ কলিতা | ১৩৬
- Home Was Never A Place -
It Was You ঞ Amanicha Borah | 137
- Why Would Anyone Choose to Love Me?
ঞ Dhritishmita Das | 137
- Only Just to Matter ঞ Rozleena Nargis | 138
- বো আখিৰী শাম ঞ অনবেশা দেবী বৰুৱা | 139
- নই ৰোশনী ঞ হিয়ামণি বৰা | 139
- অকেলা আদমী ঞ কুলদীপ ঠাকুৰীয়া | 140
- মাঁ কী ছায়া ঞ কৰিষ্মা দাস | 140

অনুসন্ধিৎসা :

- ‘মামণি ৰয়ছম গোস্বামী অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ’ৰ দ্বাৰা আয়োজিত
“ৰচনা প্ৰতিযোগিতা”ত স্থানপ্ৰাপ্ত ৰচনাসমূহ | ১৪১-১৫৩

ডাকোৱাল :

- নীলা খামৰ চিঠি | ১৫৪-১৫৫

নিয়মীয়া শিতান :

- Annual College Week 2025-26 : Result
- Editors and Teachers In-charge of ‘Nibedan’
- ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিবেদন
- ‘নিবেদন’ৰ ৰঙীন পৃষ্ঠা

Raising Tomorrow's India: What the Data on Our Children Is Really Telling Us

✍ Dr. Manisha Bhattacharyya

No child is born with character already installed. It is built, brick by brick, in the earliest years of life — mostly in two places: the home and the primary school classroom. In a country as vast and layered as India, what happens in these two spaces during a child's first decade doesn't stay there. It eventually shows up in how adults queue at a ration shop, how they vote, how they treat a colleague from a different community, and whether they call a helpline before it's too late.

Why a Child's Behaviour Is Everyone's Business

It's tempting to treat “student behaviour” as a private, almost trivial concern — something for parents and teachers to sort out. But the habits a child picks up at age six or seven have a way of resurfacing decades later, in boardrooms, polling booths, and public parks.

A generation raised on honesty and accountability tends to build workplaces people can actually trust. Children taught to respect people unlike themselves grow into adults who lower social friction instead of adding to it. And because discipline and motivation translate fairly directly into academic and professional performance, the behavioural habits formed in Class 3 eventually feed into the productivity of the national workforce. Even cultural continuity — the transmission of values, courtesies, and a sense of duty from one generation to the next — runs through this same channel.

Parents: The First and Most Permanent Teachers

Long before a child sees the inside of a classroom, they've already absorbed a working theory of how people are supposed to behave — simply by watching their parents. A child who sees an elder's feet touched

Writer : Principal , Paschim Guwahati Mahavidyalaya

respectfully, a neighbour greeted warmly, or a shopkeeper thanked without being told to, quietly files that away as “normal.” This is why parents are so often called a child’s first school: the lessons are rarely formal, and they are rarely forgotten.

In much of India, this circle of influence extends well beyond the immediate parents, into grandparents, uncles, aunts, and older siblings — a dense web of role models a child is watching constantly, whether anyone realises it or not.

A few things shape this process in particular:

- **How discipline is handled.** Strict, fear-based parenting — still common in many households — tends to produce children who are either overly compliant or quietly rebellious once the fear of punishment is removed. Warmer, more reasoning-based parenting tends to build children with stronger self-control and empathy.

- **The emotional climate at home.** Kids raised where feelings are talked about openly usually develop better conflict-resolution skills. Homes marked by constant conflict or harsh punishment often push children toward either aggression or withdrawal.

- **What gets modelled, not taught.** Attitudes about gender, caste, religion, and class are absorbed mostly through overheard conversation, not lectures — a child hears a parent’s offhand comment about “those people” long before they’re old enough to question it.

- **Everyday responsibility.** Simple household routines and chores quietly build the discipline and accountability that follow a person into adult life.

Because parents are usually a child’s first source of unconditional attachment, the emotional security — or insecurity — built at home becomes the lens through which the child later reads school, friendships, and eventually the wider world.

The Primary School: A Child’s First Real Society

If home is the emotional foundation, the primary school classroom is where a child first

encounters rules that weren’t personally negotiated with them — waiting in line, sharing the one good pencil, listening to an adult who isn’t a parent, cooperating with kids from entirely different backgrounds.

This is often a child’s first sustained exposure to people outside their own family or community circle, and depending on how inclusive that classroom is, it either softens biases picked up at home or hardens them further. Teachers, in a culture that has long revered the guru, often function as a second set of parents — their fairness or favouritism shapes how much a child trusts institutions for years afterward. And the informal curriculum — assemblies, value-education periods, festival celebrations, cleanliness drives — is frequently a child’s earliest structured brush with ideas like national identity and communal harmony.

When Home and School Disagree

Parents and schools don’t always send the same message, and children notice. A child taught equality at school but hierarchy at home experiences a kind of quiet tension — sometimes resolved by the child eventually pushing back on family attitudes as they grow older, sometimes by simply behaving differently in each setting. When home and school values line up instead, the lessons tend to stick far more firmly.

Nowhere is this tension more visible right now than around exam pressure and mental health.

The Data: A Warning Sign in the Numbers

The scale of the problem is no longer anecdotal. According to National Crime Records Bureau figures, 14,488 students died by suicide in India in 2024 — a number that rose faster than the country’s overall suicide rate even as total suicides nationally edged down slightly that year. Students now account for roughly 8.5% of all suicide deaths in the country, making them one of the largest such groups by occupation category.

The longer trend is harder to look away from: NCRB data shows student suicides climbed

by nearly 80% over the decade from 2014 to 2024, and more than 1.23 lakh students have died by suicide across those eleven years combined. Among children under 18 specifically, family problems and exam-related failure remain the most frequently recorded triggers, alongside illness and relationship distress.

Researchers studying the Lancet's regional health data have urged some caution in reading these numbers- "student" is a broad occupational category covering everyone from a Class 5 child to a postgraduate, and NCRB figures don't allow for a fine-grained breakdown of exactly why each student died. But even with that caveat, the pattern lines up closely with what the psychology of parenting and schooling would predict: when academic pressure at home is not balanced by emotional support at school or vice versa - the child bears the cost, sometimes fatally.

Beyond Suicide Data: Other Warning Signs in Youth Behaviour

Exam-related distress is only the most visible symptom. Look sideways at the data and a broader pattern of behavioural drift emerges - one that lines up closely with the home-and-school dynamics described above.

Screens and digital dependence. The government's own Economic Survey 2025-26 formally flagged "digital addiction" among young people as carrying real economic and social costs, recommending screen-time defaults, phone-free zones in schools, and parental workshops on recognising addiction. The concern isn't abstract: the share of school-going children owning a smartphone reportedly rose from 36% to 61% in just two years. Clinical studies back this up - a Gujarat survey of secondary and higher-secondary students found roughly one in five showed signs of smartphone addiction, while a Karnataka study using the standard Internet Addiction Test found close to 15% of high schoolers in at least a moderate-risk category, with usage patterns closely tied to unsupervised, non-academic use.

Substance use starting earlier than expected. A 10-city AIIMS Delhi survey of nearly 6,000 students across Classes 8, 9, 11, and 12 found that children are first trying tobacco, alcohol, or drugs at an average age of just 12.9 years — with inhalants being tried as early as 11.3 years on average. About 15% of students reported having used some substance in their lifetime, and use roughly doubled between Class 8 and Class 11/12, prompting the study's authors to call for intervention as early as primary school rather than waiting for the teenage years. Separate research links a positive family history of substance use and peer influence as the two strongest predictors of a child picking up the habit — a direct echo of how much home environment and peer exposure at school shape behaviour.

Bullying and peer aggression. India has no single official bullying census, but the available studies paint a consistent picture: one widely cited 2017 survey found that close to 42% of students in Grades 5-8 experience bullying regularly, while more recent regional surveys — such as one covering over 7,500 adolescents in Himachal Pradesh — found roughly 18% involved in perpetrating physical or cyberbullying and about 16% reporting victimisation. Globally, UNESCO estimates that around a third of students worldwide are bullied by peers at least once a month, with verbal bullying the dominant form reported in Indian classrooms specifically. Bullied children are markedly more likely to feel alienated from school and to eventually drop out — turning a behavioural problem into an educational and economic one.

Taken together, these numbers describe a fairly consistent story: unsupervised screen time, easy peer access to substances, and unchecked aggression in the classroom are rarely random. They tend to cluster in the same gaps this article has already pointed to — homes where emotional needs go unaddressed, and schools where structure and mentorship are thin.

The Harder Data: Sexual Crimes Against Children

There is one category of harm that deserves its own space, because it complicates the comforting idea that home is always the safe half of a child's world. According to National Crime Records Bureau figures, India registered close to 1.88 lakh crimes against children in 2024 — an average of over 500 cases every single day, and the highest figure in a decade, even as overall crime in the country was falling. Nearly 70,000 of these were registered under the Protection of Children from Sexual Offences (POCSO) Act, with the crime rate working out to roughly 15–16 cases per lakh children nationally.

The pattern within this data is the part that matters most for this article's argument. In an overwhelming majority of POCSO cases — by some counts, as high as 96% over the past five years — the accused was someone the child already knew: a friend, an online acquaintance, a family friend, a neighbour, or, in a rising number of cases, a member of the child's own family. Cases involving relatives more than doubled between 2017 and 2024. Girls made up the vast majority of victims under the Act's most serious sections, and roughly half of all survivors were adolescents aged 16 to 18 — old enough to be in secondary school, and old enough that the abuse often unfolds in the grey zone between a trusted relationship and exploitation.

Child-rights researchers who study this data point out something that should trouble both parents and educators: many of these cases never surface at all, because very young children often lack the words to describe what happened to them, and older children frequently stay silent out of fear, shame, or family pressure to avoid confrontation with someone known to them. The signs, when they do appear, tend to be behavioural rather than verbal — sudden withdrawal, irritability, fearfulness, or a drop in school performance that a distracted adult can easily mistake for ordinary moodiness.

This is not a statistic that fits neatly into either the “home” or “school” half of the story — it sits at the intersection of both, and that is precisely the point. A society that teaches children respect and boundaries only in the classroom, while staying silent on the same subject at home, leaves a dangerous blind spot exactly where a child is statistically most at risk.

When the Accused Is Also a Minor

A less-discussed part of this picture is that a share of the accused in these cases are minors themselves — a fact that turns the conversation back squarely onto how children are raised and supervised, rather than treating sexual offences purely as an adult problem.

NCRB's juvenile crime data shows that a total of 40,036 juveniles were apprehended across roughly 31,000 registered cases in a single recent year, and more than three-quarters of them fell in the 16–18 age bracket — old enough to be in senior secondary school. Nearly all of those apprehended, 99%, were boys. Within this pool, rape accounted for a meaningful share of serious offences, alongside theft, hurt, and robbery as the most common categories. Researchers who track this data point to a consistent set of contributing factors behind juvenile offending more broadly: unsupervised exposure to explicit content online, peer pressure, gaps in sex education, and an absence of open conversation about consent and boundaries at home.

This is where the earlier threads of this article converge most sharply. A teenager who has had no honest conversation about respect and consent at home, who has picked up distorted ideas from unsupervised online content, and whose school offers no structured space to discuss any of it, is being set up to cause harm — not just to be at risk of it. Preventing this is not primarily a policing problem; it is a parenting and classroom problem that arrives years before the offence itself.

A Data-Backed Case: Delhi's Happiness Curriculum

Not every intervention tells a grim story. In 2018, the Delhi government introduced the **Happiness Curriculum** — a mandatory, roughly 35–45 minute daily class covering mindfulness, reflection, and social-emotional skills — across more than 1,000 government schools, eventually reaching over a million students from nursery through Class 8.

An independent study by the Brookings Institution's India Centre found that the curriculum measurably strengthened students' self-awareness, awareness of others, and communication skills, with these gains growing stronger as children moved into higher grades; mindfulness scores were consistently strong across all age groups. Teachers and school leaders interviewed for the study reported that students had become noticeably more reflective about small conflicts with classmates and more insightful about tensions at home — precisely the kind of behavioural spillover between school and family this article has been describing.

The picture isn't uniformly rosy — some follow-up research found that more than half of surveyed students still reported feeling unhappy despite the programme, suggesting a single daily class cannot fully offset pressure coming from elsewhere in a child's life. But even that finding reinforces the central point: school-level intervention alone isn't enough if the home environment is pulling in the opposite direction. The two institutions have to work together.

What This Adds Up To

Play this forward twenty years, and the pattern becomes a mirror. Adults who grew up in environments that reinforced shared responsibility

tend to litter less, queue more patiently, and trust institutions more readily. Communal harmony — or communal tension — at the societal level is, in no small part, a downstream effect of what millions of children quietly absorbed at home and in classrooms decades earlier. Workplace discipline, teamwork, and resilience trace back to the same source. So does a country's capacity for calm, functioning democratic debate.

Read the suicide figures, the digital-addiction warnings, the AIIMS substance-use data, the bullying surveys, and the POCSO numbers side by side, and a single thread runs through all of them: today's students are showing early, measurable signs of strain in almost every direction — academic, emotional, social, physical, and, in the most painful cases, in their basic safety. None of these numbers exist in isolation. A child who is anxious about exams, unsupervised on a phone for hours, socially bullied, introduced early to substances by peers, or made vulnerable to abuse by someone they trust, is rarely failed by just one institution. More often, it is the combined silence of home and school — neither one stepping in fully, neither one talking to the child openly enough — that lets a small crack widen into a lasting pattern. That, more than any single statistic, is what the present data on Indian youth behaviour is quietly saying.

None of this means parents or teachers need to be perfect. It means the two institutions can't afford to work against each other, and that investment in both — parenting support and awareness programmes on one side, more inclusive and emotionally attentive schooling on the other — isn't a soft, sentimental cause. It's closer to long-term infrastructure. The attitudes instilled in a five-year-old today will, within a generation, help define the character of the country itself. ●●●

প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা দেৱৰ সোঁৱৰণত

✍ নিৰ্বেণ কলিতা

স্বনামধন্য ভাৰতৰ মহান শিক্ষাবিদ ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ জন্মদিন ৫ ছেপ্টেম্বৰৰ সেই দিনটোতে ১৯৭৮ চনত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় জন্ম হৈছিল। ধৰাপুৰ ছোৱালী হাইস্কুলত সন্ধিয়া ৭ বজাৰ পৰা ৰাতি ৯ বজালৈ মেঠেল লাইটেৰে আৰম্ভ কৰা মহাবিদ্যালয়খন দুই বছৰ মান পিছত ৰাতিপুৱা ৭ বজাৰ পৰা ৰাতি ৯ বজালৈ চলিছিল। প্ৰথমে মহাবিদ্যালয়খন উচ্চতৰ মাধ্যমিক (PU) শ্ৰেণীৰে আৰম্ভ হৈছিল, তাৰ পিছত ১৯৮৩ চনতহে স্নাতক পাঠ্যক্ৰম (TDC) আৰম্ভ হয়। ১৯৭৮ চনৰ পৰা ১৯৮৬ চনলৈ মহাবিদ্যালয়খন প্ৰায় ৮ বছৰ কাল ৰাতি আৰু ৰাতিপুৱাৰ সময়তে পাঠদান কৰিছিল।

১৯৮৬ চনৰ ৮ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা ছাৰৰ ছত্ৰছায়াত ময়ো এজন চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী হিচাপে কাম কৰিবলৈ সুবিধা পালোঁ। ১৯৮৬ চনৰ নৱেম্বৰ মাহৰ পৰা ধৰাপুৰ স্কুল খেল পথাৰত তৰ্জাৰ বেৰ, টিনৰ চালিৰে ৰাতিপুৱা ৯ বজাৰ পৰা আবেলি ৪ বজালৈ পাঠদান কাৰ্যসূচী আৰম্ভ হয়। ধৰাপুৰ এম.ভি. স্কুলৰ এটি কোঠাত মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যালয় অস্থায়ীভাৱে থাকে। বিধিৰ বিধান নাযায় খণ্ডণ। সম্পাদক তথা অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা ছাৰৰ মূৰৰ ওপৰত টাঙোন মৰা দি প্ৰকৃতিৰ ৰক্ত ধুমুহা বৰষুণে এবছৰ নহওঁতে তৰ্জা আৰু টিনৰ চালি উৰুৱাই নিয়ে। আকৌ সেই তৰ্জা আৰু টিনৰ চালিৰ কোঠা চাৰিটা মেৰামতি কৰি পাঠ্যক্ৰম আৰম্ভ কৰে। এইবাৰ আকৌ ১৯৮৮ চনত ধৰাপুৰ সহিতে এই অঞ্চলত মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ সংহাৰত বানপানীৰ কবলত ধৰাপুৰ ছোৱালী হাইস্কুল, ধৰাপুৰ এম.ভি স্কুল, লগতে পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় সম্পূৰ্ণৰূপে পানীৰ কবলত পৰে।

মহাবিদ্যালয়ৰ আচবাব, কাগজ-পত্ৰবোৰ নষ্ট হোৱা দেখি অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা ছাৰে নিজেই ধুতি কোচাই লৈ মোৰ লগত সহযোগ কৰিছিল আৰু আমি দুজনে মিলি সেই আলমাৰি, কাগজ- পত্ৰবোৰ ডেস্কৰ ওপৰত তুলি থৈছিলোঁ। সেই দিনা মোৰ জৰ্জ ৰাশ্বিংটনলৈ মনত পৰিছিল।

লেখক— কাৰ্যালয় সহায়ক, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

এটা অনুষ্ঠানক প্ৰগতিৰ বাটেৰে আগুৱাই নিব লাগিলে স্থানীয় ৰাইজৰ নিৰৱচ্ছিন্ন সহায়-সহানুভূতিৰ প্ৰয়োজন, সেয়েহে পৰিচালনা সমিটিয়ে ক্ৰয় কৰা ভূমিত প্ৰয়াত গোবিন্দ দাসে দান দিয়া RCC দুটা কোঠা, আৰু পৰিচালনা সমিটিয়ে টিন, তৰ্জাৰে নিৰ্মিত ভূমিলৈ মহাবিদ্যালয়খন স্থানান্তৰ কৰে।

ৰণ কৰিবলৈ যোৱা সহজ, কিন্তু ৰণত জিকি অহাটো টান। মহাবিদ্যালয় এখনৰ দৰে গধুৰ দায়িত্ব এটা কান্ধ পাতি লোৱা ইমান উজু কথা নহয়। সেই ৰণাংগনৰ এক বিজয়ী সৈনিক স্বৰূপে প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা ছাৰে সততে লগ পোৱা এগৰাকী ব্যক্তি হ'ল জালুকবাৰীৰ অসম আৰক্ষী অনাতাঁৰ সংগঠনৰ প্ৰশিক্ষণ বিদ্যালয়ৰ সঞ্চালক (Director) প্ৰবীৰ মোহন দস্তিদাৰ। মহাবিদ্যালয়খন আৰ্থিক দিশত আগবঢ়াই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত সেই সময়ত অসমৰ ভ্ৰাম্যমাণ থিয়েটাৰ গোষ্ঠীসমূহক মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই নিমন্ত্ৰণ জনাইছিল। অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা ছাৰৰ কাকুতি মিনতি ৰক্ষা কৰি প্ৰবীৰ মোহন দস্তিদাৰে প্ৰতিখন থিয়েটাৰ চাবৰ বাবে একবাছ প্ৰশিক্ষাৰ্থীক প্ৰতি বছৰে পঠাই দিছিল। তাৰোপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ইলেকট্ৰিক (বিজুলী বাতি) ওৱেৰিং আদিও তেখেতৰ প্ৰশিক্ষাৰ্থীৰ দ্বাৰাই কৰাইছিল। এবাৰ থিয়েটাৰ গোষ্ঠীক ৰাখিবৰ বাবে ধাৰাপুৰ ছোৱালী হাইস্কুলৰ পায়খানা মোক চাফ-চিকুণ কৰিবলৈ কৈছিল, মই কুঠাবোধ কৰাত ছাৰে নিজেই চাফ-চিকুণ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিল আৰু 'ধৰ ৰাৱু ধৰ ভাই' অম্বিকাগিৰী ৰায় চৌধুৰীৰ কবিতাৰে মোক স্বাৱলম্বী হ'বলৈ কৈছিল। ১৯৮৯-৯০ চনৰ পিছত মহাবিদ্যালয়খনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে পিছলৈ চাব লগা হোৱা নাছিল, এদিন ঘৰে ঘৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বিচাৰি হাহাকাৰ কৰা সেই কলেজখনে আজি নামভৰ্তি কৰাব নোৱাৰি ওভোতাই পঠাবলগীয়া অৱস্থা হৈছিল।

ইয়াৰ আগত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত পৰীক্ষা কেন্দ্ৰ নাছিল, প্ৰাগজ্যোতিষ কলেজ আৰু ললিত চন্দ্ৰ ভড়ালী কলেজত পৰীক্ষা দিবলগীয়া হৈছিল। ৯০ দশকত উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষা কেন্দ্ৰ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হৈছিল আৰু ১৯৯৩ চনত স্নাতক খণ্ডৰ পৰীক্ষা কেন্দ্ৰ অনুষ্ঠিত হৈছিল।

মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা ছাৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষই নহয়; তেওঁ একাধাৰে প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যাপক, প্ৰতিষ্ঠাপক কাৰ্যালয় সহায়ক তথা প্ৰতিষ্ঠাপক কৰ্মচাৰীও আছিল। কাৰণ তেতিয়ালৈকে তেওঁ নিজ হাতেৰে সকলো নথি-পত্ৰ লেখা-মেলা কৰিছিল। ১৯৯০ চনতহে কোনোবাই এটা পুৰণি মুদ্ৰালিখন (Typewriter) দান কৰিছিল। শত শত ধুমুহা ছাৰৰ মূৰৰ ওপৰেৰে পাৰ হৈ গৈছিল যদিও ১১-০১-১৯৯৬ চনত অসম চৰকাৰৰ উচ্চ শিক্ষাধিকৰ্ত্তা (Director of Higher Education) - ই "ঘাটি মঞ্জুৰী প্ৰাপ্ত" মহাবিদ্যালয় স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে। ছাৰ এজন প্ৰকৃতিপ্ৰেমীও আছিল। ৯০ দশকত বনবিভাগৰ লগত যোগাযোগ কৰি সামাজিক বনানীকৰণৰ উদ্যোগত মহাবিদ্যালয় চৌহদত প্ৰায় ৫০০ জোপা চিচু গছ ৰোপন কৰিছিল। সেই গছ পুলিবোৰ গৰু-ছাগলীয়ে খাব নোৱাৰাকৈ ফেঞ্চিঙৰ (গুনাৰ বেৰৰ) ব্যৱস্থা কৰিছিল। সেই চিচু গছবোৰ ডাঙৰ হোৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ ডেক্স-বেঞ্চ, আচবাব বনোৱাত ব্যৱহাৰ কৰিছিল।

নিয়াতিৰ কি নিষ্ঠুৰ পৰিহাস। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বাণিজ্য বিভাগৰ (HOD) প্ৰফেছৰ প্ৰয়াত নগেন চন্দ্ৰ দাস ছাৰৰ বাসগৃহলৈ যাওঁতে ১৯৯৯ চনৰ ২৪ ফেব্ৰুৱাৰীত এক মটৰ দুৰ্ঘটনাত পতিত হৈ গুৱাহাটী হস্পিতালত ছাৰে ইহলীলা সম্বৰণ কৰে। ছাৰৰ মৃত্যুত এই অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বৃদ্ধ-আৱাল-বণিতা সকলোৰে শিয়মান হয়। ছাৰৰ শেষ অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়া মহাবিদ্যালয় চৌহদতে পৰিচালনা সমিতি, সমূহ ৰাইজ লগলাগি সমাপন কৰে।

চাঁওতে চাঁওতে আজি ৪৮ বছৰত ভৰি দিয়া অনুষ্ঠানটি মাজত মাত্ৰ এটা বছৰৰ পিছত সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ উৎসৱ পালন কৰিব। সদৌ শেষত ছাৰৰ এক বাণীৰে সামৰণি মাৰিছোঁ।

“পুণ্যক্ষেত্ৰ মহাতীৰ্থ

এই মহাবিদ্যালয়

ইয়াতে শৰণ লোৱা নৰ-নাৰী গণ।

মানুহৰ শাৰী পাবা

পৃথিৱীক দেখা পাবা

দিব্য চক্ষু দিব্যজ্ঞান তাতে পাবা দান।।”

মাতৃভাষা শিক্ষণ : জ্ঞান, সংস্কৃতি আৰু আত্মপৰিচয়ৰ ভেঁটি

✍ জেৰীণা আহমেদ

ভাষা হৈছে মানুহৰ চিন্তা, অনুভূতি, আৰু অভিজ্ঞতা প্ৰকাশৰ প্ৰধান মাধ্যম। ভাষাৰ জৰিয়তেই মানুহে সমাজৰ সৈতে সম্পৰ্ক স্থাপন কৰে, জ্ঞান আহৰণ কৰে আৰু নিজৰ পৰিচয় গঢ়ি তোলে। জন্মৰ পিছত এজন শিশুৱে যি ভাষা প্ৰথমে শুনে, বুজে আৰু ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ শিকে, সেই ভাষাই হৈছে শিশুজনৰ মাতৃভাষা। মাতৃভাষা কেৱল যোগাযোগৰ এক মাধ্যম নহয়, ই এজন ব্যক্তিৰ মানসিক বিকাশ, সাংস্কৃতিক চেতনা, সামাজিক মূল্যবোধ আৰু ব্যক্তিত্ব গঠনৰ সৈতে গভীৰভাবে জড়িত। সেয়েহে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃভাষাৰ ভূমিকা অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ।

শিক্ষাৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে মানুহৰ ভিতৰত জ্ঞান, দক্ষতা আৰু সৃষ্টিশীলতাৰ বিকাশ ঘটোৱা। কিন্তু শিক্ষাৰ এই উদ্দেশ্য তেতিয়াহে সফল হয়, যেতিয়া শিক্ষাৰ্থীয়ে পাঠদান সহজে বুজিব পাৰে। মাতৃভাষাত শিক্ষা লাভ কৰিলে শিক্ষাৰ্থীয়ে, বিষয়বস্তু গভীৰভাৱে অনুধাৱন কৰিব পাৰে আৰু নিজৰ চিন্তা স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰিব পাৰে। অচিনাকি ভাষাত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিলে বহু সময়ত শিক্ষাৰ্থীয়ে ভাষাটো বুজিবলৈ অধিক সময় ব্যয় কৰে, ফলত বিষয়বস্তু আয়ত্ব কৰাত অসুবিধা হয়। আনহাতে, মাতৃভাষাত শিক্ষা লাভ কৰিলে জ্ঞান আহৰণৰ প্ৰক্ৰিয়া সহজ, স্বাভাৱিক আৰু ফলপ্ৰসূ হয়।

মাতৃভাষা শিক্ষণে শিশুৰ মানসিক আৰু বৌদ্ধিক বিকাশত বিশেষ ভূমিকা পালন কৰে। শিশুৰ চিন্তাশক্তি সাধাৰণতে নিজৰ ভাষাৰ জৰিয়তেই গঢ় লৈ উঠে। যেতিয়া তেওঁ নিজৰ ভাষাত শিক্ষা লাভ কৰে, তেতিয়া বিষয়সমূহৰ ওপৰত গভীৰভাৱে চিন্তা কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ ফলত বিশ্লেষণ ক্ষমতা, যুক্তিবাদী মনোভাৱ আৰু সৃষ্টিশীল চিন্তাধাৰাৰ বিকাশ ঘটে। শিক্ষাৰ্থীয়ে কেৱল পাঠ্যপুথিৰ জ্ঞানেই লাভ নকৰে, বৰং জীৱনৰ সমস্যাসমূহৰ সমাধান বিচাৰিবলৈও শিকে। সেয়েহে মাতৃভাষা শিক্ষণক শিক্ষাৰ মূল ভেটি বুলি কোৱা হয়।

মাতৃভাষা শিক্ষণৰ আন এক উল্লেখযোগ্য সুবিধা হৈছে আত্মবিশ্বাস বৃদ্ধি। নিজৰ ভাষাত কথা ক'ব পৰা আৰু মতামত প্ৰকাশ কৰিব পৰা শিক্ষাৰ্থীয়ে অধিক আত্মবিশ্বাসী হয়। তেওঁলোকে শিক্ষক আৰু সহপাঠীৰ সৈতে সহজে যোগাযোগ স্থাপন কৰিব পাৰে। ইয়াৰ ফলত শ্ৰেণীকোঠাৰ পৰিৱেশ অধিক সজীৱ আৰু অংশগ্ৰহণমূলক হৈ উঠে।

লেখক— প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

মাতৃভাষা শিক্ষণ সংস্কৃতি সংৰক্ষণৰ ক্ষেত্ৰতো এক গুৰুত্বপূৰ্ণ মাধ্যম। প্ৰতিটো ভাষাৰ লগত জড়িত থাকে একোটা জাতিৰ ইতিহাস, সাহিত্য, লোকসংস্কৃতি, পৰম্পৰা আৰু জীৱনদৰ্শন। মাতৃভাষাৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিলে নতুন প্ৰজন্মই নিজৰ সংস্কৃতি আৰু ঐতিহ্যৰ বিষয়ে জানিবলৈ সুযোগ লাভ কৰে। ইয়াৰ ফলত জাতীয় চেতনা আৰু সাংস্কৃতিক গৌৰৱবোধ বৃদ্ধি পায়। ভাষা কেৱল শব্দৰ সমষ্টি নহয়, ই এটা জাতিৰ আত্মা। সেয়েহে নিজৰ মাতৃভাষাক সুৰক্ষা দিয়া মানে হ'ল নিজৰ সংস্কৃতি আৰু পৰিচয়ক সুৰক্ষা দিয়া।

বৰ্তমান বিশ্বায়নৰ যুগত ইংৰাজী ভাষাৰ গুৰুত্ব বহুগুণে বৃদ্ধি পাইছে। বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তি, ব্যৱসায়-বাণিজ্য আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগাযোগৰ ক্ষেত্ৰত ইংৰাজী ভাষাৰ গুৰুত্ব বন্ধু পৰিমাণে বৃদ্ধি পাইছে। এই বাস্তৱতাক অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে মাতৃভাষাক অৱহেলা কৰিব লাগে। বৰং মাতৃভাষাক শক্তিশালী ভিত্তিত গঢ়ি তুলিলে অন্য ভাষা শিকাও অধিক সহজ হৈ পৰে। বিভিন্ন গৱেষণাই দেখুৱাই দিছে যে নিজৰ ভাষাত ভাল দখল থকা শিক্ষাৰ্থীয়ে দ্বিতীয় বা তৃতীয় ভাষাও অধিক দক্ষতাৰে আয়ত্ত কৰিব পাৰে। সেয়েহে মাতৃভাষা আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ভাষা পৰম্পৰাৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বী নহয়। দুয়োটা ভাষা একেলগে বিকশিত হ'ব পাৰে।

বিশ্বৰ বহু উন্নত দেশে মাতৃভাষাভিত্তিক শিক্ষাৰ সফল উদাহৰণ স্থাপন কৰিছে। জাপান, চীন, দক্ষিণ কোৰিয়া, জাৰ্মানী আদি দেশে নিজ মাতৃভাষাক শিক্ষাৰ মূল মাধ্যম হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰি বিশ্বৰ আগশাৰীৰ দেশ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছে। এই দেশসমূহে প্ৰমাণ কৰিছে যে মাতৃভাষাৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিলেও বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তি আৰু আধুনিক জ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত বিশ্বমানৰ উন্নতি সাধন কৰিব পৰা যায়। সেয়েহে উন্নয়ন আৰু মাতৃভাষা পৰম্পৰাবিৰোধী ধাৰণা নহয়।

ভাৰতবৰ্ষ এখন বহুভাষিক দেশ। ইয়াত শতাধিক ভাষা আৰু উপভাষাৰ অস্তিত্ব আছে। এই বৈচিত্ৰ্যই ভাৰতৰ সাংস্কৃতিক সমৃদ্ধিক প্ৰতিফলিত কৰে। নতুন শিক্ষা নীতি ২০২০-ত প্ৰাথমিক স্তৰত মাতৃভাষা বা স্থানীয় ভাষাৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষাদানৰ

ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছে। এই পদক্ষেপে শিক্ষাৰ্থীৰ শৈক্ষিক ভিত্তি অধিক শক্তিশালী কৰি তোলাৰ লগতে শিক্ষাৰ মানো উন্নত কৰিব বুলি আশা কৰা হৈছে।

অসমৰ ক্ষেত্ৰতো মাতৃভাষা শিক্ষণৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। অসমীয়া ভাষা অসমৰ সাহিত্য, সংস্কৃতি আৰু সামাজিক জীৱনৰ এক অমূল্য সম্পদ। অসমীয়া ভাষাৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষা লাভ কৰিলে শিক্ষাৰ্থীয়ে নিজৰ সংস্কৃতি, সাহিত্য, আৰু ইতিহাসৰ সৈতে অধিক সংযুক্ত হৈ থাকিব পাৰে। একে সময়তে তেওঁলোকে হিন্দী, ইংৰাজী বা অন্যান্য ভাষাৰ জ্ঞান লাভ কৰি বিশ্বৰ সৈতে প্ৰতিযোগিতা কৰিব পাৰে। মাতৃভাষা শিক্ষণৰ লক্ষ্য অন্য ভাষাক বিৰোধিতা কৰা নহয়, বৰং নিজৰ ভেটি অধিক শক্তিশালী কৰি তোলাৰ লগতে বহুভাষিক দক্ষতা গঢ়ি তোলা। তথাপিও বৰ্তমান সময়ত মাতৃভাষা শিক্ষণৰ ক্ষেত্ৰত কিছুমান প্ৰত্যাহ্বান দেখা যায়। বহু অভিভাৱকে ইংৰাজী মাধ্যমক অধিক গুৰুত্ব দিয়ে আৰু মাতৃভাষাভিত্তিক শিক্ষাক তুলনামূলকভাৱে কম মূল্যায়ন কৰে। এই মনোভাৱৰ পৰিৱৰ্তন অতি প্ৰয়োজন। শিক্ষাৰ সফলতা কেৱল ভাষাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰে, ই নিৰ্ভৰ কৰে শিক্ষাৰ গুণগত মান আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ আগ্ৰহৰ ওপৰত। সেয়েহে মাতৃভাষা শিক্ষাৰ প্ৰতি ইতিবাচক মনোভাৱ গঢ়ি তোলাটো সমাজৰ দায়িত্ব।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে মাতৃভাষা শিক্ষণ হৈছে জ্ঞান আহৰণ, ব্যক্তিত্ব বিকাশ আৰু সাংস্কৃতিক সংৰক্ষণৰ মূল ভেটি। ই শিক্ষাৰ্থীক সহজে শিকিবলৈ সহায় কৰে, আত্মবিশ্বাস বৃদ্ধি কৰে, সৃষ্টিশীলতা বিকাশত কৰে আৰু নিজৰ সংস্কৃতিৰ সৈতে সংযুক্ত কৰি ৰাখে। লগতে ই জাতীয় ঐক্য, সামাজিক সম্প্ৰীতি আৰু সামগ্ৰিক উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰতো গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে। সেয়েহে মাতৃভাষাৰ মৰ্যাদা অক্ষুণ্ণ ৰাখি শিক্ষাৰ সকলো স্তৰত ইয়াৰ সঠিক ব্যৱহাৰ নিশ্চিত কৰাতো অতি প্ৰয়োজনীয়। এটা জাতিৰ ভৱিষ্যৎ তেতিয়াহে উজ্জ্বল হ'ব, যেতিয়া সেই জাতিয়ে নিজৰ মাতৃভাষাক সন্মান কৰিব, সংৰক্ষণ কৰিব আৰু নতুন প্ৰজন্মৰ মাজত ইয়াৰ প্ৰতি ভালপোৱা জাগ্ৰত কৰি ৰাখিব।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰাসংগিকতা : কিছু আংশিক চিন্তা

ড° হৰ্জৰত আলী

সম্প্ৰতি সমগ্ৰ ৰাজ্যখনত জাতি সংঘাতৰ দ্বন্দ্বই যি ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে, এনে ভয়াবহতাই অসমীয়া জাতিৰ উত্তৰণৰ ক্ষেত্ৰত নিশ্চয় এক আত্মকলীয়া পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰিব বুলি প্ৰতীয়মান হৈছে। এহাতে যেনেকৈ বাস্তৱক অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি, ঠিক তেনেদৰে ঐতিহাসিক সত্যসমূহক উলাই কৰি ভৱিষ্যতৰ দিশে পদক্ষেপ লোৱাটোও এক জটিল পৰিস্থিতিৰ উদ্ভৱ হ'ব পৰাটোকো অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। এনে এক সন্ধিক্ষণত ব্যক্তি চৰিত্ৰৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰাটোহে সমাজ তথা জাতিৰ প্ৰতি অধিক ফলদায়ক হ'ব বুলি আমি ধাৰণা কৰিব পাৰোঁ। কিয়নো ব্যক্তি চৰিত্ৰৰ নিকায়সমূহ যি ধৰণে সমাজত প্ৰতিফলিত হ'ব আপেক্ষিকভাৱে হ'লেও ঠিক সেই ধৰণেহে আমাৰ বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ পথো আগবাঢ়িব। আমি এই কথা এইটো কাৰণতেই ক'বলগীয়া হ'ল যে- সম্প্ৰতি অসমত ব্যক্তি চৰিত্ৰৰ স্খলনে ইয়াৰ সামগ্ৰিক দিশটোক থকা-সৰকা কৰি দিয়াটো বাৰুকৈয়ে পৰিলক্ষিত হৈছে। আমি প্ৰত্যেকেই “মই নিজে কি কৰিছোঁ” ইয়াক প্ৰতিপন্ন কৰাতকৈ “আমি কি কৰিব লাগে” এনে ধৰণৰ পৰামৰ্শসূচক

বক্তব্যৰ ওপৰতহে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছোঁ। ফলত আত্মপোলক্ৰি তথা আত্মসমালোচনামূলক ভিত্তি এটা গঠন হোৱাৰ বিপৰীতে ইয়াৰ প্ৰতিমুখী সমষ্টি এটাৰ গঠনতো ই এক মানসিক ভাৰসাম্যতাৰ সৃষ্টি কৰিবহে যেন লাগে। এনে এক পৰিস্থিতিত আমাৰ উমৈহতীয়া চিন্তা-চৰ্চাৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হোৱা যেন লাগে।

অসমীয়া জাতি আৰু সংস্কৃতি সচাকৈয়ে এক বিচিত্ৰ পৰম্পৰাৰে সমৃদ্ধ। অসমীয়া জাতি গঠনৰ এনে এক সংকটপূৰ্ণ মুহূৰ্ততেই যে সৰ্বগুণাকাৰ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ জন্ম হৈছিল সেইটো খাটাং আৰু এইটোও অনস্বীকাৰ্য যে শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱক বাদ দি অসমীয়া জাতি গঠনৰ ঐতিহাসিক প্ৰক্ৰিয়াটোৰ সূচী আধৰুৱা হৈ ৰ'ব। একশৰণ নাম-ধৰ্মৰ দৰ্শনকেই যদিও স্বাভাৱিকতে আমাৰ চকুত পৰে, প্ৰকৃতপক্ষে কিন্তু তেওঁৰ অন্তৰ্নিহিত দৰ্শনৰ প্ৰভাৱে সমসাময়িক অসমীয়া সমাজৰ অন্তৰ পৰিশি গৈছিল বুলি ক'লেও নিশ্চয় ভুল কোৱা নহ'ব। সাহিত্য-সাংস্কৃতিক অৱদান সমূহেও ইয়াক প্ৰত্যক্ষ অথবা পৰোক্ষভাৱে সহায় কৰিছিল। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ব্যক্তিত্ব-প্ৰতিভা তথা অতুলনীয় অৱদানসমূহৰ বিষয়ে আলোচনা কৰাৰ কিঞ্চিৎমানো ধৃষ্টতা আমাৰ নাই। তথাপি আমি এইটো উপলব্ধি কৰোঁ যে, শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ সামগ্ৰিক দিশটো চকুত পৰাৰ লগে লগে তেওঁৰ সুবিশাল ব্যক্তি চৰিত্ৰৰ মৌলিক আৰু ধনাত্মক ছবি এখন পোনতেই প্ৰতিফলিত হয়। সম্ভৱতঃ ইয়েই আছিল সমসাময়িক সমাজক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিব পৰা তেওঁৰ মৌলিক বিষয়।

আমি এই কথাত বিশেষভাৱে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰোঁ যে- এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ত তেওঁৰ গুণানুকীৰ্তন কৰিলে ইয়াৰ বাস্তৱ ৰূপায়ণ নহয়। ইয়াৰ উচিত ৰূপায়ণ হ'ব প্ৰয়োগিক ক্ষেত্ৰখনত কৰা সমুচিত ব্যৱহাৰতহে। আজি অসমৰ পৰিস্থিতিত শংকৰদেৱৰ নৈতিক আদৰ্শৰ নৱ মূল্যায়ণৰ বাৰুকৈয়ে প্ৰয়োজনবোধ কৰিছোঁ। আমি এইটোও ক'ব বিচৰা নাই যে, শংকৰদেৱৰ অৱদানৰ কোনো চিন্তা-চৰ্চা হোৱা নাই। কিন্তু সাম্প্ৰতিক সময়ত যিদৰে চিন্তা-চৰ্চা অথবা পৰ্যালোচনা হ'ব লাগিছিল তথা বাস্তৱ প্ৰয়োগৰ দিশ সমূহৰ যে পুঞ্জানুপুঞ্জভাৱে ব্যৱহাৰ হোৱা নাই তাক ন-দি ক'ব পাৰোঁ। গতিকে তৎকালেই ইয়াৰ বিজ্ঞানসন্মত তথা বাস্তৱ দৃষ্টিভঙ্গীৰে সাম্প্ৰতিক অসমৰ যিকোনো উত্তৰণৰ ক্ষেত্ৰত হ'ব পৰা সম্ভাৱ্য প্ৰয়োগৰ বাট মুকলি কৰিব লাগিব। ●●●

লেখক— মূৰব্বী অধ্যাপক, শিক্ষা বিভাগ

Theistic Monism in Srimanta Sankardeva's Philosophy : A Comparative Study with Ramanujacharya's Visistadvaita

✍ Phanindra Medhi

INTRODUCTION :

Indian philosophy presents different interpretations of monism (advaita), the idea that reality is fundamentally one. In the bhakti movement, monism often assumes a devotional character rather than purely metaphysical abstraction.

Srimanta Sankardeva (15th -16th century) founded the neo-vaishnavite movement which is known as ekasarana dharma, emphasizing devotion to one supreme god, that is Krishna. On the other hand, Ramanujacharya (11th-12th century) systematised Visistadvaita (qualified non-dualism) Vedanta, a philosophical doctrine that reconcile unity with plurality.

METHODOLOGY :

The study adopts a descriptive and comparative methodology, analysing key philosophical texts of Sankardeva, primarily Kirtan Ghosa and Bhagavat alongside Ramanujacharya's Sri Bhasya including various writings on Ramanujacharya's Visistadvaita such as Radhakrishnan Indian Philosophy (Volume-2) etc.

OBJECTIVES OF THE STUDY :

1. To examine the concept of theistic monism in the philosophy of Srimanta Sankardeva and analyse fundamental philosophical principles.
2. To study the concept of monism in Ramanuja's Visistadvaita Vedanta along with his main doctrines.

Writer : Asstt. Professor, Dept. of Philosophy

3. To identify the similarities and difference between Sankardeva's theistic monism and Ramanujacharya's Visistadvaita philosophy to have a comparative analysis between them.
4. To evaluate the influence of Vaishnavite thought on the philosophical systems of both the thinkers.

CONCEPT OF MONISM IN SANKARDEVA'S PHILOSOPHY :

Sankardeva's philosophy is centered on ekasarana dharma, meaning "taking refuge in one god". He preached exclusive devotion to Krishna as the supreme reality. Unlike classical philosophers, Sankardeva did not construct a metaphysical system. His teachings are primarily expressed through devotional literature and practices. Sankardeva's monism can be described as devotional monism or bhakti based Advaita. It is rooted in Bhagavata Purana tradition. Though his monism was influenced by Advaitic ideas based on Vedanta philosophy, he adapted to

devotional needs. His theistic monism suggests God or Lord Krishna is the sole ultimate reality. He is of the opinion that the world exists but is dependent on God. In his monistic philosophy, he emphasizes on unity through devotion rather than metaphysical identity. One of the main features of the theistic monism of Srmananta Sankardeva is the rejection of ritualism and caste system. Another important feature of Sankardeva's philosophy is to give stress on Nama-Kirtana (chanting) and Sravana (listening). His philosophy also emphasizes on social inclusiveness and ethical living. According to him, God is accessible through Bhakti, not through philosophical speculation. Thus Sankardeva's monism is practical, experimental and devotional rather than speculative.

CONCEPT OF MONISM IN RAMANUJACHARYA'S VISISTADVAITA:

Visistadvaita means "qualified non-dualism". It asserts that reality is one (Brahman), but this unity is qualified by diversity. According to Ramanuja Brahman (God) is the ultimate reality with attributes. The universe and individual souls are real and distinct, yet inseparable from Brahman. He compares this relationship as body-soul relationship that is (world and soul = body, God = soul). It is worth mentioning that Ramanujacharya rejects absolute non-dualism of Sankaracharya (Advaita of Sankara). Acceptance of real plurality within unity is accepted in Ramanuja's theory. He also emphasizes on Bhakti and Prapatti (surrender) as a means of attaining liberation like Sankardeva. Thus Ramanuja offers a systematic metaphysical monism, integrating unity and diversity.

COMPARATIVE ANALYSIS :

1. Sankardeva's monism may be considered as devotional and implicit monism. On the other hand, Ramanuja's monism is philosophically structured qualified monism.

2. Sankardeva's monism is experimental. Whereas Ramanuja's monism is ontological and analytic.

3. Regarding God-World relationship, Sankardeva is of the view that God is supreme whereas world is dependent and secondary. According to Ramanuja, world and souls are real parts of Brahman.

Thus Ramanuja gives a clear metaphysical explanation regarding God – World relationship that is while Sankardeva focuses on devotional unity.

ROLE OF BHAKTI :

Both Sankardeva and Ramanujacharya emphasizes Bhakti as path of liberation. But Sankardeva's concept of Bhakti is central and sufficient for attaining Moksha and liberation, whereas Ramanuja's concept of Bhakti is combined with knowledge and surrender. According to Sankardeva liberation or Moksha can be attained through devotion and grace. Ramanuja is of the opinion that liberation retains individual selfhood in communion with God.

CRITICAL EVALUATION :

Sankardeva's philosophy represent a simplified, accessible form of monism, designed for mass spiritual participation. It avoids complex metaphysical debates and focuses on religious experience and social harmony. Ramanuja, in contrast, offers a rigorous philosophical system, addressing epistemological and ontological issues in detail.

CONCLUSION :

Both Srimanta Sankardeva and Ramanujacharya contribute significantly to the development of monistic thought within the Bhakti tradition. While Sankardeva emphasizes practical devotional monism, Ramanuja articulates a theoretically robust qualified monism. Both thinkers affirm that supremacy of one ultimate reality. The importance of devotion or Bhakti Yoga is affirmed by both of them. But it is worth-mentioning that they diverse in their methodology, metaphysical depth and conceptual clarity, making them complementary rather than contradictory traditions within Indian philosophy.

References :

1. Sankardeva's Kirtan Ghosa
2. Bhagavata Purana.
3. Ramanuja's Sri Bhashya.
4. Radhakrishnan's Indian Philosophy (Vol.2)
5. Noted works on Bhakti movement and Vedanta philosophy.
6. E-resource on Sankardeva and Vedanta philosophy.

শিলপোতা সত্ৰ : ঐতিহ্য আৰু চমু পৰিচয়

তৰালী কলিতা

স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক
“গোপালে কি গতি কৈলে
গোবিন্দ কি মতি দিলে।
নাথ, বিফলে বয়স সৰ গেলিৰে।।
গোবিন্দে কি মতি দিলে।
গোপালে কি গতি কৈলে
গোবিন্দে কি মতি দিলে...”

অসমৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্ম, সংস্কৃতি আৰু ঐতিহ্যৰ লগত সত্ৰ সংস্কৃতি অতি নিবিড়ভাৱে জড়িত। এই সত্ৰসমূহে কেৱল ধৰ্মীয় সাধনাৰ ক্ষেত্ৰতেই নহয়, সমাজ সংস্কৃতি নৈতিক শিক্ষা, ভক্তি, সংগীত আৰু সামূহিক ঐক্য বিকাশতো গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে।

এই দিশৰ পৰা চাবলৈ গ'লে পূৰ্ব মাজিৰ গাঁৱতস্থিত ‘শিলপোতা সত্ৰ’ আমাৰ গাঁও বা এই অঞ্চলৰ এক অমূল্য আধ্যাত্মিক আৰু সাংস্কৃতিক সম্পদৰ স্থল। স্থানীয় জনশ্ৰুতি অনুসৰি মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে এদিন নদীপথে আহোতে পূৰ্ব মাজিগাঁৱৰ বৰ্তমান স্থিত শিলপোতা সত্ৰখনৰ স্থান পৰিৱেশ দেখি বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱিত হৈছিল। সেয়ে ঠাইখিনিৰ শান্ত স্নিগ্ধ আৰু পৱিত্ৰ পৰিৱেশে তেওঁক গভীৰভাৱে আকৰ্ষণ কৰিছিল। সেইসময়ত তেওঁৰ মনৰ অনুভৱক সাৰ্থকতা প্ৰদান কৰিবলৈ তেওঁ কৈছিলে এই মনোমোহা পৱিত্ৰ ঠাইত এখন সত্ৰ স্থাপন হ'ব লাগে। এই উদ্দেশ্যে তেওঁ ইয়াত এটা শিল আধাৰশিলা হিচাপে স্থাপন কৰিছিল বুলি লোকবিশ্বাস আছে। গুৰুজনাই পোতা শিলৰ ঘটনাৰ পৰাই সত্ৰখনৰ নাম পিছলৈ ‘শিলপোতা সত্ৰ’ নামেৰে পৰিচিত হয়। এই নামৰ মাজতেই সত্ৰখনৰ উৎপত্তিৰ এক ঐতিহাসিক আৰু আধ্যাত্মিক তাৎপৰ্য নিহিত হৈ আছে। শিলপোতা সত্ৰ কেৱল এখন ধৰ্মীয় স্থানেই নহয়, ই গাঁওবাসীৰ বিশ্বাস, আস্থা, ভক্তি আৰু ঐক্যৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হিচাপে আজিও অটুট আছে।

ইয়াতবছৰেকীয়াভাৱে পালনাম অনুষ্ঠিত হয়, যি সত্ৰখনৰ অন্যতম উল্লেখযোগ্য ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান। জানিবলৈ পোৱা মতে এই পালনাম এদিনীয়া ৰূপে অনুষ্ঠিত হৈছিল যদিও বৰ্তমান

লেখক— স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰী

সময়ত ই তিনিদিনীয়া ৰূপে অধিক বৃহৎ পৰিসৰত পালন কৰা হয়। এই উপলক্ষে বিভিন্ন ঠাইৰ সত্ৰ পৰা বহু ভক্ত, ভকত-বৈষ্ণৱ আৰু অতিথি আহি সমবেত হয়। ফলত সত্ৰখন সেই সময়ত এক আধ্যাত্মিক আৰু সাংস্কৃতিক মিলনমেলাত পৰিণত হয়। ইয়াৰ উপৰিও গুৰু দুজনৰ জন্মতিথি আৰু তিৰোভাৰ তিথি যথাযোগ্য ভক্তি আৰু শ্ৰদ্ধাৰে পালন কৰা হয়। এই তিথি উপলক্ষে দৈনিক নাম-কীৰ্তন, ভজন, ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হয়। এই অনুষ্ঠান সমূহে গাঁওবাসীৰ মাজত ধৰ্মীয় চেতনা, নৈতিক মূল্যবোধ, শৃংখলা আৰু ভক্তিভাৱ অধিক দৃঢ় কৰি তোলে।

শিলপোতা সত্ৰত বৰগীতৰ চৰ্চা অনুশীলন আৰু শিক্ষা প্ৰদানৰো এক সুন্দৰ পৰম্পৰা আছিল। ইয়াৰ জৰিয়তে বহু লোক বৈষ্ণৱ সংগীতৰ আধ্যাত্মিক সৌন্দৰ্য আৰু সাংস্কৃতিক মহিমাৰ সৈতে পৰিচিত হোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰিছিল। এই দিশটোৱে স্পষ্ট কৰি দিয়ে যে শিলপোতা সত্ৰ কেৱল ধৰ্মীয় আচৰণৰ স্থানেই নহয়, ই অসমীয়া সংগীত ঐতিহ্য সাংস্কৃতিক সাধনা আৰু আধ্যাত্মিক শিক্ষাৰো এক উল্লেখযোগ্য কেন্দ্ৰ আছিল। ইয়াৰ ফলত সত্ৰখনৰ ঐতিহাসিক আৰু সাংস্কৃতিক মৰ্যাদা অধিক উজ্জ্বল হৈ উঠে।

সত্ৰখনৰ পৰিৱেশৰ দিশ কিছু মনকৰিবলগীয়া। পৰিৱেশ অতি শান্ত, মনোমোহা। সত্ৰখনলৈ যোৱা দীঘলীয়া পথ আৰু চৌপাশৰ সেউজীয়া গছ-গছনি; স্বাভাৱিক নীৰৱতা আৰু পবিত্ৰ আবহে এই স্থানৰ সৌন্দৰ্য বহুগুণে বৃদ্ধি কৰিছে। সত্ৰখনলৈ আহিলে মনত এক বিশেষ শান্তি, ভক্তি আৰু আধ্যাত্মিক অনুভূতি জাগ্ৰত হয়। উল্লেখযোগ্য যে কেইবছৰমানৰ আগতে সত্ৰখনৰ কিছু অংশ নতুনকৈ নিৰ্মাণ আৰু উন্নয়ন কৰা

হৈছিল। ইয়াৰ ফলত সত্ৰখনৰ সামগ্ৰিক সৌন্দৰ্য, শৃংখলা আৰু গাভীৰ্য অধিক বৃদ্ধি পাইছে। এই উন্নয়নমূলক পদক্ষেপে সত্ৰখনক পূৰ্বতকৈ অধিক সুশৃংখল পৰিছন্ন আৰু আকৰ্ষণীয় ৰূপ দিছে।

ইয়াৰ লগতে সাম্প্ৰতিক সময়ত অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী মাননীয় ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মাৰ আগমনো সত্ৰখনৰ গৌৰৱ বৃদ্ধি কৰা উল্লেখযোগ্য ঘটনা। তেখেতৰ এই আগমনে আধ্যাত্মিক, ঐতিহাসিক আৰু সাংস্কৃতিক তাৎপৰ্যক অধিক স্পষ্ট কৰি তোলে। মুখ্যমন্ত্ৰী হিচাপে তেখেতৰ যি ভূমিকা আৰু অসমৰ সত্ৰসমূহৰ সংৰক্ষণক লৈ চৰকাৰী আগ্ৰহ সংবাদ আৰু চৰকাৰী তথ্যসূত্ৰতো প্ৰতিফলিত হৈছে।

সময়ৰ বিশাল পৰিৱৰ্তনৰ মাজতো শিলপোতা সত্ৰই গুৰু পৰিত্ৰ ভেটি, আশীৰ্বাদ, আৰু ঐতিহ্য অক্ষুণ্ণ ৰাখি আজিও আগবাঢ়ি গৈ আছে। এনে এখন পৰিত্ৰ, ঐতিহাসিক আৰু আধ্যাত্মিক সত্ৰ আমাৰ গাঁও বা অঞ্চলত অৱস্থিত হোৱাতো আমাৰ বাবে অতি গৌৰৱৰ বিষয়। ভৱিষ্যতেও শিলপোতা সত্ৰই নিজৰ ঐতিহ্য, আধ্যাত্মিকতা আৰু সাংস্কৃতিক মৰ্যাদা অটুট ৰাখি অধিক সমৃদ্ধিৰ পথে আগবাঢ়ি যোৱাটোৱেই আমাৰ আন্তৰিক কামনা। সত্ৰখনৰ ইতিহাস, গৌৰৱ, আধ্যাত্মিক মূল্য আৰু অসমৰ সাংস্কৃতিক পৰিচয় গুৰুজনাৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাৰে আগবাঢ়ি তাৰ তাৎপৰ্য উপলব্ধি কৰা আৰু সক্ৰিয় উন্নয়নৰ ভূমিকা পালন কৰা দিশটো যেন অতুলনীয় বিষয়। পূৰ্ব মাজিৰ গাঁৱত অৱস্থিত শিলপোতা সত্ৰ কেৱল এখন সত্ৰই নহয়, এয়া অসমৰ চিনাকী, ঐতিহ্য ভক্তি আৰু সাংস্কৃতিক গৌৰৱৰ এক চিৰজীৱন্ত প্ৰতীক। ●●●

(ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ ভিত্তিত প্ৰস্তুত কৰা হৈছে)

A CRITICAL ANALYSIS OF THE NOVEL WUTHERING HEIGHTS

✍ Dr. Prabalika Sarma

In the winter of 1801, Lockwood rents Thrushcross Grange. Lockwood meets his landlord, Heathcliff who stays at Wuthering Heights. While visiting Wuthering Heights, Lockwood comes across the ghost of Catherine. The supernatural encounter makes Lockwood curious. He requests Nelly Dean the housekeeper to tell him the story of Heathcliff. Mrs Nelly Dean relates how Mr. Earnshaw goes to Liverpool and returns with a **dark** skinned orphan boy whom the Earnshaws name Heathcliff. In no time, Heathcliff becomes Mr Earnshaw's favourite. This makes Hindley jealous and spiteful. He is sent to college. Meanwhile, Heathcliff and Catherine get attached to each other and become inseparable. Three years later Mr. Earnshaw dies and, Hindley comes back with a wife called Frances. Hindley inherits Wuthering Heights and stops Heathcliff's education and reduces his status to that of a servant. One night Heathcliff and Catherine wander to Thrushcross Grange. The Lintons who live in Thrushcross Grange welcome Catherine to their house. But they treat Heathcliff like an outsider. When Catherine returns to Wuthering Heights she is infatuated by Edgar and his family. Catherine spends a lot of time with Edgar and Heathcliff becomes jealous. When she finally becomes engaged to Edgar he disappears from *Wuthering House* for three years. But returns transformed to a Gothic villain. He unleashes vengeance and cruelty upon the Earnshaws and the Lintons. Only

at the end after he had almost destroyed the Earnshaws and Lintons. The growing closeness between Cathy and Hareton arouse hopes of a better future. From the beginning to the end of the novel he remained passionate about Catherine alone.

THEMES

Love and passion : Catherine and Heathcliff's passion for one another is the dominant theme of the novel which creates the conflicts between the characters. Nelly tells Catherine and Heathcliff's story. The novel is actually structured around two parallel love stories

- The first half of the novel centering on the love between Catherine and Heathcliff.
- The second half features the less dramatic and less intense love between young Cathy and Hareton but ends happily, restoring peace and order in the lives of the remaining second generation residents of Wuthering Heights and Thrushcross Grange.
- But the consequence of the first love story - Heathcliff's revenge upon Edgar for taking Catherine from him and the torture he faced from Hindley remains active almost till the end.

An important feature of young Cathy and Hareton's love story is that it involves growth and change. The brutal savage becomes a loyal friend

Writer : Former Associate Professor, Department of English

to Cathy and learns to read. When they first met he was an outsider to her. Consequently her attitude evolves from contempt to love. On the other hand, Catherine and Heathcliff's love is fixed from their childhood. She does not change but chooses the easy way out- to marry Edgar and a more urbane life. Further on she does not adapt to her new role as wife. According to her needs, she chooses to move on in life. She is outright selfish. Heathcliff for his part possesses a seemingly superhuman ability to maintain the same attitude and to nurse the same grudges over many years. Catherine and Heathcliff's love is based on their mutual understanding that they are identical. Catherine declares '*I am Heathcliff*'. Thus *Wuthering Heights* presents a vision of life as a process of change and celebrates this process over and against the romantic intensity of its main characters.

Revenge: Revenge is also an important theme of the novel. Heathcliff overhears Catherine's reason for choosing Edgar over him and he silently runs away. He returns after three years transformed to a rich and refined man who unleashes vengeance and cruelty upon the Earnshaws and the Lintons. A hero in a traditional novel would appear dangerous, brooding and cold at first only later to come out as fiercely devoted and loving. Heathcliff does not reform and his vengeance continues with greater aggressiveness. He destroys Hindley, makes a savage of Hareton. He marries Isabella with the intention of revenge. Heathcliff wanted to make Catherine jealous and also punish Edgar for marrying his Catherine. So he seduces Isabella and elopes with her. Their son Linton is used to get acquire Thrushcross Grange. and is extremely cruel to his sick son.

Social Status: As members of the gentry the Linton's occupy a somewhat important place within the hierarchy of late 18th and early 19th century British society. At the top of British society was the royalty followed by aristocracy then by the gentry and then by the lower classes which constituted the vast majority of the population.

The gentry or upper-middle class also possessed servants and often large estates. But that did not make them a gentleman. His neighbors would consider such questions as how much land he owned how many tenants and servants he had, how he spoke, whether he kept horses and a carriage, and whether his money came from land or trade gentlemen, scorned banking and commercial activities. Catherine's decision to marry Edgar so that she will be the greatest woman of the neighborhood proves the validity of social status. The position of the Earnshaws in society was questionable as they did not have a carriage, they have less land and their house as Lockwood remarks was similar to that of a homely northern farmer and not that of a gentleman.

Bronte organizes her novel by arranging its elements characters places and themes beautifully into pairs: Catherine and Heathcliff are closely matched in many ways and see themselves as identical. Catherine's character is divided into two warring sides the side that wants Edgar and the side that wants Heathcliff. Catherine and young Cathy are both remarkably similar and strikingly different. The two houses Wuthering Heights and Thrushcross Grange represents opposing worlds and values. Another is Nature and culture where nature is represented by the Earnshaw family and Heathcliff in particular who are governed by their passions not by reflections. On the other side Thrushcross Grange and the Linton family represent culture and refinement. Those at Wuthering Heights are wild, passionate and strong. Those at Thrushcross Grange are civilised, passive and calm. Heathcliff is the personification of Wuthering Heights. The novel has not one but two distinctly different narrators who are Nelly and Mr. Lockwood.

Symbolism: Symbolism also plays a vital role in this novel. The constant emphasis on landscape. The Moors cannot be cultivated which constitute the beginnings of Catherine and Heathcliff's bond.

Ghosts and Apparitions: are also important symbols which dominate the novel. They appear in *Wuthering Heights* as they do in most other works of gothic fiction. But Bronte presents them in such a way that whether they really exist remain ambiguous. When Catherine's spirit appears to Lockwood it may be explained as nightmares. The villagers' alleged sightings of Heathcliff's ghosts could be dismissed as unverified superstition.

An important symbol is the oak paneled bed is described by Lockwood as '*a large oak case with squares cut out near the top resembling coach windows in fact it formed a little closet and the ledge of the window which is enclosed served as a table*'. Lockwood spends in the oak paneled bed. Before his nightmares Lockwood sees it as a place where he can feel secure against the vigilance of Heathcliff and everyone else in this sense it symbolizes a place of protection security and retreat as Lockwood soon finds out though the oak paneled bed was also a retreat for young Catherine. The supernatural powers that surround the bed become more intense when Heathcliff dies. They're transforming the bed into a kind of symbol of a coffin where Heathcliff is finally reunited with his love.

Gothic Novel: Gothic novels have mysterious, supernatural, dark and sometimes exotic settings. The Gothic atmosphere of the novel is enhanced by the constant presence of the spirit of Catherine around *Wuthering Heights*, reported by people on several occasions. After Catherine's death Heathcliff struggles to come to terms with her death. He even opens her grave to look at her. He yearns for her presence around even if it be as a ghost. In the last few days of his life he suddenly starts spending long hours in the moor and he passes away with a smile of contentment going out of the same open window where Catherine's ghost used to knock.

Narrative Technique: Its extraordinary narrative complexity playing with the shifts of time and perception.

Weather: The phrase '*the quiet earth*' is that of the prime narrator. But there is little '*quietness*' either in the landscape or the society which he has observed. Both are marked by change, confusion, violence, and unpredictability. When Nelly Dean interposes as an alternative narrator, she speaks as an insider both to the family and to their environment, yet Nelly shifts not simply perspectives but loyalties and emotional alliances (Heathcliff accuses her of '*prying*' and of '*idle curiosity*').

Wuthering Heights was not well received by the Victorian readers as well as the critics. The complexity of the work confused the best of the critics of her age and continues to challenge the critics even now. Only after Emily's death (of tuberculosis) that it became widely acknowledged as a masterpiece. Charlotte in her posthumous 'Biographical Notice (1850)' felt obliged to comment on the '*horror of great darkness*' that seemed to her to brood over the work. Emily's response to her apparent lack of success, like so much in her character, remains enigmatic. Emily had no close friends to write letters to, and had few but strong loyalties. She is now established as one of the most original poets of the century, remembered for her lyrics (e.g. '*The night is darkening round me*'), for her passionate invocations from the world of Gondal ('Remembrance', 'The Prisoner'), and her apparently more personal visionary moments ('No coward soul is mine'). *Wuthering Heights*, which was at first regarded by many as excessively morbid and violent, was gradually reassessed, and by 1899 Mary Augusta Ward was praising Emily's masterly fusion of romance and realism at the expense of Charlotte's didacticism. The 20th century produced a great deal of critical and biographical commentary. C. P. Sanger analysed her careful plotting in *The Structure of 'Wuthering Heights'* (1926), Frank Kermode proposed a variety of readings in *The Classic* (1975), Terry Eagleton proposed a Marxist reading in *Myths of Power* (1975), and J. Hillis Miller explored the complex narrative structure in *Fiction and Repetition* (1982). ●●●

ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ 'মিৰি জীয়াৰী' উপন্যাস

✍ পিংকু দাস

আমি কেতিয়াবা ভাবি চাইছো নে, এখন উপন্যাসৰ শেষৰ পৃষ্ঠাখন লুটিয়াই উঠাৰ পিছত কিয় আমাৰ বুকুখন হাহাকাৰ কৰি উঠে? কিয় আমাৰ অচিনাকি চৰিত্ৰ কিছুমানৰ দুখত আমাৰ চকুলো সেমেকি উঠে? জীৱনত আমি বহু মানুহক লগ পাব নহয়নে? কিন্তু সকলোৰে আমাৰ মনৰ খবৰ নাৰাখে। উপন্যাস এখন সেইজন নীৰৱ বন্ধু যিয়ে আমাৰ মাজনিশা মবাইলটোৰ চাৰ্জ নতুবা নেটৱৰ্ক গুচি যোৱাৰ পিছত আমাৰ নিসংগতাত সংগ দিয়ে। কেতিয়াবা কিতাপৰ পৃষ্ঠাবোৰ উলোটাই যাওঁতে এনে লাগে যেন লেখকৰ কলমেৰে নিগৰি অহা চিয়াঁহীবোৰ আমাৰ মাজতেই তেজৰ এটি এটি টোপাল।

লেখক এজনে যেতিয়া কাহিনীৰ কোনোবা এটা চৰিত্ৰত দুখ-বেদনাৰে ভৰা দৃশ্য সংযোজন কৰে, তেতিয়া অজানিতে আমাৰ চকুলো সেমেকি উঠে। সেই চৰিত্ৰটোৰ যন্ত্ৰণা-তাৰ অসম্পূৰ্ণ প্ৰেম বা তাৰ সংগ্ৰামখিনি আমাৰ আপোন যেন লাগিবলৈ ধৰে। উপন্যাস এখন পঢ়ি সমাপ্ত হোৱাৰ পিছত আমাক কিছুপৰিমাণে হ'লেও নিস্তদ্ধতাই আৱৰি ধৰে। সেয়া কেবল শব্দৰ প্ৰতিধ্বনি নহয়, সেয়া হ'ল এজন মানুহৰ আত্মাই আন এজনৰ আত্মক চুই যোৱাৰ এক অনন্য মুহূৰ্ত। ক'বলৈ গ'লে আচলতে উপন্যাস হ'ল এখন স্বচ্ছ দাপোনৰ দৰে, য'ত আমি আমাৰ আধৰুৱা সপোন আৰু আধৰুৱা ইচ্ছাবোৰক পুনৰ জীৱিত হোৱা দেখিবলৈ পাবোঁ। উপন্যাসে আমাক শিকাই যে এই যান্ত্ৰিকতাৰ পৃথিৱীত কোনেও অকলশৰীয়া নহয়; প্ৰতিটো বিষাদ বেদনাৰেই একোটা নিজস্ব সুকীয়া সুৰ আছে।

উপন্যাসৰ শেষ পৃষ্ঠা লুটিয়াই দিয়াৰ পিছতো পাঠকৰ কিতাপখন বুকুত সাবতি ধৰি যি দীঘল হুমুনিয়াহ ওলাই আহে, সেয়াই হ'ল এজন লেখকৰ বাবে উপন্যাসখনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ সাৰ্থকতা। আমি প্ৰায় সকলোৰে ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ

কথা শুনি আহিছোঁ। অসমীয়া উপন্যাস জগতখনত যিসকল উপন্যাসিক আছে সেইসকলৰ ভিতৰত ৰজনীকান্ত বৰদলৈ অন্যতম। তেওঁৰ উপন্যাসমূহৰ মাজেৰে অসমীয়া জাতিৰ বীৰত্ব আৰু জাতিক অনুপ্ৰাণিত কৰাৰ চিত্ৰ সুন্দৰ ভাৱে একাশ পাইছে।

ৰজনীকান্ত বৰদলৈদেৱে আমাক ভালেমান উপন্যাস উপহাৰ হিচাপে দি থৈ গৈছে। তাৰে ভিতৰত 'মিৰি জীয়াৰী' উপন্যাসখন প্ৰায়ভাগৰে জনপ্ৰিয়। সোৱণশিৰীৰ বুকুত ডাঙৰ হোৱা এহাল ডেকা গাভৰুৰ কথা বৰ্ণনা কৰা হৈছে। সাঁচা কথা ক'বলৈ গ'লে প্ৰতিজন লেখকৰ উপন্যাসে আমাৰ বাস্তৱ জীৱনত খাপ খোৱাই থৈ গৈছে। মই ভাবো প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে উপন্যাস পঢ়াতো উচিত কাৰণ আমাৰ সকলোকে ব্যক্তিগত জীৱনত সচৰাচৰ চলি থকা ঘটনা লেখকে নিজৰ সৃজনীশীল শক্তিয়ে আমাক কঠিন সময়তো জীৱনটো জীয়াবলৈ উৎসাহ যোগায়।

কাহিনীভাগ আৰম্ভ হৈছে লক্ষীমপুৰ জিলাৰ সোৱণশিৰী নদীৰ পৰা। এই সোৱণশিৰী নদীখন অসমৰ উত্তৰত থকা মিৰি আৰু ডফলাৰ পৰ্বত লানীৰ পৰা ওলাই আহি উত্তৰ লক্ষীমপুৰৰ মাজেদি বাগৰি মাজুলীৰ খেৰকটীয়া নৈত পৰিছে গৈ। খেৰকটীয়া কোনো বেলেগ নদী নহয়, ই ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ

লেখক— স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিকৰ ছাত্ৰ

অংশ মাথোন। সূৰ্য প্ৰায় অস্ত যাওঁ যাওঁ; আকাশখনো হেঙুলীয়া আকাশৰ আজি নিৰ্মল হৈ আছে, ছাঁ সোৱণশিৰী নৈত পৰি সোৱণশিৰীৰ পানীকো হেঙুলীয়া বৰণ সানি অতি মনোমোহা কৰিছে। সোৱণশিৰীৰ বতাহ পানী সেৱন কৰি ডাঙৰ-দীঘল হোৱা বৰদলৈৰ ‘মিৰি জীয়ৰী’ৰ সৃষ্টিৰ মূল অভিকেদ্রিক ঘূণাসূঁতি যদিও সোৱণশিৰি নৈক আগুৰি থকা বিশেষভাবে উজনি ফালৰ ঠাইসমূহৰ মাজতেই ‘মিৰি জীয়ৰী’য়ে পূৰ্ণৰূপত বিকাশ লাভ কৰে। উপন্যাসনৰ মূল নায়িকা পানেইয়ে যেতিয়া কুমুদৰ লগত বিয়াত বহিবলৈ অমান্তি হৈ দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে ঘৰৰ পৰা ওলাই গৈ হাবিৰ মাজেদি পলাই গৈছে, তেতিয়া এৰাতিৰ বাবে কোনোবা হিন্দু এঘৰত আশ্ৰয় লৈছে। পানেইৰ পলাই যোৱাৰ খবৰ পাই জংকিয়ে পানেইহঁতৰ ঘৰলৈ গৈ খবৰ লওঁতে পানেইৰ বাপেক মাকে ভুল স্বীকাৰ কৰি পানেইক জংকীলৈকে বিয়া দিয়াৰ আশ্বাস দিয়ে। জংকিয়ে বুকুত অলেখ আশা বান্ধি পানেইক বিচাৰিবলৈ ৰাওনা হৈছিল। জংকিয়ে হাবিয়ে - বননিয়ে পানেইক বিচাৰি ফুৰোতে জংকিক গাছি মিৰিসকলে বলপূৰ্বকভাৱে আটক কৰি উঠাই লৈ গৈছে। সেই মিৰিসকলে পানেইকো ধৰি লৈ যায়। সেই সময়তেই দুয়োৰে প্ৰেমৰ বাটত কাল অমানিশা নামি আহে। সঁচা অৰ্থত ক’বলৈ গ’লে স্বৰ্গীয় প্ৰেমেৰে আগবাঢ়ি গৈ থকা জংকি-পানেইৰ জীৱন যুঁজ দৃশ্যপটৰ কৰুণ অধ্যায়ৰো আৰম্ভণি হয়। পাহাৰৰ গাছি মিৰিয়ে বলপূৰ্বক ধৰি লৈ গ’ল সেইদিনাৰ পৰাই জংকী পানেইৰ জীৱনলৈ ঘোৰ অমানিশা নামি আহিল। ঘূণাসূঁতিত অংকুৰিত হোৱা স্বৰ্গীয় প্ৰেমৰ পথ পৰিবৰ্তন হয়। দুখেৰে ভৰা জংকি পানেইৰ জীৱন বন্তিও নিৰ্বাপিত হয় সোৱণশিৰী বুকুতেই। সেয়েহে প্ৰত্যক্ষভাৱে ধৰা নপৰিলেও বৰদলৈৰ ‘মিৰি জীয়ৰী’ৰ লগত এটা অভিন্ন সম্পৰ্ক আছে।

‘মিৰি জীয়ৰী’ৰ আৰম্ভণি সোৱণশিৰীৰ বুকতেই হৈছে আৰু সামৰণিও পৰিছে। সোৱণশিৰী নৈৰ কুল-কুল শব্দ আৰু এলাগী হৈ পৰি ৰোৱা সোৱণশিৰীৰ বালিচৰৰ প্ৰতি বালিচন্দাতেই প্ৰতিবিস্তৃত হয় ‘মিৰি জীয়ৰী’ৰ সংঘাতময় জীৱনৰ কাহিনী।

শৈশৱৰ - ল’ৰালিৰ পথিলা খেদা সময়ৰপৰা যৌৱনৰ দুৱাৰ ডলিত পদাৰ্পণ কৰাৰ সময়লৈকে বুজা - নুবুজা জীৱনৰ বন্ধ কাঁচলিত যৌৱনৰ বৰ্ণিল সপোনৰ পিছে পিছে আপোন

পাহৰা হৈ দৌৰা-দৌৰি কৰাৰ সময়লৈকে ‘মিৰি জীয়ৰী’ৰ জীৱন চক্ৰ সোৱণশিৰীয়ে গতি লাভ কৰিছে। ‘মিৰি জীয়ৰী’য়ে মৰম চেনেহ, প্ৰেম-ভালপোৱা আদি মানৱীয় গুণসমূহৰ আহিলা সোৱণশিৰীৰ বুকুৰ পৰাই আহৰণ কৰিছে। সহজ-সৰল জীৱন শৈলী প্ৰকৃতিৰ সৈতে একাত্ম হ’ব পৰা গুণ, সাহস, সহনশীলতা আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ প্ৰাকৃতিক গুণৰাজি সোৱণশিৰীৰ সৈতে সহাবস্থান কৰা প্ৰকৃতি ৰাজ্যৰ পৰাই আয়ত্ব কৰিছে। আনকি ‘মিৰি জীয়ৰী’ৰ প্ৰেমিক যুগলে ইজনে সিজনক জীৱন সংগীৰূপে পাবলৈ প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হৈছিল। মিচিংসকলে বিশ্বাস কৰাৰ দৰে জংকি পানেইও বিশ্বাস কৰে আই সোৱণশিৰী হিচাপে। সেয়েহে জংকি পানেই এই মায়া-মোহ সংসাৰৰ পৰা মুক্তি লাভ কৰোতেও তেওঁলোকৰ অতৃপ্ত আত্মাও বিলীন হৈছে সোৱণশিৰীৰ উমাল বুকুত।

সদৌ শেষত আমি ক’ব পাৰোঁ প্ৰথম অসমীয়া সামাজিক উপন্যাস ‘মিৰি জীয়ৰী’ৰ কাহিনীভাগ জংকি আৰু পানেইৰ নিস্বার্থ প্ৰেমৰ পৰিণতিয়ে আজিও প্ৰতিজন পাঠকৰ হৃদয় স্পৰ্শ কৰে। সমাজৰ কঠোৰ নীতি নিয়ম, মানুহৰ স্বার্থপৰতা আৰু প্ৰকৃতিৰ নিষ্ঠুৰতাৰ মাজত আৱদ্ধ হৈও তেওঁলোকৰ প্ৰেমে হাৰ মনা নাছিল। সোৱণশিৰীৰ বিশাল বুকুৱে যিদৰে দুয়ো পাৰক সাৱতি ৰাখিছিল, ঠিক তেনেদৰেই জংকি আৰু পানেই মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তলৈকে দুয়োৱে এলাগী হোৱা নাছিল। শেষত সোৱণশিৰী নদীৰ বুকুত তেওঁলোকৰ নশ্বৰ দেহ বিলীন হৈ গ’ল ঠিকেই; কিন্তু সময় বুলুকাত ৰৈ গ’ল এটি অমৰ প্ৰেমৰ ইতিহাস। গাছি মিৰিসকলে বিচাৰ কৰিব নোৱাৰা প্ৰেমক প্ৰকৃতিয়ে বিচাৰ কৰিলে। জংকি আৰু পানেই বিচ্ছেদ নহ’ল। তাৰ সলনি মৃত্যুৰ মাজেৰেহে তেওঁলোকে একাত্ম হ’ল।

শেষত ক’ব পাৰি যে এই উপন্যাসখনৰ কাহিনীভাগ বিৰহ-বেদনাৰে ভৰা। জংকি আৰু পানেইৰ জীৱনটো বহু দুখ যন্ত্ৰণাৰে ভৰা। ●●●

গ্ৰন্থপঞ্জী :

ৰজনী কান্ত বৰদলৈ - মিৰি জীয়ৰী

সতেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা - অসমীয়া উপন্যাসৰ গতিধাৰা

মেধা প্ৰবাহৰ ঘৰমুৱা যাত্ৰা : ভাৰতৰ নিৰ্বাচিত প্ৰত্যাৱৰ্তী মেধা-প্ৰবাহ বাস্তৱ নে মিথ ?

ড° মৃন্ময়ী ভট্টাচাৰ্য্য

‘ব্ৰেইন ড্ৰেইন’ বা মেধা-প্ৰবাহ শব্দটো ভাৰতৰ নীতি-আলোচনাত ১৯৬০ চনৰ পৰাই প্ৰচলিত হৈ আহিছে। সেই সময়ত আই আই টি আৰু এইমছৰ স্নাতকসকলে পশ্চিমীয়া গৱেষণাগাৰলৈ ঢাপলি মেলা ঘটনাটোক জাতীয় ক্ষতি হিচাপে গণ্য কৰা হৈছিল। বহু দশক ধৰি নতুন দিল্লীৰ বিমানবন্দৰৰ একমুখী গেটখনক বিশ্বায়নৰ অপৰিহাৰ্য সত্য বুলি ধৰি লোৱা হৈছিল। কিন্তু ২০২০ চনৰ পাছৰ পৰা ক্ৰমাগতভাৱে বৰ্ডৰুম আৰু সংবাদ-কক্ষত ঠাই পাইছে-মেধা-প্ৰবাহ ওলোটাই হৈছে, ভাৰতৰ প্ৰতিভা ঘৰলৈ উভতিছে। আজি নীতি-নিৰ্ধাৰক আৰু গৱেষকৰ আগত থকা প্ৰশ্নটো হ’ল-এই ঘৰমুৱা যাত্ৰা গাঁথনিগত বাস্তৱ নে কেইজনমান চিনাকি প্ৰতিষ্ঠাপকৰ কাহিনীয়ে বৃহৎ কৰি দেখুওৱা পৰিসাংখ্যিক মিথ ?

মহামাৰী-পৰৱৰ্তী বছৰকেইটাৰ বিশ্লেষণে কয় যে ভাৰতৰ প্ৰত্যাৱৰ্তী মেধা-প্ৰবাহ সম্পূৰ্ণ মিথ নহয়, কিন্তু ই সম্পূৰ্ণ ওলোটাই সোঁতো নহয়। ইয়াক ‘ব্ৰেইন চাৰ্কুলেশ্যন ২.০’ বুলিহে সঠিকভাৱে বৰ্ণনা কৰিব পাৰি-অৰ্থাৎ নিৰ্বাচিত আৰু খণ্ড-কেন্দ্ৰিক প্ৰত্যাৱৰ্তন। এই প্ৰত্যাৱৰ্তনৰ প্ৰমাণ আটাইতকৈ স্পষ্ট ভাৰতৰ প্ৰযুক্তি আৰু উদ্ভাৱনী পৰিস্থিতিতন্ত্ৰত। গ্ল’বেল কেপেবিলিটি চেণ্টাৰসমূহৰ বিস্তাৰে বেংগালুৰু, হায়দৰাবাদ, পুনেৰু কেৱল ‘বেক-অফিচ’ৰ ঠাইত সিদ্ধান্ত গ্ৰহণৰ কেন্দ্ৰলৈ ৰূপান্তৰ কৰিছে। এই কেন্দ্ৰবোৰৰ বহু জ্যেষ্ঠ নেতৃত্বৰ পদত এতিয়া তেনে পেছাদাৰী লোক আছে যিসকলে ছিলিকন ভেলী বা ইউৰোপৰ কোম্পানীত এটা দশকতকৈও অধিক কাল কটাইছে। তেওঁলোকৰ প্ৰত্যাৱৰ্তনক শক্তি দিছে ভাৰতৰ নিজা ষ্টাৰ্টআপ পৰিৱেশৰ পৰিপক্বতাই। প্ৰত্যাৱৰ্তন কৰা বহু প্ৰতিষ্ঠাপকে কয় যে ইউ পি আইৰ দৰে ডিজিটেল ৰাজহুৱা আন্তঃগাঁথনি, বৃহৎ ঘৰুৱা বজাৰ আৰু উদ্যোগ-মূলধনৰ উপলব্ধতাই ভাৰতৰ সৰু ৰাজ্যৰ পৰা নিৰ্মাণ কৰা সামগ্ৰীকো বিশ্ব-প্ৰতিযোগিতাত সক্ষম কৰি তুলিছে।

লেখক— মূৰব্বী অধ্যাপক, অৰ্থনীতি বিভাগ

আমেৰিকাৰ প্ৰবাস-নীতিয়ে এই ধাৰাক অনিচ্ছাকৃতভাৱে গতি দিছে। ভাৰতীয় নাগৰিকৰ বাবে নিয়োগ-ভিত্তিক গ্ৰীণ কাৰ্ডৰ দশকজোৰা অপেক্ষাৰ তালিকাই মধ্য বয়সৰ কৰ্মশক্তিৰ এক প্ৰজন্মক সৃষ্টি কৰিছে। তেওঁলোকে আমেৰিকাত ঘৰ-বাৰী কৰিও স্থায়ী বাসিন্দাৰ মৰ্যাদা অৱসৰৰ আগতে নাপাব বুলি বুজিছে। এই গোটটোৰ বাবে বেংগালুৰু আৰু ছান হ'জৰ জ্যেষ্ঠ ইঞ্জিনিয়াৰৰ দৰমহাৰ ব্যৱধান, ক্ৰয়-ক্ষমতা, কৰ, আৰু জীৱন-ধাৰণৰ খৰচ হিচাপ কৰিলে বহু সংকুচিত হৈ পৰিছে। ইয়াৰ লগত বৃদ্ধ পিতৃ-মাতৃৰ ওচৰত থকাৰ আৱেগিক হিচাপ আৰু নিজৰ ভাষিক পৰিৱেশত সন্তান ডাঙৰ কৰাৰ সাংস্কৃতিক স্বাচ্ছন্দ যোগ হ'লে বিদেশত থাকি যোৱাৰ বস্তুগত প্ৰৰোচনা দুৰ্বল হৈ পৰে। ২০২২ আৰু ২০২৩ চনত আমেৰিকাৰ প্ৰযুক্তি খণ্ডত হোৱা ছটাইয়ে এই সুপ্ত ইচ্ছাক বাস্তৱ টিকটলৈ ৰূপান্তৰ কৰিলে।

‘মেধা-চলাচল’ অৰ্থাৎ (Brain Circulation) ৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়টো হ'ল কেৱল শাৰীৰিক প্ৰত্যাহৰণৰ কথা নহয়। ই ভাৰতীয় মূলৰ বিশ্ব-নেতাৰ গভীৰ সম্পৰ্ককো সামৰি লয়। মাইক্ৰ'ছফটৰ মুখ্য কাৰ্যবাহী সত্য নাডেলা, এলফাবেটৰ মুখ্য কাৰ্যবাহী সুন্দৰ পিচাই, আৰু আই বি এমৰ মুখ্য কাৰ্যবাহী অৰবিন্দ কৃষ্ণই ইয়াৰ উদাহৰণ। তেওঁলোকে বিদেশৰ পৰাই নেতৃত্ব দি থাকিলেও তেওঁলোকৰ কৌশলগত বিনিয়োগ,

গৱেষণা-বিস্তাৰ আৰু নীতিৰ-পক্ষপাতিত্বই ভাৰতক সামগ্ৰী আৰু কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তাৰ কেন্দ্ৰ হিচাপে গঢ়াত প্ৰত্যক্ষ ভূমিকা লৈছে। ৰেডমণ্ডৰ বাহিৰত মাইক্ৰ'ছফটৰ সৰ্ববৃহৎ গৱেষণা কেন্দ্ৰ হায়দৰাবাদত স্থাপন কৰিছে, গুগলে হায়দৰাবাদতে বিশ্বৰ বৃহত্তম কেম্পাছ নিৰ্মাণৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে, আৰু আই বি এমে বেংগালুৰুত কোৱাণ্টাম আৰু হাইব্ৰিড-ক্লাউডৰ জটিল দল গঠন কৰিছে। এই নেতাসকলে ‘ভাৰ্চুৱেল প্ৰত্যাহৰণ’ হিচাপে কাম কৰি মূলধন, পৰামৰ্শ আৰু বিশ্বাসযোগ্যতা ভাৰতলৈ ঘূৰাই আনিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁলোকৰ উপস্থিতিয়ে বিশ্বৰ ব'ৰ্ডসমূহক সংকেত দিয়ে যে ভাৰত এতিয়া উদ্ভাৱনৰ প্ৰান্তত নহয়। ইয়াৰ ফলত পৰৱৰ্তী স্তৰৰ পেছাদাৰীৰ বাবে শাৰীৰিক প্ৰত্যাহৰণ সম্ভৱ হৈ পৰে।

ভাৰত চৰকাৰে এই চলাচলক প্ৰতিস্থানিক ৰূপ দিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। প্ৰধানমন্ত্ৰী গৱেষণা ফেল'শ্বিপ আঁচনি, চমুকৈ পি এম আৰ এফ, শীৰ্ষ স্নাতক প্ৰতিভাৰ বিদেশ-গমন ৰোধ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰা হৈছিল। ইয়াৰ দ্বাৰা আই আই টি আৰু আই আই এছ চিত পি এইচ ডি কৰিবলৈ উদাৰ বৃত্তি দিয়া হয়। ইয়াৰ পৰিপূৰক হিচাপে আছে বজ্জ ফেকাল্টি আঁচনি, যিয়ে বিশিষ্ট প্ৰবাসী বিজ্ঞানীক ভাৰতীয় প্ৰতিষ্ঠানলৈ চুটি আৰু দীঘলীয়া সময়ৰ বাবে আনি গৱেষণাগাৰ পৰিচালনা আৰু ছাত্ৰক পৰামৰ্শ দিয়াৰ সুবিধা দিয়ে। শেহতীয়াকৈ গঠিত অনুসন্ধান ৰাষ্ট্ৰীয় গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠানে আমেৰিকাৰ নেশ্যনেল ছায়েন্স ফাউণ্ডেশ্যনৰ দৰে বৃহৎ, স্থিৰ অনুদান দিয়াৰ লক্ষ্য লৈছে। এই আঁচনিসমূহে স্থায়ী স্থানান্তৰ বাধ্যতামূলক নকৰে, কিন্তু প্ৰতিভাই ‘ইয়াত’ (প্ৰাচ্য) আৰু ‘তাত’ (পাশ্চাত্য) দুয়ো ঠাইৰ পৰা অৱদান দিব পৰা কাঠামো সৃষ্টি কৰে।

তথাপিও মেধা-প্ৰবাহ ওলোটাই হৈছে বুলি ঘোষণা কৰাটো উপনৈক মূল নদী বুলি ভুল কৰাৰ দৰে হ'ব। প্ৰত্যাহৰণৰ পৰিমাণ প্ৰবাসী ভাৰতীয়ৰ মুঠ সংখ্যাৰ বিপৰীতে জুখিব লাগিব। বিশ্বৰ বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তি কৰ্মশক্তিত পঞ্চাশ লাখতকৈও অধিক ভাৰতীয় মূলৰ পেছাদাৰী আছে। বছৰি পঞ্চাশ হাজাৰ লোকো উভতিলে সেয়া এক শতাংশৰো কম। এই আন্দোলন বয়স আৰু খণ্ডৰ ক্ষেত্ৰতো অতিশয় পক্ষপাতদুষ্ট। ভাৰতে ঘূৰাই পাইছে ত্ৰিশৰ শেষৰ ফালে বা চল্লিশৰ দশকত থকা উদ্যোগী আৰু মুখ্য কাৰ্যবাহীসকলক, যিসকলে বিদেশত মূলধন আৰু নেটৱৰ্ক গোটাইছে। কিন্তু ই

এতিয়াও নতুন স্নাতক আৰু ডক্টৰেট ছাত্ৰৰ বৃহৎ অংশক হেৰুৱাই আছে, যাৰ বাবে বিদেশী বিশ্ববিদ্যালয় এতিয়াও অত্যাধুনিক গৱেষণাৰ প্ৰধান পথ। সেয়েহে এই ঘটনাটো আমি গাঁথনিগত সাংখ্যিক প্ৰতিস্থাপন বুলি ক'ব এতিয়াও নোৱাৰে, ই হৈছে প্ৰতিভা-পিবামিডৰ শীৰ্ষত গুণগত অনুপ্ৰৱেশ।

ইয়াৰ উপৰি প্ৰত্যাহৰ্তনৰ অভিজ্ঞতা একে নহয়। ডিপ-টেক, চাছ, জৈৱ-প্ৰযুক্তি আৰু বিত্তীয় সেৱাই প্ৰত্যাহৰ্তকক বিশ্ব-প্ৰতিযোগী চৰ্তত নিয়োগ কৰিব পৰা ক্ষমতা গঢ়ি তুলিছে যদিও মৌলিক বিজ্ঞান আৰু চিকিৎসা বিজ্ঞানে এতিয়াও বহিঃপ্ৰবাহৰ সন্মুখীন হৈছে। ভাৰতৰ আগশাৰীৰ গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠানসমূহ এতিয়াও অনুদান বিতৰণত প্ৰক্ৰিয়াগত পলম আৰু দীৰ্ঘম্যাদী নিযুক্তিৰ নিৰাপত্তাৰ অভাৱত ভুগিছে। দৰমহাৰ বাহিৰৰ জীৱন-মানৰ পাৰ্থক্য-বায়ু প্ৰদূষণ, ৰাজহুৱা শিক্ষা, নগৰীয়া শাসন-এতিয়াও ইমানেই গুৰুত্বপূৰ্ণ যে প্ৰত্যাহৰ্তকৰ এটা অংশ 'বৃত্তাকাৰ প্ৰবাসী' হৈ পৰে।

এতেকে বৰ্তমানৰ পৰিস্থিতিৰ আটাইতকৈ সঠিক দিশটো 'নিৰ্বাচিত প্ৰত্যাহৰ্তী মেধা-প্ৰবাহ'। ভাৰতে ইয়াৰ প্ৰবাসীৰ গণ-প্ৰত্যাহৰ্তন দেখা নাই, কিন্তু ই বিশ্ব-অভিজ্ঞ, দায়িত্ব ল'ব পৰা ব্যক্তিৰ আকৰ্ষণ কৰাত সফল হৈছে। এই প্ৰবাহৰ লাভ ইয়াৰ আকাৰৰ তুলনাত অসমানুপাতিক, কিয়নো প্ৰত্যাহৰ্তকে অধিক হাৰত পেটেণ্ট দাখিল কৰে, স্থানীয় প্ৰতিভাক পৰামৰ্শ দিয়ে, আৰু বিদেশী মূলধনৰ সৈতে সেতু হিচাপে কাম কৰে। এই নীতিৰ প্ৰত্যাহ্বান হ'ল এটা কাল্পনিক ওলোটো সোঁতক উদযাপন কৰা নহয়, বৰং এটা বাস্তৱ চলাচলক সুদৃঢ় কৰা। ইয়াৰ বাবে গৱেষণা-পুঁজিৰ পূৰ্বানুমানযোগ্যতা, নগৰীয়া আন্তঃগাঁথনি, আৰু নিয়ম সমূহ সৰল সংস্কাৰ কৰিব লাগিব। মেধা-প্ৰবাহ বন্ধ হোৱা নাই, কিন্তু সন্তৰ বছৰত প্ৰথমবাৰৰ বাবে নদীখন দুয়োফালে বৈছে- সত্য নাডেলা, সুন্দৰ পিচাই, অৰবিন্দ কৃষ্ণৰ দৰে নেতাই দূৰৰ পৰা সোঁতক গঢ় দিছে, আৰু পি এম আৰ এফ, বজ্জৰ দৰে আঁচনিৰে ঘৰত মথাউৰি নিৰ্মাণ কৰিছে। ●●●

References

1. NASSCOM & Zinnov. (2025). India GCC Landscape Report 2025: The Rise of Global Innovation Hubs. NASSCOM.
2. Ministry of External Affairs, Government of India. (2025). Annual Report on Overseas Employment and Return Migration 2024-25. MEA, New Delhi.
3. Department of Science & Technology. (2026, January 15). ANRF and VAJRA Scheme: Engaging Indian Diaspora for Research Excellence [Press Release]. Press Information Bureau. <https://pib.gov.in/>
4. National Foundation for American Policy. (2024). H-1B Visa and Employment Trends for Indian Nationals Post-2022. NFAP Policy Brief.
5. Indeed Hiring Lab. (2025). Global Tech Salary Report: Purchasing Power Parity Analysis 2025. Indeed.
6. Ministry of Education, Government of India. (2023). Prime Minister's Research Fellows Scheme: Guidelines and Impact Assessment. <https://pmrf.in>
7. Microsoft India. (2024). Microsoft India Development Center: 25 Years of Innovation. <https://www.microsoft.com/en-in/about/>
8. The Economic Times. (2025, March 10). Google to build world's largest campus in Hyderabad; Pichai commits to India AI push.

Old Age and its Blues

✍ Dr. Marie Kalita

When we think of old age, we often relate it to incapability of carrying out daily activities efficiently, with ailments clenching onto us, and that we generally start to feel vulnerable. It is true to some extent but a lot many positives are attached with it as well where some may call it a time of reconnecting with something that they had loved to do in their younger times while for some it may be a time to invest into reading and getting to know the hues of life and for others devoting their time to harvesting at the backyards of their homes.

In our country we often get to see our parents telling us to touch the feet of the elderly when we meet, like in

the times of the Assamese new year festival Bihu in Assam, and in other times in a way to evince our respect for them and to get their blessings in return. In the traditional Indian families, the elderly are considered to be the wisest and has the deciding power regarding their family and are looked up with utmost respect and dignity, especially the males of the households in a patriarchal society as ours. This can be seen from an instance where the other members of a household are not supposed to occupy the seat where the eldest male individual sits for their meal in order to show respect to his space and individuality. Although these systems are steadily fading away and we hardly get to see such deeds of sincere respect nowadays in the modern families. Change is the only permanency is once again proved when we see the status of old age people in India changing in the post globalised era.

From statistical purposes old age is often defined as 60 or 65 years of age or older than that. The social effects, psychological aspects and the overall abilities of a person considered to be old ranges across various dimensions. Every single experience, the collectivity of values and emotions gathered and shared throughout the lifetime, that including the surrounding environment we live in determine our overall mental and physical well being when we are old. Realistically the chronic ailments and aches are higher at this time of our lives and this requires more time on curing and more spending. This rising costs of treatments and the frequencies of

Writer : Associate Professor, Department of English

spending often instill a psychological stress on the older people.

The social status of people of this age group is somewhat related to its effective influence in the society. Their productivity also determines their well being. If an elderly knows and believes he/she is contributing effectively to his/her surroundings there is a higher sense of fulfillment in them. Previously and even today in some societies the elderly are considered wise and the tradition of sharing their life experiences orally to younger people is practiced which attaches a sense of respectability that allows them to continue to be productive members of their communities.

We talk about the superficial changes more often that are happening in the post globalised time but we forget to address the internal changes taking place surrounding the mental health of the elderly people. Today in a house consisting of two/three generations living under the same roof we cannot ignore the sight of children with the mobile phones in their hands playing games or watching videos and the elderly sitting all by themselves, having internal burst outs in order to feel heard or seen or recognized. This leads us to a notion that the bonding among people are limited to the economic benefits or the help they had to offer in building what we call a home throughout their lives shedding blood and tears. In the fast races of life we so often ignore the emotional sides of having a family that we even forget to ask how they are feeling. Instead of providing the children with mobile phones just to get away with attending to their cries and woes, if we as parents asked them to have a sit and talk with their grandparents and listen to tales of their lives and stories long forgotten, there would be a shift in the mentality of young and old in a better and valuable way.

The concept of old age homes is still new to the Indian society but is turning out to be quite significant. Majority of the elderly who are

destitute or widowed and lack proper care and security look forward to the old age homes. Earlier these started in the West since urbanization and industrialization occurred there first and they were called Almshouses. A significant reason why some of the elderly want to shift to old age homes is because they look for companionship. Despite the good aspects contributed by these homes to the society it is also a wretched feeling that companionship has to be a factor of the dire need to be shifting to a completely new environment whereas the love and care of the family members is mostly wanted with the growing of ages. Nonetheless the rise in constant need for multiple incomes of a household which requires the husband and wife and even the other members working, people shifting to new places in search of work and also sidelining of the responsibility of taking care of the needs of the older parents are some of the constant contributing factors.

A salient reality of the older generation is of anxiety due to ageism. Ageism is the discriminatory remarks or actions against older people because of the negative stereotypes attached with it. The abilities grow feeble, ailments start developing and the active contribution reduces in general. But many old people remain fit and quite in good health. Ageing is a diverse process and every individual experiences it in different ways. Therefore the needs may vary from one individual to another.

The narrative is common across all societies that age is a burden. Also as result of the consideration that older people are too frail to receive more rigorous medical treatments, there is a lesser reach of remedial measures. There are so many contributions made by our grandparents, their work in the form of care giving and volunteering and also to the workforce through paid work sometimes. It is our responsibility that we contribute back to this age group by being kind and giving, have enough empathy and not forget that we are going to replace their positions at a certain point of time. ●●●

Regional Balance: India Between Iran, Israel and Palestine

A Strategic Necessity in a Volatile Middle East

✍ Nilutpal Nath

Introduction: A Question That Seems Simple, But is Not

On February 28, 2026, the United States and Israel launched a coordinated military campaign against Iran - Operation Epic Fury (Pentagon) and Operation Roaring Lion (Israel). The opening strikes killed Iran's Supreme Leader Ali Khamenei and dozens of senior officials, and roughly 170 people died when a missile struck a girls' school near Bandar Abbas. Over the following days, U.S. and Israeli forces carried out more than 900 strikes in a single twelve-hour stretch; Iran retaliated with hundreds of missiles across nine countries. The war lasted over two months, ending May 5, and left thousands dead across Iran, Lebanon, Israel, and the Gulf states, with millions displaced.

The timing struck many as pointed: Prime Minister Modi had just completed a high-visibility visit to Israel, including a Knesset address, days before the strikes began - prompting speculation that India was quietly siding with Israel. New Delhi's response was deliberately restrained: no formal condemnation, only general concern over the escalation, and condolences offered only on March 5, when Foreign Secretary Vikram Misri signed the condolence book at Iran's embassy. The delay drew sharp domestic criticism, with opposition leaders, including the Congress party, accusing the government of abandoning moral leadership by staying silent on the killing of a sovereign nation's leadership - a controversy that became a live political issue at home, particularly given how Muslim voters could factor into upcoming state elections.

Seen from outside, this silence can look like confusion or indecision. Seen from within India's own foreign-policy tradition, it looks like something else entirely: a country trying very hard not to be forced into a binary choice it has spent decades avoiding.

Writer : Assistant Professor, Dept. of BCA

Not Taking Sides, But Protecting Its Own Interests

India weighs national security, energy needs, economic growth, and global standing simultaneously, which rules out quick, reactive choices. Cold War non-alignment refused absorption into either bloc; today's multipolar world - the US, Russia, China, the EU, and assertive Middle Eastern powers - has pushed India toward multi-alignment: talk to everyone, partner with everyone, avoid over-dependence on any one relationship. India can deepen defense ties with Israel while sustaining energy and cultural ties with Iran, treating neither as exclusive. It is not confusion; it is a deliberate refusal to let any single relationship become a liability.

India and Israel: Trust and Security

India and Israel weren't always close. For decades after independence, India kept its distance out of solidarity with the Arab world and the Palestinian cause. The turning point came during the 1999 Kargil War, when Israel quietly supplied military equipment, surveillance technology, and intelligence at a moment when few other countries were willing to help - and India did not forget it. The relationship has since deepened into military technology that has helped modernize India's defense system, intelligence cooperation between Mossad and India's Research and Analysis Wing, diplomatic backing at the UN on terrorism-related issues, and a growing partnership spanning agriculture, water management, and cybersecurity. Modi's February 2026 Knesset address and preparations for a rescheduled Netanyahu visit to India

reflect a partnership Indian officials describe as resting on convergence over security, technology, and regional stability.

Yet India has worked hard to keep this separate from its position on Palestine - on the sidelines of a recent India-Arab ministerial meeting, Modi also met Palestinian leadership to reaffirm India's support for a negotiated, two-state solution. The upside of the Israel relationship is real and tangible: cutting-edge defense technology, counterterrorism cooperation, and a partner that has proven reliable at difficult moments. The cost is just as real: closeness to Israel complicates India's standing with parts of the Arab world and with domestic constituencies that see the Palestinian cause as a matter of principle, not just diplomacy.

India and Palestine: History and Principle

India was the first non-Arab country to recognize the PLO as the sole legitimate representative of the Palestinian people (1974), and among the earliest to recognize the State of Palestine. It voted for Palestine's full UN membership bid in May 2024 (143-9) and backed the France-led New York Declaration for a two-state solution in September 2025 (142-10), while abstaining on resolutions it considered one-sided. On July 29, 2026, India's UN envoy P. Harish addressed the Security Council partly in Arabic - reportedly a first for an Indian diplomat - calling for de-escalation, condemning attacks in the Strait of Hormuz, and highlighting roughly \$175 million in Indian aid to Palestine, including UNRWA funding and new commitments made at a Brussels donor meeting. This sits alongside a fragile Gaza ceasefire in place since October 2025. It is the other half of India's balancing act: two relationships structurally at odds, both kept alive, neither allowed to cancel out the other.

India and Iran: Strategic Analysis

Trade and Chabahar Port. Bilateral trade sits at roughly \$1.6-1.7 billion a year, down sharply from \$10-15 billion before 2018-19 sanctions, though never fully halted - India sends rice, tea, food grains, pharmaceuticals, and textiles; Iran sends dates, almonds, chemicals, and fuel-related materials, often via rupee-based settlement. Chabahar Port gives India a route into Afghanistan and Central Asia that bypasses Pakistan - Iran's only oceanic port, 800 km from the Afghan border. India committed \$500 million in 2016, formalized through a ten-year operating contract in May 2024 (\$120 million for equipment, \$250 million for infrastructure), and has moved over 100,000 tonnes of wheat and humanitarian aid through it.

Current Crisis. Washington reimposed Chabahar sanctions in September 2025, though India had already settled its \$120 million

commitment. A conditional waiver ran October 2025-April 2026, extended in part because India agreed to wind down its operational role. India is now exploring a temporary transfer of its stake to an Iranian partner - a tactical recalibration, officials say, not a permanent exit. The February 2026 war raised the stakes further, with Washington pairing military action with secondary sanctions and a threatened 25% tariff on countries trading with Iran - a real test of India's balancing act, since Chabahar remains too strategically valuable to abandon even under heavy pressure.

Regional Balance: A Strategic Necessity

India manages several regional relationships that are frequently hostile to one another, each with its own economic logic and diplomatic cost:

Country / Bloc	Economic Reason	Diplomatic Reason	Main Risk / Cost
Iran	Chabahar corridor; long-term oil potential	Bypasses Pakistan into Central Asia; INSTC access	US secondary sanctions, tariff threats
Israel	Defense tech, cybersecurity, agri-tech	Trusted partner since Kargil; Knesset visit 2026	Friction with Arab world, domestic opinion
Palestine	~\$175M aid, UNRWA funding	1974 PLO recognition; consistent UN voting	Can strain the Israel relationship
Saudi/Gulf	10M+ Indian workers; remittances; energy	Strategic dialogues; connectivity plans	Riyadh's 2025 defense pact with Pakistan
United States	Trade, tech, investment	Top strategic partner; Quad, defense ties	Pressure to cut back on Iran

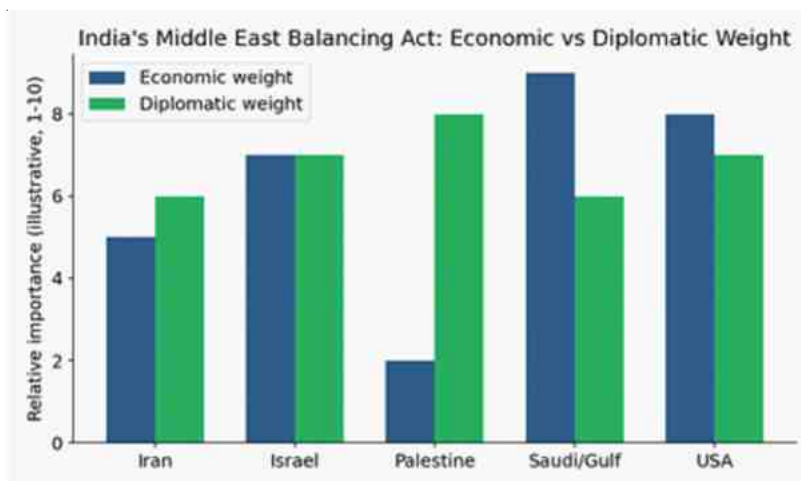
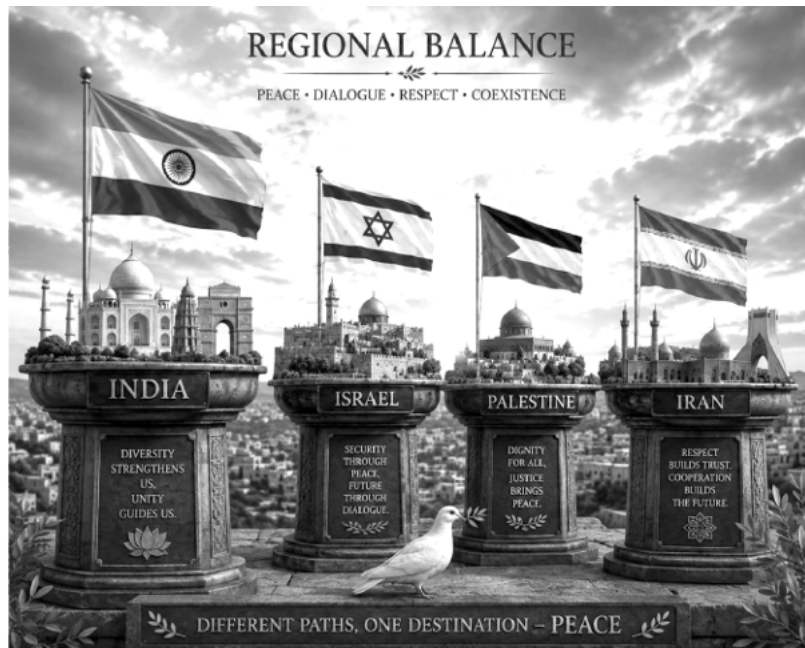

Figure 1: Illustrative comparison of economic versus diplomatic weight across India's key regional relationships (1-10 scale, author's estimate).

Conclusion: Balance as Strategy, Not Indecision

India's extended silence after Khamenei's killing, its quiet workarounds on Chabahar sanctions, and its habit of deepening ties with Israel while backing Palestinian statehood at the UN all look inconsistent only if India is assumed to owe the region a side. Once that assumption is dropped, the pattern is clear: India treats every regional relationship on its own economic and diplomatic terms, and refuses to let any one of them define the whole. In a region defined by rivalry, that refusal to choose is not weakness - it is the strategy itself, actively renegotiated with every new crisis. ●●●

Sources

- Britannica - 2026 Iran War: britannica.com/event/2026-Iran-war
- NPR - Iran's supreme leader, Ayatollah Ali Khamenei, has been killed: npr.org
- The Week - Why PM Modi's silence on Khamenei's death is a diplomatic strategy: theweek.in
- The Caravan - The Modi government's silence on Khamenei's killing: caravanmagazine.in
- Daily Pioneer - Opposition condemns killing of Khamenei, questions Govt silence: dailypioneer.com
- Middle East Forum - Can India Balance Ties with Israel and the Arab Bloc?: meforum.org
- Eurasia Review - The Middle East War: A Stress Test For India's Multi-Alignment: eurasiareview.com
- ORF - India's Strategic Balancing in the Middle East: orfonline.org
- Business Standard - India backs UN resolution on two-state solution for Palestine: business-standard.com
- IANS / ETV Bharat - India reaffirms strong support for Palestine at UNSC (July 29, 2026): ianslive.in, etvbharat.com
- UNPress - Security Council debate coverage, Gaza to Gulf: press.un.org/en/2026/sc16423.doc.htm
- Business Standard / TBS News / Al Jazeera / Modern Diplomacy / Vision IAS - Chabahar port sanctions coverage, 2025-2026
- ISAS Brief 1122 - India-Iran Agreement on Chabahar Port: isas.nus.edu.sg

The Illusion of Perfection

✍ Puja Thakuria

In today's fast-paced world, perfection has become an unspoken expectation. Everywhere we look, we see people showcasing achievement, success stories, and seemingly flawless lives. Social media feeds are filled with perfect grades, dream careers, and picture-perfect moments. As a success and happiness. However, "perfection is often an illusion."

Behind every achievement lies a journey filled with mistakes, failure, doubt, and struggles that most people never see. We celebrate success but rarely witness the hard work and setbacks that made it possible. This creates unrealistic standards, causing individuals to compare their everyday lives with the carefully selected highlights of others. Students today face immense pressure to excel in academics, extracurricular activities, and future career planning. Many feel that a single mistake can define their worth. The fear of failure becomes so strong that it prevents them from taking risks, exploring new opportunities, or expressing their true potential. Ironically, the pursuit of perfection often leads to stress, anxiety, and dissatisfaction. Perfectionists frequently focus on what went wrong rather than appreciating how far they have come. Instead of enjoying the learning process, they become trapped in an endless cycle of self-criticism.

The truth is that growth does not come from perfection—it comes from perseverance. Every successful artist, athlete, scientist, or leader has faced failure at some point; mistakes are not obstacles to success; they are stepping stones toward it. A child learns to walk by falling, and people learn valuable life lessons through challenges and setbacks. This lesson is especially important when it comes to careers and personal development. Success does not follow a single timeline. Some people discover their passion early, while others take years to find their path. What truly matters is not being perfect but continuously learning, adapting, and improving.

In today's professional world, qualities such as creativity, communication, teamwork, resilience, and problem-solving are often more valuable than perfection. Employers seek individuals who can learn from mistakes and overcome challenges rather than those who never make any. The illusion of perfection is strengthened by social media, where people often present an idealized version of their lives. We compare our struggles to someone else's success without realizing that everyone faces difficulties behind the scenes. This comparison can damage self-confidence and create unnecessary pressure. Human beings are not meant to be flawless. Our imperfections make us unique, help us grow, and shape our character. Failure, uncertainty, and mistakes are natural parts of life. They do not make us weak; they make us human. Perhaps true success is not about becoming perfect but about becoming better than we were yesterday. It is about embracing growth, learning from experiences, and having the courage to keep moving forward despite setbacks.

Perfection may be an illusion, but progress is real. And in the end, it is not perfection that defines a person—it is resilience, authenticity, and the willingness to keep growing. ●●●

Writer : Student, H.S. 2nd Year (Commerce)

অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীৰ স্বদেশপ্ৰেমত এভূমুকি

✍ ধনেশ্বৰ কলিতা

অসম কেশৰী অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী আছিল, অসম সন্তান, ‘বিপ্লৱী’। নিজে এজন বিপ্লৱৰ জীৱন্ত প্ৰতীক। অন্যায় অবিচাৰ, শোষণ-উৎপীড়ন নিৰ্যাতনৰ বিৰুদ্ধে মূৰ দাঙি সাহস আৰু উদাত্ত কণ্ঠৰে মাত মাতিব পৰা এজন অসমীয়া সচেতন বিপ্লৱী সত্ত্বা।

সেই সময়ত ভাৰতবৰ্ষ আছিল পৰাধীন। ইংৰাজৰ পদানত। দেশ মাতৃক ইংৰাজে মেৰাই থোৱা পৰাধীনতাৰ শৃংখল মুক্ত কৰিবলৈ এদল ভাৰতীয়ই সশস্ত্ৰ আন্দোলনৰ পোষকতা কৰি ব্ৰিটিছৰ বিৰুদ্ধে থিয় হ’বলৈ সাহস গোটাই এনাৰ্কিষ্ট পাৰ্টি গঠন কৰা হৈছিল। অসম সন্তান, ডেকা অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী এই এনাৰ্কিষ্ট পাৰ্টিত যোগদান কৰিছিল। ব্ৰিটিছৰ বিৰুদ্ধে দেশমুক্তিৰ আন্দোলনত জপিয়াই পৰি অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত হিংসাত্মক কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই ব্ৰিটিছক দেশ এৰাৰ সাৱধানবাণী শুনাইছিল।

ইয়াৰ উপৰি ‘মৃত্যুঞ্জয় দল’ গঠন কৰি গোৱালপাৰা, বৰপেটা, গুৱাহাটীৰ বিভিন্ন ঠাইত হিংসাত্মক কাৰ্য্যৰে ইংৰাজৰ বিৰুদ্ধে যুঁজত নামিছিল। অম্বিকাগিৰীয়ে বাটে বাটে চিঞৰি চিঞৰি কৈ ফুৰিছিল - ‘এটা জাতি জীয়াই থাকিবলৈ আত্মবিশ্বাস, আত্ম চেতনা আৰু জাতিটোৰ আত্ম মৰ্য্যদা আদি গুণ বোৰ থাকিব লাগিব। মানুহ হিচাবে নিজ দেশক ৰক্ষা কৰিবলৈ আৰু ভাল পাবলৈ শিকিব লাগিব’।

নিজৰ দেশৰ সৰু বৰ উদ্যোগ চাহ খেতি, কয়লা পেট্ৰোলিয়াম আদি খনিজ সম্পদ সমূহ ইংৰাজৰ হাতলৈ যোৱাত অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীৰ মনত দুখ পায় হতাশাত ভুগি নিজে নিজৰ জাতিটোক, বাটে-ঘাটে, সভা সমিতি মেলে মিটিংঙে কেৱল বুকুত ভুকাই আৰ্তনাদ কৰি কৈ ফুৰিছিল - হে’ৰ তোৰ দেশখন গ’ল, তোৰ মাটিভেটি গ’ল, তোৰ অস্তিত্বও নাইকিয়া হ’ব হ’ল। “কিবা এটা কৰ”। নিজৰ কথা তথা পৰিয়ালৰ কথা চিন্তা নকৰি, কেৱল অসম, অসমীয়াৰ অস্তিত্বৰ কথাকে চিন্তা কৰি, দেশৰ ডেকা শক্তিৰ সুপ্ত চেতনা জগাই আত্মপ্ৰত্যয়, কৰ্মপ্ৰেৰণাৰে দেশ, জাতি ৰক্ষাৰ বাবে সংগ্ৰামৰ পথলৈ দেশৰ ডেকা শক্তিক জনজাগৰণৰ আহ্বান জনায় একেধাৰে লিখি গৈছিল মানুহক কৈ ফুৰিছিল।

“আজি যায়, সকলোখিনি দেখোন যায়! যায়!!

বহুখিনি গৈ, যিখিনি বাকী ৰ’ল

সিওঁখিনি দেখো যায়! যায় !!

তথাপি কিয় তোৰ চেতনা নাই ?

আত্মানন্দী পাপৰ শিবিৰ।

আত্মবলৰ অস্ত্ৰ মাৰি হলাইদে-হলাইদে”

দেশ তথা জাতিৰ প্ৰেমত বিলীন হোৱা দিগন্ত বিয়পি মৰ্মভেদি অহা আৰ্তনাদ শুনি বিপ্লৱী বীৰজনাৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা ও মূৰ দোৱাই প্ৰখ্যাত কণ্ঠশিল্পী ড° ভূপেন হাজৰিকাই অসম কেশৰী অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীক সুঁৱৰি গাইছিল - “আজি অম্বিকাগিৰী নাই, দেশ গ’ল গ’ল বুলি দিনে-নিশাই সোঁৱৰাব”। ‘আজিৰ অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে অসম ৰসাতলে যাব’। এই উক্তি আছিল অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ। তেওঁৰ দেশৰ

লেখক— প্ৰাক্তন কৰ্মচাৰী, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

প্ৰতি থকা প্ৰেম ভক্তিৰ জৰিয়তে অসমীয়া জাতিক পলে পলে সজাগ কৰি ৰাখিবলৈ, অসমীয়া ডেকা শক্তিক তথা অসমবাসী ৰাইজক জগাই তুলিবলৈ অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী দেৱে জন-জাগৰণৰ সৃষ্টিৰ বাবে অসমীয়া আলোচনা, অসমীয়া সংবাদ পত্ৰৰ জন্ম দিছিল।

সেই সময়ত মহাত্মা গান্ধীৰ নেতৃত্বত গোটেই ভাৰতবৰ্ষতে স্বাধীনতাৰ অহিংসা আন্দোলনে অতি তীব্ৰৰূপ ধাৰণ কৰিছিল। অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীয়ে মহাত্মা গান্ধীৰ অহিংসা আন্দোলনৰ প্ৰতি মোহিত হৈ ভাৰত বিয়পি হোৱা স্বাধীনতাৰ অহিংসা আন্দোলনত যোগদান কৰিছিল। সক্ৰিয়ভাবে আন্দোলনৰ গুৰি ধৰাত, ব্ৰিটিছ চৰকাৰে অম্বিকাগিৰীক প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ৰাজদ্রোহী ঘোষণা কৰিছিল।

১৯২১ চনত অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী সহিতে আন্দোলনকাৰী বহু সতীৰ্থক সশ্ৰম কাৰাদণ্ডৰে দণ্ডিত কৰি জেলত ভৰালে। জেলৰ ঘৰ-দুৱাৰ নলা-নৰ্দমা আদি চাফা কৰা কামত নিয়োজিত কৰিলে। কাৰাবাসী সতীৰ্থ সকল উপায়ান্তৰ হৈ পৰিল যদিও অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীয়ে হাতত ৰাডু লৈ ঘৰ-দুৱাৰ চাফ কৰিবলৈ সতীৰ্থ সকলক আহ্বান জনাই গীত ৰচনা কৰি তাত সুৰ দি গাইছিল।

“ধৰ বাকু ধৰ ভাই
আৰু চাবৰ সময় নাই
চাই থাকোতে মুখত
কেৱল পৰিৰ কাজল ছাই।
সাতাম পুৰুষৰ সোণৰ চোতাল ঘৰ
ক’ত যুগ ভুঁহৰ পৰি আছে যে -
পোত খাই, ভৰিল কাজল ছাই
ধৰ বাকু ধৰ ভাই।”

অম্বিকাগিৰীৰ সাহস, কৰ্তব্যনিষ্ঠা আৰু দেশ ভক্তি দেখি ব্ৰিটিছে তবধ মানিছিল। বীৰদৰ্পে মহাত্মা গান্ধীৰ অসহযোগ আন্দোলনৰ অহিংসা যুঁজৰে ব্ৰিটিছৰ ৰঙ চকুলৈ ভয় নকৰি জেলৰ ভিতৰত নিজ কৰ্তব্য পালন কৰি গৈছিল, আৰু ব্ৰিটিছক লাজ দিবলৈ বিৰুদ্ধাচাৰণ কৰি সংগ্ৰামী সত্ত্বাৰে যুঁজ দি গীত ৰচনা কৰি গৈছিল, আৰু গীত সমূহত সুৰ সংযোগ কৰি ব্ৰিটিছক উপলুঙা কৰি গাইছিল -

“আৰু কি দেখাবি ভয় কাৰাগাৰ,
আৰু কি দেখাবি ভয় ?
তোৰ ৰঙা চকু যিমনে দেখাবি
সিমনেই মোৰ জয় কাৰাগাৰ,
আৰু কি দেখাবি ভয়।”

ইংৰাজ শাসনৰ অন্যায় অত্যাচাৰ উৎপীড়নত অতিস্থ হৈ অসম কেশৰী অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীয়ে দৃঢ় কণ্ঠে ইংৰাজৰ বিৰুদ্ধে গজি উঠিছিল। বিপ্লৱৰ অগ্নিবৰ্ষা কবিতা ৰচনা কৰিছিল। ৰায়চৌধুৰীদেৱ ১৯২১ চনত যি ছমাহ সশ্ৰম কাৰাদণ্ডৰে দণ্ডিত হৈছিল, আইনৰ বিধানমতে এশ টকা জৰিমনা দিবলৈ হাকিমে হুকুম দিছিল। লগতে আন দুটা বিধান মতে সুকীয়াকৈ দুশ টকা জৰিমনা ধাৰ্য্যৰ যি হুকুম দিছিল, ৰায়চৌধুৰীদেৱে কিন্তু জৰিমনা দিবলৈ মান্তি নহ’ল। তাৰ বিকল্প স্বৰূপে আকৌ এবছৰ সশ্ৰম কাৰাদণ্ড ভূগিব লগা হৈছিল।

অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীদেৱে জেলত কাৰাবৰণ কৰি থকা এই দীঘলীয়া সময়ছোৱাতে সাহিত্য সাধনাত ব্ৰতী হৈ দেশপ্ৰেমমূলক গীত, কবিতা আদি ৰচনা কৰাত যথেষ্ট অনুভৱেৰে প্ৰেৰণা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। স্বাধীনতা যুঁজত অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীৰ ভূমিকা অসমৰ মুক্তি-যুঁজাৰু সকলতকৈ বহু ওপৰত। ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ দেশপ্ৰেমৰ ওচৰত অসমবাসীয়ে শতবাৰ মূৰ দোৱাব লাগিব। কিন্তু অতি পৰিতাপৰ কথা দেশে স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ পিছত ভাৰত চৰকাৰে স্বাধীনতাৰ মুক্তি যুঁজাৰু পেঞ্চন ৰায়চৌধুৰীদেৱে ভোগ কৰিব নাপালে। এই আঁচনি ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ মৰণোত্তৰ কালতহে প্ৰৱৰ্তন কৰা হৈছিল। চৰকাৰে ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ পত্নীলৈ এই পেঞ্চনৰ সুবিধা আগবঢ়াইছিল।

অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীৰ অসমৰ ভূমি তথা অসমৰ খিলঞ্জীয়া লোকৰ প্ৰতি থকা স্বাৰ্থৰ প্ৰবল যুক্তিবাদী দৰ্শনৰ বাবে অসমৰ জনগনে তেওঁক ‘অসম কেশৰী’ বুলিহে জানিছিল। সেই সময়ত কোনো কোনোৱে তেওঁক অসমৰ হিটলাৰ বুলিও আখ্যা দিছিল। অসমত উদ্ভৱ হোৱা সকলো জাতীয় স্বাৰ্থতে, সকলো সমস্যাতে সিংহৰ দৰে গৰ্জন কৰি মতামত ব্যক্ত কৰিছিল বাবে তেওঁক ‘অসম কেশৰী’ বিভূষণেৰে অসমৰ ৰাইজে সন্মানিত কৰিছিল।

ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ লিখনিসমূহৰ মাজেৰে গভীৰ মানৱতাবোধ আৰু বিশ্বজনীন ভাৱৰ চানেকি দাঙি ধৰিছিল। মানুহ, মানুহ হ’বলৈ হ’লে, কোনো ভাল মানুহৰ সান্নিধ্য লাভ কৰিব লাগিব। ১৮৮৫ চনত বৰপেটাত জন্ম গ্ৰহণ কৰা ৰায়চৌধুৰীদেৱে নিচেই ল’ৰালি কালতে অগ্নিকবি কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য্য আৰু হৰিবিলাস আগৰৱালাদেৱৰ সান্নিধ্য লাভ কৰিছিল। এই মহান ব্যক্তিসকলৰ জাতীয় চেতনাত অনুপ্ৰাণিত হৈ জীৱনৰ মৰ্গদৰ্শন স্থিৰ কৰি লৈছিল। অম্বিকাগিৰী

ৰায়চৌধুৰীৰ জীৱন দৰ্শন বিশ্লেষণ কৰিলে আন এটি কথাই তেখেতৰ জীৱনত সংঘটিত হোৱা সমস্যাসমূহৰ মাজত ত্যাগৰ নিদৰ্শন জাগ্ৰত কৰি তুলিছিল। ত্যাগেৰে জীৱনৰ অন্তৰআত্মাত তৃপ্তিৰ নিজৰা বোৱাইছিল। যৌৱন কালত সৃষ্টি হোৱা প্ৰেমৰ ধুমুহাই অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীক আত্মবিশ্বাস আৰু আত্মতৃপ্তিৰ ভাৱনাত উদ্বুদ্ধ হ'বলৈ অৰিহণা যোগাইছিল।

ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ শ্ৰেষ্ঠ কাব্য হ'ল 'তুমি', য'ত পোৱা যায় 'যৌৱনৰ উচ্ছাস গাভৰুৰ ৰাঙলী গালত লাজৰ ৰাঙলী আভা', 'নিতম্বিনী সাদৰী নিতম্ব চুম্বিত চুলিকোছা', 'চুমাৰ হেপাহ এটি ভৰপূৰ জোনালী বুকুত'। কিযে সুন্দৰ কি অনুপম তেখেতৰ সৃষ্টিৰাজি। তেওঁ নিজে আছিল এজন বিশুদ্ধ ভাগৱতী। হৃদয় কক্ষত স্থান পোৱা প্ৰেমক মহাৰাসত পৰিণত কৰিব পাৰিছিল। তেখেতে নিজে 'বাণী বিদ্যুৎ'ত লিখি থৈ গৈছিল - 'নাৰী হৈছে পুৰুষৰ জীৱনৰ অমৃতৰস'। এই বস অবিহনে পুৰুষৰ জীৱন হয় নিৰস, শুকান মৃতপ্ৰায়। কিন্তু পুৰুষে নাৰীক এই অমৃত দায়িনীৰূপে গ্ৰহণ নকৰি আনভাবে অৰ্থাৎ কেৱল স্বাৰ্থপুৰক উন্মাদ আকাংক্ষাৰ প্ৰয়োজন চৰিতাৰ্থ কৰা যন্ত্ৰ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰে, নাৰীৰ সেই 'অমৃত' কালকূট বিষত পৰিণত হয়, আৰু এই বিষে পুৰুষৰ জীৱনৰ গতি-প্ৰগতি ধ্বংস কৰে। ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ মতে 'প্ৰেম প্ৰেমই। তাত কামনা নাথাকে। য'ত জন্ম লাভ কৰে আনন্দৰ নিবিড় শাস্তি, তাৰ নামেই প্ৰেম'।

ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ শ্ৰেষ্ঠ কাব্য 'তুমি'ৰ ছোৱালীজনী হ'ল ইন্দুমতী। ইন্দুমতীৰ লগত প্ৰেম ভালপোৱাৰ ভাৱৰ আদান-প্ৰদান ঘটিছিল। এটা সময়ত দুয়ো দুয়োৰে পৰা কিছু আঁতৰি থাকিল। এদিন পুনৰ লগ পায় ইন্দুমতীয়ে কৈছিল 'তুমি নিষ্ঠুৰ'। এই কথাষাৰত কবিয়ে আঘাত পাই প্ৰেমৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰাৰ বাবে পাছদিনা ৰাতিপুৱাই ছোৱালীজনীৰ ওচৰলৈ গৈ কুঠাৰ এখনেৰে বাওঁহাতৰ কেঞা আঙুলিটোৰ এটা পাব কাটি ধাতুৰ সঁফুৰাত ভৰাই কাগজৰে মেৰিয়াই ছোৱালীজনীক উপহাৰ দিলে। সঁফুৰাটো মেৰিয়াই দিয়া কাগজখনত তেজেৰে লিখিছিল এটা শাৰী, 'ইন্দুমতী এইয়া মোৰ অবিচল প্ৰেমৰ নিদৰ্শন'। অতুল চন্দ্ৰ হাজৰিকাদেৱে লিখা 'অসম কেশৰীৰ উপাখ্যান' ৰ পৰা জানিব পৰা যায় যে- অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী ডেকা কালত এজন উদভ্ৰান্ত প্ৰেমিক হৈ এজনী ছোৱালীৰ কাৰণে নিজৰ হাতৰ আঙুলি এটা হেৰুৱাব লগা হৈছিল আৰু এই কথা তেওঁ নিঃসংকোচে লুক-ঢাক নকৰাকৈ 'তুমি' কাব্যত উপস্থাপন কৰিছিল।

অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ সৃষ্টি, সাহিত্যৰাজিক অতুল চন্দ্ৰ হাজৰিকাদেৱে তিনিটা (৩টা) ভাগত বিভক্ত কৰিব পাৰি বুলি অভিমত দাঙি ধৰিছে। ১নং নাটক, ২নং গীত আৰু কবিতা, ৩নং সাংবাদিক গদ্যৰাজি।

নাটক সম্পৰ্কে বিশ্লেষণ কৰিব গ'লে অসমীয়া ভাষা সংকটৰ কথা আহি পৰে। ১৮২৬ চনত অসম ব্ৰিটিছ সাম্ৰাজ্যৰ অধীনলৈ যায়। ব্ৰিটিছে অসমত ভৰি দিয়াৰ লগে লগে, তেওঁলোকে অসমত শাসন চলোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰে লগত লৈ আহিছিল বংগৰ বঙালী কেৰানী মহৰীবোৰক। সেই বঙালী সকলৰ হেচাত ১৮৩৫ চনৰ পৰা অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠান, চৰকাৰী কাৰ্যালয়ত বাংলা ভাষাৰে কাম কাজ চলাইছিল ১৮৭২ চনলৈ। সেই সময়ৰে পৰা অসমত বাংলা ভাষাৰ পয়োভৰ ঘটে, এই ক্ষেত্ৰত অসম নাট্য শিল্পতো বাংলা ভাষাই অক্টোপাচৰ দৰে মেৰাই ধৰি অসমীয়াৰ স্বকীয়তাত আঘাত কৰিছিল।

অসম নাট্যশিল্পত বাংলা ভাষাই আধিপত্য বিস্তাৰ কৰি অহাটো ৰায়চৌধুৰীদেৱে সহ্য কৰিব পৰা নাছিল শংকৰ-মাধৱে অসমীয়া কলা-সংস্কৃতিৰ অমিয় বস, কৰ্ম-সংস্কৃতি, ধৰ্ম সংস্কৃতিৰে অসমীয়া সভ্যতাৰ বৰপেৰা এৰি থৈ যোৱাৰ পিছতো, আমি অসমীয়াই নিজে চকুমুদি অন্ধ হৈ পৰিছিলো। এই কথাবোৰ ৰায়চৌধুৰীদেৱে সহ্য কৰিব পৰা নাছিল।

১৯৯১ চনত ব্ৰিটিছ সশাট পঞ্চম জৰ্জ ভাৰতলৈ আহোঁতে ভাৰতৰ বিভিন্ন ঠাইত নৃত্য-গীত, অভিনয়ৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। একে উদ্দেশ্য হাতত ৰাখি অসমৰ বৰপেটাতো উদ্যোক্তাসকলে বাংলা নাটক হাতত লৈ মঞ্চস্থ কৰিবলৈ স্থিৰ কৰাত অম্বিকাগিৰীয়ে ঘোৰ প্ৰতিবাদ জনাই অসমত অসমীয়া চলিব লাগিব বুলি মহাভাৰতৰ কাহিনীৰ আধাৰত গুৱলা অসমীয়া ভাষাত 'জয়দ্রথ বধ' নাটক ৰচনা কৰি নিজে পৰিচালক হৈ অতি আড়ম্বৰপূৰ্ণ ভাবে 'জয়দ্রথ বধ' নাটকখন মঞ্চত উপস্থাপন কৰিছিল। দৰ্শক সমাজে নাটকখন চাই উচ্চ প্ৰশংসা কৰিছিল।

লগতে আন এখনি নাটক 'ভক্ত গৌৰব বা শিখিধ্বজৰ দান পৰীক্ষা' ৰচনা কৰি বঙালী নাটক, বঙালী নাট্য ধাৰাৰ কঠিয়া মাৰি অসমীয়া নাটকেৰে যাত্ৰাভিনয়ৰ বাট মুকলি কৰি থৈ গৈছিল। আন এখনি নাটক 'বন্দিনী ভাৰত' নামেৰে ৰচনা কৰি ইংৰাজৰ বিৰুদ্ধে জন-জাগৰণ সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এই কথাৰ উমান পায় ইংৰাজ চৰকাৰে নাটকখন বাজেয়াপ্ত কৰে। আন এখনি নাটক 'কল্যানময়ী' চত্ৰধ্বজ

সিংহৰ দিনৰ শৰাইঘাটৰ যুদ্ধৰ আলমত লিখা এখন নায়িকা প্ৰধান কাৰ্জনিক চৰিত্ৰৰ নাটক। এই নাটকবোৰৰ মাজেৰে স্বদেশপ্ৰেমৰ প্ৰতিধ্বনিহে বাজি উঠিছিল।

ৰায়চৌধুৰীদেৱে ৰচনা কৰা গীত-সমূহৰ ভিতৰত ‘বন্দো কি ছন্দেৰে’ এটা অসমীয়া শ্ৰেষ্ঠ জাতীয় গীত। কবিতা সংকলনবোৰ আছিল- বীণা, তুমি, অনুভূতি, স্থাপন কৰ স্থাপন কৰ, বেদনাৰ উজ্জ্বল ইত্যাদি। বেদনাৰ উজ্জ্বল এই পুথিখনে সাহিত্য একাডেমীৰ বঁটা বিজয়ী সন্মান লাভ কৰিছিল। ৰায়চৌধুৰী দেৱৰ প্ৰথমখন গদ্যপুথি ‘শতধাৰ’ ইংৰাজে বজোয়াপু কৰে। কিতাপখনৰ বিষয়বস্তু আছিল- সাম্ৰাজ্যবাদী ইংৰাজ চৰকাৰৰ বিৰুদ্ধে। আন এখন গদ্য পুথি আছিল ‘আত্মত’। আত্মত গ্ৰন্থখনত উল্লেখ কৰা ‘জগতৰ শেষ আদৰ্শ আৰু বিশ্বশান্তি স্থাপনৰ পথ’ শীৰ্ষক প্ৰবন্ধটিৰ জৰিয়তে মানুহৰ মাজত মানৱতাবোধ আৰু বিশ্বজনীন ভাৱৰ চানেকি দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী আৰু ড° বাণীকান্ত কাকতিদেৱ দুয়োজনৰ জন্মস্থান বৰপেটাত। দুয়োজনেই আছিল বাল্যবন্ধু। ড° বাণীকান্ত কাকতিদেৱে উপাধি ‘তুমি’ কবিতাপুথি ইংৰাজীত অনুবাদ কৰি বিশ্বৰ শ্ৰেষ্ঠ কাব্যবিলাকৰ শাৰীত স্থান দিয়ে। ড° কাকতিদেৱে ইংৰাজীতে নাম ৰাখিছিল- ‘Songs of the Cell’।

১৯১৮ চনত গুৱাহাটীত অম্বিকাগিৰীদেৱে ‘অৰুণা প্ৰেছ’ নাম দি ছপাশাল এখন খুলি লয় মাহেকীয়া আলোচনী ‘চেতনা’ প্ৰকাশ কৰা কাম ব্ৰতী হয়। ১৯১৯ চনৰ পৰা ১৯২৭ চনলৈ তেওঁ নিজে আলোচনীখনৰ সম্পাদক আছিল। ১৯৩৫ চনত ৰায়চৌধুৰীদেৱে ‘চেতনা’ বন্ধ হোৱাৰ পিছত ‘ডেকা অসম’ নামৰ সাপ্তাহিক কাকতখন উলিয়ায়।

‘চেতনা’ৰ সম্পাদকীয়ত ৰায়চৌধুৰীদেৱে লিখিছিল- ‘বৃহত্তৰ ভাৰতৰ তাৰ সকলো অধিকাৰী একেটা সন্মিলিত মহাজাতিৰ অন্তৰ্ভুক্ত হ’লৈও আমাৰ প্ৰত্যেকৰে একোটা নিজস্ব বৈশিষ্ট্য আছে। সেই বৈশিষ্ট্যবিলাকৰ ভিতৰত নিজ নিজ সামাজিক ৰীতি-নীতি বাহিৰে, নিজ নিজ

মাতৃভাষাও এটা’। এই বিশেষত্ববিলাকৰ পৰিপূৰ্ত্তি সাধনেৰে পূৰ্ণতা সম্পাদন কৰিলেহে ভাৰতৰ বিৰাট সন্মিলিত মহাজাতীয় জীৱনটোৰ পৰিপূৰ্ণ সুস্থতাৰ স্বাস্থ্যবান হৈ গঢ়ি উঠিব পাৰিব। অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ দৰ্শন আছিল অসমীয়া জাতিৰ সংৰক্ষণৰ দৰ্শন। সৰ্বভাৰতীয় নেতা কৰ্মবীৰ নবীন চন্দ্ৰ বৰদলৈ লেখীয়া ব্যক্তিসকলেও সম্পূৰ্ণৰূপে মানি লৈছিল আৰু সমৰ্থন আগবঢ়াইছিল। অসম সংৰক্ষিনী সভা আৰু অসম জাতীয় মহাসভাৰ যোগেদিয়ে ওৰে জীৱন অসমীয়াৰ স্বাৰ্থৰক্ষাৰ হ’কে মাত মাতিছিল, অসমীয়াৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ কাৰণে যুঁজত নামিছিল।

১৯৫০ চনত অসম সাহিত্য সভাৰ মাৰ্ঘেৰিটাত অনুষ্ঠিত ২১ তম অধিবেশনত ৰায়চৌধুৰীদেৱে সাহিত্য সভাৰ সভাপতি পদ অলংকৃত কৰিছিল। এই অধিবেশনতে অসমীয়া ভাষাক চৰকাৰী ভাষাৰূপে চৰকাৰক আহ্বান জনাই সাহিত্য সভাই এক প্ৰস্তাৱ গৃহীত কৰা হৈছিল। অম্বিকাগিৰীদেৱৰ দেশ তথা জাতিৰ প্ৰতি ভাৱনা আছিল সাম্প্ৰতিক আৰু ভবিষ্যৎ স্থিতিৰ ওপৰত তীব্ৰভাবে চিন্তিত সন্তান দেশৰ বিপদৰ আগজাননী দি জাতিটোৰ সুপ্ত চেতনা জাগ্ৰত কৰাৰ প্ৰয়াসত ব্ৰতী হোৱা।

প্ৰাচীন অসমীয়া গীত-মাত আৰু থলুৱা গীত-মাতক প্ৰচলন কৰোতা সকলৰ ভিতৰত ৰায়চৌধুৰীদেৱ অন্যতম শীৰ্ষস্থানীয় ব্যক্তি আছিল। ৰায়চৌধুৰীদেৱে নিজে লিখি থৈ গৈছিল যে প্ৰাণস্পৰ্শী বৰগীত আৰু শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰ-মাধৱৰ ‘কীৰ্তন ঘোষা’, ‘নামঘোষা’ৰ সুৰবিলাক নিজ পৰিয়াল, বিশেষতঃ তেখেতৰ মাতৃদেৱীৰ পৰা নিয়াৰিকৈ শিকিছিল।

ৰায়চৌধুৰীদেৱে কাৰাজীৱনতে সাহিত্য সাধনা আৰু দেশপ্ৰেমমূলক গীত ৰচনা কৰিবলৈ অনুপ্ৰেৰণা লাভ কৰিছিল। যিদৰে ৰায়চৌধুৰীদেৱৰ কবিতাত জাতীয় প্ৰেমৰ চৰম উৎস বিচাৰি পোৱা যায়, ঠিক তেনেদৰে তেখেতৰ কাব্য-গদ্য আদি লেখনিৰ মাজত আধ্যাত্মিকতাবাদৰ মৌকোহ বিচাৰি পোৱা যায়, তেওঁৰ এই সৃষ্টিৰাজিয়ে স্বদেশ প্ৰেমৰ জলন্ত উদাহৰণ। ●●●

সহায়ক গ্ৰন্থ—

- ড° যোগেন বায়নৰ ‘ৰচনা সম্ভাৰ’
- অসম প্ৰকাশন পৰিষদৰ প্ৰকাশিত পুথি ‘অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰী’।

অসমীয়া লোকসংস্কৃতিৰ প্ৰেক্ষাপটত বিয়াগীত : এক অৱলোকন

ড° হিমাশ্ৰী বৰ্মন

সাৰাংশ :

“লোকসংস্কৃতি” শব্দটোৰ ইংৰাজী প্ৰতিশব্দ folklore। উনবিংশ শতাব্দীৰ মধ্যভাগত দীৰ্ঘদিন প্ৰচলিত “Popular antiquities” শব্দটোকে পৰিৱৰ্তন কৰি folklore শব্দটিৰ প্ৰচলন হয়। ‘ব্ৰামএস মেবচন’ এই ছদ্মনামত এথেনিয়াম (খণ্ড) পত্ৰিকাত ১৮৪৬ খ্ৰীষ্টাব্দত ‘ফোকলোৰ’ শব্দটি প্ৰথমবাৰৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰে উইলিয়াম জোন থম্‌স-এ (১৮০৩-১৮৮৫)। এই ‘folklore’ শব্দটিৰ পৰিভাষা হিচাপে বিভিন্নজনে বিভিন্ন শব্দ প্ৰয়োগ কৰিছিল। তাৰ ভিতৰত ড॰ সুনীতি কুমাৰ চট্টোপধ্যায়ৰ ‘লোকযান’ প্ৰফুল্লদত্ত গোস্বামীৰ ‘জনসাহিত্য’ আশুতোষ ভট্টাচাৰ্য্যৰ ‘লোকশ্ৰুতি’, সুকুমাৰ সেনৰ মতে লোকচৰ্যা ইত্যাদি।

সংস্কৃতিৰ প্ৰধান তিনিটা ভাগ আমি পাওঁ। এই ভাগ তিনিটাৰ এটা প্ৰধান ভাগ হৈছে ‘লোকসংস্কৃতি’। বাকী দুটা হৈছে অভিজাত সংস্কৃতি আৰু ভৌতিক সংস্কৃতি। লোকসংস্কৃতিৰ তিনিটা প্ৰধান ভাগ আছে, এই লোকসংস্কৃতিৰ অন্য এটা নাম হৈছে গ্ৰামীণ সংস্কৃতি।

এই লোকসংস্কৃতিৰ ভাগসমূহ হ’ল— ১) লোকসাহিত্য, ২) লোকধৰ্ম, ৩) লোকশিল্প। এইসমূহৰো আকৌ বিভিন্ন ধৰণৰ ভাগ থকা দেখা যায়।

বীজ শব্দ : লোকসংস্কৃতি, সংস্কৃতি, বিবাহ, গীত।

আৰম্ভণি :

লোকসংস্কৃতি হৈছে জাতীয় সংস্কৃতিৰ এটি বিশেষ স্তৰ। লোকসংস্কৃতিৰ কোনো লিখিত শাস্ত্ৰ নাই। ইয়াৰ প্ৰবাহমানতা চিৰকাল প্ৰবাহিত। আচাৰ-অনুষ্ঠান লোকাশ্ৰুতি নিৰ্ভৰ আৰু প্ৰথাগত। ইয়াৰ কোনো বাধ্যবাধকতা নাই। লোকসংস্কৃতি লোকায়াত সংহতি সমাজৰ সমষ্টিগত প্ৰয়াসৰ জীৱনচৰ্যা আৰু মানস চৰ্চাৰ সামগ্ৰিক কৃতি; যাৰ মূলতঃ তথাকথিত আদিম সমাজৰ অমার্জিত সাংস্কৃতিক প্ৰয়াস আৰু অগ্ৰৱৰ্তী সমাজৰ সুমার্জিত বিদগ্ধ সংস্কৃতি।

সংস্কৃতি বুলি ক’লে বিভিন্নজনে নাচ-গান-নাটকেই সংস্কৃতি বুলি ভাবে। কিন্তু ‘সংস্কৃতি’ৰ প্ৰকৃত অৰ্থ আৰু গভীৰ। সংস্কৃতি বুলি ক’লে কোনো এটা জাতিৰ ভাষা, সাহিত্য, খাদ্য, সাজ-পোছাক, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, সংগীত, নৃত্য, চিত্ৰ, নাটক, শিল্প আদিকেই বুজায়।

লোকসংস্কৃতি সংস্কৃতিৰেই এটা অংগ। ই অভিজাত সংস্কৃতি আৰু আদিম সংস্কৃতিৰ পৰা বাহিৰৰ স্বতন্ত্ৰ সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। লোকসংস্কৃতি পৰিৱৰ্তনশীল। ই ঐতিহ্য নিৰ্ভৰ

লেখক— সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

সংস্কৃতি। লোকসংস্কৃতিৰ লগত ইতিহাস, পুৰাতত্ত্ব, নৃত্ত্ব, সমাজতত্ত্ব, শিল্পতত্ত্ব ইত্যাদিৰ সম্পৰ্ক আছে। এই ‘folklore’ শব্দটোৰ উদ্ভাৱনৰ পিছত জাৰ্মান ‘Volks kunde’ (ভোকস্কুণ্ডে) শব্দটিৰ প্ৰেৰণা আছিল বুলি বিশেষজ্ঞসকলে মতামত দাঙি ধৰিছে।

এই লোকসংস্কৃতিৰ প্ৰধান প্ৰকাৰ লোকসাহিত্যৰ তিনিটা ভাগ আছে। যেনে গদ্য নিৰ্ভৰ, পদ্যনিৰ্ভৰ আৰু গদ্য-পদ্য নিৰ্ভৰ। গদ্যনিৰ্ভৰ লোকসাহিত্যৰ ভিতৰত লোককথা, পশুকথা, ৰূপকথা, কিংবদন্তি ইত্যাদি পৰে। অন্যহাতে পদ্যনিৰ্ভৰ লোকসাহিত্যৰ ভিতৰত ছন্দত আবদ্ধ আৰু সুৰত আবদ্ধ দুটা প্ৰকাৰেই আমি পাম। ছন্দত আবদ্ধ লোকসাহিত্যৰ ভিতৰত কবিতা, প্ৰবাদ-প্ৰবচন, সাঁথৰ ইত্যাদি। অন্যহাতে সুৰত আবদ্ধ লোকসাহিত্য হৈছে- লোকগীত, গীতিকা, তেৰগীত, লোকগাঁথা ইত্যাদি। এই লোকসংগীতৰ ভিতৰতেই এক অন্যতম প্ৰকাৰৰ সংগীত হৈছে বিবাহ সংগীত। সামাজিকভাৱে বিবাহ বান্ধোনৰ যোগেদিহে বিবাহৰ অৰ্থাৎ পুৰুষ নাৰীৰ মাজত সম্পৰ্ক স্থাপন হয়।

মূল বিষয়বস্তু :

বিশেষ প্ৰাকৃতিক প্ৰেক্ষাপটত এটি বিশেষ জাতিৰ সংগীতেই হ’ল লোকসংগীত। অসমীয়া লোকসংস্কৃতিত বিবাহ এক লেখত ল’বলগীয়া অনুষ্ঠান। অসমীয়া বিবাহৰ প্ৰথমখন মঞ্চৰ পৰা শেষলৈকে মহিলাসকলৰ মুখ বাগৰি অহা লোকগীত বা বিয়ানাম গায়। ইয়াৰ সুৰ অতি মধুৰ আৰু ইয়াৰ জৰিয়তে সমাজৰ নীতি-নিয়ম, হাঁহি-কান্দোন প্ৰকাশ পায়। এই লোকগীত বা বিবাহ গীত হৈছে আমাৰ সংস্কৃতিৰ প্ৰাণস্বৰূপ। এই গীতসমূহ বিবাহৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠান যেনে- মণ্ডপ গঠন, হালধী, তেল দিয়া, আদৰণি, পানীতেলা, কইনা-দৰা আদৰা, বিদায় আদিৰ সময়ত গোৱা গীতসমূহে বিয়া এখনৰ পৰিৱেশ আনন্দমুখৰ কৰি তোলে। সাধাৰণতে এই গীতসমূহ স্থানীয় আয়তীসকলে পৰম্পৰাভাৱে গায়।

নৃবিজ্ঞানী নোট্‌স এণ্ড কোষবীজ গ্ৰন্থত বিবাহৰ সংজ্ঞা এনেদৰে দিয়া হৈছে যে “এজন পুৰুষ আৰু মহিলাৰ মিলনত যেতিয়া সন্তান-সন্ততি জন্মগ্ৰহণ কৰে, সমাজ বা আইনে তেতিয়া তাক এই দম্পতিৰ সন্তান বুলি গণ্য কৰে তাকেই বিবাহ বোলে”।^১

সমাজে স্বীকৃতি দিয়া বিবাহৰ মध्येমেৰে সাধাৰণতে পাঁচটা কাৰ্যৰ সম্পন্ন কৰা হয়। যেনে- যৌনস্বধাৰ পৰিতৃপ্তি,

ধৰ্মানুচৰণ আৰু বিশ্বাস, যাদু বা ঐন্দ্ৰজালিক সম্বন্ধত বিশ্বাস, সামাজিক অনুমোদন, আহৰণৰ মাধ্যমেৰে স্বীকৃতি ইত্যাদি। বিবাহৰ উৎপত্তি কেতিয়া হৈছিল ঠিৰাংকৈ ক’ব পৰা নাযায়। কাৰণ আদিম কালত বান্দৰ আৰু মানুহৰ মাজত কোনোধৰণৰ পাৰ্থক্য নাছিল।

বিবাহক দুটা ভাগত ভাগ কৰা হয়। ১) এক বিবাহ আৰু ২) বহুবিবাহ। বহু বিবাহৰ বহুতো প্ৰকাৰ আছে। যেনে- বহু পত্নিমূলক আৰু যৌথ বিবাহ। বহু পত্নিমূলক বিবাহৰ আৰু দুটা ভাগ আছে। যেনে- ১) স্বভ্ৰাতৃত্বমূলক আৰু ২) ভ্ৰাতৃত্বমূলক। অসমীয়া সমাজজীৱনত আটাইতকৈ প্ৰাণৱন্ত অনুষ্ঠানটোৱেই হৈছে বিয়া। এই বিয়াৰ অপৰিহাৰ্য অংগ হ’ল বিয়ানামবোৰ। এই বিয়ানামবোৰত আয়তীসকলৰ সৰল কল্পনাশক্তি, মধুৰ উপমা প্ৰয়োগ হয়।

বিবাহ সংগীতৰ বহুকেইটা প্ৰকাৰ আছে। যেনে—

- ১) জোৰোণৰ গীত
- ২) অধিবাসৰ গীত
- ৩) গাত হালধী দিয়া গীত
- ৪) কন্যা সজোৱা গীত
- ৫) কন্যা বিদায় গীত
- ৬) দৰা আদৰা গীত
- ৭) পানীতোলা গীত
- ৮) খিচা গীত

১) জোৰোণৰ গীত :

অসমীয়া সমাজত দৰাঘৰৰ পৰা কইনা ঘৰলৈ কইনাৰ বিয়াত ব্যৱহৃত সামগ্ৰীসমূহ দি পঠোৱা হয়। এই সামগ্ৰীসমূহ কইনা ঘৰৰ চোতালত দৰাৰ মা, বৌয়েক, বায়েক, ভনীয়েকে লৈ আহি কইনাক পিন্ধায় থৈ যায়। তাৰ পিছত কইনাই দৰাঘৰৰ সামগ্ৰীসমূহ বিবাহ কাৰ্যত ব্যৱহাৰ কৰে। জোৰোণত গোৱা গীতসমূহ হৈছে—

দৰাঘৰীয়া :

“ওলাই আহক ৰামৰ মাতৃ
ৰজাৰ মহাদে
পুৰৰ ক্ষণে যাত্ৰা কৰিম
জোৰোণ দিওঁগৈ।
খাৰু লওঁগৈ, মণি লওঁগৈ
কুণ্ডল হাতে হৰি।
তেল, সেন্দুৰ, ফনী, কাকে

লও শৰাই ভৰি।

পাতৰে লওক মুগাৰে লওক

আৰু লওকত মেজাংকৰি

ভাৰ পাঁজি সজাই লওগৈ অতি যতন কৰি।।”

জোৰোণ দিবলৈ যোৱাৰ আগত দৰাঘৰৰ মানুহখিনিৰ মনটো থৌকি-বাথৌ হৈ থাকে আনন্দই নধৰা হৈ থাকে। যাৰ ফলত দৰা ঘৰীয়াৰ মাজতে এই শ্ৰেণীৰ গীত গোৱা হয়।

“ধুনীয়া গোলাপ ফুল

জানকীৰ কাৰণে

ৰাম হৈছে বিয়াকুল

কৈকেয়ী ওলাইছে

সুমিত্ৰা ওলাইছে।

ওলাইছে ৰামৰে মা এ কি গোলাপফুল

জানকীৰ কাৰণে ৰাম হৈছে বিয়াকুল।।”

এনেধৰণৰ আৰু যথেষ্ট গীত বিয়ানামৰ অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা দেখা যায়। সেইসময়ত কইনাঘৰত এক দুখৰ পৰিৱেশে ত্ৰিয় কৰা দেখা যায়। এই জোৰোণৰ পৰাই দুইখন ঘৰৰ মাজত মাংগলিক কাৰ্য হোৱা দেখা যায়। কইনা ঘৰীয়াই দুখে-সুখে এই বিবাহ কাৰ্য আৰম্ভ কৰে। জোৰোণ পিন্ধাব আহি পদুলিমূৰত যেতিয়া দৰাঘৰীয়া বৈ থাকে তেতিয়া এনেদৰে গোৱা হয়—

কইনাঘৰীয়া :

“দোলা আনা দুলীয়া

জাপি আনা লগুৱা

জোৰোণ আহিৰে আছে

কইনাৰ মাকক জনোৱা।।

ৰামে দি পঠাইছে দোলা...দুলীয়া

আ অলংকাৰে, দোলা...দুলীয়া

দোলা :....জনোৱা।।”

সেইদিনাৰ পৰাই কইনাৰ দেহত দৰাই দিয়া বস্ত্ৰ আৰু অলংকাৰ পিন্ধোৱা হয়। জোৰোণ পৰ্বত আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ গীতৰ সহায়ত এই বৰ্ণনাসমূহ কৰা হয়।

২) অধিবাসৰ গীত : অসমীয়া বিয়াৰ আৰম্ভণিত কইনাক অধিবাস কৰোৱা হয়।

“বাৰীৰ চুকৰ ডালিম জোপা

ভাটৌ পৰি খাই

দেউতাই পোহা মইনা চৰাই

উৰি গুছি যায়।”

অধিবাসত কোনো নিৰ্দিষ্ট গীত নাথাকে। এই শ্ৰেণীৰ গীতত কইনাক বিয়া দিওৱা কাৰ্যৰ আৰম্ভণি হিচাপে কন্যাদান কৰা ব্যক্তিজনে পুৰোহিতৰ দ্বাৰাই কামখিনি কৰাই। মুৰত তেল দিয়া, মস্ত্ৰ পঢ়োৱা ইত্যাদি কাৰ্য অধিবাসত কৰোৱা হয়। যেনে—

কাঁচঘৰ ভাঙি পৰে পোহৰ

আৰে আইদেউৰ গলতে সানিছোঁ ৰূপৰেখা”

বঙালী সম্প্ৰদায়ৰ মাজত এই শ্ৰেণীৰ গীতৰ প্ৰয়োভৰ বেছি। তেওঁলোকৰ গীতসমূহ এনেধৰণৰ—

“আজি সীতাৰ অধিবাস গো

অ সখী মিথিলা নগৰে

কলচী কদম জল ভৰিতে যায়

অ সখী যমুনালৈ ঘতে”

৩) পানী তোলাৰ গীত :

বিয়াঘৰত দৰা আৰু কইনা দুয়োজনাকৈই বেলেগে বেলেগে দুয়োখন ঘৰতেই কলগছৰ তলত বছৰাই গা ধুওৱা কাৰ্য কৰোৱা হয়। এই পানী তুলিবলৈ ঘৰৰ ওচৰতে থকা পবিত্ৰ নদী নাইবা পুখুৰীলৈ গৈ কৰোৱা হয়। তাত গোৱা আয়তীৰ গীতসমূহ এনেধৰণৰ—

“ৰাম কৃষ্ণ পানী তুলিবলৈ

ৰাম কৃষ্ণ দৈৱকী ওলাইছে।

ৰাম কৃষ্ণ কাষতে কলচী লৈছে

ৰাম কৃষ্ণ আগতে গৈছে

ৰাম কৃষ্ণ গায়নে বায়নে

হৰি মোৰ ও আমি গংগাজল আনিছোঁ”

আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ গীত এই পানী তোলা কাৰ্যত কৰা দেখা যায়।

“ৰিনিকি ৰিনিকি শিৱৰ বস্ত্ৰৰ বাঘৰ ছাল

দেখিছোঁ যমুনা শিৱৰ বস্ত্ৰ বাঘৰ ছাল

বৈ আছে কদমৰ তলে হে

শিৱৰ বস্ত্ৰ বাঘৰ ছাল

সোনকালে পানীতোলা দেখিবলৈ নহয় ভাল”

এনেবোৰ গীতৰ সলনি আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ গীত পানী তোলা পৰ্বত আয়তীসকলে গোৱা দেখা যায়।

এনেকুৱা আৰু অলেখ গীত থকা দেখা যায়। যিবোৰ দৰা
কইনাভেদে বেলেগ বেলেগ হোৱা দেখা যায়। তাৰ উদাহৰণ
হিচাপে কইনাৰ ক্ষেত্ৰত গোৱা গীত -

“ফুল চন্দন তুলসী
ভৰিল নে নভৰিল
ৰাখা তোমাৰ কলচী।।”
“অলপো পানীত ফুল।”

৪) কইনা সজোৱা গীত :

কইনা সজোৱাওতে গীতসমূহ ব্যৱহাৰ কৰা হয়,
সেই গীত আয়তী সকলে নিজৰ ধৰণে ব্যৱহাৰ কৰে আৰু
গায়। যেনে—

“বাইৰে কেৰাহী ভিতৰৰ ভাওঁ
বাইয়া সজাবলৈ নাজাওঁ ভাও।
চকুৰ ...দেখি লাগিছে ভয়।
চকুলৈ কি চাবা পোতা পুখুৰি
মুখলৈ কি চাবা বোন্দা মেকুৰী।”

এই ফাঁকি কইনা সজোৱাজনীক উদ্দেশ্য কৰি জোকোৱা
নাম বা খিচা নাম হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে।

ধাননী পথাৰৰ ধানৰে ঠক।
ৰাখেক চোন দেউতা এ এ’...।।
অন্যহাতে,
মানিকে সজাইছে অল্প তৰা।
বন কৰা পিন্ধাইছে অ’ মন তৰা।”

৫) গাত হালধী দিয়া গীত :

অসমীয়া সমাজত কইনাজনীক সজাওঁতে যিদৰে গীত
জুৰা হয়। ঠিক একেদৰে দৰাজনক সজাওঁতেও দৰাৰ ক্ষেত্ৰত
গীত জুৰা হয়। কইনাৰ ক্ষেত্ৰত গোৱা গীত কিছুমান হৈছে—

“গাই ধুই আইদেৱে আইতাকক সুধিলে
কি সাজ সলাব পাৰি হে
ছা তে শুকুৰা, মুঠিতে লুকুৱা সেই সাজ সলাব পাৰি হে।।
গা ধুই আইদেৱে মাকক সুধিলে
কি ফুল সলাব পাৰি হে
সেউতী নাই ফুল
মালতী নাই ফুল
নাপাই ফুল খৰিকাইজাই

সৰগৰ মাজতে আছে পাৰিজাত
ঐ ৰাম, সেই ফুল পিন্ধিব পাৰি হে।।”

৬) বিদায়ৰ গীত :

কইনা বিদায়ৰ সময়ত বহুতে নিজৰ ধৰণে থলুৱা গীত
গাই। ভাতৃয়ে আঁঠে দিয়া পৰম্পৰাত গায়—

“আঁঠে দিয়া আঁঠে দিয়া মৰমৰে ভাই
আজিৰ পৰা তোমাৰ বাইদেউৰ গোত্ৰ ছিঙি যাই।”

দৰা অহাৰ পিছত দৰা কইনাৰ হোমৰ গুৰিত বিবাহ
কাৰ্য সুকলমে সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছত বিদায়ৰ গীত বেলেগ
ধৰণে গায়, আৰম্ভণিতে বেলেগে গায়।

তাৰে উদাহৰণ হৈছে -

“যা যা মাজনী দুৰণি লৈ
দীঘলকৈ ওৰণি মৰতে লৈ
মাৰৰ এ ঘৰখন এৰি থৈ ঐ
আনক আপোন কৰি লবি গৈ ঐ।”

আনহাতে—

“হাতত পাণ বটা লৈ মাৰাক মাতাগৈ
যাবলৈ ওলালো যোৱাৰ সময়তে
সেৱা হে জনালো।”

ইয়াৰোপৰি আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ বিদায়ৰ গীত (কৰুণ
বসন্তক) আমাৰ অসমীয়া সমাজত প্ৰচলন হৈ আছে।

(৭) খিচা গীত :

নামনি অসমত এই গীতৰ পয়োভৰ বেছি হোৱা
দেখা যায়—

“চৰকাৰী এলেকা
চৰকাৰী এলেকা
দৰা ঘৰৰ ছোৱালীকেইটাৰ
চকু কেইটা টেলেকা।”

“গংগা দেৱী একাঠু পানীতে
গংগা দেৱী কিহৰ খচো মচো
গংগা দেৱী কইনাৰ মা হেৰাইছে
গংগা দেৱী প্ৰেম খেলা কইনাৰে
গংগা দেৱী প্ৰেম পত্ৰ হেৰাইছে
গংগা দেৱী দৰা তুমি বিচাৰি যোৱা।”

নামনি অসমত জোকোৱা গীতবিধক খিচা গীত বুলি কোৱা হয়। এই শ্ৰেণীৰ গীতত দৰা সখী, কইনাৰ বায়েক, ভনীয়েক, কইনা সজোৱা ছোৱালীজনীক দৰাৰ আভূষণ পিন্ধোৱা ল'ৰাজনক দৰাৰ লগত অহা সমনীয়াসকলক, কইনাৰ সখীয়েকসকলক উপলক্ষ্য কৰি বিভিন্ন ধৰণৰ গীত গোৱা গোৱা হয়। ধেমেলীয়া গীত শ্ৰেণীৰ এই গীতবিধক বিভিন্ন ধৰণৰ সুৰ লগাই জোকোৱা হয়। উজনি অসমৰ ফালে এই বিধ গীত সাধাৰণতে বেছি প্ৰচলন নহয় সাধাৰণতে নামনি অসমতেই এই গীতবিধৰ প্ৰচলন হোৱা দেখা যায়।

৮) দৰা আদৰা গীত :

দৰাঘৰীয়াৰ আলহী, দৰা আৰু দৰাৰ সখী আদিক আদৰিবৰ বাবে এই শ্ৰেণীৰ গীত গোৱা হয় -

“আহে ৰাম, পদূলিত বুলিছো
কঠালৰ পুলি, তামোল কাটি থৈছো মিলি
আদৰি আনিছো আমাৰ বৰঘৰৰ দৰা
পদূলিত জিলিকিছে তৰা।”

দৰাক সাধাৰণতে ৰামচন্দ্ৰৰ লগত তুলনা কৰিও কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত দৰা আদৰা গীত পৰিৱেশন কৰা হয়। যেনে -

“আহিছে নিৰঞ্জন ৰৈ আছে গেটত
বাইদেউ শুই আছে সুবৰ্ণৰ খাতত
লাহে লাহে কৰি মোকে জগাই
উঠা মোৰ মনাজনী আহিছে জোৱাই
আহক তো আহক তো তোমাৰে জোৱাই
হুমত জুই জ্বলালে দিবা মোক জগাই।”

“আহিব কৈছিলে ও ছৰতীয়া, আঠটা বজাতে ও ছৰতীয়া
দহটা বজালা কিয় ছৰতীয়া বান্ধি থম এতিয়া।”

সামৰণি :

বিয়ানামসমূহে অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। এই বিয়ানামবোৰ হ'ল- অনাখৰী আখৰৰ আনাখৰী লোকৰ বিখ্যাত ৰচনা। এই গীতসমূহ ঠাইতে সৃষ্টি কৰি ঠাইতে সুৰ দিয়া গাৱঁৰ আয়তী আজিও আমাৰ সমাজত বিদ্যমান। এই বিয়া গীতবোৰ দাম্পত্য জীৱনৰ আদৰ্শ, দৰা-কইনাৰ ৰূপ-যৌৱন ইত্যাদি প্ৰকাশ পায়।

‘বি’ উপসৰ্গ ‘বহ’ ধাতুৰ পিছত ‘ঘঞ’ প্ৰত্যয় যোগ হৈ বিবাহ শব্দ নিষ্পন্ন হৈছে। বেদৰ মন্ত্ৰতো এনেকি বিবাহৰ উল্লেখ আছে। যেনে -

সোমস্য জায়া প্ৰথমংগন্ধৰ্বস্তে পৰঃ পতিঃ ।

তৃতীয়োহগ্নিস্তে পতিস্তৰীয়েষ্টে মন্যুস্যজাঃ ॥ ২

(ঋকবেদ ১০/০৭/৮০)

ই এক বৈদিক পৰম্পৰা। আৰ্য-হিন্দুসকলৰ বিবাহৰ প্ৰকাৰ চাবলৈ গ'লে বিবাহ সাধাৰণতে আঠপ্ৰকাৰ বুলি আমি ক'ব পাৰোঁ। যেনে ব্ৰহ্ম, দৈব, আৰ্য, প্ৰজাপত্য, আসুৰ, গান্ধৰ্ব, ৰাক্ষস আৰু পৈশাচ।

বিবাহৰ উদ্দেশ্য সম্পৰ্কে আমি যদি ক'বলৈ যাওঁ তেন্তে ক'ব পাৰোঁ যে - ধৰ্ম, কৰ্ম, অৰ্থ আৰু কাম সাধনৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰ্যাই হৈছে একমাত্ৰ পুৰুষৰ সহায়কাৰিণী। পুৰুষ আৰু প্ৰকৃতি অকলশৰীয়া অৱস্থাত প্ৰত্যেকেই অৰ্দ্ধ। মহাভাৰতৰ শান্তিপৰ্বত উল্লেখ আছে যে- “ধৰ্মাৰ্থ কাম কালেষু ভাৰ্য্যা পংসঃ সহায়িনী।”

পাদটীকা :

১) সিদ্ধিকী, আশুৱাফ। লোক-সাহিত্য (প্ৰথম খণ্ড)। গতিধাৰা প্ৰকাশ, পৃ. ১২৩।

২) হাটি, চূড়ামণি (সম্পা.)। লোকসংস্কৃতিৰ দিগদিগন্ত। গ্ৰন্থস্বত্ব প্ৰকাশক, পৃ.৫৯।

গ্ৰন্থপঞ্জী :

- গগৈ, দেবেন। অসমীয়া বিয়াৰ নাম। সাৰথি প্ৰকাশন, ২০১৭।
- গগৈ, লীলা। বিয়ানাম। বনলতা, ১৯৬৭।
- দত্ত, বীৰেন্দ্ৰনাথ আৰু নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মা। বিহুগীত আৰু বিয়ানাম। অসম প্ৰকাশন পৰিষদ, ২০১৪।
- নেওগ, ডিম্বেশ্বৰ। অসমীয়া লোক সংস্কৃতিৰ আভাস। লয়াৰ্চ বুক ষ্টল, ১৯৪০।
- গগৈ, লীলা। বৰদৈচিলা। লয়াৰ্চ বুক ষ্টল, ১৯৬৮।

অসমীয়া পৰম্পৰাগত খাদ্যাভ্যাস

✍ হিমালী কলিতা

অসম হৈছে ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ এক সেউজীয়া, নদীমাতৃক আৰু কৃষিপ্ৰধান ৰাজ্য। ইয়াৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ, জলবায়ু, কৃষি ব্যৱস্থা, সমাজ-সংস্কৃতি আৰু বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ জীৱনধাৰাই অসমীয়া খাদ্যাভ্যাসক এক স্বকীয় ৰূপ প্ৰদান কৰিছে। অসমীয়া পৰম্পৰাগত খাদ্যাভ্যাস কেৱল আহাৰ গ্ৰহণৰ মাজতেই সীমাবদ্ধ নহয়; ই অসমৰ ইতিহাস, সংস্কৃতি, সামাজিক মূল্যবোধ লোক পৰম্পৰাৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ। সৰলতা, পুষ্টিগুণ স্বাস্থ্যসচেতনতা আৰু প্ৰাকৃতিক উপাদানৰ ব্যৱহাৰ হৈছে অসমীয়া খাদ্যৰ মূল বৈশিষ্ট্য। অসমীয়াৰ মুখ্য খাদ্য ভাত। উৰ্বৰা মাটিত উৎপাদিত বিভিন্ন জাতৰ ধানৰ পৰা ভাত প্ৰস্তুত কৰা হয়। দৈনন্দিন জীৱনত ভাতৰ লগতে দাইল, শাক পাচলি, মাছ, মাংস, পিটিকা, আচাৰ, খাৰ আৰু টেঙা আদি খোৱা হয়। ভাতক কেন্দ্ৰ কৰি অসমীয়া খাদ্যসংস্কৃতি গঢ় লৈ উঠিছে। বিশেষকৈ জহা, চাউল, বাওধান, কোমল চাউল আদি অসমীয়া কৃষি আৰু খাদ্য সংস্কৃতিৰ বিশেষ সংম্পদ। অসমীয়া খাদ্যৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য হৈছে খাৰ। খাৰক অসমীয়া খাদ্যৰ পৰিচয়পত্ৰ বুলিলেও অত্যুক্তি কৰা নহয়। কলগছৰ শুকান খোলা জ্বলাই পোৱা ছাইৰ পৰা খাৰ প্ৰস্তুত কৰা হয়। এই খাৰেৰে বিভিন্ন ব্যঞ্জন যেনে - পেপেৰ খাৰ, মাছৰ খাৰ, দাইলৰ খাৰ, কচুৰ সাৰ আদি ৰন্ধা হয়। খাৰে খাদ্যৰ সোৱাদ বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে হজম শক্তি উন্নত কৰাত সহায় কৰে বুলি বিশ্বাস হয়। সাধাৰণতে অসমীয়া ভোজত খাৰেৰে আহাৰ আৰম্ভ কৰাৰ পৰম্পৰা আছে। খাৰৰ পিছতেই অসমীয়া খাদ্যত গুৰুত্ব লাভ কৰা ব্যঞ্জন হৈছে টেঙা। অসমৰ গৰম আৰু আৰ্দ্ৰ জলবায়ুত টেঙা খাদ্য বিশেষভাৱে উপযোগী।

মাছৰ টেঙা, বিলাহীৰ টেঙা, আউ টেঙা, থেকেৰা টেঙা, নেমুৰ টেঙা, আমলখিৰ টেঙা আদি অতি জনপ্ৰিয়। এই খাদ্যসমূহে ৰুচি বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে শৰীৰ শীতল কৰি ৰাখে। অসমীয়া খাদ্যাভ্যাসত বিভিন্ন ধৰণৰ শাক-পাচলিৰ ব্যাপক ব্যৱহাৰ দেখা যায়। লাইশাক, পালেং শাক, নেফাফু শাক, মানিমুনি শাক, ঢেঁকীয়া শাক, খতুৰা শাক, কলমৌ শাক আদি স্থানীয় শাকসমূহ পুষ্টিগুণেৰে সমৃদ্ধ। ইয়াৰ উপৰিও কোমোৰা, বেঙনা, আলু, লাও, জিকা, ভেঙি, কচু, মুলা, ফুলকবি, বন্ধাকবি আদি পাচলি দৈনন্দিন আহাৰত ব্যৱহাৰ কৰা হয়। বহুক্ষেত্ৰত এই পাচলিসমূহ কম মছলাৰে ৰন্ধা হয়, যাৰ ফলত প্ৰাকৃতিক সোৱাদ অক্ষুণ্ণ

লেখক— স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিকৰ ছাত্ৰী

থাকে। মাছ অসমীয়া খাদ্যৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংশ। অসমৰ অসংখ্য নদী, বিল, হ্ৰদ আৰু পুখুৰীৰ পৰা বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ মাছ পোৱা যায়। ৰৌ, কাতলা, মিৰিকা, চিতল, মাগুৰ, শিঙি, কাঁৱৈ আদি মাছৰ চাহিদা অধিক। মাছৰ টেঙা, মাছ ভজা, মাছ পিটিকা, শুকান মাছৰ ব্যঞ্জন, মাছৰ জোল আদি অসমীয়াৰ অতি প্ৰিয় খাদ্য। বিশেষকৈ শুকান মাছ ব্যৱহাৰ কৰি প্ৰস্তুত কৰা ব্যঞ্জন বহু অঞ্চলত অত্যন্ত জনপ্ৰিয়। মাংসও অসমীয়া খাদ্যৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ উপাদান। হাঁহ, কুকুৰা, পাৰ, ছাগলী আৰু গাহৰিৰ মাংস বহুলভাৱে খোৱা হয়। হাঁহৰ মাংস কোমোৰা, তিল বা বাঁহগাজৰ সৈতে ৰন্ধা ব্যঞ্জন অসমীয়া পৰম্পৰাগত খাদ্যৰ অন্যতম। গাহৰিৰ মাংস বিশেষকৈ অসমৰ বহু জনজাতীয় সমাজত অতি জনপ্ৰিয়। উৎসৱ-পাৰ্বণ, বিবাহ আৰু বিশেষ অনুষ্ঠানত মাংস বিভিন্ন ব্যঞ্জন প্ৰস্তুত কৰা হয়। পিটিকা অসমীয়া খাদ্যৰ এক অন্যতম জনপ্ৰিয় অংশ। সিজোৱা বা পোৰা খাদ্যবস্তু চোঁচি আদা, পিঁয়াজ, সৰিয়হৰ, তেল, জলকীয়া আদিৰে মিহলাই পিটিকা প্ৰস্তুত কৰা হয়। আলু পিটিকা আদি বহুলভাৱে খোৱা হয়। সহজ প্ৰস্তুতি আৰু সুস্বাদু সোৱাদৰ বাবে পিটিকা অসমীয়া আহাৰৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। অসমীয়া খাদ্যভ্যাসত জলপানৰো বিশেষ গুৰুত্ব আছে। পুৱা বা বিশেষ অনুষ্ঠানত চিৰা, মুড়ি, আঠৈ, কোমল চাউল, দৈ, গুড়, সান্দৰ, গাখীৰ আদিৰে জলপান কৰা হয়। মাঘ বিহু, ব'হাগ বিহু আদি উৎসৱত এই জলপান বিশেষভাৱে প্ৰস্তুত কৰা হয়। অসমৰ গ্ৰাম্য জীৱনত অতিথিক আপ্যায়ন কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো জলপানৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। অসমীয়া সংস্কৃতিত পিঠা-পনা, এক অমূল্য ঐতিহ্য। বিশেষকৈ মাঘ বিহুত বিভিন্ন ধৰণৰ পিঠা প্ৰস্তুত কৰা। তিল, পিঠা, ঘিলা পিঠা, সুতুলি পিঠা, টেকেলি পিঠা, নাৰিকল পিঠা, খোলা চপৰীয়া পিঠা আদি জনপ্ৰিয়। এই পিঠাসমূহ চাউলৰ গুড়ি, তিল, নাৰিকল, গুড় আদি উপাদানেৰে তৈয়াৰ কৰা হয়। ইয়াৰ লগতে তিল লাডু; নাৰিকল লাডু, মুড়িৰ আদি বিভিন্ন মিঠাইও প্ৰস্তুত কৰা হয়। আচাৰ অসমীয়া খাদ্যভ্যাসৰ আন এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ। আম, জলকীয়া, নেমু, বাঁহগাজ, ওলকচু, কেৰেলা আদি বিভিন্ন সামগ্ৰীৰে আচাৰ তৈয়াৰ কৰা হয়। আচাৰে খাদ্যৰ সোৱাদ বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে সংৰক্ষণযোগ্য

খাদ্য হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। বাঁহগাজ বা খৰিছা অসমীয়া খাদ্যৰ এক বিশেষ বৈশিষ্ট্য। কোমল বাঁহৰ গাজ ফাৰমেণ্ট কৰি খৰিছা তৈয়াৰ কৰা হয়। ইয়াক মাছ, মাংস বা পাচলিৰ লগত ৰন্ধা হয়। খৰিছাৰ সুগন্ধ আৰু বিশেষ সোৱাদে অসমীয়া খাদ্যত অনন্য কৰি তোলে। অসমীয়া খাদ্যত মছলাৰ ব্যৱহাৰ তুলনামূলকভাৱে কম আদা, নহৰু, ধনীয়া, জিৰা, জালুক, জলকীয়া আদি প্ৰাকৃতিক মছলা ব্যৱহাৰ কৰা হয়। অধিক তেল-মছলা ব্যৱহাৰ নকৰাৰ বাবে এই খাদ্য স্বাস্থ্যকৰ আৰু সহজে হজম হয়। ইয়াৰ উপৰিও বহু খাদ্য সিজাই, ভাপত দি বা কম তেলত ৰন্ধা হয়। অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠী, যেনে- বড়ো, মিচিং, কাৰ্বি, ডিমাছা, তিৱা, ৰাভা, দেউৰী আদি সম্প্ৰদায়ৰ নিজা নিজা খাদ্য সংস্কৃতি আছে। এই খাদ্য সংস্কৃতিসমূহে অসমীয়া খাদ্যভাণ্ডাৰক অধিক সমৃদ্ধ কৰিছে। উদাহৰণস্বৰূপে মিচিং জনগোষ্ঠীৰ আপং বড়ো সমাজৰ বিভিন্ন মাংসজাত ব্যঞ্জন, কাৰ্বি সমাজৰ স্থানীয় খাদ্যসমূহ অসমৰ খাদ্য ঐতিহ্যৰ অমূল্য সম্পদ।

উৎসৱ-পাৰ্বণৰ লগত খাদ্যভ্যাসৰ গভীৰ সম্পৰ্ক আছে। বিহু, বিবাৰ, নাম-প্ৰসঙ্গ, পূজা-পাৰ্বণ, জন্মদিন আদি অনুষ্ঠানত বিশেষ খাদ্য প্ৰস্তুত কৰা হয়। মাঘ পিঠা, লাডু, চিৰা-দৈৰ বিশেষ আয়োজন হয়। ব'হাগ বিহুত নতুন শাক-পাচলি আৰু ঋতুভিত্তিক খাদ্যৰ ব্যৱহাৰ বৃদ্ধি পায়। বৰ্তমান যুগত ফাষ্ট ফুড আৰু অধুনিক খাদ্য সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱ বৃদ্ধি পাইছে যদিও অসমীয়া পৰম্পৰাগত খাদ্যৰ জনপ্ৰিয়তা এতিয়াও অটুট আছে। স্বাস্থ্যসচেতনতা বৃদ্ধি পোৱাৰ লগে লগে বহুতে পুনৰ পৰম্পৰাগত খাদ্যৰ প্ৰতি আগ্ৰহ দেখুৱাইছে। অসমীয়া খাদ্যৰ পুষ্টিগুণ, স্বাভাৱিক সোৱাদ আৰু স্বাস্থ্যসন্মত বৈশিষ্ট্য ইয়াক আজিও সমাদৃত কৰি ৰাখিছে। সামগ্ৰিকভাৱে, অসমীয়া পৰম্পৰাগত খাদ্যভ্যাস হৈছে অসমৰ সংস্কৃতি, ইতিহাস আৰু সমাজ জীৱনৰ এক উজ্জ্বল প্ৰতিফলন। এই খাদ্যভ্যাসে কেৱল পেট ভৰাই নহয়, বৰঞ্চ জাতিটোৰ ঐতিহ্য, পৰিচয় আৰু জীৱনদৰ্শন কেন বহন কৰি আহিছে। সেয়েহে অসমীয়া পৰম্পৰাগত খাদ্যভ্যাস সংৰক্ষণ, চৰ্চা আৰু নতুন প্ৰজন্মৰ মাজত প্ৰসাৰ কৰাটো আমাৰ সকলোৰে দায়িত্ব। ই অসমৰ গৌৰৱময় সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰ এক সম্পদ।

সহায়ক গ্ৰন্থ :

গগৈ, লীলা : অসমৰ সংস্কৃতি।

বৰুৱা, বিৰিঞ্চি কুমাৰ : অসমৰ লোকসংস্কৃতি।

ৰঙৰ উৎসৱ ফাকুৰা : এক সাংস্কৃতিক আৰু আধ্যাত্মিক বিশ্লেষণ

✍ উৎপল কলিতা

পাতনিঃ

প্ৰকৃতিৰ বুকুত ঋতুৰাজ বসন্তৰ আগমন মানেই এক নতুন সম্ভাৰনাৰ দুৱাৰ মুকলি হোৱা। শীতৰ কুঁৱলীৰ আচ্ছাদন ফালি সূৰ্যৰ কিৰণে যেতিয়া ধৰিত্ৰীক উম দিয়ে, তেতিয়াই শিমলু-পলাশৰ ৰঙা ৰঙে চৌপাশ জিলিকাই তোলে। এই মধুৰ পৰিৱেশৰ মাজতেই সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ লগতে অসমত পালন কৰা হয় ৰঙৰ উৎসৱ ‘হোলি’ বা ‘ফাকুৰা’। প্ৰাচীন কালৰে পৰা চলি অহা এই উৎসৱে কেৱল ঋতু পৰিৱৰ্তনকেই নুবুজায়, বৰঞ্চ ই মানৱ মনৰ পৰা সংকীৰ্ণতা আৰু ঘৃণা দূৰ কৰি আনন্দৰ বাৰ্তা বিলোৱাৰ এক অনন্য মাধ্যম। প্ৰকৃতিৰ বিচিত্ৰ ৰঙৰ সৈতে মানুহৰ মনৰ ৰঙবোৰ একাকৰ হোৱাই হ’ল এই উৎসৱৰ মূল উদ্দেশ্য। আকাশৰ নীলিমা, বননিৰ সেউজীয়া আৰু ফুলৰ হেজাৰ ৰঙৰ মাজত মানুহে নিজ অস্তিত্ব বিচাৰি পায়। ফাকুৰা হ’ল মানুহৰ হেঁপাহৰ বসন্তক আদৰাৰ এক অনুষ্ঠান। এই দিনটোত জগতৰ সকলো কলুষতা ধুই-মচি নিকা কৰি মানুহে এক নতুন জীৱনৰ আৰম্ভণি কৰে। বসন্তৰ মলয়া বতাহৰ সৈতে উৰি অহা ফাকুৰ গুড়িবোৰে যেন আমাক সোঁৱৰাই দিয়ে যে জীৱনটো ৰঙীন আৰু ইয়াক উদ্‌যাপন কৰিব লাগে। ভাৰতীয় সংস্কৃতিত এই উৎসৱৰ গুৰুত্ব ইমানেই বেছি যে ইয়াক সাম্যবাদ আৰু ভাতৃত্ববোধৰ এক উৎকৃষ্ট উদাহৰণ হিচাপে গণ্য কৰা হয়।

পৌৰাণিক পটভূমি :

হোলি উৎসৱৰ সৈতে সাঙোৰ খাই আছে কেইবাটাও গুৰুত্বপূৰ্ণ পৌৰাণিক কাহিনী, যিবোৰে আমাক ধৰ্ম আৰু সত্যৰ জয়ৰ কথা সোঁৱৰায়। ইয়াৰ ভিতৰত আটাইতকৈ চৰ্চিত কাহিনীটো হ’ল ভক্ত প্ৰহ্লাদ আৰু তেওঁৰ পিতাক হিৰণ্যকশিপুৰ আখ্যান। হিৰণ্যকশিপুৰে নিজকে ভগৱান বুলি দাবী কৰিছিল আৰু বিচাৰিছিল যে সকলোৱে তেওঁক পূজা কৰক। কিন্তু তেওঁৰ নিজ পুত্ৰ প্ৰহ্লাদ আছিল ভগৱান বিষ্ণুৰ একান্ত ভক্ত। পুত্ৰক ভক্তিমাৰাৰ পৰা বিৰত কৰিবলৈ বিফল হৈ অৱশেষত হিৰণ্যকশিপুৰে তেওঁক হত্যা কৰাৰ যড়যন্ত্ৰ কৰে। তেওঁৰ ভগ্নী ‘হোলিকা’ ই এক বৰ লাভ কৰিছিল যে জুইয়ে তেওঁক পুৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে হোলিকাই প্ৰহ্লাদক কোলাত লৈ জুইত বহিছিল। কিন্তু ঈশ্বৰৰ মহিমা অপৰিসীম। অধৰ্মৰ আশ্ৰয় লোৱা হোলিকা জুইত ভস্ম হ’ল আৰু ভক্ত প্ৰহ্লাদ নিখুঁত অৱস্থাত বৈ গ’ল। এই হোলিকাৰ দহনৰ পৰাই ‘হোলি’ শব্দটো উৎপত্তি হৈছে বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। ইয়াৰ উপৰি শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু ৰাধাৰ প্ৰেমৰ লীলাইয়ো ফাকুৰাক এক আধ্যাত্মিক মাদকতা প্ৰদান কৰিছে। বৃন্দাবনত শ্ৰীকৃষ্ণই গোপীসকলৰ সৈতে ৰং খেলি যি আনন্দৰ সৃষ্টি কৰিছিল, সেয়া আজিও ভক্তসকলৰ বাবে প্ৰেৰণাৰ উৎস। আনহাতে কামদেৱৰ পুনৰ্জন্মৰ কাহিনীৰ সৈতেও দক্ষিণ ভাৰতত এই উৎসৱৰ সম্পৰ্ক আছে। এই সকলোবোৰ আখ্যানৰ মূল সাৰাংশ হ’ল- অশুভ শক্তিৰ বিনাশ আৰু শুভ শক্তিৰ জয়গান।

অসমত ফাকুৰা বা দৌল উৎসৱঃ

অসমত ফাকুৰা উৎসৱ এক বিশেষ আধ্যাত্মিক আৰু সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰে ভৰপূৰ। ইয়াক ‘দৌল উৎসৱ’ হিচাপেও জনা যায়। অসমীয়া জনজীৱনত এই উৎসৱৰ পাতনি মেলিছিল মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে। বৰদোৱাৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা এই পৰম্পৰাই পৰৱৰ্তী সময়ত বৰপেটাৰ দৌল উৎসৱৰ

লেখক— স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ

মাদকতাই সমগ্ৰ অসমবাসীক মোহিত কৰে। ইয়াত ‘গন্দোৎসৱ’ৰ মেজি পোৰাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ‘ভৰ দৌল’ আৰু শেষত ‘সুঁৱেৰী’ লৈকে বিভিন্ন কাৰ্যসূচী পালন কৰা হয়। বৰপেটাৰ হোলীগীতবোৰৰ সুৰে আকাশ-বতাহ এক ঐশ্বৰিক পৰিৱেশলৈ ৰূপান্তৰিত কৰে। অসমৰ বিভিন্ন সত্ৰ আৰু গাঁওসমূহত ডেকা-গাভৰুৰ পৰা আৰম্ভ কৰি আবাল-বৃদ্ধ-বনিতালৈকে সকলোৱে এটাই আনটোক ফাকুগুড়ি সানি আনন্দ উপভোগ কৰে। বাঁহৰ গাথে পিচকাৰীৰে বং ছটিয়াই মিলনৰ উৎসৱত সকলো মগ্ন হয়। শংকৰদেৱক ভক্তিধৰ্মৰ প্ৰভাৱত এই উৎসৱত জাতি-জনজাতিৰ বিভেদ নাথাকে। ভকতসকলে নাম-কীৰ্ত্তন আৰু খোল - তালৰ শব্দৰে আকাশ কঁপাই তোলে। অসমীয়া সমাজত এইটোৱেই সময় য’ত মানুহে পুৰমি সং-ৰাগ পাহৰি ইজনে সিজনক আলিঙ্গন কৰে।

সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক গুৰুত্ব :

সামাজিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা চালে ফাকুৱা এক সংহতিৰ উৎসৱ। এই উৎসৱে সমাজৰ পৰা শ্ৰেণী বিভাজন আৰু জাতিভেদৰ দেৱাল ভাঙি পেলায়। ৰঙৰ তলত সকলো মানুহক চেহেৰা একে হৈ পৰে, যিয়ে আমাক শিকায় যে আমি সকলোৱে একেজন সৃষ্টিকৰ্তাৰ সন্তান। আমাৰ সমাজত থকা উচ্চ-নীচৰ প্ৰভেদ আঁতৰাই এখন সুস্থ সমাজ গঢ়াত ফাকুৱাই গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা লয়। সাংস্কৃতিকভাৱে ই লোক-গীত, নৃত্য আৰু খাদ্য সম্ভাৰৰ এক মেলা। অসমত পহিলা ব’হাগৰ আগে আগে অহা এই উৎসৱে বিশ্ব বাবেও মানুহক মানসিকভাৱে প্ৰস্তুত কৰে। বিভিন্ন ঠাইত আয়োজিত হোৱা ‘হোলি মেলা’ ই স্থানীয় অৰ্থনীতি আৰু লোকশিল্পক প্ৰসাৰিত কৰে। বন্ধু বান্ধৱী আৰু আত্মীয়ৰ ঘৰলৈ গৈ শুভেচ্ছা বিনিময় কৰাৰ পৰম্পৰাই সামাজিক বান্ধোন অধিক কটকটীয়া কৰে। ই হ’ল মনৰ ক’লা মলি আঁতৰাই সমাজখনক প্ৰেমৰ ৰঙেৰে ৰাঙলী কৰাৰ এক অপূৰ্ব সুযোগ। সমাজত এই ফাকুৱাৰ দৰে এই উৎসৱৰ প্ৰাসংগিকতা সদায় থাকিব।

গ্ৰন্থপঞ্জী :

- নেওগ, মহেশ্বৰ। অসমক ধৰ্মীয় পৰম্পৰা, চন্দ্ৰ প্ৰকাশ, ২০১০।
- বৰুৱা, বিৰিঞ্চি কুমাৰ। অসমৰ লোক-সংস্কৃতি, বীণা লাইব্ৰেৰী, ১৯৮৫।
- মহন্ত, বাপচন্দ্ৰ। মহাপুৰুষীয়া ধৰ্ম আৰু সংস্কৃতি, বনলতা প্ৰকাশন, ২০০৩।
- শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ। অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত, সৌমাৰ প্ৰকাশ, ১৯৯৬।
- Gait, E. A History of Assam, Thacker Spink & Co, 1906.
- Sarma, S. N. The Neo-Vaishnavite Movement and the Satra Institution of Assam, Gauhati University. 1966
- www.wikipedia.org.

পৰিৱেশ সচেতনতা আৰু সাৱধানতা :

আধুনিক যুগত হোলি পালনৰ নামত কিছুমান বিকৃত মানসিকতাই আমাৰ পৰিৱেশ আৰু স্বাস্থ্যৰ ক্ষতি কৰিছে। পূৰ্বতে মানুহে পলাশ, শিমলু বা হালধিৰ দৰে প্ৰাকৃতিক সামগ্ৰীৰে বং তৈয়াৰ কৰিছিল, যিবোৰ ছালৰ বাবে উপকাৰী আছিল। কিন্তু বৰ্তমান বজাৰত পোৱা সস্তীয়া ৰাসায়নিক ৰঙত সীহ, পাৰা আৰু অন্যান্য বিষাক্ত দ্ৰব্য থাকে, যিয়ে চকু আৰু চালক গুৰুত্বৰ ক্ষতি কৰিব পাৰে। লগতে অত্যাধিক পানীৰ অপচয় এক ডাঙৰ সমস্যা হৈ পৰিছে। আমি মনত ৰখা উচিত যে আমাৰ আনন্দ যেন অন্য কাৰোবাৰ বাবে দুখৰ কাৰণ নহয়। ৰাস্তাৰে যোৱা অচিনাকী লোকৰ গাতজোৰকৈ বং দিয়া বা পশু-পক্ষীৰ গাত বং সানি দিয়াটো এক অমানৱীয় কাম। পৰিৱেশ অনুকূল বা ‘ইকো-ফ্ৰেণ্ডলী’ হোলি পালন কৰাতো আমাৰ নৈতিক দায়িত্ব। শুকান আৰু ব্যৱহাৰ কৰি পানী বাহিৰ কৰা আৰু প্ৰাকৃতিক ৰঙৰ প্ৰতি মানুহক সচেতন কৰাটোৱে হ’ল আহ্বান। উৎসৱৰ পৱিত্ৰতা আহ্বান ৰক্ষা কৰিবলৈ আমি সকলোৱে সাৱধান হোৱাটো প্ৰয়োজন।

সামৰণি :

পৰিশেষত ক’ব পাৰি যে হোলি বা ফাকুৱা হ’ল জীৱনৰ উদ্‌যাপন। ই আমাক শিকায় যে যিমনেই বাধা নাহক কিয়, সত্যৰ সদায় জয় হয়। ৰঙৰ এই মেলাই আমাৰ মনৰ পৰা ঘৃণা, হিংসা আৰু অহংকাৰ দূৰ কৰি আমাক এজন ভাল মানুহ হ’বলৈ অনুপ্রাণিত কৰে। বসন্তৰ এই মধুৰ পৰিৱেশত ফাকুৱা ৰঙেৰে যেনেকৈ পৃথিৱীখন ৰঙীন হয়, ঠিক তেনেকৈ আমাৰ জীৱনবোৰো জ্ঞান, প্ৰেম আৰু শান্তিৰ ৰঙেৰে ভৰি পৰক। এই উৎসৱৰ জৰিয়তে আমি যেন সকলোৱে একেলগে আগুৱাই যোৱাৰ সংকল্প ল’ব পাৰোঁ। সমাজত প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ মাজত ভ্ৰাতৃত্ববোধ অটুট থকাই হ’ল এই উৎসৱৰ সাৰ্থকতা। আহক, আমি সকলোৱে মিলি এক প্ৰদূষণমুক্ত আৰু আনন্দময় ফাকুৱা পালন কৰোঁ আৰু পৃথিৱীখনক মৰমৰ ৰঙেৰে সজাই তোলোঁ। ●●●

Digital Payments and the Cashless Economy: A New Era of Financial Transformation

✍️ Dharitri Sarmah

India is experiencing a remarkable digital revolution. What once required long queues at banks and cash transactions can now be completed within seconds using a smartphone. Whether it is paying for groceries, purchasing train tickets, transferring money to family members, or shopping online, digital payments have become an inseparable part of our daily lives. The growing use of digital payment systems has brought India closer to the vision of a cashless economy, where financial transactions are conducted electronically with greater speed, convenience, and transparency.

A cashless economy is one in which most financial transactions are carried out through digital platforms instead of physical currency. In India, digital payment methods such as Unified Payments Interface (UPI), mobile banking, internet banking, debit and credit cards, QR code payments, and digital wallets have transformed the way people manage money. Government initiatives such as Digital India, Pradhan Mantri Jan Dhan Yojana, and the rapid expansion of internet connectivity have played a significant role in promoting digital financial services across the country.

One of the greatest advantages of digital payments is convenience. Transactions can be completed anytime and anywhere with just a few taps on a mobile phone. They reduce the need to carry cash, minimize the risk of theft, and provide instant transaction records. For businesses, digital payments improve efficiency, simplify accounting, and promote transparency. They also help reduce tax evasion by encouraging recorded financial transactions.

Digital payments have become a powerful tool for financial inclusion. Millions of people who previously had limited access to banking services can now participate in the formal financial system through mobile banking

Writer : Guest Faculty, Department of Economics

and UPI. Small shopkeepers, street vendors, farmers, and self-employed workers have embraced QR code payments, enabling them to expand their customer base and improve their income. This transformation has strengthened economic participation and encouraged entrepreneurship at the grassroots level.

The COVID-19 pandemic further accelerated the adoption of digital payments. During this period, contactless transactions became a safer and more convenient alternative to cash. People across all age groups became familiar with online banking and digital wallets, leading to a significant increase in digital financial transactions throughout the country.

References:

- Ahuja, H. L. (2019). Monetary economics: Institutions, theory and Policy. S. Chand Publishing.
- Mishkin, F. S. (2019). The economics of money, banking and financial markets (13th ed.) Pearson.
- Ramesh, S. (2024). Indian economy. McGraw Hill.
- Reserve Bank of India. (2024). Report on trend and progress of banking in India 2023–24. Reserve Bank of India.

Despite these remarkable achievements, the journey towards a completely cashless economy is not without challenges. Cyber fraud, phishing attacks, identity theft, and data privacy concerns remain serious issues. In addition, digital illiteracy and inadequate internet connectivity continue to affect many rural and remote areas. To overcome these challenges, continuous efforts are needed to improve cybersecurity, strengthen digital infrastructure, and promote financial and digital literacy among citizens.

The future of digital payments in India is bright. Emerging technologies such as artificial intelligence, biometric authentication, blockchain, and Central Bank Digital Currency (CBDC) are expected to make digital transactions even more secure, efficient, and inclusive. With increasing smartphone penetration and technological innovation, India is well-positioned to become one of the world's leading digital economies.

Digital payments are much more than a technological innovation—they represent a transformative force for economic development, transparency, and financial inclusion. A secure and inclusive digital payment ecosystem empowers individuals, supports businesses, and strengthens the nation's economy. As responsible citizens, we must embrace digital financial services while remaining aware of cybersecurity practices. With collective efforts from the government, financial institutions, and society, India can build a future where digital payments contribute to sustainable and inclusive economic growth for all.

সুৰ দেউলৰ সুৰৰ আলাপ

✍ কাৰ্জল দাস

“তেজৰ বোলেৰে
লিখি যাম ইতিহাস মচি যাম দীন
সমাজৰ হীন পৰিহাস..।।”

অসমীয়া সাহিত্য সংস্কৃতিৰ প্ৰাণ পুৰুষ আৰু কলা জগতৰ কালজয়ী স্ৰষ্টা, সুৰ দেউলৰ পূজাৰী ‘কলাগুৰু’ বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা এগৰাকী কবি, নাট্যকাৰ, চিন্তাবিদ আৰু বিপ্লৱী সাহিত্যিক আছিল। তেওঁ একাধাৰে গল্প, উপন্যাস, নাটক আৰু প্ৰবন্ধ তথা অন্যান্য গ্ৰন্থ সম্ভাৰেৰে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁড়াল চহকী কৰাত বৰঙণি আগবঢ়াই থৈ গৈছে।

অসমৰ সাংস্কৃতিক জগতত সৰ্বাত্মক অৱদান আগবঢ়োৱা এইগৰাকী মণিষীৰ জন্ম হয় ১৯০৯ চনৰ ৩১ জানুৱাৰীত ঢাকা বৰ্তমান বাংলাদেশত। তেখেতৰ পিতৃ আছিল গোপাল চন্দ্ৰ ৰাভা আৰু মাতৃ গেথীৱালা ৰাভা। তেজপুৰৰ বৰবাৰী হাইস্কুলৰ পৰা শিক্ষা সাং কৰি তেওঁ কলিকতাৰ ৰপন কলেজত নামভৰ্তি কৰে। পিছলৈ কোচবিহাৰৰ ভিক্টৰিয়া কলেজলৈ পঢ়া-শুনা হস্তান্তৰ কৰে যদিও ব্ৰিটিছ চৰকাৰৰ বিৰুদ্ধে স্বাধীনতা আন্দোলনত জড়িত হৈ থকাৰ বাবে তেওঁৰ শিক্ষা জীৱন আধাতে অন্ত পৰে। কাশী হিন্দু বিশ্ববিদ্যালয়ত তেওঁৰ অনবদ্য ‘নটৰাজ’ নৃত্য প্ৰদৰ্শনত মুগ্ধ হৈ তৎকালীন উপাচাৰ্য ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণে তেওঁক ‘কলাগুৰু’ উপাধিৰে সন্মানিত কৰিছিল। তেওঁ অসংখ্য কালজয়ী গীত ৰচনা আৰু সুৰ কৰিছিল, যিবোৰ ‘ৰাভা সংগীত’ নামেৰে পৰিচিত। সাহিত্য-সংস্কৃতি আৰু ৰাজনৈতিক দৰ্শন আৰু সংগ্ৰামৰ ক্ষেত্ৰতো তেখেতৰ অৱদান আছিল অগ্ৰগণ্য। তেওঁৰ মূলমন্ত্ৰ আছিল “হানা যাৰ মাটি তাৰ”। তেওঁ জমিদাৰ হাতৰ পৰা মাটি কাঢ়ি আনি খেতিয়কক দিয়াৰ সপক্ষে দিয়াৰ মাত দিছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত তেওঁ কমিউনিষ্ট মতাদৰ্শ আৰু বিপ্লৱী কমিউনিষ্ট পাৰ্টি অৱ ইণ্ডিয়াৰ লগত সক্ৰিয়ভাৱে জড়িত হৈ পৰিছিল। দৰিদ্ৰ জনসাধাৰণক শোষণৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ তেওঁৰ পৈতৃক সম্পত্তিৰ প্ৰায় ২৬০০ বিঘা মাটি দুখীয়া খেতিয়কৰ মাজত দান কৰিছিল। বৰ্তমান ঐতিহ্যমণ্ডিত তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মাটি তেওঁৰেই দান। এগৰাকী সমাজ-সংস্কাৰক হিচাপেও কলাগুৰুগৰাকী কোনো ক্ষেত্ৰতেই

লেখক— প্ৰাক্তন ছাত্ৰী, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

কম নাছিল। ১৮৮২ চনৰ ভাৰত ত্যাগ আন্দোলনতো তেওঁ সক্রিয় ভূমিকা পালন কৰিছিল।

বিশেষকৈ এই প্ৰৱন্ধটিৰ মূল আলোচিত বিষয় হৈছে সুৰ দেউলৰ পূজাৰীগৰাকীৰ কণ্ঠৰে নিৰ্গত হোৱা এমুঠি সুৰৰ আলাপ। এই মহান ব্যক্তিগৰাকীৰ দ্বাৰা ৰচিত, সুৰাৰোপিত গীতসমূহ ‘ৰাভা সংগীত’ হিচাপে পৰিচিত। তেখেতৰ গীতসমূহ আছিল জাতীয় চেতনা, বিপ্লৱ, মানৱতাবাদ আৰু প্ৰেমৰ এক অনন্য সমাহাৰ। তেওঁৰ গীতত জনজাতীয় লোক সংস্কৃতিৰ আৰু উচ্চাংগ সংগীতৰ সুৰীয়া সংমিশ্ৰণ ঘটিছিল।

কলাগুৰু বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ গীতত স্বাধীনতা আন্দোলনৰ তীব্ৰ বিপ্লৱী ভাৱধাৰা প্ৰতিফলিত হৈছিল। তেখেতৰ গীতসমূহে সেইসময়ৰ অসমীয়া সমাজত দেশপ্ৰেমৰ এক নতুন জোৰাৰ তুলিছিল। তাৰে এক কিয়দংশ তলত দাঙি ধৰা হ’ল-

“অ’ অসমীয়া ডেকা দল
অ’ অসমীয়া ডেকা দল
আজি তোৰ তেজাল বদন
মলিন কিয় হ’ল?”

তেখেতৰ গীতসমূহ শোষিত, নিপ্ৰেযিত, দলিত জনসাধাৰণৰ অধিকাৰৰ প্ৰতি সজাগতা সৃষ্টিৰ বাবেও ৰচিত হৈছিল। ইয়াৰোপৰি তেখেতে ধ্ৰুপদী (শাস্ত্ৰীয়) আৰু লোক-সংস্কৃতিৰ পৰাও সমল সংগ্ৰহ কৰি গীতসমূহ সৃষ্টি কৰিছিল। তেওঁৰ গীতত থলুৱা লোকবাদ্যৰ সুৰ সুগভীৰ কাব্যতত্ত্বৰ এক সুন্দৰ ভাৱসাম্য দেখা যায়। উদাহৰণস্বৰূপে -

“অ’ গুৰু মোৰ শংকৰ
তৰিবৰে কিনো উপায়?”

কলাগুৰুজনাই ৰচনা কৰা প্ৰায় শতাধিক কালজয়ী গীতেই প্ৰকৃতিৰ মনোৰম বৰ্ণনাধৰ্মী গীত। যেনে-

“বিলতে হালিছে ধুনীয়া পদুমী
ফুলনিত ফুলিছে ফুল।
সেই ফুলে ফুলে পখিলাই চুমিছে
সানিছে ৰেণুৰে বোল।।”

ইয়াৰ উপৰিও তেওঁৰ দ্বাৰা সৃষ্ট বহু সংখ্যক গীততেই আধ্যাত্মিক প্ৰেমৰ প্ৰতিফলন প্ৰস্ফুটিত হোৱা দেখা যায়।
উদাহৰণস্বৰূপে -

“সুৰৰে দেউলৰে ৰূপৰে শিকলি
ভাঙি দিলি খুলি দুৱাৰ সোণোৱালী
পূজাৰী অ’ সুন্দৰ পূজাৰী
যাউতি যুগীয়া বৰগীত অমিয়া
বনগীত সুৰীয়া গোৱা অসমীয়া
পূজাৰী অ’ সুন্দৰ পূজাৰী।।”

বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ কবিতাৰ তুলনাত গীতৰ সংখ্যা অধিক। ৰচনাৰ ক্ষেত্ৰত গীতবোৰত সুৰৰ প্ৰাধান্যই বেছি ঠাই অধিকাৰ কৰিছিল; যিটো তেওঁৰ ‘সৈনিক শিল্পী’ সত্তাৰ পৰিচায়ক। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁৰ গীতসমূহত প্ৰকৃতিৰ বন্দনা, চাহ-বাগিছাৰ শ্ৰমিক আৰু কৃষকৰ যন্ত্ৰণা, বিপ্লৱী চেতনা আৰু দেশপ্ৰেম প্ৰতিফলিত হৈছিল।

এই মহান মণিষীগৰাকীয়ে জীৱনৰ শেষৰফালে তেওঁৰ মৃত্যুৰ কথা অনুভৱ কৰিয়েই হয়তো লিখিছিল-

“এয়ে মোৰ শেষ গান
মোৰ জীৱন নাটৰ শেষ ৰাগিনী
কল্যাণ খৰমান...।।”

সেয়াই যেন শেষ গান আছিল তেওঁৰ বাবে। পাকিস্তানীত হোৱা কৰ্কট ৰোগত ভুগি এইজনা অসমীয়া সংস্কৃতিৰ সাধক, অসমীয়া সংস্কৃতিৰ পূজাৰী ৰাভাদেৱে ১৯৬৯ চনৰ ২০ জুন তাৰিখে ৰাতি ২.২৫ বজাত তেজপুৰত মৃত্যুক সাৱতি ল’বলগীয়া হৈছিল। তেখেতৰ অৱদানক সুঁৱৰি মৃত্যু দিনটোৰ প্ৰতি সন্মান জনাই অসমবাসী ৰাইজে প্ৰতি বছৰ ২০ জুন তাৰিখটো ‘ৰাভা দিৱস’ হিচাপে পালন কৰি আহিছে। অসমীয়া সমাজ-সংস্কৃতি তথা সাহিত্য সম্ভাৰলৈ তেখেতৰ যি অৱদান, সেই অৱদানৰ দ্বাৰায়েই তেখেতে চিৰদিন প্ৰত্যেকজন অসমীয়াৰ হৃদয়ত জিলিকি থাকিব।

গ্ৰন্থপঞ্জী:

- দাস, তিলক : কলাগুৰু বিষ্ণুৰাভা (২০০১)
- বৰা, সৰ্বেশ্বৰ : বিষ্ণু ৰাভাৰ ৰচনা সম্ভাৰ (২০০৮)

মধ্যযুগৰ চিত্ৰশিল্প

✍️ ধৰ্মজিৎ ৰাভা

মধ্যযুগ মানে ইতিহাসৰ সেই সময়খিনি যি প্ৰাচীন যুগ আৰু আধুনিক যুগৰ মাজত অৱস্থিত। সাধাৰণতে পঞ্চম শতিকা আৰু পঞ্চদশ শতিকালৈকে সময়খিনি মধ্যযুগ বুলি কোৱা হয়। এই সময়ত পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশত ধৰ্ম, সমাজ, ৰাজনীতি আৰু সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত বহু পৰিৱৰ্তন হৈছিল। চিত্ৰশিল্পও এই সময়ত বিশেষ ৰূপ লাভ কৰে। মধ্যযুগৰ চিত্ৰশিল্প মূলতঃ ধৰ্মীয় ভাৱধাৰাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল আছিল। চিত্ৰৰ মাধ্যমেৰে মানুহে ধৰ্মীয় শিক্ষা লাভ কৰিছিল আৰু শিল্পীসকলে নিজৰ কল্পনা আৰু অনুভূতিক ৰঙেৰে প্ৰকাশ কৰিছিল।

মধ্যযুগৰ চিত্ৰশিল্পৰ ইতিহাস বহু বিস্তৃত। ইউৰোপ, ভাৰত, চীন, আৰব দেশ আদিত এই সময়ত চিত্ৰকলাৰ বিশেষ বিকাশ ঘটিছিল। যদিও অঞ্চলভেদে শিল্পৰ ধৰণ পৃথক আছিল, তথাপি সকলো ঠাইতে ধৰ্মৰ প্ৰভাৱ অধিক দেখা গৈছিল। এই যুগত শিল্পীসকলে মঠ, গীৰ্জা, মন্দিৰ, মছজিদ আৰু ৰাজদৰবাৰত বিভিন্ন ধৰণৰ চিত্ৰ অংকণ কৰিছিল।

ইউৰোপৰ মধ্যযুগীয় চিত্ৰশিল্প : ইউৰোপৰ মধ্যযুগীয় চিত্ৰশিল্প মূলত খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ সৈতে জড়িত আছিল। গীৰ্জাৰ দেৱাল, ছাদ আৰু পবিত্ৰ গ্ৰন্থত বিভিন্ন ধৰ্মীয় চিত্ৰ অংকন কৰা হৈছিল। সেইসময়ত অধিকাংশ মানুহ অশিক্ষিত আছিল, সেয়ে চিত্ৰৰ মাধ্যমেৰে বাইবেলৰ কাহিনী আৰু যীশুখ্ৰীষ্টৰ জীৱন চৰিত বুজোৱা বৈছিল। এই যুগৰ চিত্ৰকলাৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য আছিল ‘আইকন পেইণ্টিং’। আইকন মানে পবিত্ৰ ব্যক্তি বা ঘটনাৰ ছবি। বিশেষকৈ বাইবেলত সন্মত ঘটনাত এই ধৰণৰ চিত্ৰশিল্পৰ যথেষ্ট উন্নতি হৈছিল। শিল্পীসকলে সোণালীৰ ৰং, দীপ্তিময় পোহৰ আৰু গভীৰ মুখভংগীৰ মাধ্যমেৰে আধ্যাত্মিক ভাৱ প্ৰকাশ কৰিছিল। এই ছবিসমূহত বাস্তৱ জীৱনৰ তুলনাত ধৰ্মীয় মহিমাই অধিক গুৰুত্ব পাইছিল।

ইউৰোপৰ ‘গথিক শিল্প’ও মধ্যযুগৰ এক উল্লেখযোগ্য ধাৰা। গথিক গীৰ্জাসমূহৰ ‘কাঁছৰ জানালিত ৰঙীন চিত্ৰ অংকন কৰা হৈছিল। এই জানালিবোৰত বিভিন্ন ধৰ্মীয় কাহিনী ফুটাই তোলা হৈছিল। ৰঙীন ‘কাঁচৰ ওপৰত পোহৰ পৰিলে গীৰ্জাৰ ভিতৰত এক আধ্যাত্মিক পৰিৱেশ সৃষ্টি হৈছিল।

লেখক — স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিকৰ ছাত্ৰ

ভাৰতৰ মধ্যযুগীয় চিত্ৰশিল্প : ভাৰতত মধ্যযুগত চিত্ৰশিল্পৰ এক সমৃদ্ধ পৰম্পৰা গঢ় লৈ উঠিছিল। এই সময়ত হিন্দু, বৌদ্ধ আৰু ইছলামিক সংস্কৃতিৰ মিলনৰ ফলত বিভিন্ন ধৰণৰ শিল্পৰ সৃষ্টি হৈছিল। মন্দিৰ, ৰাজপ্ৰসাদ আৰু পুথিৰ পাতত চিত্ৰ অংকন কৰা হৈছিল।

পাল যুগৰ চিত্ৰশিল্প : পাল বংশৰ সময়ত বৌদ্ধ ধৰ্মৰ প্ৰভাৱত বহু চিত্ৰ অংকন কৰা হৈছিল। বিশেষকৈ তালপাতৰ পুথিত বৌদ্ধ ধৰ্মীয় চিত্ৰ অংকন কৰা হৈছিল। এই ছবিসমূহত বুদ্ধদেৱ, বোধিসত্ত্ব আৰু বিভিন্ন ধৰ্মীয় ঘটনাৰ বৰ্ণনা দেখা যায়। ৰঙৰ ব্যৱহাৰ আছিল কোমল আৰু সুন্দৰ।

ৰাজপুত চিত্ৰশৈলী: উত্তৰ ভাৰতত ৰাজপুত শাসকসকলৰ পৃষ্ঠপোষকতাত ৰাজপুত চিত্ৰশৈলীৰ বিকাশ হৈছিল। এই চিত্ৰসমূহত কৃষ্ণ-ৰাধাৰ প্ৰেম, যুদ্ধ, ৰাজদৰবাৰৰ দৃশ্য আৰু প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য অংকন কৰা হৈছিল। উজ্জ্বল ৰং, সূক্ষ্ম ৰেখা আৰু আলংকাৰিক শৈলী এই শিল্পৰ বিশেষ বৈশিষ্ট্য।

মোগল চিত্ৰ শিল্প : মধ্যযুগত ভাৰতীয় চিত্ৰশিল্পৰ অন্যতম উন্নত ধাৰা আছিল মোগল চিত্ৰশিল্প। মোগল সম্ৰাটসকলে পাৰস্যৰ শিল্পশৈলীৰ সৈতে ভাৰতীয় শৈলীৰ সংমিশ্ৰণ ঘটাই এক নতুন ধাৰাৰ সৃষ্টি কৰিছিল। সম্ৰাট আকবৰ, জাহাঙ্গীৰ আৰু শাহজাহানৰ সময়ত এই শিল্পৰ বিশেষ উন্নতি হৈছিল।

মোগল চিত্ৰত ৰাজদৰবাৰৰ দৃশ্য, যুদ্ধ, চিকাৰ, প্ৰকৃতি আৰু মানুহৰ বাস্তৱধৰ্মী ছবি অংকন কৰা হৈছিল। শিল্পীসকলে মানুহৰ মুখমণ্ডল, পোছাক আৰু প্ৰকৃতিৰ সূক্ষ্ম বিৱৰণ অতি নিখুঁতভাৱে ফুটাই তুলিছিল। এই যুগৰ বহু মূল্যবান চিত্ৰ আজিও সংগ্ৰহালয়ত সংৰক্ষিত আছে।

অসমৰ মধ্যযুগীয় চিত্ৰশিল্প : অসমতো মধ্যযুগত চিত্ৰশিল্পৰ এক সমৃদ্ধ ঐতিহ্য গঢ় লৈ উঠিছিল। বিশেষকৈ বৈষ্ণৱ আন্দোলনৰ ফলত চিত্ৰকলাৰ ব্যাপক বিকাশ ঘটিছিল। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ ভক্তি আন্দোলনৰ সৈতে নাট, সংগীত আৰু চিত্ৰকলাৰ ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক আছিল। সত্ৰসমূহত ‘পুথিচিত্ৰ’ অংকনৰ পৰম্পৰা

গঢ় লৈ উঠিছিল। হস্তলিখিত ‘ভাগৱত’, ‘কীৰ্তনঘোষা’ আদি পুথিত বিভিন্ন ধৰ্মীয় দৃশ্য অংকন কৰা হৈছিল। এই ছবিসমূহত কৃষ্ণলীলা, ৰামায়ণ-মাহাভাৰতৰ কাহিনী আৰু বৈষ্ণৱ ধৰ্মীয় বিষয়বস্তু দেখা যায়।

অসমৰ চিত্ৰশিল্পত প্ৰাকৃতিক ৰং ব্যৱহাৰ হৈছিল। গছৰ পাত, ফুল, মাটি আৰু খনিজ পদাৰ্থৰ পৰা ৰং প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল। শিল্পীসকলে সৰল কিন্তু আকৰ্ষণীয় শৈলীৰ মাধ্যমেৰে ধৰ্মীয় ভাৱ প্ৰকাশ কৰিছিল।

সামগ্ৰিক আলোচনাৰ পিছত দেখা যে চিত্ৰশিল্পৰ ইতিহাসত মধ্যযুগটোৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। এই যুগৰ চিত্ৰশিল্প প্ৰধানকৈ আধ্যাত্মিক বা ধৰ্মীয় দিশৰ লগত জড়িত যদিও চিত্ৰ অংকনৰ শৈলীগত তথা প্ৰণালীগত দিশত বৈচিত্ৰ্যতাও বিদ্যমান। ●●●

গ্ৰন্থপঞ্জী :

নেওগ, মহেশ্বৰঃ পুৰণি অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতি
Rajguru, Sarbeswar : Medieval Assamese Society.
Mitter, Partha : Indian Art.

The Importance of Values in Modern Society : A Philosophical Perspective

✍ Jyotirmoy Baishya

Modern society is witnessing rapid changes in science, technology, communication, and lifestyle. While these developments have brought remarkable progress, they have also raised important questions about morality, responsibility, and the purpose of human life. In such a changing world, values remain the foundation of a peaceful, just, and meaningful society. Philosophy, study of wisdom and critical thinking, provides valuable insights into the origin, significance, and application of human values.

Values are the moral principles and ideals that guide our thoughts, decisions, and actions. They include honesty, compassion, justice, respect, responsibility, equality, and integrity. These values help individuals distinguish right from wrong and encourage them to act in ways that promote personal growth and social harmony. Without values, society would face increasing conflict, mistrust, and injustice.

From a philosophical perspective, values are not merely social conventions but essential elements of a good life. Socrates believed that knowledge and virtue are closely connected, arguing that a wise person naturally chooses what is morally right. Aristotle emphasized that virtues such as courage, honesty, and generosity are developed through consistent practice and lead to a fulfilling life. According to him, true happiness is achieved by living a life of moral excellence rather than by pursuing wealth or pleasure alone.

Indian philosophy also places great importance on values. Gautama Buddha taught compassion, non-violence, mindfulness, and the avoidance of harmful actions. Mahatma Gandhi demonstrated through his life that truth (satya) and non-violence (ahimsa) are powerful moral principles capable of transforming society. Swami Vivekananda emphasized character – building, self-confidence, and service to humanity, arguing that education should develop both intellect and moral character.

Values are equally important in education. Schools and colleges are not only centres of academic learning but also institutions that shape character. Teachers, parents, and communities play a vital role in cultivating respect, discipline, cooperation, and social responsibility among young people. Value-based education helps students become responsible citizens who contribute positively to society.

Values are the moral compass that guides individuals and societies toward justice, harmony, and sustainable progress. Philosophy helps us understand why values matter and how they can be applied in everyday life. In an era of rapid change and complex

Writer : Guest Faculty, Dept. of Philosophy

challenges, the cultivation of ethical values is more important than ever. By practising honesty, compassion, responsibility and respect, individuals can build not only successful lives but also a more human, peaceful, and inclusive society.

Values are not merely personal preferences; they are universal principles that promote respect, cooperation, and human dignity. Values help individuals distinguish between right and wrong. They develop honesty, integrity, discipline, and responsibility, enabling people to make ethical decisions even in difficult situations.

A society based on mutual respect, tolerance, and compassion experiences greater peace and unity. Values reduce conflicts, encourage cooperation, and strengthen relationships among individuals and communities. Democratic societies depend on values such as equality, justice, freedom, and respect for human rights. These values ensure fairness, protect individual dignity, and encourage responsible citizenship.

Modern technological developments have transformed human life, but they also raise ethical challenges related to privacy, artificial intelligence, misinformation, and digital behaviour. Values provide moral guidance for the responsible use of technology.

Environmental values encourage the conservation of natural resources and promote sustainable lifestyles. Respect for nature reflects the ethical responsibility of the present generation toward future generations. Education is not limited to acquiring knowledge and skills; it also develops character and moral responsibility. Value based education prepares students to become responsible, compassionate, and socially conscious citizens.

Modern society faces several challenges that weaken value systems. Excessive materialism, consumerism, corruption, social inequality, intolerance, and the misuse of digital media often lead to moral decline. The increasing focus on personal success and competition sometimes overshadows honesty, empathy, and social responsibility. These challenges highlight the need to strengthen value education in families, schools, colleges and communities.

Philosophy suggests that values should be cultivated through self-reflection, ethical education, dialogue, and practical experience. Thinkers such as Mahatma Gandhi emphasized truth and non-violence as the basis of personal and social transformation. Swami Vivekananda stressed character-building and service to humanity, while Gautama Philosophy suggests that values should be cultivated through self-reflection, ethical education, dialogue, and practical experience. Thinkers such as Mahatma Gandhi emphasized truth and non-violence as the basis of personal and social transformation. Swami Vivekananda stressed character-building and service to humanity, while Gautama Buddha advocated compassion and the Middle Path as solutions to human suffering. These philosophical teachings remain relevant in addressing the moral challenges of modern society.

Values are the foundation of a civilized and progressive society. They guide human behaviour, strengthen social relationships, and promote justice peace and sustainable development. A philosophical understanding of values reminds us that true progress is measured not only by economic growth or technological advancement but also by the moral character of individuals and society. Therefore nurturing values through education, family life, and social institutions is essential for building a human, ethical, and harmonious modern world. ●●●

Reference:

1. Radhakrishnan. S. India Philosophy : Useful for understanding indian philosophical ideas about morality, ethics.
2. Dewey, John: Democracy and Education : the relation between the education, democracy, social responsibility and values.

সুৰব ঈশ্বৰ

(অনন্ত কালৰ জুবিনৰ বাবে, 'জে বি'ৰ স্মৃতিত, যোৰহাটৰ স্মৃতিত, ৯০'ৰ স্মৃতিত,
পাখি মেলি উৰি যোৱা অতীতৰ স্মৃতিত)

ড° মধুলিমা চলিহা

কোন তুমি চিনাকি অচিনাকি সুৰব ঈশ্বৰ
পৃথিৱীয়ে চোন
'ট্ৰেজিদিৰ মৃত্যু'
কেতিয়াবাই ঘোষণা কৰিছিল,

সাহিত্যই সামৰিছিল প্ৰায় তাৰ পুৰণি অনুশীলন
কিন্তু এয়া কি দেখিছোঁ জুবিন,
তুমিয়ে চোন ট্ৰেজিক হিৰ' আমাৰ
আৰু আমি অৱাক কাথাটিক দৰ্শক

'অসমীয়া কোন' সংকটৰ দোমোজাৰ পাৰ ভাঙি
এক বৃহৎ সংজ্ঞা আনিলা
'আমি অসমীয়া আমি জুবিনৰ দেশৰ মানুহ'
বুলি ভূগোল আঁকিয়েই ল'লে দেখোন
ডেকা তেজে অসমৰ।
তুমিয়েই সংজ্ঞা দিলা,
পুনৰ মানৱতাবাদ।
বাঘ আছিল জুবিন,
লগতে
কোমলতকৈয়ো সুকোমল হিয়াৰ শিশু।

লেখক— সহকাৰী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ

মানৱেই আছিলানে তুমি ?

নে আন কিবা ?

সকলোৰে হৃদয়ৰ নিভৃত কোণবোৰত

অমিয়া মাধুৰী এৰি থৈ গ'লা

তোমাৰ সুৰৰ ঝংকাৰৰ।

অনুৰাগীয়ে তোমাৰ আমাক জীৱনবোধ শিকাইছে

চকুৰ পানীত বুৰ গৈছে উচবৰ বাহ্যিকতা,

আধ্যাত্মিকতাৰে সাঙুৰি লৈছে

তোমাকহে এইবাৰ শৰতে।

প্ৰথম বাৰ যেন ভগৱানক দেখিছে।

আগতেওতো এনে হৈছিল,

কিয় এনে হোৱা নাছিল তেতিয়া।

আগতেওতো মহাসাগৰ হৈছিল মানুহৰ,

কিয় মহাসাগৰ হোৱা নাছিল এনেকুৱা।

আগতেওতো অনুৰাগী আছিল,

কিয় অনুৰাগী দেখা নাছিলো এনেকুৱা।

গা ধুই ধূপ জলাব নজনা অজনা ল'ৰাটোক কিহেৰে টানিছিল

তোমাক চাকি জ্বলাই সেৱা কৰি

‘তুমি চিন্তা বৃত্তি মোৰ’ গোৱাবলৈ।

কিহেৰে বান্ধিছিলো সন্মান মৰম আৰু

সীমাহীন ভালপোৱাক একেলগে।।

তাহানিৰ ছাৰ বাইদেউক লগ কৰি

কেনেকৈ শুইছিলো আদৰৰ কোলাত,

মৰমৰ আলফুল পৰশ পাই সেই ভয় কৰা চাৰৰ।

ক'ত হেৰাইছিল খং

তাহানিৰ চুলি দীঘল গ'ল্টীক দেখি উঠা

সেইদিনা তোমাৰ হাঁহিত।

কাথার্চিচ সকলোতে।

দুহাত মেলা মৰম ল'লা গুৰুৰ,

কোলাত শুলা তেওঁৰ নিষ্পাপ শিশু।

‘বাইদেউ’ৰ হাতেৰে খালা নিভাজ ‘মৰম’।

ধন্য হ'লা নে ধন্য কৰিলা আনক!

সকলো প্ৰান্তীয়তাক উভালি আনি

কেন্দ্ৰীয় কৰিলা আৰু কেন্দ্ৰৰ সংজ্ঞা সলালা।।

জাতি, ধৰ্ম, শাৰীৰিক অক্ষমতাত,

ৰে'প ভিক্টিমত,

সকলোতে তোমাৰ মিডাচ্ টাচ্।

সকলো সোণ কৰিলা।

আনৰ প্ৰতিভাক বিকাশ কৰিলা।।

কাৰ নিচিনা নাজানো তুমি,

আমি কেৱল বুজিছো

আমি আকস্মিকতাত কন্দা নাই,

অকাল বুলিয়ে কন্দা নাই,

আমি এক অপৰাজেয় শুভবোধৰ কায়িক ‘মৃত্যু’ত কান্দিছো।

নে বাৰু কৃষ্ণ নে শিৱ আছিলো তুমি কিবা ?

লীলা নে তাণ্ডৱ এয়া।।

কিহৰ চেৱত আন্দোলিত আমাৰ মনবোৰ ?

এক ভীষণ বিষমতাৰ মাজতো যে

এক পজিটিভিটিৰ পৰম প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ।।

কোনজন ঈশ্বৰ আছিলো তুমি

ঘোষা, নামাজ এক কৰিলা,

মাদ্ৰাছাত তোমাৰ গান শুনালা,

আবাল বৃদ্ধ বনিতাক ‘মায়াবিনী’ গোৱালা!

অজান ভগৱান!!

ইম'ৰটেল ট্ৰেজিক হিৰ', লাল চালাম।

মায়া শয্যাৰ ঘুমতিত তুমি চেতন জগালা।

অজান ভগৱান, প্ৰকৃতিক জিনিলা।।

দ্যা হাৰ্টথ্ৰব

✍ সঞ্জীৱ দাস

বিদ্ৰোহেই জনা

তোমাক পোৱাৰ কাৰণে কিমান যে বিদ্ৰোহ কৰিলোঁ
কোনোবা দিনা ভাত সাঁজৰ লগত
কোনোবা দিনা ঘৰৰ মানুহৰ লগত
কোনোবা দিনা বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগত
আৰু নিতাল নিশাই বৈ অহা
অনাবিল টোপনিটোৰ লগত...
কেৱল বিদ্ৰোহ! বিদ্ৰোহ! বিদ্ৰোহ...!

এৰা... ।

দুয়োজনে কমখন বিদ্ৰোহ কৰিলোঁ নে...?
বিদ্ৰোহ কৰি কৰি আমি জিকিলোও
হোমৰ জুইক সান্ধী কৰি মোৰ শিৰত তুমি
পিঙ্কাই দিলা ৰঙা সেন্দূৰ...
সাত জনমলৈ লগত থাকিম বুলি কথা দি
জীৱনৰ ভৰপক সময়তে কিয় আঁতৰি গ'লা
বহু দূৰলৈ...?

মোৰ পৰা

এই সমাজৰ পৰা, এইখন ধৰাৰ পৰা...!

কিয়? কিয়? কিয়?

মোক উত্তৰ দিয়া...!

চোৱাছোন এবাৰ চকুহাল মেলি

মোৰ দুচকুৰে বৈ আছে দুখৰ চকুপানী

চোৱা না অ' মোৰ বুকুখন কিমান বিষাইছে

মানুহটো বাদেই জীৱ-জন্তু চৰাই-চিৰিকটিৰ লগতে

আকাশখনেও কান্দিছে,

কলিয়া মেঘেও তোমাৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি

তোমাকে যে সুঁৱৰিছে...

তুমি নাহৰ ভালপোৱা যে সেয়ে আজি সকলোৱে

নাহৰ ৰুই চিঞৰি চিঞৰি তোমাক মাতিছে

আকৌ এবাৰলৈ আহা না উভটি....

অভিমান.....

অভিমনেটো কৰিছা

আৰু অভিমান কৰি কৰিয়ে মোক এৰি গ'লা...!

তুমি জিৰাবলৈ সময় পোৱা নাছিল নহয়

এতিয়া জিৰণি লোৱা শান্তিৰে....

তোমাৰ টোপনি আহিবলৈ মই

তুমি ভালপোৱা গীতটো গুণগুনাই আছোঁ

মায়াবিনী ৰাতিৰ বুকুত

দেখা পালোঁ তোমাৰ ছবি....।।

●●●

(অসমীয়াৰ হিয়াৰ আমঠু ঈশ্বৰ পুত্ৰ জুবিন গাৰ্গৰ স্মৃতিত)

লেখক— প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

জুবিনবিহীন ব'হাগ

১২ তম্বায় কাকতি

শুনিলেই আচৰিত লাগে
ব'হাগ আছে, ব'হাগৰ প্ৰতীক নাই
গানৰ গছজোপা আছে, শিপাডাল নাই
এনে যেন তৃষণ আছে,
কিন্তু তৃষণ আঁতৰাবলৈ পানীহে নাই
আছে মঞ্চ; আছে জকমকীয়া মাইক
মাথোন মঞ্চত প্ৰাণ ঢালিবলৈ নাই গাৰ্গ।।

জুবিন এখন গ্ৰন্থ, যাৰ নাই অন্তিম পৃষ্ঠা
জুবিন এক নিৰবধি নদী, যাৰ সোঁতত জ্ঞানৰূপী মাণিক পাণ্ড
জুবিন এডাল বটবৃক্ষ,
যাৰ প্ৰতিটো ডালৰ পাততেই বিচাৰি পাণ্ড
জীয়াই থকাৰ বাস্তৱ।।

দুখিয়াৰ কণাৰ লাখুটি, সমাজৰ মংগলকাৰী তুমি জুবিন
স্পষ্টবাদিতা শিৰৰ ভূষণ তোমাৰ জুবিন।
জুবিন বিহীন ব'হাগ, উকা ব'হাগ
জুবিন বিহীন অসম, নিম্ৰাণ, নিমাত;
নাই, নাপাণ্ড এই ব'হাগত শুনিবলৈ জুবিনৰ বোল
এইবাৰ যেন ব'হাগত শুনা নাযাব সংগীতৰ সুমধুৰ বোল।।

●●●

লেখক— প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

লুইত কণ্ঠ: জুবিন গাৰ্গ

১২ জোনালী কলিতা

তুমি অসমৰ প্ৰাণৰ শিল্পী
তুমিয়েই সেই গান গাইছিল
মন শীতলাই আমাৰ
অনামিকাৰ দৰে, হৃদয় স্পৰ্শ কথা।

তোমাৰ সুৰত জী উঠে
ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ কোলাহল
তুমিয়েই নহয় জানো
নৱ প্ৰজন্মৰ হাৰ্টথ্ৰব।

তোমাৰ মন পৰশা মুক্তি
উৰি ফুৰা পক্ষীৰ গান
তথাপিও হৃদয়ত-
“হিয়া দিয়া নিয়াৰ অভিমান”

অজিও নিশাৰ একাৰত
কোনোবাই ৰিঙিয়াই
তুমি নোহোৱাৰ উমান পাই
ৰ'দ কেনি পাঁও বুলি চিঞৰি গায়

হে মহান শিল্পী
তোমাৰ যি অৱদান
চিৰচেনেহী অসমী আইৰ বাবে
সেয়া যেন বৰদান।

●●●

লেখক— স্নাতক ষষ্ঠ বায়্যাসিকৰ ছাত্ৰী

চিত্ৰ পৰিচালক জুবিন গাৰ্গ

বিকাশ দত্ত

২০১১ চনত অনুষ্ঠিত ৮৩তম অঁস্কাৰ বঁটা প্ৰদান অনুষ্ঠানত যেতিয়া সংগীত পৰিচালকদ্বয় ট্ৰেণ্ট বেজন'ৰ আৰু এট্ৰিকাছ বছে শ্ৰেষ্ঠ মৌলিক সংগীতৰ বাবে বঁটা লাভ কৰে তেতিয়া প্ৰতিগৰাকী চিনেমাপ্ৰেমী আৰু দৰ্শক সমাজ আচৰিত হৈছিল। কিন্তু অঁস্কাৰৰ ক্ষেত্ৰত এয়া নতুন নহয়। প্ৰতিবাৰেই অঁস্কাৰে হতচকিত কৰি আহিছে সকলোকে। বেজন'ৰ আৰু বছে এই বঁটা লাভ কৰে ডেভিড ফিঞ্চাৰৰ “দ্য চ'ছিয়েল নেটৱৰ্ক”ৰ বাবে। মাৰ্ক জুকাৰবাৰ্গ আৰু ফেচবুকৰ ইতিহাস তথা ইয়াৰ যাত্ৰা সন্নিৱিষ্ট কথাছবিখন একৈশ শতিকাৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ ছবি হিচাপে অভিহিত হয় মুক্তিৰ লগে লগেই। ‘দ্য চ'ছিয়েল নেটৱৰ্ক’ৰ পূৰ্বে ট্ৰেণ্ট বেজন'ৰ আৰু এট্ৰিকাছ বছ অৱশ্যে চিনাকি নাম আছিল সংগীত জগতৰ। নাইন ইঞ্চ মাইলছ (NIN) ৰ ব'ক বেণ্ডৰ সৃষ্টি কৰা ট্ৰেণ্ট বেজন'ৰে ব্ৰিটিছ শিল্পী এট্ৰিকাছ বছৰ সৈতে লগ লাগি ‘প্ৰেটী হেট মেছিন’ (1989) আৰু ‘দ্য ফ্ৰেজাইল’ (1994) ৰ দৰে হিট আৰু জনপ্ৰিয় এলবাম উপহাৰ দিয়াৰ পিছতো প্ৰায় ডেৰ দশক পিছতহে চলচ্চিত্ৰ জগতৰ বাবে আমন্ত্ৰণ লাভ কৰে দুয়োগৰাকী সংগীত শিল্পীয়ে। নিজৰ পাৰস্পৰিক সংগীতৰ পৰা ফালৰি কাটি আহি ইলেকট্ৰনিক-ৰক্ক আৰু কিছু কিছু পপ সংগীতৰ সুন্দৰ সংযোজনৰ জৰিয়তে পৰিচালনা কৰা ‘দ্য চ'ছিয়েল নেটৱৰ্ক’ৰ সংগীতৰ সফলতাই এটা কথা বাৰুকৈয়ে উনুকিয়াই যায়। কলাত্মক বৈপৰীত্য থকাৰ পিছতো সংগীতৰ দিশটোত চলচ্চিত্ৰ জগতত সংগীত পৰিচালক হিচাপে ট্ৰেণ্ট বেজন'ৰ আএউ এট্ৰিকাছ বছে নিজৰ কেৰিয়াৰক এক নতুন দিশ প্ৰদান কৰে। একেটাই কলা অথচ প্ৰকাশভংগীৰ সাল সলনি। সমান্তৰাল ভাৱে ভাৰতীয় চলচ্চিত্ৰ জগততো বহুতো পুৰোধা শিল্পী আছে যিয়ে নিজৰ সাময়িক সৃষ্টিশীলতা আৰু নিজৰ পৰিচয়ৰ মূল উপাদানক আন এটা নৱতম দিশলৈ উদ্ভাসিত কৰি কলাৰ বৈপৰীত্যৰ থকাৰ পিছতো কলাত্মক দিশ এটাক নিকৰ আওতালৈ সফল পৰীক্ষণ কৰি আহিছে। এইক্ষেত্ৰত কিংবদন্তি সত্যজিত ৰায়, গোৱিন্দ নিহলানী, গুৰু দত্ত অথবা মৃণাল সেনৰ সমকক্ষলৈ লৈ যোৱাতোও অৱশ্যে উচিত নহ'ব। সেয়েহে সমসাময়িক ছবি জগতৰ দুগৰাকী ব্যক্তিৰ কথা আমি উদাহৰণস্বৰূপে

লেখক— প্ৰাক্তন কৰ্মচাৰী, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

ল'ব পাৰে। ভাৰতৰ বিপুলায়তৰ দৰ্শক সমাজক প্ৰায় ডজনখন ছবি উপহাৰ দিয়া সঞ্জয় লীলা ভাঞ্চলীৰ বৃহৎ তাৰকাসমৃদ্ধ তথা সুন্দৰ দৃশ্যসজ্জাৰ কথাছবি সমূহৰ সফলতাৰ পিছতো ২০১৩ চনত তেখেতে আত্মপ্ৰকাশ কৰে এগৰাকী নতুন ব্যক্তিত্বৰূপে। শ্বেইক্সপীয়েৰৰ ‘ৰোমিঅ’ জুলিয়েট’ৰ সামঞ্জস্যশীলতা ৰক্ষা কৰি নিজে ভাৰতীয় সোৱাদত নিৰ্মাণ কৰা ‘গোলিয়ো কি ৰাশলীলাঃ ৰাম-লীলা’ত ভাঞ্চলীয়ে আত্মপ্ৰকাশ কৰে এগৰাকী সংগীত পৰিচালক হিচাপে। আৰু আচৰিত ধৰণে ছবিখনৰ প্ৰতিটো গীতেই সুকীয়া স্থান দখল কৰে ভাৰতীয় দৰ্শকৰ মাজত। ইয়াৰ পিছৰ ‘বাজীৰাও মস্তানী’, ‘পদ্মাৱত’ আৰু ‘গংগুবাই’ এই আটাইকেইখন তেওঁৰ শেহতীয়া কথাছবিত পৰিচালক তথা সংগীত পৰিচালক হিচাপেই আত্মপ্ৰকাশ কৰে আৰু কথাছবিকেইখনৰ কাহিনী চিত্ৰনাট্যৰ লগতে সংগীতেও দৰ্শকক মোহাচ্ছন্ন কৰি ৰাখে। একেটা স্তৰতে আছে বিশাল ভৰদ্বাজো। তেখেতৰ কথাছবিৰ সংগীত তেওঁ নিজেই ব্যৱস্থাপনা কৰে। ‘হাইদৰ’, ‘ওমকাৰা’ আৰু ‘কমীনে’ তেওঁৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত অন্যতম উদাহৰণ। অসমীয়া চলচ্চিত্ৰলৈ গতি কৰিলে আমি পোনপ্ৰথমেই হয়তো নাম ল'ব লাগিব ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ। হয়তো গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যাপক হিচাপে কৰা জীৱনত প্ৰথমটো চাকৰিতেই মনোনিবেশ কৰা হেঁতেন, ভূপেনদাই নিজৰ অমৰ সৃষ্টিৰে আমাক মোহাচ্ছন্ন কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। সংগীতৰ ৰাগেৰে অসমৰ আকাশ-বতাহ মুখৰিত কৰা ভূপেন হাজৰিকাক হয়তো বহুতে নাজানে এগৰাকী সফল ছবি পৰিচালক হিচাপে। ‘এৰাবাটৰ সুৰ’ ১৯৬০, ‘শকুন্তলা’ ১৯৬১, ‘লটি-ঘটি’ ১৯৬৬, ‘চিক্-মিক্ বিজুলী’ ১৯৬৯, ‘মন প্ৰজাপতি’ ১৯৭৯, ‘স্বীকাৰোক্তি’ ১৯৮৬ ইত্যাদি বহুকেইখন জনপ্ৰিয় কথাছবিৰ পৰিচালক হিচাপে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠত্ব প্ৰদান কৰা ভূপেন হাজৰিকাই নিজৰ সংগীত আৰু ছবি নিৰ্দেশনাক একেলগে সমস্বৰে উদ্ভাসিত কৰি দৰ্শক শ্ৰোতাৰ মন জয় কৰিছিল। হয়তো উক্ত ৰূপকোঁৱৰৰ দৰে একাধাৰে পৰিচালনা, সম্পাদনা, সংগীত পৰিচালনা, কেমেৰা সঞ্চালন কৰাৰ নিচিনা ভূপেন হাজৰিকাইও নিজকে একেটা দিশতে আগুৱাই নিছিল। আৰু এইটোৱেই আকৌ এবাৰ উনুকিয়াই যায় কলাৰ বৈপৰীত্যৰ মাজতে কলাৰ সান্নিধ্যত ব্ৰতী হ'ব পাৰে সকলো স্তৰৰ শিল্পীয়ে।

৯০ৰ দশকৰ সামাজিক তথা ৰাজনৈতিকভাৱে অস্থিৰ অসম আৰু অস্তিত্বৰ কৰাল গ্ৰাসত বিবৰ্জিত অসমীয়াত্বক নতুন সুৰেৰে বান্ধিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল এগৰাকী নতুন গায়কে। যোৰহাটৰ পৰা চাইকেল এখন লৈ ওলাই অহা, মহীৰুহ ৰমনী ৰায়ৰ তত্বাৱধানত সংগীতৰ আদি পাঠ গ্ৰহণ কৰা জীৱন বৰঠাকুৰে বি বৰুৱা কলেজৰ যুৱ মহোৎসৱত শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পীৰ উপাধিৰে বিভূষিত হয় যদিও ১৯৯২ চনত ‘অনামিকা’ এলবামৰ সফলতাই হে জীৱন বৰঠাকুৰক জুবিন গাৰ্গলৈ ৰূপান্তৰ কৰে। তেওঁ নিজেই কোৱামতে ১৯৯৩ চনৰ সৰস্বতী পূজাৰ সময়ত সমগ্ৰ গুৱাহাটী ক্লাৱ আৰু উলুবাৰী এলেকাত কেৱল ‘অনামিকা’ গীত বাজি আছিল আৰু তেওঁক কোনেও নাজানিছিল তেতিয়া। তাৰ পিছতেই ‘সপোনাৰ সুৰ’, ‘শব্দ’, ‘আশা’, ‘মায়া’ ইত্যাদি বিভিন্ন এলবামে অসমৰ চুকে-কোণে থকা অডিঅ’ কেছেট ষ্ট’ৰসমূহ ভৰ্তি কৰি দিয়ে। ১৯৯০ৰ দশকৰ শেষৰ ফালে আৰু ২০০০ৰ আৰম্ভণিৰ সময়ছোৱাত জুবিন গাৰ্গ তেতিয়া মাথোঁ গায়কেই হৈ থকা নাছিল, জুবিন হৈ পৰিছিল এটা চিনাকি নাম, এটা চিনাকি শব্দ, এটা চিনাকি সুৰ। আধুনিক গীতৰ পৰা বিহুগীত, বৰগীত অথবা চাহ-বাগান, সকলোতে এতিয়া জুবিনৰ কণ্ঠ বিৰাজমান। জুবিন গাৰ্গৰ সংগীতে জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰাৰ এটা মূল কাৰণ আছিল সংগীতৰ মিশ্ৰণ। পাৰস্পৰিক ক্লাছিকেল সংগীতৰ সৈতে নতুনকৈ জনপ্ৰিয় হ'বলৈ ধৰা কীবোৰ্ড, পেড আৰু ড্ৰামৰ সংমিশ্ৰণত গঢ়ি তোলা আৰু যুৱপ্ৰজন্মৰ মনৰ কুঠৰীত অতি সহজে মিলি যোৱা গীতৰ কথা ইত্যাদিয়ে জুবিন গাৰ্গৰ সংগীতক এক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছিল। যিটোৱে জুবিন গাৰ্গক জনমানসত প্ৰতিষ্ঠিত কৰি তুলিছিল এক অপ্ৰতিৰোধ্য শিল্পী হিচাপে। তেওঁৰ সংগীত জনপ্ৰিয় হোৱাৰ আন এটা কাৰণ আছিল পাৰস্পৰিক অসমীয়া সংগীতক আধুনিকতাৰে আঁকোৱালি লোৱা। পূৰ্বৰ আৰ্থ-সামাজিক দিশ, দুৰ্নীতি অথবা সামাজিক অসমতাৰে ভৰপূৰ বিষয়বস্তুক লৈ নিৰ্মিত কথাছবিৰ গতিশীল প্ৰকাশভংগীৰ সাল-সলনি ইতিমধ্যে চলচ্চিত্ৰ জগত পৰিস্ফুট হ'বলৈ ধৰে ৯০ ৰ দশকৰ শেহান্তৰ ফালে। বৰ্ধিত মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীৰ বিকাশ আৰু পৰিৱৰ্তনশীল সমাজ ব্যৱস্থা তথা ১৯৯১ ৰ অৰ্থনৈতিক উদাৰীকৰণৰ পিছৰ প্ৰজন্ম, অৰ্থাৎ আধুনিক যুৱপ্ৰজন্মক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা জুবিন গাৰ্গে হয়তো সেই আটাইবোৰ কথাৰ আলম লৈয়েই আৰু চিনেমাৰ কলা সম্পৰ্কে নিজৰ অটুত জ্ঞান থকাৰ বাবেই “তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ”ৰ পৰিকল্পনা কৰে।

সংগীতৰ জৰিয়তে ইতিমধ্যে চহৰাঞ্চলত বেচ জনপ্ৰিয় হৈ পৰা জুবিন গাৰ্গে আধুনিকীকৰণত পদাৰ্পণ কৰা গাঁৱৰ মাজতো শিপাই পৰিছিল। পাশ্চাত্য বাদ্যযন্ত্ৰ আৰু থলুৱা অসমীয়া ভাষাৰ গীতৰ সমাহাৰেৰে তেওঁ যি সুৰৰ পান্চে বচনা কৰিছিল, সেইটোৱেই তেখেতক উক্ত সময়ত অসমৰ অদ্বিতীয় কণ্ঠশিল্পীত পৰিণত কৰিছিল। সময়ে সময়ে বিভিন্ন সাক্ষাৎকাৰত অসমীয়া কথাছবিৰ বাবে নিজে কাম কৰা, এগৰাকী কাহিনীকথকৰ লগতে এগৰাকী শিল্পী হিচাপে নিজকে উপস্থাপন কৰাৰ এক হেঁপাহ পুহি ৰখা বুলি উল্লেখ কৰা জুবিনে ১৯৯৮-৯৯ ৰ সময়চোৱাত প্ৰয়াত মুনীন বৰুৱাৰ সান্নিধ্যত আহে। এখন বিগ বাজেটৰ পৰিয়ালকেন্দ্ৰিক কথাছবিৰ নিৰ্মাণত ব্যস্ত মুনীন বৰুৱাই সংগীত পৰিচালনা কৰাৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰে জুবিনক। হয়তো সেই সময়ত জুবিন অথবা মুনীন বৰুৱা আৰু অভিনেতা যতীন বৰাই কাহানিও ভবা নাছিল যে 'হিয়া দিয়া নিয়া'ই সৰ্বকালৰ সকলো অভিলেখ ভংগ কৰি বক্স অফিচত তোলপাৰ লগাই দিব। সংগীত আৰু কাহিনীৰ অপূৰ্ব সমাহাৰ 'হিয়া দিয়া নিয়া' আৰু জুবিনৰ নিজৰ পৰিচালনাৰ প্ৰথমখন কথাছবি 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ' একেদিনাই অৰ্থাৎ ২৫ ফেব্ৰুৱাৰী ২০০০ত মুক্তিলাভ কৰে। দুয়োখন কথাছবিৰেই কাহিনী সম্পূৰ্ণ পৃথক। গাৱৰ মাটিৰ গোন্ধ আৰু চহৰৰ আধুনিকতাৰ সংযোগ, পৰিৱৰ্তন আৰু সংগীতৰ এক ফেমিলী ড্ৰামা হিচাপে উপস্থাপন হোৱা 'হিয়া দিয়া নিয়া' আৰু জুবিন গাৰ্গৰ 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ'য়ে আৱিষ্কাৰ আৰু উপস্থাপন কৰে কলেজীয়া জীৱনৰ অজস্ৰ মুহূৰ্ত, এজাক তেজোদ্দীপ্ত যুৱক-যুৱতীৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ মুহূৰ্ত, আৰু লাহে লাহে আৱিষ্কৃত হয় দুৰ্নীতি, একশ্যন, ড্ৰামা আৰু বিভিন্ন দিশ।

'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ'ৰ কাহিনীৰ মুখ্য চৰিত্ৰ ঋষী আৰু পাহি, অভিনয়ত ক্ৰমে জুবিন গাৰ্গ আৰু জেৰিফা ৰাহিদ। এগৰাকী সংগীতজ্ঞ হোৱাৰ সপোন পুহি ৰখা ঋষী আৰু পাহিৰ প্ৰেম, বিচ্ছেদ, তাৰ লগে লগে সমান্তৰালভাৱে চলি থকা পৰিয়াল, দুৰ্নীতি, ৰাজনৈতিক জটিলতাৰ দৰে বিষয়বস্তুক সংগীতৰ জৰিয়তে নিৰ্মিত 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ' এখন হিট ছবি হিচাপে পৰিগণিত হয় আৰু বৰ্তমান সময়তো এখন Cult Classic হিচাপে বেচ জনপ্ৰিয় কথাছবি। ২০০০ চনৰ এই দুয়োখন কথাছবিৰে এক ট্ৰেণ্ড আনে ছুপাৰহিট অসমীয়া ছবিৰ জয়যাত্ৰাৰ কাহিনীৰে। আগন্তুক দিনত প্ৰতিখন অসমীয়া কথাছবিৰ সফলতাত "তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ" আৰু "হিয়া

দিয়া নিয়া' প্ৰত্যক্ষভাৱে এই বিস্তৰ প্ৰভাৱ থকা বুলি দৰ্শক সমাজে এতিয়াও ভাৱে। লগতে "মুনীন-যতীন-জুবিন" যুটিয়ে অসমীয়া কথাছবিৰ জয়যাত্ৰাত বিশেষভাৱে অৱদান আগবঢ়ায়। হয়তো তাৰ বাবে জুবিন গাৰ্গৰ অভিনয়শৈলীক আকৌ এবাৰ পৃথককৈ আৱিষ্কাৰ কৰে মুনীন বৰুৱাই।

২০০৩ চনৰ মাজভাগত ড০ ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া ছাৰৰ কালজয়ী নাটক 'দীনবন্ধু'ক চিত্ৰায়িত কৰাৰ সময়ত এটা অন্যতম চৰিত্ৰ বিপুলৰ বাবে বৰুৱাই নিৰ্ধাৰণ কৰে জুবিন গাৰ্গক। ইতিমধ্যে মুনীন বৰুৱাৰ কথাছবিত নিজৰ প্ৰতিভাশালী সংগীত পৰিচালনা কৰা জুবিনক এগৰাকী দৰিদ্ৰ পৰিয়ালৰ যুৱ তবলা শিল্পকৰ ভূমিকাত, এটা সাধাৰণ গাঁৱৰ ল'ৰাৰ চৰিত্ৰত অভিনয় কৰোৱাটো খুব কঠিন বুলি সকলোৱে ভাবিছিল যদিও মুনীন বৰুৱা আৰু জুবিন গাৰ্গে সেয়া প্ৰত্যাশিত কৰে নিজৰ প্ৰশংসনীয় শিল্পকৰ্মেৰে। মুখ্য চৰিত্ৰত তপন দাসৰ অভিনয়ে তোলপাৰ লগোৱাৰ লগতে খুব সাৱলীল অভিনয়েৰে দৰ্শকৰ মন জীপাল কৰে জুবিনে। সেই সময়ৰ এক উচ্চমানৰ সংগীত ব্যৱস্থাপনাও আছিল 'দীনবন্ধু'ৰ অন্যতম শক্তিশালী দিশ। এগৰাকী সুগায়ক আৰু সুঅভিনেতাৰ মননশীল সংযোগ স্থাপন কৰা জুবিন গাৰ্গৰ কেৰিয়াৰৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ চৰিত্ৰ হয়তো 'দীনবন্ধু'ৰ বিপুল।

জুবিনৰ শক্তিশালী অভিনয় পুনৰবাৰ পৰিলক্ষিত হয় এম গণিৰামৰ ক্লাছিক 'মন যায়'ত। ২০০৮ চনত মুক্তিপ্ৰাপ্ত 'মন যায়'তো আছিল যুৱপ্ৰজন্মক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা শক্তিশালী কাহিনী 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ'ৰ দৰেই। কিন্তু 'মন যায়' আছিল এখন সৰু চহৰৰ নিম্ন মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীৰ চাৰিজন যুৱকৰ পৃথক পৃথক চাৰিটাকৈ কাহিনী। নিবনুৱা সমস্যা, দুৰ্নীতি, নৈতিক আৰু মানৱীয় মূল্যবোধৰ টনা-আজোৰা, টকা-পইচাৰ কুটিল ৰাজনীতি আৰু তাৰ মাজতেই পোখা মেলি থকা বহু সপোন, আশা, আকাংক্ষা আৰু প্ৰেমৰ এক সমুচ্চয়িত যাত্ৰা। 'মন যায়'ৰ কাহিনীকথন আৰু চিত্ৰনাট্যই ভূয়সী প্ৰশংসা লাভ কৰে দৰ্শকৰ মাজত আৰু আগন্তুক দিনত এক Cult Classic লৈ ৰূপান্তৰিত হয়। হয়তো ছবিখন জনপ্ৰিয় হোৱাৰ আন এটা কাৰণ হ'ল ১২ মিনিটযোৰা ইয়াৰ শীৰ্ষগীতটো। 'মন যায়'ৰ গীতটোৱে দৰ্শক শ্ৰোতাক আজিকোপতি বান্ধি ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে ইয়াৰ অভূতপূৰ্ব কথা-সুৰ আৰু গীতৰ আঁৰৰ হেজাৰটা কাহিনীয়ে। আৰু 'মন যায়'য়ে জুবিন গাৰ্গক প্ৰতিষ্ঠিত কৰে বৰ্তমান সময়ৰ এগৰাকী অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা

হিচাপে। অৰ্থাৎ সংগীতৰ মাজেৰে নিজৰ কেৰিয়াৰ আৰম্ভ কৰি, ছবিজগতত ভৰি দি পুনৰ নিজৰ শ্ৰেষ্ঠত্বক প্ৰতিপন্ন কৰে জুবিন গাৰ্গে। এয়া আছিল অভিনেতা জুবিন।

২০১০ৰ আৰম্ভণিৰে পৰা জুবিন গাৰ্গ ইতিমধ্যে এগৰাকী জীৱন্ত কিংবদন্তিত পৰিণত হৈ পৰিছিল। এগৰাকী অন্যতম জনপ্ৰিয় আৰু এক প্ৰকাৰৰ শক্তিশালী ব্যক্তিত্বলৈ ৰূপান্তৰিত হৈ পৰা জুবিন গাৰ্গক লৈ সকলোতে উৎকণ্ঠা, কৌতূহল ইতিমধ্যে আৰম্ভ হ'বলৈ লৈছিল। চছিয়েল মিডিয়াত মৃদু জনপ্ৰিয়তাই মন্ত্ৰভাৱে হ'লেও অসমৰ গাঁৱে-ভূঞা জুবিনক আৰু জনপ্ৰিয়তাৰ শিখৰত লৈ গৈছিল। নিজৰ স্বভাৱসুলভ সৰলতা আৰু মানুহৰ মাজত থাকি ভালপোৱা জুবিনক অৱশ্যে বিতৰ্কইও পিছ এৰা নাছিল। সংবাদ মাধ্যমত প্ৰায়েই শিৰোনাম দখল কৰি থকা জুবিনক লৈ সমাজ দ্বিখণ্ডিতও হৈছিল। অনুৰাগী আৰু সমালোচনাৰ মাজেৰে জুবিনে সকলো কাম কৰি গৈছিল আৰু হয়তো নিজৰ ভীষণ সৃষ্টিশীলতাৰ বাবেই জুবিনৰ সমালোচক সকলেও জুবিনক লৈ আশাবাদী আছিল অথবা জুবিনক সম্পূৰ্ণকৈ আওকাণ কৰিব পৰাও নাছিল। তাৰেই এক ফচল আছিল জুবিনৰ প্ৰতিটো গীতৰ জনপ্ৰিয়তা। ২০১৪ চনত বাহাৰুল ইছলাম পৰিচালিত 'ৰ'দ' কথাছবিখনতো জুবিনে সাৱলীল অভিনয় দাঙি ধৰে। লগতে আন এগৰাকী জনপ্ৰিয় শিল্পী আৰু জুবিনৰ দীৰ্ঘদিনীয়া বন্ধু অংগৰাগ পাপন মহন্তৰ সৈতে একেখন ছবিত কাম কৰা হয়তো দৰ্শকে পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰত্যক্ষ কৰিছিল 'ৰ'দ'ত। আৰু তাৰ পিছতেই অসমীয়া ছবি জগতলৈ আন এক বিস্ফোৰণ ঘটাই জুবিন গাৰ্গে। ২০১৫-১৬ ৰ মাজভাগত জুবিনে ঘোষণা তেওঁৰ নৱতম ছবি 'মিছন চাইনা'ৰ। এখন High Octane একশ্যন ড্ৰামা! ভিন্ন সামাজিক মাধ্যমত 'মিছন চাইনা'ক লৈ উৎকণ্ঠিত আছিল যুৱসমাজ আৰু ইয়াৰ আটাইতকৈ বিশেষ কথাটো আছিল যে সেই সময়ত 'মিছন চাইনা' আছিল অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ ইতিহাসৰ আটাইতকৈ ব্যয়বহুল কথাছবি।

প্ৰকৃত্যৰ্থত, অসমীয়া ছবিজগতৰ এক যুগান্তকাৰী সংযোজন আছিল জুবিন গাৰ্গৰ 'মিছন চাইনা'। ৮ ছেপ্তেম্বৰ ২০১৭, জুবিন গাৰ্গৰ পৰিচালনা সমৃদ্ধ একশ্যন থ্ৰীলাৰ 'মিছন চাইনা'ই সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষত মুক্তিলাভ কৰে। ছবিখনৰ প্ৰচাৰৰ মুখ্য ভূমিকাত যদিও জুবিন গাৰ্গ বিৰাজমান, তথাপি 'মিছন চাইনা'ই দৰ্শক তথা বিপুলায়তনৰ অসমীয়া জনগণক আকৃষ্ট

কৰাৰ অন্যতম কাৰণ আছিল ছবিখনৰ নিৰ্মাণশৈলী। বিভিন্ন সাক্ষাৎকাৰ আৰু পৰ্দাৰ আঁৰৰ কাহিনীৰ অন্তৰালত 'মিছন চাইনা' সম্পৰ্কে অহা বাতৰি সমূহৰ ভিতৰত প্ৰথমটো তথ্য আছিল ছবিখনৰ বাজেট। অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ ইতিহাসত সবাতেকৈ ব্যয়বহুল কথাছবি হিচাপে প্ৰায় ২.৫ কোটি টকাৰ এক বৃহৎ বাজেটত 'মিছন চাইনা' নিৰ্মাণ কৰিছিল জুবিন গাৰ্গে। পত্নী গৰিমা শইকীয়া গাৰ্গৰ সৈতে যুটীয়াভাৱে প্ৰযোজনা কৰা 'মিছন চাইনা'ৰ সংগীত পৰিচালনাও কৰিছিল জুবিন গাৰ্গে। কিন্তু তেখেতে পৰিচালনা কৰা প্ৰথমখন কথাছবি 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ'ৰ তুলনাত এই ছবিখনৰ কাহিনী আছিল সম্পূৰ্ণ পৃথক। এখন একশ্যন ধৰ্মী তথা সাধাৰণ দৰ্শকৰ মাজলৈ ঠেলি দিব পৰাকৈ বিষয়বস্তুক লৈ 'মিছন চাইনা' নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। মুখ্য চৰিত্ৰত নিজেই অভিনয় কৰি জুবিন গাৰ্গে 'মিছন চাইনা'ত সন্নিৱিষ্ট কৰে নৱাগতা দীপলিনা ডেকা, পৱিত্ৰ ৰাভা, ত্ৰিদিপ লাহন, যাংকী পৰাশৰ, ৰাগিনী পৰাশৰ আৰু সিদ্ধাৰ্থ নিপন গোস্বামীক। যদিওবা তেনেই এক সাধাৰণ কাহিনী, তথাপি 'মিছন চাইনা'ই অসমীয়া ছবিজগতত এক আমোল পৰিৱৰ্তন আনিছিল। এইক্ষেত্ৰত কেইবাটাও দিশ মন কৰিবলগীয়া।

প্ৰথম, 'মিছন চাইনা'ৰ এক বৃহৎ বিয়োগম বাজেট হোৱাৰ মূল কাৰণ আছিল ছবিখনৰ নিৰ্মাণশৈলীত ব্যৱহৃত প্ৰযুক্তি আৰু নিৰ্মাণৰ কাৰণে ব্যৱহাৰ হোৱা সা-সৰঞ্জাম। সেই সময়ত নতুন প্ৰযুক্তিৰ ভিতৰত অন্যতম আছিল অত্যাধুনিক কেমেৰা কৌশল। ড্ৰোনৰ সহায় লৈ চিত্ৰগ্ৰহণ কৰা বিভিন্ন দৃশ্যাংশ সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছিল 'মিছন চাইনা'ত। একশ্যন দৃশ্যসমূহৰ কৰিয়'গ্ৰাফী, সাজ-সজ্জাৰ লগতে অংগসজ্জা, ভিজুৱেল এফেক্টছৰ প্ৰয়োগ ইত্যাদি আছিল 'মিছন চাইনা'ই অসমীয়া ছবিজগতক দি থৈ যোৱা কিছুমান অৱদান, যিবোৰে আগন্তুক দিনত বিভিন্ন উদীয়মান কলা-কুশলীৰ সৃষ্টিৰাজিক মূলসুতিৰ অসমীয়া ছবিত সন্নিৱিষ্ট কৰাত সহায় কৰিলে। কাহিনীত বিশেষ নতুনত্ব নাথাকিলেও 'মিছন চাইনা'ৰ জৰিয়তে জুবিন গাৰ্গে এটা কথা সোঁৱৰাই দিলে যে প্ৰযোজকে যদিহে মন কৰে তেন্তে প্ৰযুক্তিগতভাৱে এখন উচ্চমানৰ ছবি অসমতো নিৰ্মাণ কৰিব পাৰি।

দ্বিতীয়তে, নিজৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাৰ পৰা ক'বলগীয়া এটা কথা। ২০১৬-১৭ চনত জুবিনৰ সংগীত যাত্ৰা অকণমান থমকি ৰৈছিল। অৰ্থাৎ 'বাঁহী'ৰ পিছত এটা

সম্পূৰ্ণ এলবামৰ কাম জুবিনে কিছুবছৰ কৰা নাছিল, কাৰণ আছিল একেটাই, ‘মিছন চাইনা’। সেয়েহে কোনো এটা দিশতো অকণমানো ত্ৰুটি নকৰাৰ বাবেই হয়তো বহুদিন নতুন গীত বা এলবামৰ সংযোজন অবিহনেও জুবিন গাৰ্গৰ জনপ্ৰিয়তাৰ বাবেই মুক্তিৰ কিছুদিন পূৰ্বে ‘মিছন চাইনা’ৰ টিকটৰ নাটনিয়ে দেখা দিছিল অসমৰ ভিন্নপ্ৰান্তত। লগতে ছবিখনে এক নতুন আশাৰ সঞ্চাৰ আনিছিল ক্ষুদ্ৰ চিনেমাহলবোৰতো। প্ৰকৃত অৰ্থত জুবিন গাৰ্গ তথা তেখেতৰ কলা কুশলীসকলৰ বাবে ‘মিছন চাইনা’ৰ প্ৰচাৰ আছিল সুকীয়া আৰু পৃথক। অসমৰ ভিন্ন প্ৰান্তৰ কলেজসমূহত ছবিখনৰ প্ৰচাৰ চলোৱা হৈছিল। এইটো আছিল এটা সুন্দৰ পৰিকল্পনা আৰু ৰাইজে সেয়া আঁকোৱালিও লৈছিল। যুৱপ্ৰজন্মৰ হাৰ্টথ্ৰব হিচাপে জুবিনৰ জনপ্ৰিয়তাই সজীৱ কৰি তুলিছিল অসমৰ প্ৰতিটো চুক। ইতিহাসৰ কৰাল গ্ৰাসত স্নান পৰি যোৱা বিভিন্ন ক্ষুদ্ৰ চিনেমাহলসমূহ পুনৰ মুকলি কৰা হৈছিল ‘মিছন চাইনা’ৰ দৰ্শনীৰ বাবে। কাৰণ গুৱাহাটী, যোৰহাট, তেজপুৰ, ডিব্ৰুগড় আদি চহৰৰ দৰ্শকৰ বাবে চিনেমাহল সুলভ যদিও বহুতো সৰু বৰ নগৰ অথবা গাঁৱৰ ৰাইজৰ সুবিধাৰ্থে তেওঁলোকৰ ওচৰে পাজৰে থকা বিভিন্ন চিনেমাহলতো ‘মিছন চাইনা’ মুক্তি দিয়া হয় আৰু লগে লগে পূৰ্বৰ দৰে অসমত এক অসমীয়া চিনেমাৰ প্ৰচাৰক পুনৰ এক গতি প্ৰদান কৰে।

ভৱিষ্যতে যেতিয়াই অসমীয়া কথাছবিৰ কথা আহিব হয়তো এতিয়া আমি ব্ৰজেন বৰুৱা ‘ড° বেজবৰুৱা’ (১৯৬৯)ৰ কথা যিদৰে আলোচনা কৰো, হয়তো ‘মিছন চাইনা’ৰ কথাও আমি এনেদৰেই আলোচনা কৰিম। কাৰণ পৃথিৱীৰ সকলোতে কোনোবা নহয় কোনোবা এটা সময় ঘটি যোৱা এটা ঘটনাৰ পিছৰে পৰা এটা টাৰ্ণিঙ পইন্ট আহে, যাৰ পিছৰে পৰা সাংস্কৃতিকভাৱে এটা দিশত আমোল পৰিৱৰ্তন আহে। উদাহৰণস্বৰূপে ১৯৯১ৰ দেশত হোৱা অৰ্থনৈতিক পৰিৱৰ্তনেই হওক বা ১৯৫৭ চনৰ ‘মাদাৰ ইণ্ডিয়া’ কথাছবিৰ অস্কাৰ যাত্ৰাই হওক! বিভিন্ন দিশত বিভিন্ন কাৰকে পৰিৱৰ্তিত কৰা এটা দিশৰ বিষয়ে আমি জানিব পাৰোঁ। একেদৰেই এক সাংস্কৃতিক আন্দোলন গঢ়ি তুলিছিল ‘মিছন চাইনা’ই। হয়তো তাৰ সুবাদতেই ছবিখনে দখল কৰিছিল বক্স অফিচ, ব্যৱসায় কৰিছিল প্ৰায় ৯ কোটি টকাৰ। আৰু লগে লগে ‘মিছন চাইনা’ পৰিগণিত হয় অসমীয়াৰ ইতিহাসৰ আটাইতকৈ ব্যয়বহুল তথা সৰ্বকালৰ শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জনকাৰী কথাছবি হিচাপে।

পৰিচালক হিচাপে এক বৃহৎ সফলতা এয়া জুবিন গাৰ্গৰ। নিজৰ বৰ্ণিত সংগীত যাত্ৰাৰ পিছত দ্বিতীয়খন পূৰ্ণদৈৰ্ঘ্যৰ কথাছবি পৰিচালনা কৰি লভা এই সাফল্যই প্ৰতিগৰাকী অসমীয়া দৰ্শকক ক’বলৈ বাধ্য কৰাইছিল ‘দৌৰি দৌৰি যাম, মিছন চাইনা চাম’।

‘মিছন চাইনা’ৰ অভূতপূৰ্ব সফলতা আৰু ছবিখনৰ নিৰ্মাণশৈলীত নতুন নতুন দিশৰ সংযোজনে অন্ধকাৰে গ্ৰাস কৰি পেলোৱা অসমীয়া ছবি উদ্যোগক উদ্ধৃতম স্থানলৈ লৈ গৈছিল তাৰ আগন্তুক বৰ্ষবোৰত। আধুনিক অসমীয়া চলচ্চিত্ৰৰ বিৱৰ্তনত ‘মিছন চাইনা’ৰ অৱদানৰ বাবেই জুবিন গাৰ্গে পুনৰবাৰ দৰ্শকৰ মাজলৈ লৈ আনে তেওঁৰ তৃতীয়খন কথাছবি ‘কাঞ্চনজংঘা’। ৬ ছেপ্টেম্বৰ ২০১৯ত মুক্তিলাভ কৰা ‘কাঞ্চনজংঘা’ই এক পৰিপক্ক কাহিনীকথনত সৰোগত কৰি নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। আচলতে ‘মিছন চাইনা’ৰ গতিশীলতা আৰু চিত্ৰনাট্যক লৈ এক মুষ্টিমেয় দৰ্শকে আঁসোৱাহ প্ৰদৰ্শন কৰাতো তেনেই স্বাভাৱিকো আছিল। কিন্তু ‘কাঞ্চনজংঘা’ত জুবিনে এক কোনোধৰণৰ Over the Top একশ্যন দৃশ্যৰ সলনি এটা সাধাৰণ কাহিনী য’ত প্ৰেম, বিষাদ, সামাজিক অসমতা, দুৰ্নীতিপৰায়ণ শাসকগোষ্ঠী আৰু অসহায় হৈ পৰা মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীৰ বিষয়ে খুব সুন্দৰকৈ দেখুৱাবলৈ যত্ন কৰিছিল। সমাজৰ নৈতিক অধঃপতন, প্ৰতিভা বনাম স্বজনপ্ৰীতি তথা টকা আৰু প্ৰভাৱশালী মনোবৃত্তি বনাম সাধাৰণ জনগণৰ দৰে গভীৰ বিষয়বস্তুক লৈ নিৰ্মিত ‘কাঞ্চনজংঘা’ত কিদৰে এগৰাকী সাধাৰণ যুৱকে জীৱনৰ সং পথত থাকিও প্ৰতিশোধৰ জ্বালাত দগ্ধ এগৰাকী মুখাধাৰী হত্যাকাৰী হৈ পৰে, কিদৰে সমাজৰ উচ্চ স্থানত থাকি সাধাৰণ জনতাক হয় প্ৰতিপন্ন কৰা এচাম ভ্ৰষ্ট নেতাৰ কালৰ পৰিণত হয় সেয়া সম্পূৰ্ণ সমান্তৰালভাৱে সমাজৰ প্ৰতিগৰাকী দিশহাৰা ব্যক্তিৰ সৈতে একাত্ম কৰি তোলে আদি বিষয়বস্তুক অতি সাধাৰণভাৱে দেখুওৱা হৈছিল। আৱেগিকভাৱেও দৰ্শকৰ সৈতে একাত্ম হৈ পৰিছিল ‘কাঞ্চনজংঘা’। হয়তো এইবোৰ কাৰণতেই, মুক্তিৰ লগে লগে ছুপাৰহিট হিচাপে পৰিগণিত হয় ‘কাঞ্চনজংঘা’। বক্স অফিচত ৭ কোটি টকা উপাৰ্জন কৰা ‘কাঞ্চনজংঘা’ই সেই সময়ত উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলত এছ এছ ৰাজামৌলীৰ “বাহুবলী: দ্য কনকলুজন”ৰ অভিলেখ ভংগ কৰি সবাতেকৈ বেছি উপাৰ্জনকাৰী ছবি ৰূপে পৰিগণিত হয়।

পৰিচালক, কাহিনীকাৰ আৰু চিত্ৰনাট্যকাৰ হিচাপে জুবিন গাৰ্গৰ কথাছবিসমূহৰ এক মূল্যায়ন কৰিবও পাৰি। নিজৰ কেৰিয়াৰৰ আৰম্ভণিৰে পৰা নিজকে এগৰাকী সমাজবাদী হিচাপে আৰু সময়ে সময়ে নিজকে সামাজিক বামপন্থী হিচাপে আখ্যা দিয়া জুবিনে তেওঁৰ কথাছবিতো এই আদৰ্শক উদ্ভাষিত কৰিছিল। আৰু ইয়াৰ এক জ্বলন্ত উদাহৰণ “কাঞ্চনজংঘা”। ছবিখনৰ মূল বিষয়বস্তুৱেই হ’ল সমাজৰ অসমতা। সৰ্বহাৰা জনতাৰ দৈনন্দিন কষ্ট বিষাদৰ এক প্ৰতিচ্ছবি “কাঞ্চনজংঘা”ত দেখুওৱা হৈছিল। লগতে “মোৰ কোনো জাতি নাই, মোৰ কোনো ধৰ্ম নাই, মোৰ কোনো ভগৱান নাই, মই মুক্ত, মই কাঞ্চনজংঘা”ই দৰ্শকৰ সমাদৰ লাভ কৰাৰ মূল কাৰণো হয়তো জুবিনৰ উপস্থাপনশৈলীৰ পৰাই ল’ব পাৰি। নিজৰ আদৰ্শক কোনোদিনেই হয় প্ৰতিপন্ন নকৰা বাবেই হয়তো এই বিশাল সমাজত জুবিন তথা জুবিনৰ কলাই দৰ্শক শ্ৰোতাক আৱদ্ধ কৰি ৰাখিব পাৰিছিল। সংগীতেই হওক বা চিনেমা, জুবিনে কোনো এটা দিশৰেই সৃষ্টিশীলতাত কৃপণালী কৰা নাছিল। কথাছবি হয়তো জুবিনৰ সৃষ্টিৰাজিৰ এটা অংশহে মাথোঁ। কিন্তু আজিৰ বেছিভাগ গায়কৰ দৰে, গীতিকাৰৰ দৰে কেৱল এটা মুষ্টিমেয় বিষয়কেই গীতত জুবিনে আৱৰি ৰখা নাছিল। সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰেম ভালপোৱাৰ লগতে সমাজব্যৱস্থা, দুৰ্নীতি, সম্ভাৰবাদে গ্ৰাস কৰা অসমীয়া জনজীৱন, প্ৰতিবাদী সত্তা ইত্যাদিও আছিল তেওঁৰ গীতৰ অন্যতম বিষয়বস্তু। হয়তো সেইবাবে অনুৰাগীৰ মাজত জুবিন অদ্বিতীয়, এতিয়াও আৰু চাগৈ আহিবলগীয়া এক দীৰ্ঘ সময়সীমালৈও।

বৰ্তমান সময়ত অসমীয়া চলচ্চিত্ৰৰ এক অনন্য মাত্ৰা প্ৰদান কৰা আৰু আধুনিকীকৰণত প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষভাৱে জুবিন গাৰ্গৰ অৱদান উল্লেখনীয় বুলি ক’বই লাগিব। কাৰণ ‘মিছন চাইনা’ৰ পিছৰে পৰা অসমৰ মৃতপ্ৰায় অৱস্থাত থকা বিয়াগোম চলচ্চিত্ৰ প্ৰযোজকগোষ্ঠীয়ে বৰ্তমান এক মোটা অংকৰ ধন অসমীয়া চলচ্চিত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে। হয়তো জুবিন গাৰ্গে বৃহৎ বাজেট এটা লৈ কিদৰে অসমীয়া ছবিক আগুৱাই নিব পাৰি, সেয়া পৰিচালক তথা প্ৰযোজক হিচাপে বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল। বৰ্তমান

সময়ত উদীয়মান চিত্ৰ পৰিচালক আৰু কলা-কুশলীয়ে অভূতপূৰ্ব হাৰত স্বাধীনচিন্তীয়াকৈ বিভিন্ন চুটি ছবি আৰু পূৰ্ণদৈৰ্ঘ্যৰ কথাছবিও নিৰ্মাণ কৰাত ব্ৰতী হৈছে। লগতে সময়ে সময়ে মুক্তিলাভ কৰা বহুতো বৃহৎ বাজেটৰ কথাছবি আৰু এই কথাছবিবোৰ বক্স অফিচত সফল হোৱাৰ বাবেও এক মূল কাৰণ জুবিন গাৰ্গেই। বহু বছৰপূৰ্বে জুবিনে এক সাক্ষাৎকাৰত সদৰি কৰিছিল যে মুম্বাইত তেওঁৰ ভাল নালাগে আৰু মুম্বাইত মানুহৰ আত্মগোঁৰৰ খুব বেছি। হয়তো সেইবাবেই জুবিনে মুম্বাই এৰি আহি অসমতেই থাকি অসমৰ কলা সংস্কৃতি, সংগীত, কথাছবিক লৈ অহৰ্নিশে কাম কৰি গৈছিল। এয়া এক সুন্দৰ উদাহৰণ, জাতীয়তাবাদৰ তুলনাত জাতীয়তাবোধ বেছি প্ৰয়োজনীয়। ‘মিছন চাইনা’ৰ সময়ত ইতিহাসৰ বাট গৰকা বহুকেইটা সৰু ডাঙৰ চিনেমাহলে নিজৰ জীৱন ঘূৰাই পাইছিল, ছবিখন মুক্তি দিয়া হৈছিল অসমৰ চুকে-কোণে। সংগীতৰ পৰা চলচ্চিত্ৰ জগতলৈ জুবিনৰ যি এই যাত্ৰা সেয়া কোনো নতুন কথা নহয়। কিন্তু যিটো সময়ত যিটো হাৰত জুবিনে অসমত থাকি অসমৰ কলা-কুশলীৰ সৈতে লগ লাগি এটা বৃহৎ বাজেট লৈ এখন কথাছবি নিৰ্মাণ কৰি তাক বাণিজ্যিকভাৱে সফলো কৰিছিল, সেয়া হয়তো কোনো অন্য ব্যক্তিয়ে নোৱাৰিলেহেতেন। তদুপৰি এই সফলতাত দৰ্শক আৰু অনুৰাগীৰো সমানেই অৱদান আছে। আধুনিক অসমীয়া কথাছবিত হয়তো এক আন্দোলন অনাত আৰু বৰ্তমান সময়তো একো একোখন ভাল অসমীয়া কথাছবি, বাণিজ্যিক একশ্যন ধৰ্মীয়েই হওক অথবা এখন মূলসুঁতিৰ কলাত্মক কথাছবিয়েই হওক, জুবিন গাৰ্গক ইয়াৰ এগৰাকী অন্যতম বাটকটীয়া বুলি নিশ্চয়কৈ আমি ক’ব পাৰো।

জুবিনৰ দৰেই যদি আমি সকলোৱে ‘জাতীয়তাবাদ’ আৰু ‘জাতীয়তাবোধ’ৰ মাজৰ সেই সামান্য সুতাডালৰ প্ৰভেদ প্ৰত্যক্ষ কৰিব পাৰো, হয়তো আমি অসমীয়া জাতিটো আৰু বহুদূৰ বাট আগুৱাই যাব পাৰিম। আধুনিক অসমীয়া চলচ্চিত্ৰই হওক বা সংগীতেই হওক, সমাজৰ প্ৰতিটো শ্ৰেণীকেই প্ৰতিনিধিত্ব কৰা জুবিনৰ সৃষ্টিৰাজি বৈ থাকিব, জুবিন বৈ থাকিব, বৰলুইতৰ দৰে নিৰৱধি! ●●●

লেখক- শাখা সঞ্চালকৰ ব্যক্তিগত সচিব ও জ্যেষ্ঠ কাৰ্যালয় সহায়ক,
টাটা সামাজিক বিজ্ঞান প্ৰতিষ্ঠান, গুৱাহাটী শাখাত বৰ্তমান কৰ্মৰত।

জুবিন গাৰ্গৰ গীতত সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰণ

কংকনা শৰ্মা

অসমৰ সঙ্গীত জগতৰ এটি উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ, যুগশ্ৰষ্টা শিল্পী জুবিন গাৰ্গ। কেৱল এজন কণ্ঠশিল্পী বুলিয়েই নহয়, তেওঁ এজন গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, অভিনেতা, পৰিচালক আৰু সমাজ সচেতন নাগৰিক। বিগত তিনিটা দশকত তেওঁৰ গীতে অসমীয়া সমাজক যিদৰে জোকাৰি গৈছে, সেয়া সঁচাকৈয়ে অনন্য। জুবিন গাৰ্গৰ গীত কেৱল প্ৰেম-বিবহ বা মনোৰঞ্জনৰ মাজতে আৱদ্ধ নহয়, তেওঁক সৃষ্টিৰাজিত প্ৰতিফলিত হৈছে অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ আশা-আকাংক্ষা, যন্ত্ৰণা, ক্ষোভ, সংস্কৃতি আৰু ঐতিহ্য।

অসমীয়া সংগীতৰ ইতিহাসলৈ যদি আমি লক্ষ্য কৰোঁ, তেন্তে জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা, বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা আৰু ভূপেন হাজৰিকাৰ পিছত যদি কোনোবাজনে জন-মানসত আটাইতকৈ গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাব পাৰিছে, তেওঁ হৈছে জুবিন গাৰ্গ। নব্বৈৰ দশকৰ আৰম্ভণিতে ‘অনামিকা’ এলবামেৰে অসমীয়া সংগীত জগতত পদাৰ্পন কৰা জুবিনে পৰম্পৰাগত ধাৰটোৰ লগতে এক আধুনিক পাশ্চাত্য সুৰৰ সংমিশ্ৰণ ঘটাইছিল। কিন্তু তেওঁৰ আধুনিকতা কেৱল বাহ্যিক নাছিল, ই আছিল অন্তৰ্নিহিতভাৱে সমাজমুখী। সমাজৰ প্ৰতি থকা দায়বদ্ধতা, সাধাৰণ মানুহৰ সুখ-দুখক তেওঁ নিজৰ কণ্ঠৰ জৰিয়তে সদায় প্ৰকাশ কৰি আহিছে। অসমৰ সামাজিক-ৰাজনৈতিক পৰিৱেশটো সদায়েই কিছু উত্তাল। আন্দোলন, সশস্ত্ৰ সংগ্ৰাম আৰু ভূ-ৰাজনৈতিক অস্থিৰতাই অসমীয়া সমাজ জীৱনক বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱিত কৰিছে। জুবিন গাৰ্গৰ গীতত এই ৰাজনৈতিক চেতনা অতি প্ৰখৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাইছে। ‘মায়াবিনী ৰাতিৰ জোনাক’ৰ আঁৰৰ সত্য: আপাতদৃষ্টিত ই এটা প্ৰেমৰ গীত যেন লাগিলেও, ইয়াৰ আঁৰত আছে নব্বৈ দশকৰ অসমৰ অস্থিৰ পৰিৱেশ, য’ত এজাক যুৱকে নিজৰ ঘৰ-দুৱাৰ এৰি অন্য পথ বাচি লৈছিল।

লেখক— স্নাতক বৰ্ষ যান্মাসিকৰ ছাত্ৰী

বিদ্রোহ আৰু অধিকাৰ কণ্ঠ : জুবিনৰ ‘গা নুতুলিলে কিয় হ’ব’ বা ‘জাগা জাগা নৰজোৱান’ আদি গীত সমাজৰ অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিয়াৰ এক দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে সদায় সৰৱ।

খিলঞ্জীয়াৰ অস্তিত্বৰ সংকট :

সাম্প্ৰতিক সময়ৰ ‘কা’ (CAA) বিৰোধী আন্দোলনৰ সময়ত জুবিন গাৰ্গ আছিল সাংস্কৃতিক প্ৰতিবাদৰ মুখ্য কাণ্ডাৰী। তেওঁৰ গীতত অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ আকুলতা আৰু খিলঞ্জীয়াৰ অধিকাৰৰ প্ৰশ্নটো বাৰে বাৰে উত্থাপিত হৈছে। প্ৰকৃতি, ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু গ্ৰাম্য জীৱনৰ কোলাত অসম, অসমীয়া সমাজ জীৱন, নদী আৰু প্ৰকৃতিৰ সৈতে অংগাংগীভাৱে জড়িত। ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ দৰেই জুবিন গাৰ্গৰ গীততো ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু অসমৰ গ্ৰাম্য প্ৰকৃতিয়ে প্ৰাণ পাই উঠিছে। তেওঁ গাইছে-

“বুকু ফালি বৈ যোৱা লুইতৰে পানী,
মোৰ আইৰে চকুৰে পানী হ’ব নোৱাৰি...
হেৰাই যোৱা পথাৰ আৰু গাঁৱৰ ছবি।”

গোলকীকৰণৰ গ্ৰাসত পৰি অসমৰ গ্ৰাম্য সমাজ আৰু কৃষিপ্ৰধান অৰ্থনীতি কেনেকৈ সলনি হৈছে, তাক জুবিনে নিজৰ গীতত ধৰি ৰাখিছে। ‘পথাৰখন লহিওৱা ৰ’দালিৰে’ বা ‘সোনালী পথাৰে আমনি কৰে’ আদি গীতত গাঁৱৰ সৰল জীৱনযাত্ৰা, চাহ খেতিয়কৰ শ্ৰম আৰু পথাৰৰ প্ৰতি থকা মোহ অতি সুন্দৰকৈ চিত্ৰিত হৈছে। চহৰীকৰণৰ ধামখুমিয়াত হেৰাই যাব খোজা সৰল গ্ৰাম্য জীৱনটোক তেওঁ গীতৰ মাজেৰে জীয়াই ৰাখিব খুজিছে।

উৎসৱ-পাৰ্বন আৰু লোক-সংস্কৃতিৰ সমন্বয়েৰে অসমীয়া সমাজখন বহুজাতি লোকৰ এক সুন্দৰ সমাহাৰ। বিহু, আলি-আই লিগাং, বাইথো, কৰম পূজা আদি উৎসৱে এই সমাজক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি ৰাখিছে। জুবিন গাৰ্গে অসমৰ লোক-সংস্কৃতিক আধুনিক প্ৰজন্মৰ মাজলৈ লৈ যোৱাত আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছে।

বিহুৰ আধুনিকীকৰণ আৰু সামাজিক ভেঁটি :

জুবিনৰ কণ্ঠৰ বিহু বুলিলেই আজিৰ প্ৰজন্ম পাগল। কিন্তু তেওঁৰ বিহুগীতবোৰত কেৱল চঞ্চলা ডেকা-গাভৰুৰ প্ৰেমই নাই, তাত আছে অসমীয়া সমাজৰ লোক-বিশ্বাস, তাঁতশালৰ খিটখিট শব্দ, আৰু চাহ জীৱনৰ গোন্ধ।

জনগোষ্ঠীয় সমন্বয়ৰ বাৰ্তা :

জুবিনে কেৱল অসমীয়া ভাষাতে গীত গোৱা নাই। তেওঁ মিছিং, বড়ো, কাৰ্বি, ৰাভা, তিৱা, চাহ জনগোষ্ঠীয় আদি বিভিন্ন ভাষাৰ লোকগীতক মূলসুঁতিৰ সংগীতৰ সৈতে সাঙুৰি লৈছে। তেওঁৰ অ’লেফটেনেণ্ট ৰুমাল বা মিছিং ভাষাৰ গীতসমূহে প্ৰমাণ কৰে যে সংগীতৰ জৰিয়তে কেনেকৈ জনগোষ্ঠীয় বিভেদ দূৰ কৰি এক বৃহত্তৰ অসমীয়া সমাজ গঢ়িব পাৰি। আধুনিক সমাজৰ অবক্ষয়, নিবনুৱা সমস্যা আৰু যুৱ প্ৰজন্মৰ মানসিকতা পৰিৱৰ্তিত সময়ৰ লগে লগে অসমীয়া সমাজলৈ যি যান্ত্ৰিকতা আৰু মানসিক অবক্ষয় আহিছে, জুবিনৰ গীতে তাকো স্পৰ্শ কৰিছে। আজিৰ প্ৰজন্মৰ হতাশা, নিবনুৱা সমস্যা আৰু মাদকদ্ৰব্যৰ প্ৰতি আসক্তিক দৰে ভয়ংকৰ সামাজিক ব্যাধিক তেওঁ গীতৰ মাজেৰে প্ৰত্যাহ্বান জনাইছে। গীতৰ বিষয়বস্তু- সমাজৰ প্ৰতিচ্ছবি, নিবনুৱা সমস্যা, শিক্ষা লাভ কৰাৰ পিছতো সংস্থাপনহীন

যুৱকৰ মানসিক যন্ত্ৰনা আৰু সমাজৰ প্ৰতি ক্ষোভ, যান্ত্ৰিক চহৰীয়া জীৱন, ফ্লেটৰ বন্ধ কোঠাত আবদ্ধ শৈশৱ, কৃত্ৰিম সম্পৰ্ক আৰু মানবীয় প্ৰমূল্যৰ অবক্ষয়, মাদকদ্ৰব্য আৰু বিপথগামী যুৱক গীতৰ তেওঁৰ এটি বিখ্যাত গীত ‘ৰংমনৰ কথা’ বা ‘চহৰৰ ধূলিসনা বাটেৰে’ আদিৰ মাজেৰে চহৰীয়া জীৱনৰ যান্ত্ৰিকতা আৰু গাঁৱৰ পৰা চহৰলৈ সংস্থাপন বিচাৰি অহা যুৱকৰ বুকুত গুমৰি থকা বেদনা প্ৰকাশ পাইছে।

প্ৰেমৰ, বিবহৰ আৰু মানবীয় সম্পৰ্কৰ সামাজিক মাত্ৰা প্ৰেমৰ গীতৰ সম্ৰাট বুলি ক’লেও ভুল নহ’ব। কিন্তু তেওঁৰ প্ৰেমৰ গীতবোৰত এক সামাজিক পটভূমি থাকে। শ্ৰেণী সংগ্ৰাম আৰু প্ৰেম তেওঁৰ বহু গীতত দেখা যায় যে ধনী-দুখীয়াৰ প্ৰভেদ বা সামাজিক প্ৰাচীৰে কেনেকৈ প্ৰেমক বাধা দিয়ে তাৰ প্ৰতিফলন তেওঁৰ গীতত স্পষ্ট। নাৰীৰ অধিকাৰ আৰু মৰ্যাদাৰ প্ৰসঙ্গও জুবিনৰ গীতত দেখিবলৈ পোৱা যায়। নাৰীক কেৱল উপভোগৰ সামগ্ৰী বা দুৰ্বল ৰূপত সজোৱা হোৱা নাই। তেওঁৰ গীতত নাৰী কেৱল উপভোগৰ সামগ্ৰী বা দুৰ্বল ৰূপত সজোৱা বস্তু নহয়। তেওঁৰ গীতত নাৰী হৈছে শক্তি, প্ৰেৰণা আৰু সমাজৰ অংশীদাৰ। আইতাক, মাক, ভগ্নী আৰু প্ৰেয়সী প্ৰতিটো ৰূপকে তেওঁ সন্মানৰ চকুৰে গীতত স্থান দিছে। মাকক হেৰুৱাৰ বেদনাৰে জুবিনে গোৱা ‘মা’ গীতটোৱে প্ৰতিগৰাকী অসমীয়া সন্তানৰ হৃদয় স্পৰ্শ কৰে, যিটো আমাৰ সমাজৰ পাৰিবাৰিক আৱেগৰ এক ডাঙৰ প্ৰতিচ্ছবি।

অসমৰ ইতিহাসত ধৰ্মীয় আৰু জনগোষ্ঠীয় সংঘাতৰ ফলত মাজে মাজে শান্তি আৰু সম্প্ৰীতিৰ বান্ধোন ধূসৰ হৈ পৰিছিল। এনে সময়ত জুবিন গাৰ্গে সদায় শান্তি আৰু ধৰ্মীয় সম্প্ৰীতিৰ গান গাইছে। হিন্দু-মুছলমানৰ ঐক্যতাৰ বাবে শংকৰ-আজানৰ দেশৰ মহান ঐতিহ্যক তেওঁ পুনৰোজ্জীৱিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। তেওঁ কোৱা আৰু গোৱা- “মানুহেই মানুহৰ বাবে” বা “ধৰ্মৰ নামত ৰাজনীতি বন্ধ হওক”- এই চিন্তাধাৰা তেওঁৰ সংগীতেৰে প্ৰজন্মৰ পৰা প্ৰজন্মলৈ বিয়পি পৰিছে। তেওঁ সমাজক সোঁৱৰাই দিয়ে যে সকলো ধৰ্মৰে শেষ লক্ষ্য হ’ল মানৱতা।

গীতৰ সমান্তৰালভাৱে জুবিন গাৰ্গ কেৱল এজন মনোৰঞ্জনকাৰী শিল্পী নহয়, নিজৰ জীৱনটোৱেই সমাজ। সমাজ তেওঁৰ জীৱনৰ ডাঙৰ অংশ হৈ পৰিছে। বানে গৰকা অসমৰ দুৰ্দিনৰ সময়ত তেওঁ নিজেই ৰাজপথলৈ ওলাই আহে সাহায্য সংগ্ৰহৰ বাবে। কভিড-১৯ মহামাৰীৰ সময়ত বা অসমৰ বিভিন্ন প্ৰাকৃতিক বিপৰ্যয়ৰ সময়ত তেওঁ আৰ্থজনৰ কাষত থিয় দিছে। তেওঁ স্থাপন কৰা ‘কল্পতৰু’ নামৰ ফাউণ্ডেচনে সমাজৰ দুখীয়া আৰু পিছপৰা শ্ৰেণীক সহায় কৰি আহিছে। গীতত তেওঁ যি সমাজৰ ছবি আঁকে, বাস্তৱ জীৱনতো তেওঁ সেই সমাজখনকে সুন্দৰ কৰিবলৈ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰে।

শেষত ক’ব পাৰি যে জুবিন গাৰ্গ কেৱল এজন মনোৰঞ্জনকাৰী শিল্পী নহয়; তেওঁ অসমীয়া সমাজৰ দাপোনস্বৰূপ। তেওঁৰ গীতৰ মাজেৰে ৯০ দশকৰ পৰা বৰ্তমান ২০২৫ চনলৈকে অসমীয়া সমাজেপাৰ কৰি অহা প্ৰতিটো ঐতিহাসিক ক্ষণ, সামাজিক পৰিৱৰ্তন আৰু মানসিক উত্তৰণ ফুটি উঠিছে। যি সময়ত বিশ্বায়নৰ ধুমুহাত পৰি বহু আঞ্চলিক সংস্কৃতি বিলুপ্ত হৈছে, সেই সময়ত জুবিন গাৰ্গে অসমীয়া সমাজখনক নিজৰ শিপাৰ সৈতে বান্ধি ৰাখিবলৈ অহৰহ প্ৰেৰণা যোগাই আহিছে। সেয়েহে তেওঁৰ গানবোৰ কেৱল কাণেৰে শুনা গীত নহয়; সেইবোৰ হৈছে অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ একো একোটা সজীৱ দলিল। যেতিয়ালৈকে অসমীয়া সমাজ থাকিব, তেতিয়ালৈকে জুবিনৰ গীতৰ প্ৰাসংগিকতা অসমীয়া সমাজত অক্ষুণ্ণ থাকিব। ●●●

গ্ৰন্থপঞ্জী :

ঠাকুৰ, কপিল : পিতৃৰ দৃষ্টিত জুবিন

নাথ, প্ৰাণেশ্বৰ : হিয়াৰ আমঠু জুবিন গাৰ্গ

দেশীবাদ

অংকিতা বৰুৱা

আধুনিক ভাৰতীয় সাহিত্য-সমালোচনাৰ ক্ষেত্ৰত দেশীবাদ (Nativism) এক উল্লেখযোগ্য সাহিত্যিক ধাৰণা। ‘দেশী’ শব্দৰ অৰ্থ হৈছে নিজৰ দেশ, নিজৰ মাটি, নিজৰ ভাষা, নিজৰ সংস্কৃতি আৰু নিজৰ পৰম্পৰা। সেয়েহে দেশীবাদ হৈছে এনে এক সাহিত্যিক দৃষ্টিভঙ্গী, যিয়ে নিজৰ দেশৰ ভাষা সংস্কৃতি, লোকজীৱন, লোকবিশ্বাস, ইতিহাস সামাজিক পৰিৱেশ আৰু জীৱন দৰ্শনক সাহিত্য সৃষ্টিৰ মূল আধাৰ হিচাপে গ্ৰহণ কৰে। বিদেশী সাহিত্যিক আদৰ্শ আৰু তত্ত্বৰ অন্ধ অনুকৰণৰ পৰিৱৰ্তে নিজৰ সমাজৰ বাস্তৱ জীৱন, সাংস্কৃতিক পৰিচয় আৰু ঐতিহ্যক সাহিত্যৰ কেন্দ্ৰবিন্দু কৰি তোলাই দেশীবাদৰ মুখ্য উদ্দেশ্য।

দেশীবাদৰ তত্ত্ব ভাৰতীয় সাহিত্যত বিশেষভাৱে গুৰুত্ব লাভ কৰে। বিশেষকৈ মহাৰাষ্ট্ৰৰ বিশিষ্ট সাহিত্যিক আৰু সমালোচক বালচন্দ্ৰ নেমাৰে দেশীবাদৰ অন্যতম প্ৰধান প্ৰবক্তা। তেওঁ বিশ্বাস কৰিছিল যে ভাৰতীয় সাহিত্যৰ মূল্যায়ন ভাৰতীয় সমাজ, ভাষা, সংস্কৃতি আৰু ঐতিহাসিক পৰিপ্ৰেক্ষিতৰ ভিত্তিতহে হ’ব লাগে। পাশ্চাত্য সাহিত্যতত্ত্বৰ আধাৰত ভাৰতীয় সাহিত্যৰ সঠিক মূল্যায়ন সম্ভৱ নহয়।

দেশীবাদৰ মূল ভিত্তি হৈছে নিজৰ ভাষা-সংস্কৃতিৰ স্মৃতি প্ৰতি আস্থা। ভাষা এটা জাতিৰ আত্ম। ভাষাৰ মাজতেই জাতিটোৰ ইতিহাস, সংস্কৃতি, জীৱন-দৰ্শন আৰু চিন্তাধাৰা সংৰক্ষিত হৈ থাকে। সেইবাবে দেশীবাদে মাতৃভাষা, আঞ্চলিক ভাষা আৰু উপভাষাৰ ব্যৱহাৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰে। ইয়াৰ লগতে লোকগীত, লোককথা, লোকবিশ্বাস, লোকশিল্প, প্ৰবাদ-প্ৰবচন, কৃষিজীৱন গাঁৱৰ সমাজ, উৎসৱ-পাৰ্বণ আৰু স্থানীয় জীৱন ধাৰাক সাহিত্যৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ উপাদান হিচাপে স্বীকৃতি দিয়ে।

উপনিবেশিক যুগত ইংৰাজী শিক্ষা আৰু পাশ্চাত্য সাংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱত ভাৰতীয় সাহিত্যত বিদেশী সাহিত্যৰ আধিপত্য আদৰ্শ হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছিল। কিন্তু স্বাধীনতাৰ

লেখক— স্নাতকোত্তৰ দ্বিতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰী

পিছত ভাৰতীয় সাহিত্যিকসকলে উপলব্ধি কৰে যে নিজৰ মাটি, মানুহ, ইতিহাস আৰু সংস্কৃতিৰ মাজতেই ভাৰতীয় সাহিত্যৰ প্ৰকৃত শক্তি আছে। এই উপলব্ধিৰ পৰাই দেশীবাদৰ উত্থান ঘটে।

দেশীবাদত অন্যতম বৈশিষ্ট্য হৈছে নিজৰ সমাজৰ বাস্তৱ অভিজ্ঞতাক সাহিত্যত স্থান দিয়া। সাহিত্যত গাঁওৰ জীৱন, কৃষক, শ্ৰমিক, আদিবাসী, সাধাৰণ মানুহৰ জীৱন সংগ্ৰাম, সামাজিক সমস্যা, প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ। নদ-নদী, পাহাৰ-পৰ্বত, বনাঞ্চল, লোক ঐতিহ্য আৰু জাতীয় সংস্কৃতিৰ বাস্তৱ চিত্ৰ অংকন কৰা দেশীবাদৰ অন্যতম উদ্দেশ্য। ইয়াৰ ফলত সাহিত্য অধিক জীৱন্ত, বাস্তৱধৰ্মী আৰু জনমুখী হৈ উঠে।

অসমীয়া সাহিত্যতো দেশীবাদৰ প্ৰভাৱ সুস্পষ্টৰূপত দেখা যায়। অসমৰ বিহু, নামঘৰ, সত্ৰ-সংস্কৃতি, চাহ-বাগিচা, গাঁওৰ জীৱন, বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ সংস্কৃতি, লোককথা আৰু লোকবিশ্বাস অসমীয়া সাহিত্যৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংশ। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য, মামণি ৰয়ছম গোস্বামী, হোমেন বৰগোহাঞি আদি সাহিত্যিকে নিজৰ ৰচনাৰ জৰিয়তে অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ বাস্তৱৰূপ সফলভাৱে উপস্থাপন কৰিছে।

দেশীবাদৰ বহু ইতিবাচক দিশ আছে। ই জাতীয় চেতনাক শক্তিশালী কৰে। সংস্কৃতিৰ আত্মবিশ্বাস বৃদ্ধি কৰে, নিজৰ ভাষা আৰু ঐতিহ্য সংৰক্ষণত সহায় কৰে আৰু সাহিত্যিক জনসাধাৰণৰ অধিক ওচৰলৈ লৈ আহে। কিন্তু ইয়াৰ কিছুমান সীমাবদ্ধতাও আছে। যদি দেশীয়তাৰ নামত আন সংস্কৃতি আৰু ভাষাক সম্পূৰ্ণৰূপে অস্বীকাৰ কৰা হয়, তেন্তে ই সংকীৰ্ণ মনোভাৱৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে। সাহিত্য সদায় সাংস্কৃতিক আদান-প্ৰদানৰ জৰিয়তে সমৃদ্ধ হয়। সেয়ে নিজৰ সাংস্কৃতিক সন্মান জনোৱাৰ লগতে আন সংস্কৃতিৰ ইতিবাচক দিশসমূহো গ্ৰহণ কৰা উচিত।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে দেশীবাদ কেৱল এক সাহিত্যিক তত্ত্ব নহয়; ই এক সাংস্কৃতিক আত্মসচেতনতা। নিজৰ মাটি, মানুহ ভাষা, ইতিহাস, সংস্কৃতি আৰু লোক ঐতিহ্যৰ প্ৰতি গভীৰ আস্থা প্ৰকাশ কৰাই দেশীবাদৰ মূল লক্ষ্য। বিশ্বায়নৰ যুগত নিজৰ সাংস্কৃতিক পৰিচয় অক্ষুণ্ণ ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত দেশীবাদৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। সাহিত্যৰ স্বকীয়তা, জাতীয় চেতনা আৰু সাংস্কৃতিক বিকাশৰ বাবে দেশীবাদ এক চিৰ প্ৰাসংগিক আৰু শক্তিশালী সাহিত্যিক দৰ্শন।

গ্ৰন্থপঞ্জী :

- Jensen, Richard : Comparative Nativism
- Tyler, Anbinder : Nativism and Slavery
- Xahitya. org

এখন উপন্যাসোপম ভ্রমণ কাহিনী : ‘লাইলাক ফুল ফুলিবৰ বতৰ’

✍ লক্ষ্যজ্যোতি দাস

ভ্রমণ সাহিত্য হ'ল সাহিত্যৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ শাখা। কোনো ব্যক্তি অনুসৰি কোনো স্থান ভ্রমণ কৰোঁতে নাইবা ভ্রমণৰ অন্তত লাভ কৰা অভিজ্ঞতাসমূহৰ কলাসন্মত প্ৰকাশ। এনে ভ্রমণ সাহিত্যত নাইবা কাহিনীৰ মাজত ভ্রমণক্ষেত্ৰ বিশেষৰ ভৌগোলিক, সামাজিক, ঐতিহাসিক, সাংস্কৃতিক, ৰাজনৈতিক আদি ভিন্ন দিশৰ প্ৰকাশ ঘটে। অসমীয়া সাহিত্যত প্ৰকৃত ভ্রমণ সাহিত্যৰ প্ৰসঙ্গ বেছি পুৰণি নহয়। গুৰু-চৰিত কথা, ত্ৰিপুৰা বুৰঞ্জী তথা অৰুণোদই আলোচনীত প্ৰকাশ পোৱা নিধি লিবাই ফাৰোৱেলে লিখা তিনি ভাইৰ মিশ্যোনেৰী জাত্ৰা আদিত ভ্রমণ কাহিনীৰ পূৰ্বৰূপ ধৰা পৰে যদিও জোনাকী যুগৰ পৰাহে ইয়াৰ প্ৰকৃত ৰূপ দৃষ্টিগোচৰ হয়। হয়। অসমীয়া সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত ভ্রমণ সাহিত্যই বিশেষকৈ স্বাধীনোত্তৰ পিছতহে পৰিপূৰ্ণ ৰূপ লাভ কৰে। স্বাধীনতাৰ পিছৰে পৰা বিৰিঞ্চিকুমাৰ বৰুৱা, হেম বৰুৱা, চৈয়দ আব্দুল মালিক, বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য, প্ৰফুল্লদত্ত গোস্বামী, হেমাঙ্গ বিশ্বাস, নৱকান্ত বৰুৱা, নগেন শইকীয়া, চন্দ্ৰপ্ৰসাদ শইকীয়া, লক্ষ্মীনন্দন বৰুৱা, কনকসেন ডেকা, হীৰেন গোহাঁই, নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ, নিৰুপমা বৰগোহাঞি, কৰবী ডেকা হাজৰিকা, গৌৰিন্দ প্ৰসাদ শৰ্মা আদিৰ হাতত অসমীয়া ভ্রমণ কাহিনীৰ বিস্তাৰিত তথা জনপ্ৰিয় ধাৰাৰ সূচনা হয়।

অসমীয়া ভ্রমণ সাহিত্যক জনপ্ৰিয় কৰি তোলাৰ লগতে উপন্যাসৰ পৰশ দি ভ্রমণবৃত্তান্তক অধিক কলাত্মক কৰি তোলা লেখকৰ ভিতৰত গৌৰিন্দ প্ৰসাদ শৰ্মাৰ নাম উল্লেখযোগ্য। সাম্প্ৰতিক সময়লৈকে শৰ্মাই তিনিখন ভ্রমণ কাহিনী ৰচনা কৰিছে। তাৰে ভিতৰত লাইলাক ফুল ফুলিবৰ বতৰ অন্যতম। ইউৰোপ ভ্রমণৰ পটভূমিত এই ভ্রমণ কাহিনী ৰচনা কৰা হৈছে। মুঠ ৪০ টা অধ্যায়ৰ দ্বাৰা ইউৰোপ তথা বৃটেইনৰ ভ্রমণ অভিজ্ঞতাক বৰ্ণনা কৰিছে। গ্ৰন্থখনত ইউৰোপৰ বিভিন্ন পৰ্যটনক্ষেত্ৰ, চহৰ-নগৰৰ বৰ্ণনা, প্ৰাকৃতিক শোভাৰ বৰ্ণনাৰ লগতে প্ৰসঙ্গ অনুসৰি বিভিন্ন স্থানৰ লগত জড়িত হৈ থকা ইতিহাস, পুৰা-কথা আদিৰ লগতে সাহিত্যিক প্ৰসঙ্গও আলোচনাৰ মাজলৈ আনিছে।

লেখক— অতিথি অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

এই ভ্রমণ বৃত্তান্তত লেখকে ইউৰোপৰ চহৰ-নগৰ তথা দেশসমূহৰ সৌন্দৰ্যক পাঠকৰ আগত চিত্ৰিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। গ্ৰীচত অৱতৰণ হৈয়েই গ্ৰীচ দেশৰ শুভ ৰঙৰ পাহাৰৰ মাজত শুভ ৰঙৰ আবাস গৃহ, চহৰ-নগৰৰ ছবি এখন পাঠকৰ সন্মুখত অংকন কৰিছে—“সৰু সৰু দুই এক মহলীয়া ঘৰ। আৰু প্ৰতিটো ঘৰেই একেদৰে উজ্জ্বল বগা ৰঙৰ। চুণ দিয়া বগা ঘৰ নহয়। উজ্জ্বল বা পেইণ্ট লগোৱা। উজ্জ্বল বগা ঘৰ, পাহাৰ বগা, দাঁতিৰ বা নামনিৰ ঘৰবোৰো বগা বগা। কি যে দৃশ্যত্ব এক অপূৰ্ব শুভ দেশ।” (শৰ্মা, ৩৩)

সমগ্ৰ ইউৰোপখনৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰ প্ৰসঙ্গ লেখকে এই বৃত্তান্তত বহু ঠাইত বৰ্ণনা কৰিছে। ইয়াৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য মানুহৰ হাতৰ পৰশত তথা প্ৰশাসনৰ পৰিকল্পনা দ্বাৰা দুগুণে আকৰ্ষণীয় হৈ উঠাৰ ছবিখন অংকন কৰিছে—“গোট্টেই ইউৰোপখনেইতো বাগিছাৰ দৰে ধুনীয়া। প্ৰকৃতিৰ গাতে মানুহে মৰম আৰু পৰিকল্পনাৰ হাত বুলাই সুশৃংখল, সুসজ্জিত আৰু সুন্দৰ কৰি ৰখা এক মহাদেশ। ইয়াৰ বিস্তৃত খেতি-পথাৰত সেউজীয়া ঘাঁহৰ শ্যামলিমা—যি ঘাঁহকো মানুহৰ হাত আৰু যন্ত্ৰেৰে কৰি ৰখা হয় আটক ধুনীয়া। ইয়াৰ পাহাৰ, পৰ্বত, নৈ-বিল-সৰোবৰতো ধৰা পৰে মানুহৰ সৌন্দৰ্যপিপাসু মনৰ আৰু বৈজ্ঞানিক কাৰিকৰী জ্ঞানৰ সুফল।” (শৰ্মা, ৯৮)

এই ভ্রমণ বৃত্তান্তত চহৰ-নগৰ, পৰ্যটনক্ষেত্ৰ আদিৰ কেৱল বাহ্যিক বিৱৰণতেই সীমাবদ্ধ থকা নাই। লেখকে ভ্ৰমণ কৰা ভিন্ন স্থানৰ, পৰ্যটনক্ষেত্ৰসমূহ লগত জড়িত হৈ থকা ইতিহাস, পুৰণি আখ্যান-উপাখ্যান, পুৰাকথা, সাহিত্য আদি দিশকো সামৰিছে। লেখকে ক্ৰিষ্ট দ্বীপত উপস্থিত হৈয়ে ইউৰোপৰ ৰাজকুমাৰী ইউৰোপাৰ সৌন্দৰ্যত মুগ্ধ হৈ গ্ৰীক দেৱতা জিয়াছ য়ে ষাড্গৰুৰ ৰূপ লৈ ইউৰোপাক ক্ৰিষ্ট দ্বীপলৈ লৈ যোৱাৰ কাহিনী বৰ্ণনা কৰিছে। একেদৰে, গ্ৰীক ৰাণী হেলেনক ক্ৰিষ্ট দ্বীপৰ ট্ৰয় নগৰলৈ হৰণ কৰি নিয়াৰ কাহিনী উল্লেখ কৰিছে। লেখকে ইউৰোপৰ ভেনিচ ভ্ৰমণ কৰি ভেনিচৰ পটভূমিত ৰচিত শ্বেক্সপীয়েৰৰ ‘মাৰ্চেন্ট ওভ ভেনিচ’ৰ প্ৰসঙ্গ আনিছে। ঠিক একেদৰে অথেলো-ডেছডিমোনাৰ কাহিনীও বৰ্ণনা কৰিছে—“টো টো কৰে বগা ৰঙৰ সুন্দৰী ডেছডিমোনাকে বিয়া কৰালে উত্তৰ আফ্ৰিকীয় মূলৰ কৃষ্ণগংগ

উচ্চ পদবীৰ সৈনিক অথেলোৱে। এই বিবাহ ভাল পোৱাৰ পৰিণতি। কিন্তু সোনকালেই অথেলোৰ কাণত বিষ ঢালিলে মিত্ৰৰ বেশত শত্ৰুৱে এই বুলি যে ডেছডিমোনাই অন্য একজনকে ভাল পাই সম্পৰ্ক গঢ়ি তুলিছে। আলাবাস্টাৰ মাৰ্বলৰ দৰে বগা ডেছডিমোনাক কৃষ্ণগংগ অথেলোৱে ইমান ভাল পায় যে তেওঁক আনৰ হ'বলৈ এৰি দিয়াতকৈ হত্যা কৰি চিৰকাল নিজৰ কৰি ৰখাৰে থিৰ কৰিলে। ডেছডিমোনাই হেজাৰ চেষ্টা কৰিও অথেলোৰ মনৰ সন্দেহ দূৰ কৰিব নোৱাৰিলে। ৰাতি টোপনিত লাল কাল দি শুই থাকোঁতে সেনাপতি অথেলো সোমাল শোৱনী কোঠাত। তেওঁৰ তেতিয়া সিদ্ধান্ত— I shall kill thee first and love thee after-মই প্ৰথমতে তোমাক মাৰি পেলাম আৰু তাৰ পিছত ভাল পাম। নিদ্ৰামগ্ন অৱস্থাতে তেওঁক টেটু চেপি মৰাৰ আগতে আলফুলকৈ এটি চুমা খালে। ডেছডিমোনো সাৰ পাই উঠিল। টোপনিৰ জালতে ডেছডিমোনাই ভাবিলে স্বামীয়ে এতিয়া তেওঁৰ লগত শুবলৈ আহিছে। কিন্তু প্ৰেমিক স্বামীৰ চেহেৰা আৰু ভংগী দেখি তেওঁৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল - তেওঁৰ মৃত্যু আসন্ন। কিন্তু মৃত্যু সমাগত বুলি জানিও কিমাননো আগবাঢ়ি খোজে মৃত্যুৰ মুখলৈ? ডেছডিমোনাই তেওঁৰ প্ৰেমিক স্বামীৰ ওচৰত ভিক্ষা কৰিলে অন্ততঃ এৰাতিৰ সময়.. ঈৰ্ষাত নৰপশু হৈ পৰা অথেলোৱে ফুলকোমল ডেছডিমোনাৰ টেটুত চেপি ধৰিলে টানকৈ - আৰু টানকৈ।” (শৰ্মা, ৮২)

এই ভ্রমণ বৃত্তান্তত ভ্ৰমণক্ষেত্ৰসমূহৰ লগত জড়িত হৈ থকা ইতিহাসৰ প্ৰসঙ্গ সঘনে আনিছে। পেৰিচৰ আইফেল টাৱাৰ দৰ্শন কৰি আইফেল টাৱাৰৰ ইতিহাস দাঙি ধৰিছে। প্ৰাচীন ৰোমৰ বিখ্যাত কলোছিয়াম (colosseum)ত কিদৰে এসময়ত মানুহ আৰু হিংস্ৰ জন্তুৰ মাজত যুদ্ধ কৰোৱা হৈছিল, সেই কলোছিয়ামৰ কিদৰে ধ্বংস হৈছিল তাৰ ইতিহাস দাঙি ধৰিছে। একেদৰে জুলিয়াছ চীজাৰে ইজিপ্ট আক্ৰমণ কৰিবলৈ আহি ৰাণী ক্লিয়'পেট্ৰাৰ ৰূপত মুগ্ধ হোৱাৰ কাহিনী, পেৰিচৰ প্লেচ ডি লা কনকৰ্ড (place de la concorde)ত ৰাজতন্ত্ৰ অন্ত কৰি গণতন্ত্ৰ স্থাপনৰ বাবে গণতন্ত্ৰ বিৰোধী পক্ষক ধৰি আনি কিদৰে শিৰশ্ছেদ কৰা হৈছিল তাৰ ইতিহাস বৰ্ণনা কৰিছে। এনে উদাহৰণ এই বৃত্তান্তৰ বহু ঠাইত স্থান পাইছে।

‘লাইলাক ফুল ফুলিবৰ বতৰ’ ভ্ৰমণ কাহিনীৰ আটাইতকৈ আকৰ্ষণীয় দিশটো হৈছে ইয়াৰ কলা-কৌশল। বিশেষকৈ এই কলা-কৌশলগত দিশৰ বাবেই এই ভ্ৰমণ বৃত্তান্তই উপন্যাসপোন ভ্ৰমণ কাহিনীলৈ উন্নীত হৈছে। এই ভ্ৰমণ বৃত্তান্তত লেখকে ভ্ৰমণ অভিজ্ঞতাক মানসিক ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা অংকন কৰিছে। এখন উপন্যাসৰ দৰে এই ভ্ৰমণ কাহিনীত লেখক এটা কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰৰ দৰে হৈ পৰিছে আৰু ভ্ৰমণকালত লগ পোৱা বিভিন্ন ব্যক্তিক উপন্যাসৰ পাৰ্শ্ব চৰিত্ৰৰ দৰে উপস্থাপন কৰিছে। ইয়াত বৰ্ণনা কৰা পুৰণি ইতিহাস, আখ্যান-উপাখ্যানসমূহ উপন্যাসৰ উপকাহিনী হৈ পৰিছে। ইয়াত ব্যৱহাৰ কৰা ভাষাও উপন্যাসৰ ভাষাৰ দৰে। বিষয়ক অৰ্থঘন কৰি তুলিব পৰাকৈ মাজে মাজে ভাষা কাব্যিক হৈ পৰিছে -

(ক) “আকাশৰ নীলিমাও তেতিয়া তুষাৰপাতৰ শুভ্ৰতাৰে ঢকা। শুকুলা পৃথিৱী যেন এতিয়া শুকুলা আকাশৰ লগত এক হৈ গৈছে।” (শৰ্মা, ১১৫)

(খ) “নিষিদ্ধ প্ৰেমত দগ্ধ সেই দুৰ্জয় প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ জুইসম ৰ’দে পোৰা ৰংচুৱা মুগা বালিৰ ওপৰে ওপৰে ইটোৰ বাবে সিটোৰ সন্ধান।” (শৰ্মা ২৭)

ভ্ৰমণৰ বেলিকা লাহে লাহে শেষ হৈ আহিব ধৰাত লেখকৰ মনৰ বিষাদবোধ প্ৰকাশ কৰিবলৈ যাওঁতে ভাষা আৱেগিক তথা অনুভূতিসিক্ত হৈ উঠিছে- “খিৰিকীৰ গ্লাছেৰে দেখা পাইছোঁ ওপৰৰ পৰিষ্কাৰ নীলা আকাশৰ অযুত তৰাৰ মাজত শেঁতা হাঁহি হাঁহি থকা এটা জোন। হেৰথৰ আকাশৰ জোন। এই জোন, এই তৰা এমিলিয়েও নিশ্চয় দেখিছিল। চাইছিল। ময়ো তথা লাগি চাই থাকিলোঁ সেই জোন, সেই

তৰালৈ। কিমান সময় ক’ব নোৱাৰোঁ। ভাব হ’ল— তৰাবোৰেও যেন মোক চিনি পাইছে। আৰু কৈছে, “আমি তোমাক চিনি পাইছোঁ। তুমি আমাৰ এমিলিক ভাল পাইছিল। অন্য আৰু হেজাৰজনৰ দৰে। তেওঁ এতিয়া আমাৰ লগতে এই হেৰথৰ আকাশত। তেঁৱো এতিয়া চাই আছে তোমালোকলৈ।” (শৰ্মা, ২৬৪)

সামগ্ৰিক আলোচনাৰ অন্তত ক’ব পাৰি যে গোৱিন্দ প্ৰসাদ শৰ্মাৰ ‘লাইলাক ফুল ফুলিবৰ বতৰ’ “যথা দৃষ্টং তথা লিখিতম্” জাতীয় ভ্ৰমণ বৃত্তান্ত নহয়; এই ভ্ৰমণ যেন লেখকে মনেৰে কৰা ভ্ৰমণ। ভ্ৰমণক্ষেত্ৰৰ বাহ্যিক বিৱৰণতকৈ ভ্ৰমণ অভিজ্ঞতাই লেখকৰ মনত সৃষ্টি কৰা অনুভৱকহে বৰ্ণনা কৰিছে। যাৰবাবে ইয়াত ভ্ৰমণক্ষেত্ৰৰ লগত জড়িত ইতিহাস, পুৰাকথা, আখ্যান-উপাখ্যান আদিৰ পয়োভৰ ঘটিছে। আকৰ্ষণীয় বিষয়বস্তু তথা কলা-কৌশলগত দিশে এই ভ্ৰমণ বৃত্তান্তক উপন্যাসোপম ভ্ৰমণ বৃত্তান্ত বা কাহিনীলৈ পৰ্যৱসিত কৰিছে। ●●●

প্ৰসঙ্গসূত্ৰ :

শৰ্মা, গোৱিন্দ প্ৰসাদ। *লাইলাক ফুল ফুলিবৰ বতৰ*। পৃ.৩৩।

প্ৰাগুক্ত। পৃ.৯৮।

প্ৰাগুক্ত। পৃ.৮২।

প্ৰাগুক্ত। পৃ.১১৫।

প্ৰাগুক্ত। পৃ.২৭।

প্ৰাগুক্ত। পৃ.২৬৪।

মুখ্য উৎস :

শৰ্মা, গোৱিন্দ প্ৰসাদ। *লাইলাক ফুল ফুলিবৰ বতৰ*। বনলতা, ২০১১।

RELEVANCE OF SPIRITUAL EDUCATION IN THE PRESENT ERA

✍ Achyut Talukdar

Education is regarded as one of the most powerful instrument for the development of individuals and society. In the modern age, education has become highly scientific, technical and career-oriented. Although modern education has contributed significantly to economic growth, technological advancement, and globalization, it has also created several moral, emotional and social challenges. Stress, anxiety, violence, corruption, intolerance, environmental destruction and loss of human values are increasing rapidly across the world. In such a situation spiritual education has gained renewed importance.

Spiritual education does not necessarily mean religious instruction or blind faith. Rather, it refers to the cultivation of inner values such as truth, compassion, self-discipline, peace, tolerance, honesty, empathy and respect for humanity. It aims at the holistic development of human beings by integrating intellectual, emotional, moral and spiritual dimensions of life. Spiritual education helps individuals discover the purpose of life, develop self-awareness and maintain harmony with society and nature.

In the present era of materialism, competition, and technological dependence, the relevance of spiritual education has become a topic of serious discussion. While many scholars support its inclusion in education system for moral and emotional development, others criticize it for possible religious bias, lack of scientific basis, and difficulties in implementation. Therefore, a critical discussion is necessary to evaluate both the importance and limitations of spiritual education in contemporary society.

Spiritual education refers to the process of nurturing the inner self and developing moral and ethical values that guide human behavior. It encourages individuals to understand themselves, respect others, and realize

Writer : Assitant Professor, Dept. of Accountancy

the interconnectedness of life. Unlike religious education which may focus on ritual and doctrines of a specific faith, spiritual education is universal and humanistic in nature. It includes values such as :

- Truthfulness
- Compassion
- Self-Control
- Tolerance
- Love and kindness
- Respect of diversity
- Inner peace
- Responsibility
- Service to humanity.

Spiritual education aims to balance individuals who can face life's challenges with wisdom and emotional stability.

Relevance of spiritual Education in the present Era:

One of the greatest crises of the modern age is the decline of Moral values. Corruption, dishonesty, violence, greed and selfishness have become common in many societies. Modern education often emphasizes academic achievement and professional success but neglects ethical development. Spiritual education helps individual distinguish between right and wrong. It encourages honesty, integrity, compassion, and responsibility. Through spiritual values, students learn the importance of ethical behavior in personal and professional life, such education can help reduce social evils and create responsible citizens.

The present era is marked by stress, anxiety, depression and emotional instability. Fast-paced lifestyles, excessive competition, unemployment, family conflicts and social media pressures affect mental health especially among young people. Spiritual education promotes inner peace and emotional balance through practices such as meditation, self-reflection, mindfulness, and positive thinking. It helps individual manage

stress, control emotions and develop resilience in difficult times. Research has shown that meditation and spiritual practices can reduce anxiety, improve concentration and enhance emotional health. In schools and Universities, spiritual education can help students cope with academic pressure and personal challenges.

Thus spiritual education plays a significant role in promoting psychological well-being in modern society.

Modern societies are becoming increasingly diverse in terms of religion, culture, language, and ethnicity. However, intolerance, hatred, discrimination and communal conflicts continue to threaten social harmony.

Spiritual education teaches universal human values such as love, tolerance, empathy, cooperation, and respect for others. It promotes the idea of unity in diversity and encourages peaceful coexistence.

By understanding the spiritual principle that all human beings are interconnected, individuals become more accepting of differences. This can reduce communal violence, racism, and social divisions.

In multicultural societies, spiritual education can therefore contribute to national integration and global peace.

The ultimate goal of education should not only be intellectual growth but also character development. A person with knowledge but without character can misuse power and intelligence for destructive purposes.

Spiritual education helps in building qualities such as discipline, humility, patience, courage, honesty and self-confidence. It shapes the personality of individuals and encourages them to live meaningful and responsible lives.

Great leaders such as Mahatma Gandhi, Swami Vivekananda and Nelson Mandela emphasized the importance of spiritual and moral values in leadership and social transformation.

Character formation through spiritual education is therefore essential for creating ethical citizens and responsible leaders.

The modern world is heavily influenced by materialism and consumer culture. Success is often measured in terms of wealth, status and possessions. As a result people may experience **dissatisfaction, greed** and loss of **inner happiness** despite material comforts.

Spiritual education teaches that true happiness comes from inner contentment, self-realization, and meaningful relationships rather than material wealth.

ective helps individuals avoid excessive greed and unhealthy competition. It promotes balanced living and reduces mental dissatisfaction caused by endless desires.

Therefore, spiritual education acts as a corrective force against the **negative effects of materialism**.

Modern education systems often focus mainly on academic performance and technical skills. However, human development is incomplete without emotional, moral, and spiritual growth. Spiritual education contributes to holistic development by integrating body, mind, intellect, and spirit. It develops creativity, empathy, emotional intelligence and self-awareness alongside intellectual ability. A spiritually educated person is more likely to maintain balance in life, develop healthy relationship and contribute positively to society. Thus, spiritual education complements scientific

and technical education by promoting complete personality development.

Increasing incidents of violence, drug addiction, terrorism, bullying and juvenile delinquency indicate a serious moral crisis in society. Punishments and laws alone are often insufficient to solve these problems.

Spiritual education can reduce violent tendencies by cultivating compassion, empathy and self control. It encourage **peaceful conflict** resolution and respect for human dignity.

Many rehabilitation programs in prisons and schools use meditation and spiritual counselling to reform individuals and reduce aggression. Such initiatives demonstrate the practical value of spiritual education in promoting **peace and non-violence**.

• Way to Promote Spiritual Education in the present era :

1. Value-based Curriculum
2. Meditation and Mindfulness practices
3. Teacher training
4. Experiential learning
5. Promotion of Universal values
6. Integration with modern Education

The relevance of spiritual education in the present era is undeniable. In a world facing moral decline, mental stress, violence, intolerance, and environmental crises, spiritual education provides a path toward inner peace, ethical living and social harmony. It promotes moral values, emotional well-being, character formation, environmental responsibility and holistic development of personality. ●●●

Reference:

1. Integral Education by Sri Aurobindo.
2. The education of the whole person by J. Krishnamurti.
3. scholar.google.com online sources.

Students' Role in Reforming Society

✍ Dr. Chaya Devi

ABSTRACT

Education is an important tool for changing societal norms and values and improving the socio-cultural landscape. Educational policies are the benchmark for creating a new picture of modern society. In this context, students' engagement is of utmost importance among other aspects such as teachers, the environment, policies, and funding. The main aim of this article is to examine the students' role in reforming and reviving society.

INTRODUCING :

"Destiny of a Nation is shaped in her classroom"

- Kothari Commission

The foundation stone of a nation's development depends on its citizens. Despite its physical resources, development wouldn't be possible without human resources. Therefore, the focus should always be on students, as they are the future generations of a nation.

In India, the government has launched several projects to ensure students receive fuel on time. Scholarships for students, especially minorities, ST, SC, and weaker sections, and for educationally abled students, help establish equality and equity in education. An equitable society will create an efficient human mind, and an efficient human mind will lead society towards development.

New Education Policy 2020 integrating Community and Student:

The National Education Policy (NEP) 2020 integrates students and society by fostering community engagement, promoting equity and inclusion, and embedding vocational and value-based education. It aims to build an

Writer : Assistant Professor, Department of Education

engaged, responsible citizenry connected to local needs and national development goals.

The NEP 2020 suggested the following activities to engage students and society together:

1. Experiential learning: Students complete local internships and fieldwork to understand societal challenges firsthand.
2. Social responsibility: Curricula encourage community outreach, public campaigns, and localised problem-solving
3. Special groups: Focuses heavily on education access for underrepresented and disadvantaged groups to bridge social gaps.
4. Local heritage: Integrates the Indian Knowledge Systems (IKS) and regional languages to foster cultural pride and social harmony
5. Vocational integration: Blends skill-based training with general education starting at school levels to prepare students for local economic needs.
6. Ethical growth: Emphasises socio-emotional and moral values to create well-rounded citizens.

Role of Students in Reforming Society :

विद्या ददाति विनयं विनयाद्याति पात्रताम्
पात्राब्धनमाप्नोति धनाद्धर्मं ततः सुखम्॥

This profound Sanskrit shlok that connects a student's education to society and humanity. It teaches that true learning leads to humility, good character, and societal well-being.

Students in India hold a powerful role in reforming society, acting as the primary drivers of social change, political awareness, and community development across the nation. Historically and in the modern digital era, Indian students have consistently bridged the gap between academic ideals and grassroots realities to fight systemic issues. The major contributions are:

1. Creating Social Awareness

Students play a crucial role in creating awareness among the general public to eradicate superstitious beliefs, promoting gender equality, and fostering inclusivity. The students of this AI world are capable enough to raise their views on social media like Facebook, Twitter, Instagram, etc. by making reels, sharing posts, reciting or writing poems, composing music or drama, and so on. Hence, at present, authentic and reliable information can easily be gathered through such platforms. Besides, students have also gained deep knowledge of fundamental rights, duties and legal provisions due to the explosion of vast content on these platforms. Therefore, today's students can observe, analyse and provide a perception on social issues.

2. Eradicating Illiteracy

In countries like India, where illiteracy is at its peak despite free and compulsory education, students can play a major role by teaching basic reading and writing skills to children and adults in local or rural communities during breaks.

3. Fighting Social Evils

Students can also fight against social evils by raising public voice against harmful issues like drug abuse, gender inequality, and caste

discrimination. For instance, recently a student movement was held all over the country due to the paper leak in the NEET examination. This movement caught the attention of the world as Sonam Wangchuk, the social activist, reformer and educator, supported this movement. Besides him, a huge number of social influencers, opposition leaders, parents, etc. joined that movement. The government, in the end, accepted the demand of this movement. Hence, students with positive thoughts and determination can challenge the government and have the capacity to reform society.

4. Community Welfare

The students also participate in community welfare activities like organising health camps, blood donation drives, and environmental clean-up or tree-plantation programs, etc. Such participation has encouraged them to be socially responsible citizens in the near future.

5. Crisis and Disaster Relief

Students are always taking a stand during crisis either it is a natural or man-made disaster. They provide help by volunteering physical

support, collecting funds, and distributing relief materials during natural calamities. At present, Assam has gone through a difficult phase due to flood specially in Upper Assam; the floods took away everything. As of July 31, 2026, the flood remains critical, with the death toll rising to 80 lives lost and over two to three lakh people actively affected across multiple districts. In this situation, the All Assam Students' Union (AASU) has taken a highly vocal, dual-action approach of aggressive political advocacy and on-the-ground material relief to address the devastating 2026 Assam flood.

Conclusion :

Hence, students as a pillar of the education system can have the capacity to reform and revive the nation. Therefore, the leaders of this hour need to develop a cordial relationship with students by resolving their issues as well as providing scope to channel their skills so that the unemployment issue can be resolved. The concept of entrepreneurship should be developed by conducting skills development training programs in each district. As a result, the students can get a better way to redirect their energy, and hence the nation becomes rich by raising qualitative human resources. ●●●

Reference

- Agarwal, Pawan (1 April 2007). "Higher Education in India: Growth, Concerns and Change Agenda". *Higher Education Quarterly*. 61 (2): 197-207. doi:10.1111/j.1468-2273.2007.00346.x. ISSN 1468-2273.
- Aithal, P. S., & Aithal, S. (2020). Analysis of higher education in Indian National Education Policy Proposal 2020 and its implementation challenges. *International Journal of Management, Technology, and Social Sciences (IJMTS)*, 5(2), 19-41.
- <https://doi.org/10.47992/IJMTS.2581.6012.0103>
- Ministry of Human Resource Development. (2020). *National Education Policy 2020*. Ministry of Education, Government of India.
- <https://pragnews.com/en/aasu-urges-ongc-to-aid-flood-hit-educational-institutions-across-assam>

Skills College Students Need Beyond Degrees

✍ Dr. Birina Boro

In the contemporary professional world, academic qualifications alone are no longer sufficient to ensure career success. While degrees provide theoretical knowledge and technical understanding, employers increasingly seek individuals who possess practical abilities, interpersonal competence, and adaptability. The rapidly changing nature of society, technology, and workplaces has made skill development an essential component of higher education. Therefore, college students must cultivate a range of abilities beyond academic achievement in order to succeed both professionally and personally.

One of the most significant skills students need is effective communication. The ability to express ideas clearly, confidently, and respectfully plays a crucial role in every profession. Strong communication skills help individuals participate in discussions, deliver presentations, write professional documents, and collaborate with others. In academic environments as well as workplaces, clear communication reduces misunderstandings and promotes productive relationships. Students who develop both verbal and written communication abilities are often better prepared to handle leadership roles and professional responsibilities.

Another essential skill is critical thinking. Modern society presents complex challenges that require thoughtful analysis and problem-solving. Employers value individuals who can evaluate

situations logically, identify solutions, and make informed decisions. Critical thinking encourages creativity, innovation, and independent judgment. College students who actively engage in discussions, research, and analytical activities are more likely to develop the confidence needed to address real-world problems effectively.

Time management is equally important for academic and professional success. College life often involves balancing classes, assignments, extracurricular activities, and personal responsibilities. Students who learn to organize their schedules and prioritize tasks become more disciplined and productive. Effective time management not only improves academic performance but also reduces stress and increases efficiency. In future careers, this skill enables individuals to meet deadlines and maintain professionalism in demanding environments.

In addition, teamwork and collaboration have become indispensable in today's interconnected world. Most professional environments require employees to work with diverse groups of people. The ability to cooperate, respect differing perspectives, and contribute positively within a team is highly valued. Participation in group projects, student organizations, and community activities allows students to strengthen interpersonal relationships and leadership qualities. Through teamwork,

Writer : Assistant Professor, Dept. of Education

students also learn responsibility, patience, and adaptability.

Adaptability is another crucial skill in a rapidly evolving global environment. Technological advancements and changing workplace demands require individuals to continuously learn and adjust to new situations. Students who remain open to change and willing to acquire new knowledge are better equipped to face uncertainty and professional challenges. Adaptability demonstrates resilience and a positive attitude, both of which are highly appreciated in modern careers.

Furthermore, emotional intelligence is increasingly recognized as an important factor in personal and professional growth. Emotional intelligence refers to the ability to understand and manage one's emotions while also empathizing with others. Students with strong emotional intelligence are better able to handle pressure, resolve conflicts, and build healthy relationships. This skill contributes to effective leadership and promotes a supportive and respectful work environment.

Digital literacy has also become an essential requirement in the modern age. Beyond basic computer knowledge, students must understand how to use digital tools, online platforms, and information resources responsibly and efficiently. As industries continue to adopt advanced technologies, digital competence enhances employability and professional performance. Students who remain technologically aware are more capable of adapting to future innovations and workplace expectations.

Finally, leadership and self-confidence are qualities that help individuals stand out in competitive environments. Leadership is not limited to holding authority; it also involves initiative, responsibility, and the ability to inspire others. College provides numerous opportunities for students to develop leadership through academic projects, cultural events, and social activities. Self-confidence, when combined with humility and determination, enables students to pursue opportunities and overcome obstacles with courage.

In conclusion, degrees remain important as a foundation of academic knowledge, but they are not the sole determinants of success. Communication, critical thinking, time management, teamwork, adaptability, emotional intelligence, digital literacy, and leadership are equally valuable in shaping capable and responsible individuals. Colleges and universities should encourage students to develop these practical and personal skills alongside their academic studies. By doing so, students can become not only qualified graduates but also competent professionals and active contributors to society.

References:

- Stephen R. Covey. (1989). The 7 Habits of Highly Effective People. New York: Free Press.
- Daniel Goleman. (1995). Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ. New York: Bantam Books.
- Tony Wagner. (2008). The Global Achievement Gap: Why Even Our Best Schools Don't Teach the New Survival Skills Our Children Need. New York: Basic Books.

The Crown, The Court and The Bar Raja Phuleswari Kunwori

✍ Bhaswati Kalita

The story of Phuleswari Kunwari reveals that the crown and the court were not exclusively male spaces; queens, too, could leave an enduring mark on the kingdom.

The history of the Ahom kingdom is often narrated through the achievements of its kings, military campaigns, and administrative reforms. Yet, the women of the Ahom court also played significant roles in shaping the political and cultural life of the kingdom. Among them, Phuleswari Konwari stands out as one of the most influential and controversial queens in the history of Assam.

Phuleswari, the chief consort of Swargadeo Siva Singha (r. 1714–1744), one of the most powerful rulers of the Ahom dynasty. According to historical accounts, before entering the royal household, she had been associated with temple dancing and her original name was “Phulmati”. After her marriage, she came under the influence of Krishnaram Bhattacharya became a zealous Shakta and took the name Pramatheswari Devi, symbolising her new religious identity and her elevated position in the royal court.

A defining moment in her life came in 1722. According to historical accounts, the court astrologers predicted that the reign of Siva Singha would soon come to an end. Deeply alarmed by this prophecy, the king sought to avert the perceived danger through an extraordinary political and religious act. He declared Phuleswari Konwari as the “Bar-Raja” and surrendered to her insignia of royalty- the Royal umbrella.

Writer : Guest Faculty, Department of History

To further legitimise her authority, coins were struck jointly in the names of Siva Singha and Phuleswari Konwari. This remarkable event made her one of the very few women in the history of the Ahom kingdom to exercise power with the status and privileges of a sovereign ruler.

Unlike many royal consorts who remained behind the scenes, Phuleswari Kunwari actively participated in the political and cultural life of the kingdom. Siva Singha placed immense trust in her abilities and entrusted her with significant administrative authority. Her elevation as Bor-Raja was not merely symbolic; it reflected the confidence the king had in her leadership and her growing influence over the affairs of the state. Through her active involvement in governance, she demonstrated that women could play decisive roles in administration and policymaking. However, her reign also became controversial because of her attempts to promote Shaktism as the dominant religious tradition. Historical accounts describe how she required Vaishnava religious leaders to participate in certain Shakta rituals, leading to resentment among sections of Assamese society. These actions later contributed to tensions that affected the religious harmony of the kingdom.

Despite these controversies, Phuleswari Kunwari made lasting contributions to education, literature, public welfare, and the arts. She encouraged the translation of Abhijnana sakuntalam (Shakuntala) into Assamese verse, thereby enriching Assamese literature and promoting the use of the regional language. Recognising the importance of traditional learning, she established a Sanskrit school within

the royal palace complex, where scholars and students could pursue classical education.

Her concern for public welfare is reflected in the excavation of the famous Gaurisagar tank in present-day Sivasagar, one of the most significant historical water reservoirs of Assam. Along its banks, she constructed three temples dedicated to Lord Shiva, Lord Vishnu, and Goddess Devi, making the area an important centre of religious and cultural activity. She also donated land to Brahmin scholars, religious preceptors, and temples, thereby supporting education, scholarship, and religious institutions.

Phuleswari Kunwari was equally devoted to preserving Assam's traditional crafts. She personally supervised the royal weaving establishment within the palace and trained young girls in the art of weaving. Her patronage ensured the continuation of one of Assam's most celebrated cultural traditions and reflected her interest in empowering women through skilled craftsmanship.

Phuleswari Kunwari remains one of the most fascinating figures in Assamese history. She was a woman of intelligence, determination, and administrative ability who broke conventional boundaries by exercising political authority in a predominantly male-dominated kingdom. While her religious policies continue to invite historical debate, her contributions to literature, education, architecture, public welfare, and the preservation of Assamese cultural heritage cannot be overlooked. Her life serves as a reminder that queens were not merely royal consorts but could also be influential administrators, patrons of culture, and architects of history.

Reference :

- Barpujari, H. K. Comprehensive History of Assam. Vol 2, Publication Board Assam
- Singha, Swarup, "A Study on the Life of Bar Raja Phuleswari Kunwari". A Glimpse of Historical Assamese Women, 2022

The Unbroken Blade: The Legacy of the Ahom General

✍ Bibek Kalita

Introduction:

The history of India is often viewed through the lens of the great empires of the north and south, yet one of the most remarkable stories of defiance and military genius unfolded in the lush, reverie landscape of the Northeast. For six centuries, the Ahom kingdom maintained its sovereignty, resisting the expansionist hunger of the mighty Mughal Empire. At the centre of this resistance stands a figure of mythic proportions:

Lachit Borphukan. To understand Lachit is to understand the spirit of the “Unbroken Blade”—a legacy of courage that ensured the Brahmaputra never turned into a Mughal lake.

The mid-17th century was a dark period for the Ahoms. Following the humiliating Treaty of Ghilajharighat in 1663, the Ahom kingdom was forced to cede vast territory to Aurangzeb’s empire. The then-king, Jayadhwaj Singha, died in grief, but his successor, Chakradhwaj Singha, vowed to reclaim the lost honor. He sought a leader who possessed not just martial skill, but an iron will. He found that leader in Lachit, the son of Momai Tamuli Borbarua. Upon being appointed the Borphukan (General), Lachit was presented with the Hengdang, the ancestral Ahom sword—symbolizing the weight of a nation’s hope.

Lachit’s challenge was monumental. He wasn’t just fighting a superior army; he was fighting the psychological weight of previous defeats. The Mughal army led by the seasoned Rajput Raja Ram Singha, boasted thousands of cavalry, infantry, and a formidable naval fleet. In contrast, the Ahom forces were demoralized and depleted. Lachit understood that a conventional face-off would lead to certain annihilation. His task was to transform a collection of farmers and tired soldiers into a precision instrument of guerrilla war face.

Writer : Student, B.A. 2nd Semester

The geopolitical significance of his resistance cannot be overstated. Had the Ahoms fallen, the Mughals would have gained a gateway to Southeast Asia, forever altering the cultural and political map of the region. Lachit's leadership during this era was the thin line between the survival of a distinct civilization and its total assimilation. His story is a testament to the fact that geography, when mastered by a brilliant mind, can defeat even the most overwhelming numbers.

The Architect of Resistance:

Lachit Borphukan's genius lay in preparation. He knew that Mughals, while invincible on the open plains of Northern India, were ill-equipped for the humid, treacherous terrain of the Assam valleys. He spent years rebuilding the Ahom army from the ground up. He implemented a rigorous training regime, focusing on night raids, psychological warfare, and the "hit-and-run" tactics of Danga-Yuddha. Beyond military drills, Lachit was a master of logistics and fortification. He oversaw the construction of a complex system of mud embankments (Garhs) that acted as natural barriers against Mughal cavalry. His discipline was legendary and uncompromising. In a famous episode that remains a cornerstone of Assamese folklore, Lachit executed his own maternal uncle for negligence during the construction of a strategic fortification at Saraighat. His cold justification — "Dexot koi munei dangor nohoi" (My uncle is not greater than my country) — sent a clear message: the survival of the Ahom state superseded all personal ties. This unwavering commitment turned a ragtag militia into a unified, fiercely loyal force ready to face the imperial juggernaut.

The Trial of Fire: The Battle of Saraighat (1671) :

The culmination of this struggle was the Battle of Saraighat in 1671. The Mughal

commander, Ram Singha, attempted to use every trick in the book—bribery, diplomacy, and brute force—to break the Ahom defence. However, the Ahoms held firm. The battle reached its climax on the waters of the Brahmaputra, where the river narrows significantly near Guwahati.

Despite being gravely ill with a high fever, Lachit refused to stay in the rear. When he saw his soldiers losing heart and retreating under a heavy Mughal naval barrage, he ordered his attendants to carry him to his boat. His presence on the front lines acted as a catalyst. Seeing their General, weak in body but roaring with spirit, the Ahom soldiers launched a desperate and coordinated counter-attack. The narrowness of the river at Saraighat worked in their favour, rendering the large Mughal ships clumsy and vulnerable to the small, agile Ahom boats. The Mughal fleet was decimated, forced into a chaotic retreat. This victory was not just a military triumph; it was a psychological shattering of the myth of Mughal invincibility in the East.

Tactical Brilliance and Naval Mastery:

Lachit Borphukan's victory was a masterpiece of naval strategy and the use of terrain. He realized that the Brahmaputra was his greatest ally. By forcing the Mughals to fight on water rather than land, he neutralized their legendary Rajput and Afghan cavalry. The Ahom navy utilized "Bachari" boats—long, swift vessels that could navigate shallow waters and maneuver around the large, more cumbersome Mughal ghurabs.

Lachit's tactical brilliance also included the clever use of "sandbanks" and deceptive maneuvers. He lured the Mughal fleet into traps where they were flanked by hidden Ahom units. His use of environmental intelligence—knowing the tides, the currents, and the seasonal changes of the river—allowed him to dictate the tempo of the war. Furthermore, his intelligence network was superior; he used spies to spread misinformation, leading the Mughals into unfavourable positions. This blend of traditional Ahom river-warfare with innovative guerrilla tactics created a blueprint for asymmetric defence that remains studied by military historians today. He proved that technological superiority could be overcome by environmental mastery and the strategic use of local geography.

Conclusion:

Lachit Borphukan passed away shortly after the Battle of Saraighat, his body finally succumbing to the illness he had ignored for the sake of his people. However, the "Unbroken Blade" never truly fell. His victory secured the independence of the Ahom kingdom for another century and a half, ensuring that the unique cultural fabric of Assam remained intact. Today, Lachit stands as a national hero, his legacy honored by the Best Cadet Gold Medal at the

National Defence Academy (NDA), signifying that his principles of leadership and bravery are universal. He represents the "indomitable spirit of India" that refused to bow to imperial hegemony. In Assam, November 24th is celebrated as Lachit Divas, a day to remember the character of its defenders. Lachit Borphukan's story serves as a timeless reminder that when a leader's resolve is as deep as the Brahmaputra, no empire is too large to be defeated. He remains the eternal sentinel of the East, a general whose blade, though long stilled, continues to inspire the soul of a nation.

Bibliography:

1. Baruah, S.L. (1985): A Comprehensive History of Assam. Munshiram Manoharlal Publishers.
2. Bhuyan, S.K. (1947): Lachit Borphukan and His Times: A History of the Assam-Mogul Conflicts of the Period 1667-1671. Department of Historical and Antiquarian Studies in Assam.
3. Gait, Edward (1906): A History of Assam. Thacker, Spink & Co.
4. Sarma, J.N. (2004): The Great General Lachit Borphukan. Publication Board Assam.
5. Kakati, Banikanta. (1941): Assamese, Its Formation and Development. LBS Publications.
6. Gogoi, Padmeswar. (1968): The Tai and the Tai Kingdoms. Guwahati University.
7. Ministry of Defence, India. (Various): The NDA Gold Medal: A Tribute to Lachit Borphukan. (1999)
8. wikipedia.org: Lachit Borphukan.

অসমীয়া গৌৰৱ : কলিতা সমাজ কা ইতিহাস ঔর विरासत

✍ रिंकिमणि कलिता

कलिता असम के सबसे प्राचीन जाति समूहों में से एक है। प्राचीन कामरूप या प्रागज्योतिषपुर के मूल निवासी कलिता जाति समूह के थे। राजाओं के शासन काल में वे विभिन्न व्यवसायों में कार्यरत थे। ये पेशेवर कलिता प्रशासन, कृषि, व्यापार, अध्ययन, शिल्प, सेवा आदि में लगे हुए थे। इन व्यवसायिक समुदायों में कायस्थ, गणक, वैश्य, रजक, नदियाल या केओट, नाई, लोहार, कुम्हार, सुनार बुनकर, नट भाट, लहकर, लेखारु, काकती, सुत्रधर, माली, तेली, मलाकार, तालुकदार, गांधी, ठाकुरीया आदि शामिल थे।

कायस्थ प्रशासन में लगे हुए थे। वे भूमि को नापना जानते थे। उन्होंने कायस्थ, भाण्डार, बरुआ, भुइयां, बरभुइयां, दत्त आदि उपाधियाँ धारण की। राजाओं और सम्राटों द्वारा उन्हें विशेष पद दिए गए और प्राशासनिक कार्यों में शामिल किया गया। कई लोग कायस्थों को कलिताओं में शामिल नहीं करना चाहते, लेकिन जातीय रूप से कायस्थ कलिता ही हैं। वे पेशे से कायस्थ कहलाते हैं। उनमें से कुछ लोग अपना उपनाम सरकार लिखते हैं। अविभाजित गोवालपारा जिले में आज अपना उपनाम सरकार लिखते हैं।

प्राचीन काल में कामरूप या प्राचीन असम में ज्योतिष का अभ्यास किया जाता था। जन्म, विवाह, गोत्र लेने आदि के मामलों में ज्योतिषीय गणना करना एक पारंपरिक नियम था। ऐसे ज्योतिषीय गणना करने वाले पेशेवरों को गणक कहा जाता था। आहोम और कोच राजाओं द्वारा कन्नौज से ब्राह्मणों को असम लाने से पहले कलिता जनजाति प्रागज्योतिषपुर या कामरूप में भी पुजारी के रूप में सेवा करती थी और ज्योतिष का अभ्यास करती थी। ठाकुरीया उपनाम वाले कलिता देवी देवताओं की पूजा में संलग्न थे। ठाकुर देवी देवताओं को संदर्भित करता था।

लेखिका : छात्री, बी.ए. छठी छमाही

वैश्य कृषि, व्यापार और अन्य व्यवसायों में लगे हुए हैं। असम में धान की खेती प्रमुख है और विशेष रूप से धान की खेती प्राचीन असम की अर्थव्यवस्था का आधार थी। वैश्य लोग धान के अलावा मक्का, आलू, बीस, सोयाबीन, लहसुन और खीरे जैसी विभिन्न फसलों की खेती करके अपना जीवन यापन करते थे।

बुनकर या मरल वस्त्र कलाकार होते हैं। महापुरुष श्रीमंत शंकरदेव द्वारा बुने गए वृन्दावनी वस्त्रों के बुनकर वर्तमान बरपेटा के कलिता जातीय समूह के थे। बरपेटा को तब वातीकुची कहा जाता था। बुनकर बरुआ उपनाम भी लिखते थे, लेकिन शंकरदेव की भक्ति के प्रभाव से उन्होंने दास उपनाम लिखना शुरू कर दिया।

शुवालकुची गाँव के कई जूट बुनकर अपना उपनाम दास लिखते हैं, जबकि अन्य कलिता हैं। शुवालकुची अपने जूट उद्योग के लिए विश्व प्रसिद्ध हैं। लक्ष्मीपुर जिले में कलिता संप्रदाय मखमल उद्योग में भी विशेष रूप से शामिल हैं। 'रजक' वे लोग थे, जो कपड़े रंगते थे। जो लोग कपड़ों को अलग अलग रंगों में रंगते थे, उन्हें 'रजक' या 'वर्णक' कहा जाता था।

'लुहार' धातु के हथियार बनाने के शिल्प में लगे होते हैं। जो लोग चाकू, कुल्हाड़ी, हल, फावड़ा, कैंची आदि बनाने को आजीविका के रूप में अपनाने वालों को 'लुहार' कहा जाता है। असम के विभिन्न हिस्सों में कुमारकुची नाम के गाँव हुआ करते थे और यह नाम आज भी प्रचलित है।

'ठठेरा' वे लोग थे, जो पीतल ताँबा के बर्तन या फर्नीचर बनाते थे। सरथेबारी (सर्थेबारी) और हाजो में आज भी कलिता ठठेरा हैं, जिनके प्रयासों ने इस प्राचीन शिल्प को जीवित रखा है।

'कुम्हार' मिट्टी के बर्तन बनाते हैं। वे बर्तन, मोमबत्तियाँ और मूर्तियाँ बनाते हैं। प्लास्टिक और पॉलीथिन के इस युग में भी कुम्हार मिट्टी के बर्तन उद्योग को जीवित रखे हुए हैं। धुबुरी जिले का आशारिकान्दि गाँव कुम्हारों के मिट्टी के बर्तन बनाने के उद्योग की बजह से वर्ल्ड हरिटेज साइट है।

प्राचीन काल में चक्कियों में सोयाबीन का तेल पीसा जाता था। इस विशेष कार्य से जीविका कमाने वालों को तेली कहा जाता था। कविता समुदाय में भी ऐसे ही तेली पेशे प्रचलित थे। आभूषण बनाने का काम करने वाले कलिता समुदाय के लोगों को सुनार या च्यापारीज कहा जाता था। कलिता समुदाय के जो लोग आज भी इस पेशे से जुड़े हैं। उन्होंने न केवल आसम के स्वर्ण उद्योग को जीवित रखा, बल्कि नगाँव जिले के रणथली गाँव को विश्व प्रसिद्ध भी बनाया। स्वर्ण उद्योग के कारण इस गाँव को विश्व धरोहर स्थल माना जाता है।

प्राचीनकाल में कलिता समुदाय के जो लोग टोल, मंदिर आदि में देवताओं की पूजा के लिए पुष्प उपलब्ध कराते थे, उन्हें माली या मालाकार कहा जाता था। सूत या सूत्रधार भाओना के सूत्रधार नहीं हैं, बल्कि वे कारीगर हैं, जो घर, कुर्सिया, मेज नाव या

रथ आदि बनाते हैं, जिन्हें अब मैकेनिक कहा जाता है। 'नाई' बाल कला के कलाकार होते हैं। बाल काटना और सजाना आज भी एक कला है, जिन्हें नाई जीवित रखे हुए हैं। वे शिल, शर्मा, बेज, दास, बेजबरुआ आदि उपनाम लिखते थे। उन्हें श्राद्ध समारोहों में मुण्डन करने के लिए आमंत्रित किया जाता था।

प्राचीन काल में नावों द्वारा यात्रियों को परिवहन करके जीविका कमाने वाले कलिता समुदाय के लोगों को 'केओट' कहा जाता था। एक समय नाव परिवहन का मुख्य साधन थी और केओट एक महत्वपूर्ण व्यवसाय था। जल केओत समुदाय लोग नावों में जाल लगाकर मछली पकड़कर अपना जीवन यापन करते थे। लहकर समुदाय के लोग पांडुलिपियाँ लिखने थे या पुस्तक की नकल करने का काम करते थे। असमीया भाषा में लहकरी लिपि को इन्हीं लोगों ने जन्म दिया।

अतीत में मंदिरों में कई, नर्तक और नायक हुआ करते थे। नर्तकों को 'नट' और गायकों को 'भाट' कहा जाता था। वैद्य पारंपरिक चिकित्सक होते हैं। राजा का उपचार करने वालों को राजचिकित्सक कहा जाता था। 'काकली' राजा के सूचना अधिकारी थे। मुख्य सूचना अधिकारी को 'बर काकती' कहा जाता था। राजा के लिए पुस्तकों की नकल करने वालों को मुंशी कहा जाता था। वे सुंदर अक्षर लिख सकते थे और चित्र बना सकते थे। राजा के पुस्तकालय के प्रभारी को गाँधी कह जाता था। और मुख्य पुस्तकालयध्यक्ष को 'गाँधी बरुआ' कहा जाता था।

असम नारियल के खेतों के लिए प्रसिद्ध है। तामुली लोग नारियल को खेती और बागवानी करके अपना जीवन यापन करते थे। इन किसानों के मुखिया को 'तामुली बरुआ' और राजा से संबंधित मुखिया को 'तामुली फुकन' कहा जाता था। खाउंद राजा के सैनिक या संदेशवाहक थे। वे हथियार बनाने और उनका भंडारण करने का काम करते थे। तालुकदार, पटगिरी और सहरिया राजा के प्रशासनिक अधिकारी थे। वे मुख्य रूप से किराया या कर बसूलने का काम करते थे।

इस प्रकार मध्य युग के दौरान कलिता विभिन्न व्यवसायों में लगे हुए थे। कुछ लोग अब अपने पेशे को राष्ट्र के रूप में पहचानना चाहते हैं। केवल पेशेवर समुदाय ही व्यवसाय के आधार पर बनता है। राष्ट्र एक जातीय पहचान है। कलिता सम्प्रदाय ने असम राष्ट्र के निर्माण को प्रक्रिया में स्वयं को विभाजित कर लिया है और ऐसी पेशेवर पहचान केवल उपाधियों तक ही सीमित है। उनमें से अधिकांश अपने पेशे को राष्ट्र के रूप में पहचानते हैं। संवैधानिक आरक्षण प्रणाली के अंतर्गत आने वाले लोग अपनी कलिता जातीय पहचान नहीं छोड़ना चाहते। कलिता जातीय पहचान अनुसूचित जाति और पिछड़े समुदाय के रूप में पहचाने जाने वाले कलिता लोगों के अधिकारों को छीन नहीं सकती। बल्कि यह स्थापित किया जाएगा कि वे असम के प्राचीन कलिता लोगों के अधिकारों की रक्षा के संदर्भ में आवश्यक हैं।

Generation Youths and Gen Z's

✍ Dr. Sofiul Islam Khan

Every society is shaped by its younger generations — but the values, dreams, and habits of young people vary greatly depending on the era they grow up in. Historical events, economic conditions, political climates, and technological shifts all leave their mark. Sociologists group people into generations based on birth years and shared experiences, and each group brings its own flavour to education, work, culture, politics, and innovation. Among today's generations, **Generation Z** stands out as one of the most influential of the 21st century. Born into a world of smartphones, AI, and constant connectivity, Gen Z is rewriting the rules of communication, learning, work, and even activism. Let's take a quick walk through the generations:

- **The Silent Generation (1928–1945)** grew up during the Great Depression and World War II. They tend to be disciplined, patriotic, and respectful of authority. They valued stability, loyalty, and hard work and played a key role in rebuilding post-war economies and shaping modern public institutions.

- **The Baby Boomers (1946–1964)** are known for their career-driven, competitive, and optimistic nature. They benefited from expanding education and economic growth, and they held strong loyalty to their employers. Their contributions include industrial expansion, the growth of higher education, and leadership in business and politics.

- **Generation X (1965–1980)** brought independence, practicality, and adaptability. They were the first to grow up with personal computers and helped bridge traditional and modern values. They drove the development of IT industries, corporate reforms, and globalization.

Writer : HOD, Department of History

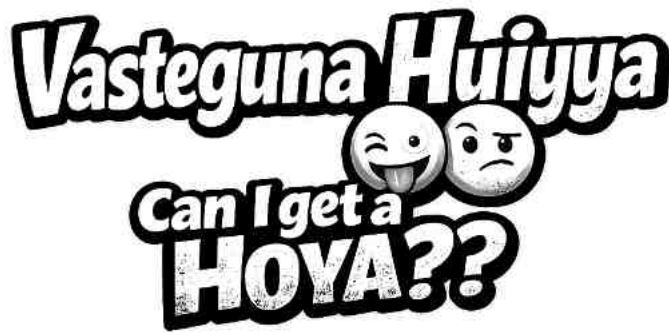
• **Millennials or Gen Y (1981–1996)** are tech-savvy, team-oriented, and socially conscious. They came of age during the internet boom and are comfortable with digital communication. Their mark includes the rise of the digital economy, start-ups, social media, e-commerce, and environmental awareness.

• **Generation Z (1997–2012)** is the first truly digital-native generation. They have never known a world without smartphones, the internet, or social media. Technology isn't just a tool for them, it's a way of life. They are quick learners, creative problem-solvers, and prefer practical, innovative solutions over rigid traditions. Many Gen Z's are building online businesses, working as freelancers, or becoming content creators. Through social media, they connect with peers across the globe and engage deeply with issues like climate change, gender equality, mental health, human rights, and social justice. They don't accept ideas at face value; they question, research, and seek logic. Career-wise, they value flexibility, remote work, and multiple income streams over a single lifelong job. Their contributions are already visible in fields like AI, robotics, app development, digital marketing, and software innovation. They are launching YouTube channels, e-commerce stores, consulting firms, and start-ups at record rates. They have also reshaped content creation, influencer marketing,

online education, and digital journalism. On the social front, they champion sustainability, renewable energy, plastic-free living, and biodiversity. They push for inclusive education, mental health awareness, and community welfare. But it's not all smooth sailing. Gen Z faces real challenges: digital addiction, mental health struggles, pressure from social media, information overload, cybercrime, misinformation, fierce job competition, and a decline in face-to-face interaction.

• **Generation Alpha (2013–onwards)** is already emerging as the first cohort raised entirely with AI, smart devices, and ubiquitous tech. They are expected to be even more creative, adaptable, and digitally fluent and will likely shape the future in ways we can only begin to imagine.

In the end, every generation reflects the time it was born into. The Silent Generation built the foundations, Boomers fuelled economic growth, Gen X sped up globalization, and Millennials ignited the digital revolution. Now, Gen Z is taking the baton — using technology, entrepreneurship, and a strong sense of social responsibility to redefine what's possible. With the right guidance, ethical leadership, and quality education, Generation Z has enormous potential to tackle the world's biggest problems — and build a future that's more innovative, inclusive, and sustainable for everyone. ●●●

YOUTHS AND THEIR POLITICAL ALIENATION

✍ Dr. Jintu Gohain

Human beings want to stay young forever. But our present fascination with youth culture seems more than just a desire to rediscover the magic of our springtime. Youth culture is very much an invention of the modern age. It bears the weight of the cultural changes that have taken place throughout the modern era till today.

Culture plays an essential role in promoting sustainable social and economic development for future generations and acts as a vector for youth development. The relation between youth and culture lies in the fact that the youth can act as a bridge between cultures to promote intercultural exchange and understanding. To understand what it would take to create a heaven in the twenty-first century and what is good for the world we live in, an examination of today's youth culture throws into sharp relief many of the key struggles that today's youth are facing. What comprises the youths of today? The honest and simple answer would be that the 18% of the present world population. Representing a significant segment of the world community, the youth can contribute to the development and prosperity of local cultures in a very important way. They can be a solid bridge between indigenous cultural traditions and modernity. They have affinity for information and communication technologies that enables them to transcend cultural and geographical boundaries. But the question is raised quite frequently in our society as to whether they are able to act as potent agents of positive social change that will yield greater economic and social well-being for the generations to come.

Writer : Assistant Professor, Dept. of Political Science

In *The Sociology of Youth Culture and Youth Subcultures: Sex and Drugs and Rock n' Roll*, the author argues that subcultures are formed in defence of collectively experienced problems that arise from defects and contradictions in social structures. In the political youth culture of our society, we see that while the young generation criticizes politicians for their corruption and callousness, they wish to become bureaucrats, and thus, they end up as subordinates to the same politicians they criticize. They are critical of non-creative jobs, yet they are not willing to sacrifice anything for the sake of their creativity. They are victims of a vicious circle of bad faith created by our very society.

Currently, young people across the world are increasingly involving themselves in heritage protection and cultural promotion. But even in this respect, there is a difference between developed and developing nations. The youths of the developed nations are recognizing that heritage does not only belong to the past, but is also a part of the present and the future, an intrinsic aspect of their personal and national identity. It acts as a link between past and the present. Contrary to this, in a developing society like ours, we are using our heritage or distinct identities as a means of creating political opportunities. This politics of identity/culture/history is making us unthinking puppets who are not bothered about transmitting the traditional and cultural values to the young people to promote intercultural understanding, and respect for cultural diversity and to establish an environment of peace and principles.

We should try to see our society through the eyes of the youth because almost every grown-up person in a society is invariably engaged in raising young people. The changes taking place in cultures across the globe are keenly perceived when viewed through the eyes of the young

people. For example, take technological changes in the day-to-day life of the youths. The way they see the world, interact with their peers, and present themselves to others is unlike that of any previous generations. It is a primary characteristic of the global youth culture that today's young people from around the world and across cultures have more in common with each other than with the older people of their own societies. Therefore, it is imperative for everyone in our society that they learn about the transformations taking place within the contemporary culture. Also, they should provide necessary supervision to the young generation and help them finding and maintaining their individual and collective identity in the world.

Today's youths are attracted and seduced by the ease and comfort of modern technological innovations. But who will undertake the responsibility of reminding them that modern technology has flipside also, and it might threaten their own culture? Who will make them realise that the growing threat of a consumerist culture is a consequence of the very 'development' they so eagerly long for? The nature of the youths in our society reflects Erich Fromm's ideas about the contradictory nature of contemporary youth. Fromm says that today's youth are being guided by two contradictory desires: the desire to have as well as the desire to be. The young generation should be able to overcome this dilemma and developed a clear stance. Of course, we need developments, but it should not come at the cost of damage our cultural heritage. It is the responsibility of each member of the youth community to check the corrosive influences of this so-called development.

Now we come to the question of generation gap, an issue often discussed on public platforms. The apparent gap between the young and previous generations is a rather superficial one. It's true

that a few visible changes in the behaviour of today's youth are undeniable. Unlike their elders, the young people of today freely mix with the members of the opposite sex, and unlike their parents and grandparents they might not talk about Rama, Lord Krishna or even Gandhi. Their heroes are more contemporary. Instead of the Bhagavad-Gita or The Story of My Experiments with Truth, they prefer to read paperback novels and crime thrillers. But a preference for cold drinks, ice cream, jeans and a bit of sexual promiscuity in a few members of the young generation is not sufficient ground to make them qualitatively different from their previous generations. Actually, such one-sided talks about generation gaps do grave injustice to the younger generation. The youths have the right to be understood, but the question is how many of us are ready to understand them. When it comes to political culture of the youths, in order to know whether they can really be called politically active, we have first to understand the way they relate themselves to the existing political structure. It naturally takes us to the question of political alienation and dissatisfaction of the youths in our society. Is it because of this dissatisfaction with the present political reality that today's youth fail to transcend

it, or is it because they cannot create a new political culture? The young generation should understand that political activeness does not only mean holding a membership of a political organization or to taking part in a protest rally against the government. They must remove the constraints on their path that further exacerbate their political alienation. They themselves must establish the ideal political system to which they want to give their consent. Is it possible for the youths to create a new political culture or an alternative society free of corruption, decadence, or violence? Or are they destined to live like defeated heroes? To get the answer to this question, we first need to rationally analyse the current cultural and political environment in our society. A society that suffers from the anomalies of superstitious beliefs, unscientific traditional malpractices and post-modernity poses certain serious challenges before its youths. So, this is high time that a society which faces rampant corruption and mismanagement in the name of development and progress should be challenged and rescued by the young generation. This demands a new consciousness that is able to transcend all false dualities like modernity vs. tradition, science vs. religion, individual vs. community and work vs. leisure.

Entrepreneurship: Turning Ideas into Reality

✍ Nabanita Choudhury

“Dream big, start small, and never stop believing in your ideas.”

Every remarkable achievement begins with a simple thought—an idea waiting to be explored and a dream waiting to be transformed into reality. Entrepreneurship is the journey of converting these ideas into meaningful outcomes through passion, perseverance, creativity, and innovation. It is not merely about establishing businesses; it is about identifying problems, creating solutions, generating opportunities, and contributing positively to society.

For college students, entrepreneurship represents much more than a career choice. It is a mindset that encourages creativity, critical thinking, leadership, and the confidence to take calculated risks. While some individuals may naturally possess entrepreneurial qualities, entrepreneurial skills can be developed through learning, experience, adaptability, and continuous improvement. Successful entrepreneurs are shaped by their willingness to embrace challenges, learn from failures, and persist despite uncertainties. India’s entrepreneurial journey provides numerous examples of individuals who transformed ordinary ideas into extraordinary achievements.

Narayana Murthy, the co-founder of Infosys, began with a vision of creating a globally respected Indian technology company. Established in 1981, Infosys grew through a strong foundation of innovation, ethical practices, and commitment to excellence. His journey demonstrates that determination, integrity, and long-term vision can transform ambitious dreams into global success.

Writer : Assistant Professor, Dept. of Management

Kiran Mazumdar-Shaw, the founder of Biocon, faced significant challenges while entering the biotechnology industry at a time when women entrepreneurs were rarely recognised in this field. Despite facing rejection, limited resources, and numerous obstacles, she remained committed to her vision. Today, Biocon is recognised as a leading biopharmaceutical organisation, and her journey continues to inspire aspiring entrepreneurs, particularly young women.

Another inspiring example is Ritesh Agarwal, who started his entrepreneurial journey at a very young age with the aim of improving access to affordable and quality accommodation. By identifying a common challenge faced by travellers and developing a practical solution, he helped establish OYO as one of India's most recognised hospitality startups.

The story of Sridhar Vembu offers another valuable lesson in entrepreneurship. Instead of limiting his vision to major urban centers, he focused on developing globally competitive software products while creating employment opportunities in rural India. His journey proves that innovation and success are not restricted by location but are driven by vision, dedication, and purpose.

These entrepreneurs did not achieve success overnight. Their journeys were filled with failures, uncertainties, criticism, and numerous challenges. However, they shared a common quality—they believed in their vision and continued moving forward despite difficulties. Their experiences remind us that failure is not the opposite of success; rather, it is often an essential part of the learning process that leads to achievement.

Today, India has emerged as one of the world's fastest-growing startup ecosystems. Supportive government initiatives, advancements in digital technology, startup incubators, and

improved access to funding have created new opportunities for young innovators. Educational institutions and college campuses are increasingly becoming centers of creativity, encouraging students to develop ideas, solve real-world problems, and explore entrepreneurial possibilities.

Entrepreneurship is not limited to technology-based ventures. It exists in diverse sectors such as social enterprises, sustainable businesses, agriculture, healthcare, education, fashion, and many other fields. Every challenge around us represents an opportunity for someone with the imagination and determination to create a solution.

As students, you may not always have abundant financial resources or years of professional experience, but you possess valuable strengths—curiosity, creativity, fresh perspectives, and the willingness to learn. Every successful entrepreneur was once a student with a dream. The difference between a dream and reality lies in the courage to take the first step and the determination to continue moving forward.

The future belongs to those who dare to imagine, innovate, and act. An idea that appears small today may have the potential to create meaningful change tomorrow through dedication, continuous learning, and resilience.

Entrepreneurship is not about having all the answers from the beginning. It is about believing in your vision, learning from every challenge, adapting to change, and transforming possibilities into reality. The next inspiring entrepreneurial success story may begin with an idea that is emerging in your mind today.

References :

Infosys. N.R. Narayana Murthy
Founder. Infosys Official Website
Infosys. History and Milestones.
Infosys Official Website

Rakesh Jhunjhunwala

The man behind the Fortune

✍ Sakhyam Das

Rakesh Jhunjhunwala was one of India's most famous stock market investors and business personalities. He was often called the “Big Bull of India” and the “Warren Buffett of India” because of his great success in the stock market. Through intelligence, patience, and confidence, he became an inspiration for millions of investors in India. His life story shows how dedication and hard work can help a person achieve success even from a small beginning.

Rakesh Jhunjhunwala was born on 5 July 1960 in Mumbai. His father was an income tax officer who loved discussing the stock market. Listening to those discussions increased Rakesh's interest in finance and investments from a young age. He completed his schooling in Mumbai and later graduated from Sydenham College of Commerce and Economics. After that, he became a Chartered Accountant in 1985.

Although he belonged to a middle-class family, Rakesh had big dreams. He wanted to become successful in the stock market. In 1985, he started investing with only Rs. 5,000. At that time, this amount was very small for stock market trading. However, he had strong confidence in his understanding of companies and market trends. His first major profit came from shares of Tata Tea. He bought the shares at a low price and later sold them for a huge profit. This success increased his confidence and motivated him to continue investing.

Over the years, Rakesh Jhunjhunwala invested in many companies and earned massive profits. He believed in long-term investing. Instead of buying and selling shares quickly, he preferred to invest in good companies and hold them for many years. According to him, patience was one of the most important qualities of a successful investor.

Writer : Student, BA, 3rd Semester

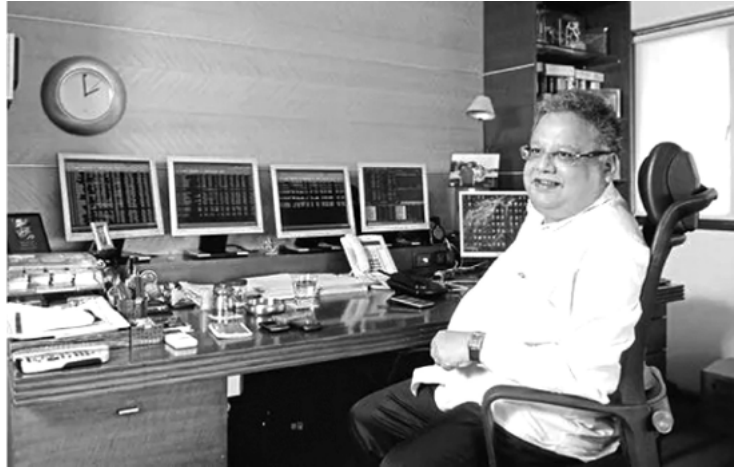
Some of his most successful investments were in companies like Titan Company, Tata Motors, Crisil, and Lupin Limited. His investment in Titan became especially famous because the value of the shares increased tremendously over time. This investment alone made him one of the richest investors in India.

Apart from investing, Rakesh Jhunjhunwala was also involved in business ventures. He co-founded a stock trading firm called Rare Enterprises. The name “RARE” came from the first two letters of his name and his wife Rekha’s name. Through this company, he managed investments and trading activities.

Rakesh Jhunjhunwala also entered the aviation industry. In 2022, he launched an airline named Akasa Air. The airline aimed to provide affordable and comfortable air travel to Indian passengers. This showed that he was not only a stock market investor but also an entrepreneur with a vision for the future.

One of the most admirable qualities of Rakesh Jhunjhunwala was his positive attitude. Even during market crashes and financial difficulties, he remained calm and confident. He believed that market ups and downs are a natural part of investing. He often advised young investors to stay patient, learn continuously, and avoid fear during difficult times.

He was also known for his simple lifestyle and cheerful personality despite being extremely wealthy. He frequently

appeared in interviews and business programs where he shared investment tips and motivational ideas. Many young people considered him their role model because he proved that success is possible through knowledge, discipline, and determination.

Rakesh Jhunjhunwala was also involved in charity and social work. He donated money to healthcare, education, and child welfare programs. He believed that successful people should contribute to society and help those in need. His philanthropic activities reflected his kind and generous nature.

Unfortunately, Rakesh Jhunjhunwala passed away on 14 August 2022 at the age of 62 in Mumbai. His death shocked the entire business community and millions of admirers across India. However, his legacy continues to inspire investors and entrepreneurs even today.

In conclusion, Rakesh Jhunjhunwala was not just a successful investor but also a visionary businessman and motivational personality. Starting with only ₹ 5,000, he built enormous wealth through patience, smart decisions, and confidence in the Indian economy. His journey from a middle-class boy to one of India’s richest investors teaches valuable lessons about hard work, risk-taking, and perseverance. He will always be remembered as one of the greatest icons of the Indian stock market.

References :

- * Vijayaraghavan, Nandini. Rare: Investing the Rakesh Jhunjhunwala Way.
- * Rakesh Jhunjhunwala wikipedia

A Beautiful Chapter of my life

✍ Divya Dey

Every journey of life begins with a small step, and my school journey started from the tiny world of Nursery. The first day of school was a mixture of happiness, fear, and curiosity. Holding my parents hands, I entered a new world where I learned my first alphabets, numbers, and the meaning of friendship. Those small classrooms, colourful books, and caring teachers became the foundation of my life. As I moved from Nursery to class 1. Every year brought new experience. I learned not only from books but also from my teachers and friends. The school playground, lunch breaks, small fights, laughter, and celebrations created memories that will always stay close to my heart. When I reached the higher classes, school became more than just a place of learning. It became a second home. I met many wonderful friends who made every ordinary day special. Together we shared happiness, solved problems, prepared for exams, and created countless unforgettable moments.

The journey from Class 1 to 10 taught me many valuable lessons. My teachers guided me like a lamp in the darkness and helped me discover my confidence. They taught me discipline; Kindness, hard work and the importance of dreams were about growing, making memories, and becoming a better person. The school building may remain the same, but the little child who entered in Nursery has changed completely. The friends, teachers, and memories from these years will always remain a precious part of my life.

*“We enter school with an empty heart,
but we leave with a heart full of beautiful memories.”*

Writer : Student, H.S. 2nd Year (Commerce)

Humanity in the Age of Technology: Are we becoming more connected or more alone?

✍ Juri Kalita

The twenty-first century has witnessed an extraordinary technological revolution. Smartphones, artificial intelligence, social media, and digital communication have transformed the way we learn, work, communicate, and understand the world. Information is available within seconds, distances have become almost meaningless, and people can interact across continents with a single click. Technology has undoubtedly made life faster and more convenient.

Yet, this remarkable progress raises a profound philosophical question: Has technology truly brought human beings closer together, or has it quietly increased loneliness, isolation, and the loss of genuine human connection? From a philosophical perspective, technology is not merely a collection of machines or digital devices; it is a force that shapes human thought, values, relationships, and identity. While technological innovation has expanded human capabilities, it has also challenged our understanding of freedom, morality, empathy, and the meaning of being human. The central issue is not whether technology is good or bad, but whether we remain its masters or gradually become dependent on it.

The German philosopher Martin Heidegger argued that technology is not simply a tool but a way of viewing and organizing the world. In *The Question Concerning Technology*, he warned that modern society may begin to see nature and even human beings merely as resources to be managed and optimized, rather than as beings with intrinsic value. His ideas remain relevant in the age of artificial intelligence and digital life.

From another perspective, Rabindranath Tagore believed that humanity is fulfilled through creativity, love, freedom, and harmonious

Writer : Guest Faculty, Dept. of Philosophy

relationships. For Tagore, true civilization is measured not by technological achievements alone but by the growth of compassion, imagination, and respect for human dignity. Technology should therefore enrich human life rather than replace genuine human interaction.

Similarly, Mahatma Gandhi maintained that science and technology should always serve moral values. He believed that material progress without ethical and spiritual development could weaken society. According to Gandhi, humanity advances not only through inventions but through truth, non-violence, and compassion.

Today, artificial intelligence is changing education, healthcare, business, and communication. International organizations such as UNESCO emphasize that AI should always respect human dignity, human rights, fairness, transparency, and human oversight. Technology should be developed for the benefit of humanity rather than allowing human values to be shaped by technology itself.

The philosophical challenge, therefore, is to strike a balance. Technology should remain a powerful instrument for human progress, but it must never replace empathy, critical thinking, moral responsibility, or meaningful relationships. Humanity is defined not only by intelligence but also by kindness, imagination, and the ability to care for others.

The future depends not simply on creating smarter technologies but on becoming wiser human beings. As society moves deeper into the digital age, the greatest question is no longer "What can technology do?" but "What kind of human beings do we want to become?"

Technology is one of humanity's greatest achievements, but its true value depends on how it is used. While it has connected people across the globe, it has also challenged us to preserve genuine human relationships, moral responsibility, and compassion. Philosophers remind us that progress should not be measured only by scientific discoveries or technological innovation, but also by the growth of wisdom, empathy, and respect for human dignity.

As we enter an age shaped by artificial intelligence and digital transformation, the real challenge is not to stop technological advancement but to ensure that it serves humanity rather than controls it. Technology should remain a means to enrich human life, not an end in itself. By combining innovation with ethical values, critical thinking, and compassion, we can build a future in which technology strengthens rather than weakens our shared humanity.

Ultimately, the future of civilization depends not only on creating smarter machines but on becoming wiser, kinder, and more responsible human beings. In this sense, the greatest technological revolution will always be the one that preserves and celebrates the human spirit. ●●●

References :

Gandhi, Mohandas K. *Hind Swaraj and Other Writings*, Edited by Anthony J. Parel, Cambridge University Press, 1997.

Heidegger, Martin. *The Question Concerning Technology and Other Essays*. Translated by William Lovitt, Harper & Row, 1977.

The Future of Artificial Intelligence in Business

✍️ Debajeet Das

Artificial Intelligence (AI) is no longer a futuristic concept confined to sci-fi novels or experimental tech labs. Today, it serves as the backbone of modern commerce, quietly restructuring how we live, work and, transact. From diagnosing complex medical conditions to predicting financial market trends, AI is actively reshaping the global economy.

As we look toward the horizon, the integration of AI will not just optimize existing workflows- it will fundamentally create entirely new industries, jobs, and business paradigms.

1. Industry Transformations and AI at work.

AI's impact isn't uniform; it adapts to the unique challenges of different sectors. Here is how it is currently Revolutionizing four major fields.

- Healthcare : AI is shifting medicine from reactive treatment to proactive prevention.
- Diagnostics : Machine Learning algorithms can analyze X-rays, MRIs, and CT scans with accuracy that rivals- and sometimes exceeds - human radiologists.
- Drug Discovery : Developing a new drug historically took over a decade. AI can model molecular combinations in days, drastically reducing the time and cost required to bring life-saving treatments to market.

2. Banking and Finance :

In an industry built on risk management and speed, AI has become indispensable.

- Fraud Detection: By analyzing millions of transactions in real-time, AI can instantly flag anomalies and stop fraudulent activity before it clears.
- Algorithmic Trading: AI systems process global news, social media sentiment and financial data simultaneously to execute stock trades at microsecond speeds.

3. Education:

The traditional “one-size-fits-all” classroom model is giving way to hyper-personalized learning.

- Adaptive Learning platforms: AI tutors assess a student's strengths and weakness in real-time, tailoring lessons and homework to their specific pace.
- Administrative Relief : AI handles grading and scheduling, freeing up educators to focus on mentorship and emotional support.

Writer : Student, H.S. 1st Year

4. Transportation and. Logistics :

Efficiency and autonomy are driving the transportation sector forward

- Autonomous fleets : Self-driving trucks past the moving past and delivery drones are testing phase to optimize supply chains.
- Predictive Maintenance: AI analyzes sensor data from vehicles to predict mechanical failures before they happen, minimizing costly downtime.

Emerging Business Opportunities :

The AI boom is opening up massive avenues for entrepreneurial innovation. Businesses that learn to leverage AI effectively will find entirely new revenue streams.

- Hyper-personalization as a Service: Consumers now expect brands to know exactly what they want. Businesses that use AI to offered deeply customized products, Curated content, and predictive customer service will will win the loyalty race.
- Synthetic Media and Content Creation : AI- driven video, audio, and text generation tools allow small marketing teams to produce enterprise-level campaigns at a fraction of the traditional cost.
- The Future of Jobs & Evolution, Not Extinction : The most common anxiety surrounding AI is job displacement. While it is is true that routine, repetitive tasks will be automated history shows that technological revolutions ultimately create more, jobs than they destroy. The future workforce will see a dramatic shift toward collaborative intelligence, where humans work alongside AI.

New Career paths on the Horizon :

Job Title	Description
1. Prompt Engineers	Specialists who know how to communicate effectively with AI models to extract the best possible outputs.
2. AI Ethics and Compliance	Professionals tasked with ensuring AI systems are unbiased, Officers transparent, and compliant with evolving privacy laws.
3. Data Detectives	Analysts who investigate the massive amounts of data generated by AI devices to find hidden business insights.
4. Human–Machine Teaming Managers	HR professionals focused on optimizing the workflow and collaboration between human employees and digital workers.

• The Golden Rule of the Future Workforce :

AI likely won't take your job, but a professional who knows how to use AI just might. Emphasizing soft skills - like empathy, critical thinking, creativity and leadership- will be a human workers greatest competitive advantage.

• Conclusion: preparing for the AI, Driven Era

The future of artificial intelligence in business is not a distant milestone; it is an unfolding reality. For companies and professionals alike, adaptability is the ultimate survival tool. By embracing AI as a partnere that enhances human a threat that Capability rather than replaces it, businesses can unlock unprecedented levels of innovation, efficiency, and growth.

The Story of the Internet

✍ Puja Das

Today, the internet has become a very important part of our life. People use it for studying, watching videos, chatting with friends, shopping, gaming, and many other activities. It helps people connect with the world within seconds. Life without the internet now feels almost impossible. However, the internet was not created suddenly. It has a long and interesting history.

The story of the internet started in the 1960s. During that time, computers were very large and expensive. Only governments, universities, and big organizations could use them. The United States wanted a communication system that could continue working during emergencies or wars. Because of this idea, a project called ARPANET was created. In 1969, the first message was sent between two computers connected through ARPANET. This moment is considered the beginning of the internet. The first message was supposed to be "LOGIN," but the system crashed after the first two letters, so the first message became "Lo."

During the 1970s, scientists improved the network and created communication rules called protocols. One of the most important protocols was TCP/IP, which is still used today. This allowed different computer networks to connect and share information easily.

In the 1980s, more universities and research centers started using computer networks. Slowly, the internet became larger, but it was still difficult for normal people to use. Later, the World Wide Web was introduced, which made the internet simpler and more user-friendly. People could now open websites and access information easily.

In the 1990s and 2000s, internet usage increased rapidly around the world. People started using emails, websites, and online services regularly. The invention of smart phones made the internet even more popular because people could access it anytime and anywhere.

The internet has many advantages. It helps students learn online, allows people to communicate quickly, and provides information within seconds. It also supports online business, entertainment, and work-from-home opportunities. However, the internet also has some disadvantages. Excessive internet use can waste time and affect health. Problems like cybercrime, hacking, fake news, and online scams have also increased in recent years. Today, billions of people around the world use the internet daily. It has changed education, communication, business, and entertainment completely. Technology is still improving, and the internet continues to become faster and smarter every year.

In conclusion, the internet is one of the greatest inventions in human history. From a small research project to a global network connecting billions of people, its journey is truly amazing. The internet has changed the world and made communication and information easier than ever before.

Writer : Student, HS 1st Year

The Future of Quantum Computing

✍ Rishikesh Deka

✍ Sameer Hussain

For decades, computers have transformed the way we live, work, and communicate. From sending emails to streaming videos and solving complex scientific problems, they have become an essential part of everyday life. Yet, as powerful as today's computers are, they still have limits. Some calculations are so difficult that even the fastest supercomputers would take years, or even centuries, to solve them. This is where quantum computing enters the picture. It isn't just a faster version of the computer we already know. It represents a completely new way of processing information that could redefine the future of technology.

Traditional computers work with bits, which can have only one of two values: 0 or 1. Quantum computers use quantum bits, known as qubits. Unlike ordinary bits, qubits can exist in multiple states at the same time because of the principles of quantum physics. This allows quantum computers to explore many possible solutions simultaneously instead of checking them one by one. As a result, they have the potential to solve certain problems much more efficiently than classical computers.

Although this idea sounds complicated, its impact could be surprisingly practical. Imagine scientists developing life-saving medicines in a fraction of the time it takes today. Think about weather forecasts becoming more accurate, traffic systems reducing congestion in busy cities, or financial institutions identifying risks more effectively. These are just a few examples of areas where quantum computing could make a real difference.

Healthcare is expected to benefit significantly from this technology. Researchers believe quantum computers could simulate the behavior of molecules with far greater accuracy than today's systems. This could help scientists discover new medicines, understand diseases more deeply, and

Writer : Students, 2nd Semester, BCA

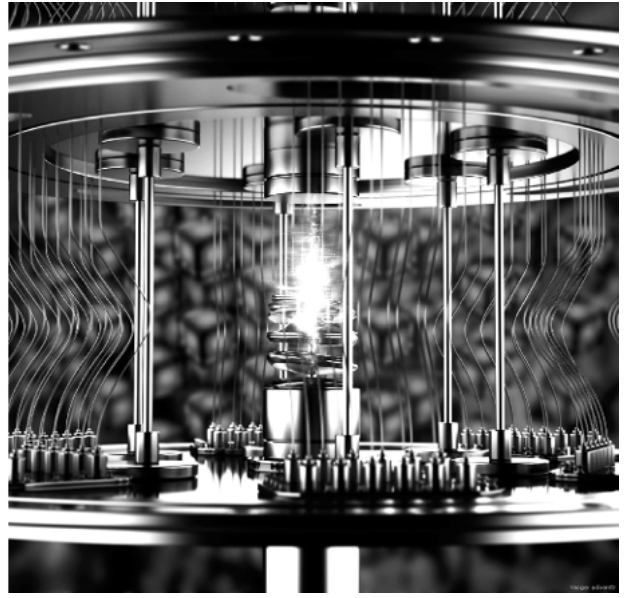
design personalized treatments for patients. Instead of relying on years of trial and error, researchers may be able to test many possibilities much faster.

Another exciting application is climate science. Predicting climate patterns requires enormous amounts of data and extremely complex calculations. Quantum computing could improve these models and help scientists better understand climate change. More accurate predictions could support better planning for natural disasters, environmental protection, and sustainable development.

Artificial Intelligence may also become much more powerful with quantum computing. AI systems depend on processing massive datasets to learn and make decisions. Quantum computers could speed up certain calculations, allowing AI to analyze information more efficiently. While this won't replace existing AI technology overnight, it could open the door to solving problems that are currently beyond our reach.

Despite its promise, quantum computing is still in its early stages. Building a reliable quantum computer is incredibly difficult because qubits are highly sensitive to their surroundings. Even tiny changes in temperature or vibrations can affect their performance. Scientists and engineers around the world are working to improve the stability and reliability of these systems. Progress has been impressive, but there is still a long journey ahead before quantum computers become widely available.

Quantum computing also raises important questions about cybersecurity. Many of today's encryption methods protect online banking, personal data, and digital communication. Powerful quantum computers could eventually break some of these encryption systems much faster than classical computers. This challenge has encouraged researchers to develop new forms of quantum-resistant encryption that can keep information secure in the future.

The demand for people who understand quantum technology is expected to grow in the coming years. Universities are introducing new courses, and technology companies are investing heavily in research. Students who develop skills in mathematics, computer science, physics, and programming may find exciting career opportunities in this emerging field. Even those who don't become quantum scientists will likely work in industries influenced by this technology.

Quantum computing is not here to replace the computers we use every day. Instead, it will complement them by solving problems that are too complex for traditional systems. It has the potential to transform healthcare, science, finance, cybersecurity, and many other fields. While there are still technical challenges to overcome, the progress made so far shows that this technology has a promising future. Quantum computing reminds us that innovation often begins with ideas that seem impossible. With continued research and responsible development, it could become one of the most important technological breakthroughs of the twenty-first century.

(With help from the Internet)

Cybersecurity: Protecting the Digital World

✍ Trishna Das

Imagine waking up one morning and discovering that your email has been hacked, your bank account is inaccessible, or your personal photos have been stolen. A few years ago, this might have sounded like the plot of a movie. Today, it's a reality that millions of people face every year. As our lives become more connected through the internet, protecting our digital information has become just as important as protecting our homes and valuables. This is where cybersecurity plays a vital role.

Cybersecurity is the practice of protecting computers, mobile devices, networks, and digital data from unauthorized access, theft, or damage. Every time we shop online, transfer money through a banking app, store files in the cloud, or communicate on social media, we leave behind digital information. If that information falls into the wrong hands, the consequences can be serious. Cybersecurity exists to keep our digital lives safe and secure.

The importance of cybersecurity has grown rapidly because technology is now part of almost everything we do. Students attend online classes, businesses depend on digital platforms, hospitals store electronic medical records, and governments provide many public services online. While these advances make life more convenient, they also create opportunities for cybercriminals. Hackers are constantly searching for weaknesses in computer systems, hoping to steal sensitive information or disrupt important services.

Cyber threats come in many forms. Phishing is one of the most common attacks. It tricks people into revealing passwords or financial details

Writer : Student, 2nd Semester, BCA

by pretending to be a trusted person or organization. Malware, including viruses and ransomware, can infect a computer, damage files, or even lock users out of their own systems until a payment is made. Data breaches are another major concern, exposing personal information such as names, addresses, phone numbers, and bank details. Many cyberattacks succeed not because technology fails, but because someone clicks on a suspicious link or uses a weak password.

Fortunately, there are simple habits that can greatly improve online safety. Creating strong and unique passwords for different accounts is one of the most effective steps. Enabling two-factor authentication adds another layer of security by requiring a second verification method before granting access. Software updates should never be ignored because they often fix security weaknesses that hackers try to exploit. People should also avoid opening unknown email attachments, downloading files from untrusted websites, or sharing personal information without verifying the source.

Cybersecurity is not only an individual responsibility. Organizations invest heavily in protecting their systems because a single cyberattack can cause financial losses, damage customer trust, and interrupt daily operations. Banks use advanced encryption to secure transactions. Hospitals protect confidential patient records. Technology companies continuously monitor their networks to detect suspicious activity before it becomes a major problem. Governments also strengthen cybersecurity to protect critical infrastructure such as power grids, transportation systems, and communication networks.

Artificial Intelligence is changing cybersecurity in exciting ways. AI can analyze enormous amounts of data within seconds and identify unusual patterns that may indicate a cyberattack. This allows security teams to detect threats much faster than traditional methods. At

the same time, cybercriminals are also using AI to create more sophisticated attacks. This ongoing competition means cybersecurity professionals must continue learning and adapting to stay ahead of new threats.

As technology continues to evolve, the demand for cybersecurity professionals is increasing around the world. Careers such as ethical hacking, digital forensics, security analysis, and network security have become highly valuable. These professionals do more than solve technical problems. They protect people's privacy, secure businesses, and help maintain trust in the digital world. For students studying Computer Science or Information Technology, cybersecurity offers exciting opportunities to build meaningful and rewarding careers.

The future will bring even greater challenges as smart devices, cloud computing, artificial intelligence, and the Internet of Things become more common. Every connected device creates another point that must be protected. This makes cybersecurity an essential part of modern life rather than an optional feature. Strong technology alone is not enough. Awareness, responsibility, and good digital habits are equally important.

Cybersecurity is about much more than protecting computers. It is about protecting people, their identities, their privacy, and their confidence in using technology. Every secure password, every software update, and every careful online decision contributes to a safer digital environment. As we continue to embrace innovation, cybersecurity will remain one of the strongest foundations of our digital future. By staying informed and practicing responsible online behavior, we can enjoy the benefits of technology while reducing the risks that come with living in an increasingly connected world.

References :

Computer Security at the Encyclopedia Britannica.

জলপ্লাৱন, দুৰ্দশা আৰু উজনি অসম

সংগীতা ঘোষ

“মানুহে মানুহৰ বাবে যদিহে অকণো নেভাৱে অকণি সহানুভূতিৰে ভাৱিব কোনেনো কোৱা...” সংগীতসূৰ্য্য ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ এটি কালজয়ী গীত। বিদ্যালয়ৰ কণ কণ শিশুৰে পৰা বয়োজ্যেষ্ঠগৰাকীলৈ সকলোৰে চিৰ পৰিচিত এটি গীত। এই গীতৰ কথা যেন বৰ্তমান বাস্তৱৰ দিশে।

বৰ্তমানৰ উজনি অসমৰ কেইখনো জিলাৰ বিভিন্ন অঞ্চলত যি ভয়াবহ বান পৰিস্থিতিয়ে দেখা দিছে সেয়া অতি বেদনাদায়ক। বিভিন্নজনে হেৰুৱাবলগীয়া হৈছে নিজৰ ঘৰখন, নিজৰ আপোনজনক তথা মৰমৰ পোহনীয়া জীৱ-জন্তুহালক। আহু কি মৰ্মান্তিকহু বোকাৰ মাজত মৃত অৱস্থাত একেলগে পোত খাই আছে জীৱকূল। কোনোজনে যদি হেৰুৱাইছে নিজৰ পিতৃক কোনোজনে আকৌ মাতৃক; কোনোজনে আকৌ হেৰুৱাইছে নিজৰ সন্তানক, কোনোজনে বাই-ভনী, ককা-আইতা, স্বামী-স্ত্ৰীক। চৌদিশে কেৱল মৃত্যুৰ কিৰিলি; দুৰ্ভিক্ষৰ জীয়া স্বৰূপ। ডিঙিলৈকে ডুব গৈ নিজৰ সন্তানক পানীৰ মাজেৰে সুৰক্ষা দিবলৈ অহাজনৰ কৰুণ অৱস্থা বাৰু কোনে অনুভৱ কৰিব পাৰিব? নিজৰ আপোনজনৰ মৃতদেহ পানীৰ সোঁতত বিলীন হৈ নাযাওক বুলিয়েই গছৰ লগত বান্ধি ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা ব'লগীয়াজনৰ মানসিক অৱস্থা জানো কোনোৱে বুজিব পাৰিব। হয়তো এনে অৱস্থাৰ সন্মুখীন হোৱাসকলৰ দুখত আমি দুখী হ'ব পাৰিম; পিছে তেওঁলোকৰ বেদনা আমি তেওঁলোকৰ সমানেই অনুভৱ কৰাত হয়তো কিছু পৰিমাণে হ'লেও অসমৰ্থ হ'ম। এটোপাল খোৱা পানী তথা এমুঠি অন্নৰ বাবে হাহাকাৰ পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হোৱা লোকসকলৰ এনে অৱস্থাৰ বাবে আচলতে দায়ী কোন? বৰ্তমান এটি ডাঙৰ প্ৰশ্নবোধক?

কোনো দিনেই এনে পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হ'ব বুলি কাহানিও কল্পনা নকৰা একাংশ লোকৰ জীৱনলৈ হঠাতে অন্ধকাৰ নামি আহিছে। ২০২৬ চনৰ জুলাই মাহ। একাংশ জনগণৰ বাবে যেন এক অভিশপ্ত মাহ। নাগালেণ্ডৰ ডাৱৰ বিস্ফোৰণৰ ফলত এনে পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হোৱা বুলি পোন-প্ৰথমে একাংশই মন্তব্য আগবঢ়ায় যদিও পৰৱৰ্তী সময়ত এয়া অসত্য বুলি প্ৰমাণিত হোৱা দেখা যায়। যদি সঁচাকৈয়ে এয়া ডাৱৰ বিস্ফোৰণৰ ফলত সংঘটিত হোৱা ঘটনা নহয় তেন্তে ইয়াৰ আৰঁত থকা কাৰণনো কি? একবিংশ শতিকাত এনে

লেখক— অতিথি অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

এক পৰিস্থিতিৰ সম্মুখীন হ'বলগীয়া হোৱাৰ অন্তৰালত আচলতে কাৰ বিফলতা প্ৰকাশ পাইছে? কোনো ধৰণৰ আগ-জাননী অবিহনেই মাত্ৰ ৪৮ ঘণ্টাৰ বৰষুণৰ পিছতেই যেতিয়া বহু লোকে এনে এক পৰিস্থিতিৰ সম্মুখীন হ'বলগীয়া হয় তেতিয়া নিজৰ প্ৰাণ ৰক্ষা হেতুকে বিভিন্নজনে এৰি আহিবলগীয়া হয় নিজৰ সপোনৰ ঘৰখন। এসময়ত বহু সপোন বুকুত বান্ধি অশেষ কষ্টৰ বলত যেতিয়া এজন লোকে নিজৰ সপোনৰ ঘৰখন সাজি তোলে তেতিয়া সেই ঘৰখন প্ৰাণ পাই উঠে। পিছে প্ৰকৃতিৰ কালৰূপে এক মুহূৰ্ততে যেন প্ৰাণহীন কৰি তোলে সেই ঘৰখন। বহুজনৰ বাবে পুনৰবাৰ এক সপোন হৈ পৰে নিজৰ আপোন ঘৰখন। বহুলোকৰ কষ্টৰ ধন বৰ্তমান পানীৰ সোঁতত বিলীন হৈ পৰা পৰিলক্ষিত হয়। বহুজনে নিজৰ বহুমূলীয়া সামগ্ৰী হেৰুৱায়। নষ্ট হৈ যায় ঘৰৰ প্ৰতিটো মূল্যবান সামগ্ৰী। ইয়াতকৈও বেদনাদায়ক হৈছে সেই শিক্ষাৰ্থীসকলৰ জীৱন যিয়ে বৰ্তমান হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা, উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষা অথবা অন্য বিভিন্ন পৰীক্ষাৰ প্ৰস্তুতিৰ নামত বহু সপোন হৃদয়ত সাঁচি নিজৰ কিতাপ-বহী তথা প্ৰয়োজনীয় নথিপত্ৰ আদি হেৰুৱাবলগীয়া হৈছে। বৰ্তমান সামাজিক মাধ্যমত বহুলভাৱে প্ৰচাৰিত এখন ছবি, য'ত পথৰ দাঁতিতে দীঘলীয়া শাৰীত নিজৰ সপোন সাঁচি ৰখা পুস্তকসমূহ শুকুৰাবলৈ দিয়া হৈছে। সেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মানসিক অৱস্থাৰ কথা ভাবিলেই যেন বুকুখন চিৰিংকৈ কৰি উঠে। আচলতে এয়া এক বৃহৎ ক্ষতি, বৰ্তমানৰ তথা ভৱিষ্যতৰ। চৰকাৰখনে পুনৰ পাঠ্যপুথিৰ ব্যৱস্থা কৰিলেও এইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কেইবামাহৰ কষ্ট যেন অথলে গ'ল। মুঠৰ ওপৰত এক বৃহৎ সংখ্যক লোকৰ জীৱন এই কালৰূপী বানপানীয়ে থানবান কৰি থৈ যায়। হায়হু প্ৰকৃতিৰ এয়া কি ৰূপ।

অৱশ্যে ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ কালজয়ী গীতটিক বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰি একাংশ মানৱদৰদী লোকে এনে পৰিস্থিতিত নিজৰ সামৰ্থতা অনুযায়ী পৰ্যাপ্ত পৰিমাণে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। উজনিৰ বান পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে অৱগত হোৱা প্ৰত্যেকজনেই বৰ্তমান আগবাঢ়ি আহিছে। কোনোজনে যদি হেজাৰ-লাখ টকা আগবঢ়াইছে, কোনোজনে আকৌ নিজৰ

সামৰ্থ অনুযায়ী ১০-২০ টকা হ'লেও বানাংক্ৰান্তৰ সহায়ৰ বাবে আগবঢ়োৱা দেখা গৈছে। পথৰ মগনীয়াজনেও নিজৰ মানৱতাৰ পৰিচয় দিয়াত পিছপৰি ৰোৱা নাই। মুঠতে যিয়ে যেনেকৈ পাৰিছে তেনেকৈয়ে বানাংক্ৰান্তৰ কাষত থিয় দিছেহি। চাউল, দাইল, পানী, নিমখ, চেনি, চিৰা, মুড়ী, তেল, বিস্কুট, কেক, ম'হ খেদাবলৈ ধূপ, মহিলাসকলৰ বাবে চেনিটেৰী পেড, ঔষধ আৰু ন-পুৰণি কাপোৰ, চেন্দেল আদি নানান প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰীভৰ্তি বাহন বৰ্তমান উজনিমুখী হোৱা দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। ইখনৰ পিছত সিখনকৈ শ-শ গাড়ীৰ শাৰী। সকলোৱে একগোট হৈ সাহায্যৰ বাবে আগবাঢ়ি আহিছে। পিছে সাহায্যই জানো যথেষ্ট সেইসকল লোকৰ বাবে? সাহায্যই জানো যথেষ্ট? বৰ্তমান সাধাৰণ লোকৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ক্ষুদ্ৰ ব্যৱসায়ী, নামী-দামী ব্যৱসায়ী, ইউটিউবাৰ, বিশ্ববিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গোটসমূহ, গায়ক-গায়িকা, অভিনেতা-অভিনেত্ৰী, দুই-এজন বিধায়কলৈ সকলোৱে একগোট হৈ বানপানীভিতৰ কাষত থিয় দিছেহি। কেৱল এয়াই নহয় অসমৰ বাহিৰৰ বিভিন্ন ঠাইৰ লোকৰো যেন এনে ভয়াবহ পৰিস্থিতি দেখি চকু সেমেকি উঠিছে। যাৰ বাবে তেওঁলোকেও বৰ্তমান বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায়ৰ বাবে আগবাঢ়ি আহিছে। মুঠতে উজনি অসমৰ দুখ-দুৰ্দশা বৰ্তমান যেন কেৱল উজনিবাসীৰ দুখ-দুৰ্দশা নহয় বৰঞ্চ মানৱদৰদী সেই প্ৰত্যেকগৰাকী ব্যক্তিৰ দুখ-দুৰ্দশা যিয়ে নিজৰ মানৱতাৰ পৰিচয় দিবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াৰ বিপৰীতে অৱশ্যেই এনে একাংশ ব্যক্তিও সমাজত দেখিবলৈ পোৱা যায় যাৰ বাবে এয়া কোনো ডাঙৰ সমস্যাৰ বিষয় নহয়। এইসকল দুৰ্ভগীয়া বানাংক্ৰান্তৰ দুৰ্দশা অনুভৱ কৰিবলৈ তেওঁলোকৰ যেন আজৰিয়েই নাই। কেৱল নিজৰ স্বাৰ্থৰ

কথা চিন্তা কৰা মানৱৰূপী লোকৰ অমানৱীয়তাৰ প্ৰতিচ্ছবিও বৰ্তমান সকলোৰে সন্মুখত।

অৱশেষত বানাংক্ৰান্ত ৰাইজ তথা বিভিন্নজনৰ মনলৈ কেৱল এটাই প্ৰশ্ন, এই পৰিস্থিতিৰ দায়ী কোন? সাধাৰণ জনতা, প্ৰকৃতি নে শাসনকৰ্তাসকল? প্ৰকৃতিক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাটো পোনপটীয়াভাৱে যদিও সম্ভৱপৰ নহয় তথাপিও বিভিন্ন উপায় অৱলম্বনৰ জৰিয়তে আমি ইয়াক দুৰ্যোগমুক্ত কৰি ৰাখিব পাৰোঁ। নৈৰ বোৱতী ধাৰাক আমি বাধা দিব নোৱাৰোঁ, কিন্তু নৈৰ পাৰসমূহত উপযুক্ত পদ্ধতি অৱলম্বন কৰি খহনীয়া নিবাৰণৰ জৰিয়তে বিপদমুক্ত কৰিব পাৰোঁ। অভাৱনীয় হাৰত গছ-কটা বন্ধ কৰি ভূমিস্থলন-গৰাখহনীয়া আদি ৰোধ কৰিব পাৰোঁ। আচলতে আমাৰ সমস্যাসমূহৰ সমাধানৰ বহু সুচল উপায় আমাৰ হাততেই আছে। প্ৰয়োজন মাথোঁ জনসাধাৰণ তথা চৰকাৰখন সজাগ হোৱাটো। অৱশ্যেই এনে কিছু কৰণীয় আছে যিবোৰ সাধাৰণ লোকৰ বাবে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত সম্ভৱপৰ হৈ নুঠে। তেনে স্থলত সকলোৰে ভৱসাৰ দৃষ্টি শাসক শ্ৰেণীৰ ওপৰতহে। যিহেতু বহু আশা ভৱসা বুকুত বান্ধি জনগণে শাসক শ্ৰেণীক নিৰ্বাচন কৰে গতিকে এনে দুৰ্দশাৰ সময়তো জনসাধাৰণে সেই শাসক শ্ৰেণীৰ ওপৰতে আশা কৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। পিছে ৰাইজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধতা পূৰণৰ ক্ষেত্ৰত এই শাসক শ্ৰেণী তথা চৰকাৰ জানো সামৰ্থ্য হ'ব পাৰিছে? হয়তো পৰা নাই।

বানপানীৰ সমস্যা আজিৰ সমস্যা নহয়। বছৰ পিছত বছৰ ধৰি ঠাইভেদে চলি অহা অসমৰ ই এক ভয়াবহ সমস্যা। সঠিক সময়ত এই সমস্যাৰ সমাধান কৰিব নোৱাৰিলে হয়তো এটা সময়ত ই আন বহু শতাধিক লোকৰ জীৱন নিঃশেষ কৰি পেলাব। বানপানীৰ কবলত জীয়াতু ভোগা লোকৰ মৃত্যুৰ শতকৰাও বৃদ্ধি পাব। গতিকে অনতিপলমে এই সমস্যা

দূৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ৰাইজ তথা চৰকাৰ একগোট হৈ হাতে-কামে লাগি তৎপৰতা প্ৰদৰ্শন কৰা উচিত। কেৱল ক্ষতিপূৰণেই যথেষ্ট নহয়, বৰঞ্চ সেই ক্ষতি ৰোধ কৰাৰ প্ৰচেষ্টা কৰাটোহে বৰ্তমান আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। নিজৰ আপোনজনক হেৰুৱাৰ যি ক্ষতি সেয়া চৰকাৰখনে কেতিয়াও পূৰাব নোৱাৰে। বৰ্তমানৰ মূল্যবৃদ্ধিৰ যুগত য'ত এদিন কাম নকৰিলেই নিম্ন মধ্যবিত্ত একাংশ শ্ৰেণীয়ে এমুঠি ভাতৰ বাবে হাহাকাৰ কৰিবলগীয়া হয়, তেনে স্থলত প্ৰায় মাহ-দিন ধৰি এই লোকসকলৰ কৰ্মক্ষেত্ৰ, ক্ষুদ্ৰ ব্যৱসায় তথা দিন হাজিৰা আদিৰ পথ বন্ধ হোৱাৰ ফলত তেওঁলোকৰ দৈনন্দিন জীৱন যাত্ৰা স্থগিত হৈ পৰা দেখা যায়। পেটৰ তাড়না আছে যদিও এইসকল লোক বৰ্তমান উপায়হীন। 'দেহা থাকিলেহে বেহা' বুলি এষাৰ কথাৰ বিষয়ে আমি সকলোৰে অৱগত। বানাংক্ৰান্তসকলৰ ক্ষেত্ৰতো বৰ্তমান একেই কথা প্ৰযোজ্য হোৱা দেখা যায়। তেওঁলোকে বৰ্তমান কেৱল নিজৰ লগতেই আত্মীয়ৰ জীৱন ৰক্ষা কৰাৰ বাবেহে হাহাকাৰ পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈছে। তেনে স্থলত অন্য বিষয়লৈ মন দিবলৈ তেওঁলোকে যেন আহৰিয়েই পোৱা নাই। পিছে পৰৱৰ্তী সময়ছোৱাত তেওঁলোকে যি এক পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হ'ব সেয়া আমি আটাইয়ে অৱগত। একপ্ৰকাৰে বৈ যাব তেওঁলোকৰ জীৱন। কোনোজনে যদি কোনোমতে সাহ কৰি আগবাঢ়ি আহি নতুনকৈ জীৱন আৰম্ভ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিব, কোনোজনে কিন্তু সেই সাহস যোগোৱাৰ ক্ষেত্ৰত অপাৰগ হ'ব। নিজৰ সৰ্বস্ব হেৰুৱাজনে আকৌ জীৱনটি নতুন ধৰণে জীয়াবলৈ সাহসেই নকৰিব। কাৰণ তেওঁলোকৰ জীৱনৰ যি ক্ষতি, সেয়া অপূৰণীয়।

The Story of the Amazon Rainforest

✍ Kapil Kumar

The Amazon Rainforest is one of the most amazing places on Earth.

It is the largest tropical rainforest in the world and covers a huge area of South America. The forest is so big that it covers millions of square kilometres and can even be seen from space.

People often call the Amazon Rainforest the “Lungs of the Earth.” This is because it produces a large amount of oxygen and helps balance the climate of our planet. The forest also absorbs carbon dioxide, which helps reduce global warming. Because of this, the Amazon is very important not only for South America but for the whole world.

The rainforest is full of life. Scientists believe that millions of different species of plants, birds and animals live there. Some animals found in the Amazon are jaguars, monkeys, sloths, pink river dolphins, poison dart frogs, parrots, and giant snakes like anacondas. Many of these animals are rarely found anywhere else in the world.

The Amazon is also home to many different trees and plants. Sunlight sometimes cannot even reach the ground because the forest is so dense.

The Amazon River flows through the rainforest and is one of the longest and largest rivers in the world. Thousands of smaller rivers connect to it. The river is very important for the people and animals living in the forest. Many village depend on the river for food, travel, and water.

Many tribal groups also live in the Amazon Rainforest. Some tribes have lived there for hundreds of years and still follow traditional ways of life. They hunt, fish, grow food, and use forest plants for medicine.

Writer : Student, B.A. 2nd Semester

However, the Amazon Rainforest is facing serious problems today. Large numbers of trees are being cut down for farming, factories, roads, and mining. This process is called deforestation. Forest fires are also becoming more common and destroy large areas of land. Climate change is making the situation even worse.

Today, many governments, scientists, and environmental groups are trying to protect the Amazon Rainforest. People are planting trees, creating protected forest areas, and spreading awareness about saving nature. Many countries now understand that protecting the Amazon is necessary for the future of Earth.

In conclusion, the Amazon Rainforest is a beautiful and valuable part of our planet. It is home to countless living creatures and plays a major role in keeping our environment healthy. Protecting the Amazon is the responsibility of everyone because its future is connected to the future of the whole world.

References

- 1) The Lost City of Z - David Grann
- 2) ChatGPT (OpenAI)
- 3) Discovery Channel

प्राकृतिक थेरेपी

कुलदीप ठाकुरिया

खुद की अनुभव और दृष्टि से,

हर व्यक्ति किसी न किसी चिंता, तनाव, अकेलेपन या मानसिक अशांति से जूझ रहा है। विशेषकर युवा पीढ़ी, जो पढ़ाई, भविष्य, संबंधों, आजीविका आदि की चिंता से जीवन को और अधिक नीरस बना रहे हैं। ऐसे समय में प्रश्न उठता है - क्या कोई ऐसा सरल, सहज और सच्चा उपाय है जिससे मन को शांति मिले, आत्मा को सुकून मिले और जीवन फिर से सुंदर लगने लगे ?

इस प्रश्न का उत्तर है - प्राकृतिक थेरेपी।

प्राकृतिक थेरेपी का अर्थ केवल जंगलों या पहाड़ों में घूमना नहीं है, बल्कि अपने दैनिक जीवन में प्रकृति को स्थान देना है। पेड़-पौधों के बीच समय बिताना, मिट्टी से जुड़ना, फूल उगाना, पक्षियों को देखना, जीव-जंतुओं को देखभाल करना, और अपने भीतर की भावनाओं को कविता के माध्यम से व्यक्त करना - ये सब प्राकृतिक थेरेपी के ही रूप हैं।

यह थेरेपी हमें दवाइयों से नहीं, बल्कि धरती, हरियाली, संवेदना और सृजन से स्वस्थ करती है।

(क) गार्डनिंग :

गार्डनिंग केवल एक शौक नहीं, बल्कि मन को शांत करने की एक अद्भुत प्रक्रिया है। जब हम पौधों की देखभाल करते हैं, तो हमारा ध्यान चिंताओं से हटकर मन को एक अनोखी शांति मिलती है। हमें प्रतिक्षा करना सीखने को मिलता है, धैर्य आता है, और यह समझ बनती है कि हर विकास समय मांगता है, चाहे वह पौधे का हो या

मनुष्य का। पौधे ने केवल वातावरण को सुंदर बनाता है, बल्कि मन को भी रंगों सुगंध से भर देता है।

इसे आप एक व्यवसाय के रूप में भी देख सकते हैं। आजकल नर्सरी में कई तरह के ग्राफटेड फलों के पौधे मिलते हैं, ये पौधे एक दो साल के भीतर फल देते हैं। आप इन पौधों को घर लाइये आपको खुशी तो मिलेगी ही साथ ही कुछ महीनों बाद मीठे और पौष्टिक फल भी खाने मिलेंगे। इससे आप भविष्य में कुछ आय भी कर पाएंगे।

परंतु ये भी समस्या है कि सब के पास गार्डनिंग के लिए उपयुक्त जगह नहीं होती। पर याद रहे गार्डनिंग जगह से नहीं जुगाड़ से होती है। इसके लिए धैर्य तो चाहिए ही साथ में हृदय में सृजन शक्ति का होना भी अनिवार्य है।

(ख) जीव-जंतुओं के साथ समय बिताना :

मनुष्य जब केवल मनुष्यों के बीच सीमित हो जाता है, तो कई बार उसका मन कठोर और थका हुआ हो जाता है। इंसान से की गई ज्यादातर उम्मीद वक्त के साथ कम होती जाती है।

लेकिन जब वही मन किसी पक्षी को दाना खिलाता है, किसी घायल जानवर की मदद करता है, किसी पालतु जीव के साथ समय बिताता है या सूबह की चिड़ियाँ की आवाज सुनता है, तो उसके भीतर की संवेदना फिर से जाग उठती है। जीवों की सेवा करना हमारा कर्तव्य ही नहीं, बल्कि ये हमारे भीतर की मानवता को जीवित रखते हैं।

आप यदि अकेले ही या फिर महफिलों से आपको एलर्जी होती है तो वस किसी बेघर पशु-पक्षी को अपने घर

लेखक : प्राक्त्न छात्र

लाओं। खुद अनुभव करोगे की वे सिर्फ एक मुक जन्तु नहीं बल्की आपके अकेलेपन में किसी भीड़ के समान है। जीव-जंतुओं की रक्षा करना इसलिए भी जरूरी है क्योंकि वे भी इस पृथ्वी के समान अधिकार वाले प्राणी हैं।

वे बोल नहीं सकते, पर महसूस करते हैं।

वे मांग नहीं सकते, पर जीना चाहते हैं।

उनकी रक्षा करना प्रकृति के संतुलन की रक्षा करना है। कुत्ते, बिल्ली, गाय, पक्षी, खरगोश या आसपास के छोटे जीव, इन सबके साथ जुड़ाव हमें दया, प्रेम और जिम्मेदारी का पाठ पढ़ाता है। आपके मन को बहकने से रोकने का ये एक उत्तम जरिया है।

(ग) कविता :

प्राकृतिक थैरेपी का एक अत्यंत सुंदर और गहरा रूप है कविता। जब मन दुखी होता है, चिंतित होता है, टूटना है या अकेला महसूस करता है, तब कई बार शब्द ही उसका सहारा बनते हैं। मन की व्यथा जब मन में ही दफन होने लगते है, या जिस दर्द को हम अपनों से कह नहीं सकते उसे शब्दों में बांधना ही एक असरदार उपाय है। कविता धीरे-धीरे मन की गंदगी और व्याकुलता को शांत करती है।

कविता केवल साहित्य नहीं, बल्कि आत्मा की वह आवाज़ है जो चुप्पी में जन्म लेती है। एक सुंदर कविता दुखी मन को ऐसे शांत कर सकती है जैसे तपती दोपहर में ठंडी हवा का झोंका।

जब हम किसी कविता को पढ़ते हैं, तो हमें लगता है कि कोई हमारे भीतर के अनकहे दर्द को समझ रहा है।

और जब हम स्वयं कविता लिखते हैं, तो भीतर जमा बोझ धीरे-धीरे हल्का होने लगता है। कविता हमें रोने का अधिकार देती है, मुस्कुराने की जगह देती है, और जीवन को नए अर्थों में देखने की दृष्टि देती है। मुश्किल ये है कि कविता कैसे लिखें ?

बहुत से लोग सोचते हैं कि कविता लिखना कठिन है, लेकिन सच है कि कविता लिखने के लिए सबसे पहले संवेदनशील हृदय चाहिए।

हर व्यक्ति के भीतर एक कवि छुपा है। बस इतनी हिम्मत हर एक में नहीं होती कि उसे एक प्रत्यक्ष रूप दे।

आप जो महसूस करते हो, वही ईमानदारी से लिखें। उसे सुंदर प्रभावशाली बनाने के लिए कुछ कल्पनाशक्ति की भी जरूरत होगी।

(घ) आज के युवाओं के लिए प्राकृतिक थैरेपी क्यों आवश्यक है ?

आज का युवा वर्ग डिजिटल दुनिया से जुड़ा है, लेकिन कई बार स्वयं से कटता जा रहा है। मोबाइल, सोशल मीडिया, प्रतियोगिता आदि ने मन को बेचैन बना दिया है। ऐसे में प्राकृतिक थैरेपी युवाओं को एक सरल और सशक्त दिशा देती है। जिससे बिना किसी दुष्प्रभाव से आप खुद को और प्रकृति को बेहतर जान पाएंगे।

यह मन को शांत करती है, चिंता और तनाव को कम करती है, अकेलेपन को कम करती है, संवेदनशीलता और धैर्य बढ़ाती है, रचनात्मकता को जागृत करती है, पर्यावरण और जीवजंतुओं के प्रति प्रेम जगाती है।

युवाओं के लिए यह समझना बहुत आवश्यक है कि व्यस्त रहना केवल काम में डूब जाना नहीं है, सार्थक रूप से व्यस्त रहना ही असली उपचार है।

जब हम प्रकृति, सेवा और सृजन से जुड़ते हैं, तब हमारा खाली समय बोझ नहीं, वरदान बन जाता है।

निष्कर्ष :

प्राकृतिक थैरेपी कोई महंगी या कठिन प्रक्रिया नहीं है। यह हमारे अपने घर, आँगन, बगीचे, छत, गाँव, पेड़, फूल, पक्षियों, जीव-जंतुओं और हमारी अपनी संवेदनशीलता में ही मौजूद है। एक पौधा लगाना, एक फूल उगाना, एक पेड़ बचाना, एक पक्षी को पानी देना, एक घायल जीव की मदद करना, और एक कविता लिखना – ये छोटे-छोटे कार्य जीवन को भीतर से बदल सकते हैं।

जब मन थक जाए, तो प्रकृति के पास जाइए।

जब चिंता बढ़ जाए, तो मिट्टी को छूँए।

जब अकेलापन घेर ले, तो किसी जीव की सेवा कीजिए। और जब शब्द भीतर उमड़ें, तो उन्हें कविता बनने दीजिए।

क्योंकि प्रकृति केवल बाहर नहीं होती

वह हमारे भीतर भी खिलती है।

कलम का सिपाही : मुंशी प्रेमचन्द

✍ उपासना दास

हिन्दी साहित्य की आजीवन सेवा कर हिन्दी नाट्य का रूप स्थिर करने, उपन्यास साहित्य को मानव जीवन से संबंधित करने एवं कहानी को साहित्य जगत में अग्रसर कहने वाले महामानव मुंशी प्रेमचन्द का जन्म बनारस से चाट मील दूर लमही ग्राम में 31 जुलाई, 1880 को हुआ। उनकी आटम्भिक शिक्षा उर्दू, फारसी से हुई। प्रेमचन्द का वास्तविक नाम घनपत राय श्रीवास्तव था। सात वर्ष की अवस्था में माता और चौदह वर्ष की अवस्था में पिता के देहान्त के बाद उनका संघर्षमय जीवन शुरू हुआ, जिसने मृत्युपंथन्त उनका साथ नहीं छोड़ा। पन्द्रह वर्ष की आयु में इनका विवाह हुआ जो सफल नहीं हुआ तो उन्होंने बाल विधवा शिवरानी देवी से विवाह किया।

प्रेमचन्द का साहित्यिक जीवन :

मुंशी प्रेमचन्द भारत के उपन्यास सम्राट माने जाते हैं, जिनके युग का विस्तार सन् 1880 से 1936 तक है। यह कालखण्ड भारत के इतिहास में बहुत महत्व का है। वे एक सफल लेखक, देशभक्त नागरिक, कुशल वक्ता, जिम्मेदार संपादक और संवेदनशील रचनाकार थे। प्रेमचन्द उनका साहित्यिक नाम था और बहुत वर्षों बाद उन्होंने राष्ट्र अपनाया था। जब उन्होंने सरकारी सेवा करते हुए कहानी लिखना आरम्भ किया, तब उन्होंने नवाबराय नाम अपनाया। जब सरकार ने उनका पहला कहानी संग्रह सोजेवतन

लेखक : छात्री, बी.ए. छठी छमाही

जब्त किया, तब उन्हें नवाबराय नाम छोड़ना पड़ा। बाद का उनका अधिकतम साहित्य प्रेमचन्द के नाम से प्रकाशित हुआ।

प्रेमचन्द की रचना दृष्टि विभिन्न साहित्य रूपों में अभिव्यक्त हुई। वह बहुमुखी प्रतिभा सम्पन्न साहित्यकार थे। प्रेमचन्द ने अपनी रचनाओं में जन-साधारण की भावनाओं, परिस्थितियों और उनकी समस्याओं का मार्मिक चित्रण किया। अपनी कहानियों से प्रेमचन्द मानव-स्वभाव की आधारभूत महत्व पर बल देते हैं। प्रेमचन्द ने उपन्यास, कहानी नाटक, समीक्षा, लेख, संपादकीय, संस्मरण आदि अनेक विद्याओं में साहित्य की सृष्टि की। उन्होंने कुल 15 उपन्यास, 300 कहानियाँ, 3 नाटक, 10 अनुवाद, 7 बाल पुस्तकें तथा हजारों पृष्ठों के लेख, संपादकीय भाषण, भूमिका, पत्र आदि की रचना की। जिस समय प्रेमचन्द ने कलम उठाई थी, उस समय उनके पीछे ऐसी कोई ठोस विरासत नहीं थी और न ही विचार और न ही प्रगतिशीलता का कोई मंडल की उनके सामने था सिवाय बंगला साहित्य के। रचनाएँ : उपन्यास – सेवासदन (1919), हमजुर्मा प्रमशुर्मा व हमसवाब (1907), प्रेमचन्द (1922), रांगभूमि (1925), निर्मला (1925), कायाकल्प (1926), अहंकार (1926), प्रेम प्रतिज्ञा (1927), गवन (1928), कर्मभूमि (1932), गोदान (1936), मंगलसुत्र (अपूर्ण)।

कहानी संग्रह:

1. सत्यसयोग (1917) में इसेक पहले संस्करण की भूमिका लिखी गयी थी। इसमें प्रेमचन्द की सात कहानियाँ संकलित हैं। उदाहरण बड़े घर की वेटी, सौन सज्जनता का दण्ड, पन्त परमेश्वर नमक का दरोगा, उपदेश तथा परिक्षा आदि।

2. नवविधि – यह प्रेमचन्द की नौ कहानिया का संग्रह है। जैसे राजा हरदौल, रानी सारधा, मर्यदा की वेदी, पाप का अग्निकुण्ड, जुगुनु की चमक, धोखा, अमावस्या की रात्रि, ममताज आदि।

3. प्रेमपुर्णिमा

4. प्रेम पत्नीसी

5. प्रेम प्रतिमा

6. प्रेम द्वादशी

7. समष्टयात्रा – इस संग्रह में प्रेमचन्द के 11 राजनीतिज्ञ कहानियों का संकलन किया गया है।

8. मानसरोवर – भाग एक व दो और कफन। उनकी मृत्यु के बाद उनकी कहानियाँ मानसरोवर शीर्षक से 8 भागों में प्रकाशित हुई।

◦ नाटक – संग्राम (1923), कर्बला (1924), प्रेम संग्राम कर्बला प्रेम की वेदी (1933)

◦ प्रेमचन्द के कुछ निबंध :- पुराना जमाना नया जमाना, स्वराज्य के फायदे, कहानी कला (1,2,3), हिन्दी उर्दु की एकता, उपन्यास, जीवन मे साहित्य का स्थान।

सम्पादन :- प्रेमचन्द ने जनारण तेज नामक समाचार पत्र तथा तेज नामक मासिक साहित्यिक पत्रिका का सम्पादन किया था।

उपसंहार :- प्रेमचन्द ने अपने जीवन में कई अद्भुत कृतियाँ लिखी हैं। तब से लेकर आज तक हिन्दी साहित्य में न ही उनके जैसा कोई हुआ है और न कोई होना। 8 अक्टूबर, 1936 को जलोदर रोग से उनका देहावसान हुआ।

মেঘৰ দেশত শিক্ষাৰ যাত্ৰা

লেখক— লোহিতা শৰ্মা

২০২৫ চনৰ ৮ জুলাই তাৰিখে মই ৰাওঁনা হৈছিলো মেঘালয়লৈ। মেঘালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা NSS (National Service Scheme) ৰ North East Youth Festival ত যোগদান কৰিবলৈ। ইউনিয়ন খ্ৰীষ্টিয়ান কলেজত অনুষ্ঠিত হৈ আছিল এই অনুষ্ঠান। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ক মই প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিলোঁ। এসপ্তাহযোৰা এই অনুষ্ঠানত মই জীৱনৰ বিভিন্ন দিশৰ সন্ধান কৰিবলৈ সুযোগ লাভ কৰিছিলোঁ। ইউনিয়ন খ্ৰীষ্টিয়ান কলেজ ছাত্ৰী নিবাসত মোক থকাৰ সুবিধা কৰি দিছিলে। ভাৰতৰ প্ৰতিখন ৰাজ্যৰ পৰা প্ৰতিনিধি এই অনুষ্ঠানত ভাগ লবলৈ অহা কাৰণে মই লগ পাইছিলোঁ কিছু নতুন মানুহৰ মুখ আৰু সপোন খেদি ফুৰা মানুহৰ সংগ। T.R. Das হোষ্টেলখনত মোক থাকিব দিয়া হৈছিল। বিভিন্ন ঠাই পৰা অহা মোৰ ৰুমমেট অৰ্থাৎ কোঠাসংগীসকলকো লগ পাইছিলোঁ। মোৰ কাৰণে তেওঁলোক প্ৰতিগৰাকী নতুন মানুহ। প্ৰতিজনৰে ভাষা বেলেগ, খাদ্যাভাষ ভিন্ন আৰু ধৰণ-চলন সম্পূৰ্ণ পৃথক। হোষ্টেলৰ নৈশ আহাৰ আমি একেলগে গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ।

যিহেতু ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ অনুষ্ঠান, সেয়েহে নৈশ আহাৰত উত্তৰ ভাৰতীয় আৰু দক্ষিণ ভাৰতীয় দুয়ো ধৰণৰ খাদ্য সম্ভাৰৰ সু-ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। পিছদিনা আমাক ৰাতিপুৱাৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত প্ৰতিগৰাকী প্ৰতিনিধিক NSS ৰ ফালৰ পৰা ইউনিফৰ্ম আৰু জোতা প্ৰদান কৰিছিল।

মূল অনুষ্ঠানত উপস্থিত আছিল মেঘালয়ৰ শিক্ষামন্ত্ৰী Mr. Rakkam A. Sangma মহোদয়। দেশৰ বিভিন্ন স্থানৰ পৰা অহা নিয়ন্ত্ৰিত জ্ঞানী ব্যক্তি, বুদ্ধিজীৱী আৰু পণ্ডিত প্ৰবৰ লোকে এই অনুষ্ঠানত অংশ লৈছিল। এগৰাকী ব্যক্তি মই লগ পাইছিলোঁ, যাৰ নাম আছিল Mr. Nilcholas Kharmani। তেওঁৰ সংস্পৰ্শই মোক বাৰুকৈয়ে আশ্বস্ত কৰিছিল। কিয়নো তেওঁ পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ভাষা সলসলীয়াকৈ ক'ব পাৰিছিল।

দিনৰ ভাগত নিয়ন্ত্ৰিত লোকসকলে বিভিন্ন বিষয়ত ভাষণ প্ৰদান কৰে আৰু গধূলি প্ৰতিদিনে এক সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হয়। মই যিহেতু মোৰ কলেজক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিব গৈছোঁ, সেয়েহে ময়ো নিজৰ ফালৰ পৰা যিকোনো কলা প্ৰকাশ কৰি দেখাব লগা হৈছিল। মই টোকাৰী গীত, বিহু নৃত্য আৰু সংগীত পৰিবেশন কৰা সেই সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ অংশীদাৰ হৈছিলো। অনুষ্ঠানৰ শেষৰ দিনকেইটাত আমাক ফুৰাবলৈ মেঘালয় নিছিল। লাইটলোম দৃশ্য দেখি মই সঁচাকৈ অভিভূত হৈ পৰিছিলোঁ। মেঘৰ চাদৰ লৈ পথাৰকেইখনে যেন সুৰুযৰ পোহৰক ঢাকি ৰাখিছিল। শান্ত বতাহৰ লগতে শান্ত মন এটি লৈ আমি তাৰ পৰা উভতি আহিছিলো। ৰাতি ৰুমমেট কেইজনীয়ে খুব আদা মাৰি বিভিন্ন কথাকে ৰাতিটো পাৰ কৰিলোঁ। তাৰ পিছৰ দিনা মানে শেষৰ দিনাখন এখন ending meeting হৈছিল আৰু আমাক মেঘালয়ৰ জনজাতীয় চাহৰ কাপ আৰু ফুলৰ থোপাৰে আমাক বিদায় সম্ভাষণ জনাইছিল।

অহাৰ সময়ত ৰুমমেট কেইজনীক আলিঙ্গন কৰি আকৌ জীৱনত লগ পোৱাৰ আশাৰে মই মেঘালয়ৰ পৰা বিদায় মাগিছিলো। এই যাত্ৰাই মোক নতুনৰ সঁহাৰি দিলে। নতুন কথা, নতুন চিন্তাৰ সৈতে মই উভটি আহিছিলোঁ। মোৰ কাৰণে এই ভ্ৰমণ এক সপোন বাস্তব হোৱাৰ দৰে বিৰল অনুভৱ আছিল। ●●●

লেখক— স্নাতক পঞ্চম বাণ্যাসিকৰ ছাত্ৰী

Fashion and Modern Youth: A Reflection of Identity

✍ Ayushree Payeng

Fashion plays an important role in the lives of modern youth. It is not only a way of dressing but also a means of expressing personality, creativity, and individuality. In today's world, young people are highly influenced by fashion trends that spread rapidly through social media, celebrities, and popular culture.

Modern youth view fashion as a form of self-expression. The clothes they wear, the accessories they choose, and even their hairstyles often reflect their interests, beliefs, and lifestyles. Fashion helps them build confidence and create a unique identity in society.

The rise of digital platforms has significantly impacted youth fashion. Social media platforms allow young people to follow global trends instantly and experiment with new styles. Influencers and celebrities often set fashion trends that are quickly adopted by millions of followers. As a result, fashion has become more diverse and accessible than ever before.

However, fashion also presents certain challenges. Many young people feel pressure to keep up with changing trends, which can lead to unnecessary spending and a focus on appearance over character. Fast fashion, in particular, has raised concerns about environmental sustainability and ethical production practices.

Despite these challenges, fashion remains a powerful aspect of youth culture. It encourages creativity, boosts self-confidence, and allows individuals to communicate their identity without words. The key is to follow fashion wisely, balancing style with personal values, comfort, and responsibility.

In conclusion, fashion is an influential force in the lives of modern youth. When approached thoughtfully, it can serve as a positive tool for self-expression and personal development while promoting individuality and cultural awareness. For many young people, fashion serves as a tool for self-expression and empowerment. In today's time, it is important for youth to remember that true style comes from confidence, comfort, and authenticity. Fashion is a significant aspect of modern youth culture.

Writer : Student, HS 2nd Year

অন্তৰংগ আলাপ

বিশ্বৰ দৰবাৰত জিলিকি উঠা
'মোলাই কাঠনি' ৰ পিতৃৰ সৈতে
যোগাযোগ স্থাপনৰ হাবিয়াস

‘ভাৰতৰ অৰণ্য মানৱ’ পদ্বী
যাদৱ পায়েঙৰ সৈতে বাৰ্তালাপ

পৰিৱেশ সংৰক্ষণৰ জৰিয়তে অসমক বিশ্বৰ দৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠিত কৰা যাদৱ পায়েং অসমৰ এগৰাকী বিশিষ্ট পৰিৱেশ কৰ্মী। ১৯৮০ চনৰ পৰা অৰণ্য সৃষ্টিৰ অভিযান আৰম্ভ কৰা পায়েঙে যোৰহাট জিলাৰ ককিলামুখৰ ওচৰৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ঔনামুখ চাপৰিৰ প্ৰায় ৫৫০ হেক্টৰ অঞ্চলত গছপুলি ৰোপণ কৰি এখন অৰণ্যলৈ ৰূপান্তৰ কৰে। এই অৰণ্যখন যাদৱ পায়েঙৰ সন্মানাৰ্থে তেওঁৰ উপনামেৰে ‘মোলাই কাঠনি’ নামেৰে নামকৰণ কৰা হৈছে। বৰ্তমান সেই অৰণ্যখন বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মূল্যবান গছ, টেকীয়াপতীয়া বাঘ, এশিঙিয়া গড়, হৰিণা, ম’হ, শহাপহু, বান্দৰ আদি অনেক প্ৰাণী আৰু ভিন্ন প্ৰজাতিৰ চৰাইৰ বিচৰণভূমি।

পৰিৱেশ সংৰক্ষণকে জীৱনৰ আধাৰ হিচাপে লোৱা এইগৰাকী বৰেণ্য সমাজকৰ্মীক ২০১২ চনৰ ২২ এপ্ৰিলৰ দিনা ধৰিত্ৰী দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি নতুন দিল্লীত অৱস্থিত জৱাহৰলাল নেহৰু বিশ্ববিদ্যালয়ে ‘ভাৰতৰ অৰণ্য মানৱ’ (Forest Man of India) উপাধি প্ৰদান কৰে। ২০১৫ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ দিনা ভাৰত চৰকাৰৰ তৰফৰ তেওঁক পদ্বী বঁটাৰে সন্মানিত কৰা হয়। ২০২০ চনত যাদৱ

পায়েঙক ১২৮ সংখ্যক ‘কমলৱেলথ পইণ্টছ অৱ লাইট এৱাৰ্ড’ বঁটা আগবঢ়োৱা হয়। পৰিৱেশ সুৰক্ষালৈ আগবঢ়োৱা স্বেচ্ছামূলক অৱদানৰ বাবে ৰাণী দ্বিতীয় এলিজাবেথে তেওঁক এই স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে। সমগ্ৰ বিশ্বৰ বাবে যাদৱ পায়েঙ আৰু মোলাই কাঠনি এক অনন্য উদাহৰণ। এইগৰাকী অসম সন্তানক লৈ গৌৰৱবোধ কৰে প্ৰতিগৰাকী অসমীয়াই। আমাৰ সৌভাগ্য যে, এনে এগৰাকী বৰেণ্য ব্যক্তিৰ স’তে আমি টেলিফোনৰ জৰিয়তে এক দীঘলীয়া বাৰ্তালাপ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। তেখেতৰ কৰ্ম অভিজ্ঞতা আৰু চিন্তাক জনমানসত তুলি ধৰাৰ সামান্য প্ৰয়াসেৰে ‘নিবেদন’ ৰ তৰফৰ পৰা গ্ৰহণ কৰা সাক্ষাৎকাৰটো সম্পাদিত ৰূপত আগবঢ়োৱা হ’ল :

◆ নমস্কাৰ ছাৰ, পোনপ্ৰথমে আমাৰ পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা আপোনালৈ আন্তৰিক অভিনন্দন তথা সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ।

উত্তৰ : ধন্যবাদ । তোমালৈও মোৰ শুভেচ্ছা যাছিলোঁ ।

◆ প্ৰথম ১০-১৫ বছৰ আপুনি অকলে কাম কৰিছিল । সেই সময়ত আপোনাক কিহে আগলৈ লৈ গৈছিল বা অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল ?

উত্তৰ : মই য'ত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিছিলোঁ, তাত প্ৰাথমিক স্কুলত তৃতীয় শ্ৰেণীতে বিজ্ঞানীৰ পৰা গছৰ বিষয়ে শিকিছিলোঁ । তেখেত এগৰাকী কৃষিবিজ্ঞানী আছিল । তেখেত এতিয়া জীৱিত অৱস্থাত নাই । আমাক সৰু অৱস্থাৰ পৰাই তেখেতে শিকাইছিল — “গছপুলি ৰুলেই নহ'ব, গছপুলি ৰুই প্ৰতিপালন কৰি ডাঙৰ দীঘল কৰা, গছৰ গুণাগুণ, গছৰ নাম জানিব লাগিব” । আগতে ডাকৰ বচনতো কৈছিল— “একে আহিনে ধান, তিনি শাওনে পাণ ।” পাণ ৰুলে তিনিটা শাওনলৈ ছিঙিব পাৰে । কিন্তু ইয়াৰ বিপৰীতে মই সৰুতে ৰোৱা পাণ একে শাওনতে ছিঙি খাব পৰা কাৰণে এদিন সেইগৰাকী বিজ্ঞানীয়ে স্কুললৈ যাওঁতে মাতিলে “তই এইফালে আহচোন, তোৰ হাত দুখন চাও” । মোৰ হাত চাই তেখেতে কৈছিল “তই এইটো কামকে কৰি যাবি, প্ৰকৃতি সুৰক্ষাৰ কাৰণে কাম কৰি যাবি” । এই উৎসাহ উদ্দীপনা মোৰ বাবে প্ৰেৰণাদায়ক শক্তি আছিল । তেনেকুৱা মানুহৰ সংস্পৰ্শ, ভগৱানৰ আশীৰ্বাদ আৰু প্ৰকৃতিৰ অৱদানৰ বাবে আজি বিশ্বৰ দৰবাৰত আছোঁ, কেইবাবাৰো গৈছোঁ । সকলোৰে আশীৰ্বাদেই মোৰ প্ৰেৰণা ।

◆ আপুনি কোনবোৰ গছ ৰোপন কৰিবলৈ বাচি লৈছিল । আপুনি প্ৰকৃতিৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰিছিল নে কেৱল নিজৰ প্ৰবৃত্তি অনুসৰণ কৰিছিল ।

উত্তৰ : মোৰ যিখন হাবি আছে সেইখন বহু বিস্তৃত এলেকাৰ । সেই ঠাই যথেষ্ট পিছপৰা আছিল । সেই অঞ্চলতে মোৰ জন্ম । মই সৰুৰে পৰা দেখিছিলো ব্ৰিটিছ দিনৰ জাহাজঘাট । তাত ঢাকা, কলিকতাৰ বস্তু অনা নিয়া কৰে আৰু ককিলামুখ বৰকুপতে উঠায় । উজনি অসমৰ ৰেলষ্টেচনো সৰুৰে পৰা দেখিছোঁ । কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশতঃ ১৯৬৫ চনৰ পৰা ১৯৭০ চনৰ ভিতৰত দহ কিলোমিটাৰ ঠাই গৰা খহনীয়াত গ'ল । সেই আমাৰ গাঁও, সেই ৰেলষ্টেচন, সেই মৰবৰ সুঁতি, সেই জাহাজঘাট লুপ্ত হৈ গ'ল । তাৰ পিছত মই যোৰহাটত থাকি প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত পঢ়িছিলো, য'ত সেই কৃষি বিজ্ঞানীজনক

লগ পাইছিলোঁ । তেখেতে মোৰ মন মগজুত পৰিৱেশ সুৰক্ষাৰ বিষয়ে চিন্তাধাৰা আনি দিলে । সৰুৰে পৰা সেই আদৰ্শটো পালো বাবে মই সেই আদৰ্শ পালন কৰি আহিছোঁ । প্ৰকৃতিৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰি মূল্যবান বিভিন্ন গছ মই ৰোপন কৰি আহিছোঁ ।

◆ আজি মোলাই কাঠনি ১৩৬০+ একৰ । মাজতে এই বনাঞ্চলত দুস্কৃতিকাৰীয়ে যথেষ্ট অন্যায় কৰিছিল, যাৰ বাবে আমি অত্যন্ত মৰ্মাহত হৈছিলোঁ । এতিয়া কি কি জীৱ জন্তু আৰু চৰাই এই বনাঞ্চললৈ ঘূৰি আহিছে, যিয়ে আপোনাক আটাইতকৈ সুখী কৰে ?

উত্তৰ : আমাৰ পৃথিৱীখনক ভাল পাবলৈ দৰাচলতে কোনো এখন দেশৰ শিক্ষা নীতিতে নাই । এইটো বহুত ডাঙৰ কথা । যাৰ ফলত মানুহৰ ধ্বংসাত্মক কাৰ্য্যৰ বাবে জলবায়ু পৰিৱৰ্তন হৈ কোভিড-১৯ আহি গৈছে— বাপেক মৰিলেও চুব নোৱাৰে, মাক মৰিলেও চুব নোৱাৰে । সেই ভয়াৱহ পৰিৱেশলৈ পৃথিৱী গুচি আহিছে । কিন্তু যদি অতীতৰ বুকুলৈ চাওঁ, দেখা পাওঁ যে সেই সময়ৰ ধৰ্মগুৰুসকল- শংকৰদেৱ মাধৱদেৱেই নহওঁক, বুদ্ধদেৱেই নহওঁক, হজৰত মহম্মদেই নহওঁক, যীশুখ্ৰীষ্টই নহওঁক তেওঁলোকৰ প্ৰমাণপত্ৰ আছিল নেকি ? তেওঁলোকৰতো প্ৰমাণপত্ৰ নাই । তেওঁলোকে মানৱ সম্পদ গঢ়িবৰ কাৰণে জ্ঞানৰ যি বিকাশ কৰি থৈ গ'ল, তাৰ বাবে সমগ্ৰ বিশ্বই তেওঁলোকক পূজা কৰে । কিন্তু আমি এই জ্ঞান পাহৰি প্ৰকৃতি ধ্বংস কৰা পাপৰ ফলত জলবায়ু পৰিৱৰ্তন হৈ কোভিড- ১৯ আহি গ'ল । আমি গছ কাটিব নেলাগে, প্ৰকৃতিয়ে নিজে গছৰ গঁজালি মেলাব । মোৰ হাবিখনৰ স'তে মোৰ নিবিড় সম্পৰ্ক আছে । দুস্কৃতিকাৰীয়ে যি কাৰ্য কৰিলে, সিয়ে মোক বহুত দুখ দিছিল । মই পিছত নতুন উদ্যমেৰে আৰু বহুত গছপুলি ৰোপন কৰিলোঁ । আগতে থকা প্ৰায়ভাগ জীৱ-জন্তু আৰু চৰাই এতিয়াও আছে । সিহঁতৰ সতে মোৰ আত্মিক সম্পৰ্ক আছে । সিহঁতৰ বহুতে আমাৰ ভাষা বুজি পায় । যেনে- আমাৰ হাবিত থকা বনৰীয়া ম'হবোৰ । সিহঁতক যেতিয়া মই মৰমেৰে মাতো, সিহঁতেও মূৰ লৰাই ‘গো গো’ শব্দ কৰে । মোৰ বৰ ভাল লাগে ।

♦ আপোনাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান কোনটো বুলি আপুনি ভাবে- চৰকাৰ, মানুহ, বানপানী বা বন্যপ্ৰাণী?

উত্তৰ : আটাইতকৈ ডাঙৰ প্ৰত্যাহ্বান হৈছে মানুহ। বাকী চৰাই-চিৰিকটি, সাপ, জীৱজন্তু আদি সকলো ঠিকে আছে। মানুহেহে প্ৰকৃতিক পাহৰি গৈছে। অতীজতে মানুহে প্ৰকৃতিৰ অংশ হিচাপে প্ৰকৃতিৰ স'তে একেলগে জীৱন জীয়াই আছিল। মানুহৰ মাজত ধৰণা আছিল - “পিতা স্বৰ্গ, পিতা ধৰ্ম, পিতাহি পৰমোতপঃ।” প্ৰকৃতিকো মানুহে পিতৃ-মাতৃৰ দৰে জ্ঞান কৰিছিল। কিন্তু যেতিয়া বৃটিছ আহি গ'ল, ভাৰতীয় শিক্ষানীতিলৈ দূৰ্যোগ আহিল। বৃটিছে ধৰণা আনিলে — টকাই ধৰ্ম, টকাই স্বৰ্গ। মানুহে টকাৰ বাহিৰে একোৱে চিনি নোপোৱা হ'ল। সেইটো হোৱা বাবে আমাৰ আটাইৰে দুখ-দুৰ্গতি নামি আহিল। আজি ভাৰতবৰ্ষৰ গাঁৱে-ভূঞা, চুকে কোণে মই গৈ দেখিছো, দুৰ্কপলীয়া ককা-আইতা, যিসকল বৃদ্ধাশ্ৰমত আছে, ভাৰতৰ সভ্ৰান্ত পৰিয়ালৰ মানুহেহে আছে। আমাৰ সাধাৰণ মানুহৰ মাক-দেউতাক তাত থকা নাই। সেই পৰিস্থিতিৰ বাবে আমি আজি দূৰ্যোগৰ সন্মুখীন হৈছোঁ।

♦ বহুতে কয় — “এজন ব্যক্তিয়ে একো সলনি কৰিব নোৱাৰে।” আপুনি তেওঁলোকক কি ক'ব ?

উত্তৰ : তেওঁলোকক মই ক'ব খোজো শিক্ষাক অগ্ৰাধিকাৰ দিব লাগিব। সৰুৰে পৰা প্ৰকৃতিক ভাল পাব লাগিব। এজন ব্যক্তিয়ে সলনি কৰিব নোৱাৰে বুলি কোনো কথা নাই, যদিহে তেওঁ ভগৱান, প্ৰকৃতি, জ্যেষ্ঠজন সকলোকে শ্ৰদ্ধা কৰে। নিজৰ কৰ্মৰ লগত আবেগ জড়িত কৰি ল'ব লাগিব। সমাজক ভাল পাব লাগিব। নিজৰ ক্ষুদ্ৰ স্বার্থ এৰি বৃহত্তৰ সমাজৰ উন্নতিৰ কথা ভাবিব লাগিব।

♦ অসম তথা ভাৰতৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক যদি পৰিৱেশ সম্পৰ্কে মাত্ৰ এটা বাৰ্তা দিব পাৰিলেহেঁতেন, তেন্তে সেয়া কি?

উত্তৰ : আমাৰ পাঠ্যক্ৰমত প্ৰাথমিক স্কুলৰে পৰা পৰিৱেশ বিজ্ঞান থাকিব লাগিব, পৰিৱেশ বিজ্ঞানৰ শিক্ষক দিব লাগিব। পৰিৱেশ উদ্যোগ দিব লাগিব। যেতিয়া এটা ল'ৰাই প্ৰাথমিক স্কুলত নাম লগাই এজাপা গছ ৰুৱ, সি কাৰ্য্যকৰীভাৱে গছজোপা পাঁচ বছৰত ডাঙৰ কৰিব লাগিব। গছজোপাৰ অক্সিজেন সি নিজে ল'ব। পিছৰ পাঁচ বছৰত আৰু এজোপা

গছ বিশ্ববাসীৰ বাবে ৰুৱ। এতিয়া ভাৰততেই নেলাগে, সমগ্ৰ পৃথিৱীত কিমান কণ কণ লৰা ছোৱালীয়ে নামভৰ্তি ল'লে, তেওঁলোকে যদি প্ৰত্যেকেই এনেদৰে গছপুলি ৰুই প্ৰতিপালন কৰে, দহ বছৰত All over World Green হৈ যাব। সেইখিনি ল'ৰা ছোৱালীয়ে পিছৰ প্ৰজন্মক গছপুলি ৰোৱাৰ শিক্ষা দিব পাৰিব। সিহঁতে ৰোৱা গছ কোনোদিনে কাটিব নিদিব। সিহঁতৰ গছৰ স'তে আত্মিক সম্পৰ্ক গঢ়ি তুলিব। সেই গছৰ আশে পাশে অহা জীৱ-জন্তুও সংৰক্ষিত হ'ব। সেইকাৰণে সমগ্ৰ বিশ্বৰ ৮০০ কোটি মানুহক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মই এইটোৱে বাৰ্তা দিছো— জন্মদিনত কেৰু কটাৰ সলনি এজোপা গছপুলি ৰুৱ লাগিব, যিমান বন্ধু-বান্ধবীক মাতিব, সিহঁতক এজোপাকৈ গছপুলি দিব আৰু সেইখিনি প্ৰতিপালন কৰি ডাঙৰ কৰিলে 'Green India', 'Green World' সোনকালেই হৈ যাব। তেতিয়া পৃথিৱীৰ ভাৰসাম্য ঘূৰি আহিব। কাৰণ ধৰিত্ৰী আইৰ এতিয়া পানীলগা জ্বৰহে হৈছে; যেতিয়া সম্পূৰ্ণৰূপে জ্বৰ হ'ব, তেতিয়া পৃথিৱীৰ পৰা আমি বিদায় মাগিব লাগিব।

♦ আপুনি অৰণ্যৰ ভিতৰত অতি সহজ-সৰল জীৱন যাপন কৰে। কিহৰ বাবে আপুনি সঁচাকৈয়ে সুখী হয় ?

উত্তৰ : প্ৰকৃতিৰ স'তে থাকিলে আমেজ লাগে। এই আমেজ হ'ল চৰাইৰ সুমধুৰ কলৰৰ, জীৱ-জন্তুৰ মাতে অনা আমেজ। মানুহৰ মাত বা যান্ত্ৰিকতা তাত নাই। বিজ্ঞানীসকলেও সেয়া বাধা দিছে। মই তাত থাকি ভাল পাওঁ। কিয়নো এই পৰিৱেশ প্ৰকৃতিৰ নিভাঁজ পৰিৱেশ। আনন্দময় পৰিৱেশ। আজি অত বছৰে এই হাবিখনো মোৰ পৰিয়ালৰ দৰে হৈ পৰিছে।

♦ এতিয়াৰ পৰা ৫০ বছৰৰ পাছত মোলাই কাঠনি বনাঞ্চলৰ বাবে আপুনি কেনে সপোন দেখে ?

উত্তৰ : এই হাবিখন মই কৰি দেখাইছোঁ, পৃথিৱীৰ মানুহৰ বাবে কৰি দেখুৱাইছোঁ যে অকলে কি কৰিব নোৱাৰি। এই হাবিখনৰ সংৰক্ষণৰ দায়িত্ব সমগ্ৰ বিশ্বৰ ৮০০ কোটি মানুহৰ, মোৰ অকলে নহয়। মোৰ হাবিখন কৰোঁতে কিমান প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈছোঁ। এই হাবিখনক সুৰক্ষা দিবলৈ ইয়াৰ আশে-পাশে থকা গাওঁবোৰ সুৰক্ষিত কৰি, উন্নয়ন কৰি, আৰ্থ সামাজিক উন্নতি সাধন কৰিব লাগিব। পিছলৈ দেশ-বিদেশৰ

ছাত্র-ছাত্রী ইয়ালৈ আহিব। এতিয়াও আহি থাকে, PhD ৰ অধ্যয়নৰ বাবে, Field Study কৰিবলৈ আহে। মোৰ ভাল লাগিছে ছাত্র-ছাত্রীসকল এনেদৰে আগবাঢ়ি অহা বাবে। বিদেশৰ পৰা যিমানবোৰ ছাত্র-ছাত্রী আহে, তেওঁলোকক সিহঁতৰ দেশলৈ গৈ পৃথিৱীক ভাল পাবলৈ শিক্ষা দিয়াটো মোৰ কাম। যিসকলে মোৰ ইয়াত সমল লৈ PhD কৰিছে, সিহঁতক নিজৰ দেশত নতুন প্ৰজন্মক সেই শিক্ষা প্ৰদান কৰিবলৈ মই কৈছোঁ।

♦ অসমৰ বাবে কোনটো বেছি গুৰুত্বপূৰ্ণ গছ নে নদী ?

উত্তৰ : গছ। গছ ৰূলে, গছ নাকাটিলে প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য ঘূৰি আহিব।

♦ অনাগত সময়ত যদি চৰকাৰৰ ফালৰ পৰা আপোনালৈ এক বৃহৎ পুঁজি আগবঢ়ায়, তেন্তে আপুনি প্ৰথমে কি তিনিটা কাম কৰিব ?

উত্তৰ : চাৰি বছৰ আগতে অসমৰ ভূ-জৰীপ বিভাগে দুবছৰীয়া ছাৰ্ভে কৰি কৈছে অসমত যিহেতু মাটি নাই, অসমৰ মাটি মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুত চাৰি ভাগৰ তিনি অংশ চৰ-চাপৰি আছে। সেইখিনি আমি Green কৰি দিব লাগিব। তাত আমি বিশেষকৈ হাতী আৰু বান্দৰৰ খাদ্য ৰোপণ কৰিব লাগিব। তেতিয়া হাতী আৰু মানুহৰ সংঘাত, বান্দৰ আৰু মানুহৰ সংঘাত কমি যাব। এতিয়া আৰু নতুন নতুন প্ৰজেক্ট কিছুমান লৈছোঁ। সকলোৱে গোট খাই মোৰ এই সপোনক সাৰাৰ ৰূপ দিব লাগিব, মই অকলে কৰিব নোৱাৰিম। ভাৰতৰ বিভিন্ন এন. জি. অ বিলাকক মাতি আনি কৈছোঁ, তেওঁলোকক দিল্লীত গৈ কৈছোঁ, মুম্বাইত গৈ কৈছোঁ, সেইবোৰ কাম চলি আছে।

♦ বহুত বহুত ধন্যবাদ ছাৰ। বহুত ভাল লাগিল, আপোনাৰ ব্যক্ততাৰ মাজতো আপুনি ইমানখিনি সময় দিয়া বাবে আপোনালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু প্ৰণাম জনালোঁ।

উত্তৰঃ তোমালৈও শুভেচ্ছা থাকিল। মোৰ কথাটো হ'ল পৃথিৱীখন এখন পৰিয়াল, আমিহে ভগাই লৈছোঁ। সেইকাৰণে পৃথিৱীক ভাল পাবলৈ শিক্ষা দিয়াটো মোৰ কাম। বুঢ়া শালিকাই মাত নলয়। নতুন প্ৰজন্মৰ ল'ৰা ছোৱালীবোৰক সৰু অৱস্থাৰ পৰাই যদি শিকাওঁ, তেতিয়া এশটাৰ ভিতৰত দহটাই শিকিব, দহ বছৰত এশ হৈ যাব। 'Green India', 'Green World' তেতিয়া সোনকালেই হৈ যাব। অসমতো প্ৰকৃতিক ভালপোৱা মানুহ নোহোৱা নহয়। জুবিনে প্ৰকৃতিৰ লগত সম্বন্ধ ৰাখি কিমান গান গাইছে, ভূপেনদাই প্ৰকৃতিক বাদ দি কোনোদিন গান গোৱা নাছিল, জয়ন্ত হাজৰিকাই প্ৰকৃতিক বাদ দি কোনোদিন গান গোৱা নাছিল। আমি তেওঁলোকৰপৰা পোৱা প্ৰকৃতিৰ যি আদৰ্শ, কবি-সাহিত্যিকৰ ভাষাতো যিবোৰ তেনে কথা কয়, সেইবোৰ আমি শিকিবলগীয়া অসমতে আছে। তেওঁলোক বেলেগত জন্ম হোৱা নাই, অসমতে জন্মিছে। মই ভাবোঁ, চিৰ সেউজীয়া অসমখন সকলোৱে চিৰ সেউজীয়া কৰি ৰাখক। মই সেয়া কামনা কৰিছোঁ। তেতিয়া আমি জীয়াই থাকিব পাৰিম। আমালৈ বহুত প্ৰত্যাশা আছে, মই বিশ্বৰ দৰবাৰত গৈ গৈ বুজি পাইছোঁ। সেইকাৰণে মই ভাবো, এইখন ইমান ধুনীয়া অসম। সূৰ্য্য উঠা দেশৰ পৰা সূৰ্য্য পৰা দেশলৈ ইমান ধুনীয়া ঠাই দেখা পোৱা নাযায়। ইমান ধুনীয়া অসমখন সংৰক্ষণ কৰিব নজনাটোৱে আমাৰ ভুল। অসমৰ মানুহে গছপুলি ৰুব নালাগে, কেৱল গছ নেকাটিলেই হ'ল। ●●●

সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ কৰোঁতা—

‘নিবেদন’ সম্পাদনা সমিতিৰ হৈ

ড° কুকিলা গোস্বামী

সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

“সাত সাগৰ তেৰ নদীৰ সিপাৰে সংযোগ স্থাপনৰ হাবিয়াস”

বিশিষ্ট জীৱবিজ্ঞানী

ড° ৰবুল মাউতৰ স’তে এখন্তেক

আমেৰিকা নিৱাসী, বিশিষ্ট জীৱবিজ্ঞানী ড° ৰবুল মাউতৰ জন্ম হৈছিল অসমৰ তিনিচুকীয়া জিলাৰ কৈলাশপুৰ গাঁৱত। তেখেতৰ গৱেষণাৰ বিষয় হৈছে- “মানৱীয় দেহৰ কেতবোৰ ৰোগ নিৰ্মূলকৰণৰ বাবে নতুন প্ৰটিনৰ সৃষ্টি কৰা; উচ্চতৰ প্ৰটিন সমাবেশ প্ৰস্তুত কৰি সেইবোৰক কোষ সংকেতৰে সমৃদ্ধ কৰা আৰু জৈৱ-অণুবিদ্যুতৰ দৰে ক্ষেত্ৰত প্ৰয়োগ কৰা”। তেখেতে মাচাছুচেটছ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা জিন-সম্পাদনাৰ গৱেষণা কৰি ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰিছিল। হাভাৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ হাভাৰ্ড মেডিকেল স্কুল আৰু বষ্টন চিলড্ৰেনচ হাস্পাতালৰ ষ্টেম চেল প্ৰগ্ৰেমৰ গৱেষণা সভ্য আছিল। বৰ্তমান তেখেত চিনচিমাটি চিলড্ৰেনচ হস্পিটেলৰ প্ৰধান গৱেষক। এই হাস্পাতালৰ মেডিকেল চেণ্টাৰত এতিয়া কৰ্কট ৰোগ আৰু ইমিউন’থেৰাপী বিকাশ সাধনৰ উদ্দেশ্যেৰে তেখেতৰ নামেৰে ‘মাউট লেব’ শীৰ্ষক গৱেষণাগাৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। তেখেতে আত্মজীৱনী ‘মোৰো এটা সপোন আছে’ত লিপিবদ্ধ কৰিছে দৰিদ্ৰতা নেওচি, যথেষ্ট সংঘাতৰ মাজেৰে মাচাছুচেটছ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গৱেষক হোৱাৰ কাহিনী।

আমাৰ সৌভাগ্য এইগৰাকী বৰেণ্য অসমীয়াৰ স’তে সংযোগ স্থাপন কৰিব পৰাটো। এটা অনলাইন সাক্ষাৎকাৰৰ জৰিয়তে ‘নিবেদন’ৰ বাবে তেখেতৰ চিন্তাৰ কিছু আভাস জানিবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰাত তেখেতে অনুমতি প্ৰদান কৰে।

◆ আপোনাৰ বহুপঠিত ‘মোৰো এটা সপোন আছে’ গ্ৰন্থখন পঢ়াৰ পিছত আপোনাৰ সংঘাতময় জীৱনৰ কথা সকলোৰে অৱগত। এই গ্ৰন্থখন তথা আপোনাৰ জীৱনটো সাঁচকৈয়ে প্ৰেৰণাৰ উৎস। এনে এক পৰিপ্ৰেক্ষিতত অসমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি আপুনি কি ক’ব?

উত্তৰ: অসমৰ নিচিনা আৰ্থ-সামাজিক দিশত তুলনামূলকভাৱে দুৰ্বল অঞ্চলৰ পৰা সপোন এটা দেখি বহুদূৰ যাবলৈ যথেষ্ট প্ৰত্যাশাৰ সন্মুখীন হোৱা যায়। আমাৰ তেনেকৈ ৰিচ’ৰ্ছ বা সমল নাথাকে। তেনে প্ৰেক্ষাপটত কঠোৰ শ্ৰম আৰু দৃঢ়তাইহে আমাক বহু দূৰলৈকে লৈ যাব পাৰে। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা নতুন প্ৰজন্মক এই শ্ৰম কৃচ্ছসাধনাৰ অনুশীলন কৰিবলৈ আহ্বান জনাওঁ।

◆ অসম তথা ভাৰতীয় শিক্ষা-ব্যৱস্থাৰ লগত নিশ্চিতভাৱে পাশ্চাত্য শিক্ষা-ব্যৱস্থাৰ প্ৰভেদ থাকিব। আপুনি কেনে ধৰণৰ পাৰ্থক্য প্ৰত্যক্ষ কৰিছে? আমাৰ শিক্ষা-ব্যৱস্থাত কেনে ধৰণৰ সংশোধন আশা কৰে?

উত্তৰ : প্ৰভেদ বহুত আছে। আমি শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰায়োগিক (Practical) হ'ব লাগিব। সমস্যা সমাধানত গুৰুত্ব দিব লাগিব। এনেই ডিগ্ৰী লৈ লাভ নাই। কিন্তু মোৰ মতে আটাইতকৈ চিন্তিত বিষয়টো হৈছে শিক্ষাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য হ'ব লাগে আমি সমাজৰ সকলো কথা চকু মুদি গ্ৰহণ নকৰি প্ৰশ্ন কৰা। আমাৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ হৈছে যদিও এই প্ৰশ্ন কৰাৰ মানসিকতা বৃদ্ধি হোৱা নাই যেন লাগে। আমি এতিয়াও চকু মুদিয়ে সমাজৰ ভুলবোৰ গ্ৰহণ কৰি থাকোঁ।

◆ অসমৰ বিজ্ঞান শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাত কিছু গুৰুত্ব দিয়া হৈছে যদিও ইয়াৰ ফলাফলত যেন সফল হ'ব পৰা নাই। এইক্ষেত্ৰত আপোনাৰ দৃষ্টিভংগী জনাওকচোন।

উত্তৰ : আমি বিজ্ঞানৰ এটা সবল নেৰেটিভ গঠন কৰিব লাগিব। অসমত বিজ্ঞানৰ তেনেকুৱা নেৰেটিভ নাই বুলিয়েই ক'ব লাগিব। আজি শ বছৰৰ পিছতো আমি পাঠ্যপুথিত এজন অসমীয়া বিজ্ঞানীৰ নাম পঢ়িবলৈ নাপাওঁ। আমি সমাজত যি কথা পাঠোঁ, আমাৰ উত্তৰ প্ৰজন্মও সেই ফালেই ঢাল লয়। ঘৰে-বাহিৰে, বিজ্ঞান আৰু বিজ্ঞানীৰ কথা নাপাতিলে আমি অসমীয়াক বিজ্ঞানৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰিব নোৱাৰোঁ।

◆ বিদেশত থাকিও আপুনি অসমীয়া সাহিত্যৰ চৰ্চা কৰিছে। অনাগত দিনত প্ৰৱাসীসকল বা উত্তৰ প্ৰজন্মৰ ক্ষেত্ৰত অসমীয়া ভাষা সাহিত্য চৰ্চাৰ গুৰুত্ব থাকিব নে?

উত্তৰ : সেইটো সময়েহে নিৰ্দ্ধাৰণ কৰিব।

◆ বিজ্ঞানৰ নতুন গৱেষণাৰ ক্ষেত্ৰত শেহতীয়াকৈ পৰিকল্পনা কৰিছে নেকি? এই বিষয়ে জনাবচোন।

উত্তৰ : আছে বহুত। মই মানুহৰ ৰোগ প্ৰতিৰোধী তন্ত্ৰৰ ওপৰত গৱেষণা কৰোঁ। গতিকে কৰ্কট আদি মাৰাত্মক ৰোগবোৰ ভৱিষ্যতে কেনেকৈ নিৰ্মূল কৰিব পাৰি তাৰ বিষয়ে বহুতো গৱেষণা-পৰিকল্পনা আছে।

◆ 'মোৰো এটা সপোন আছে' শীৰ্ষক বহু পঠিত তথা জনপ্ৰিয় গ্ৰন্থখন পঢ়ি বহু পাঠকে আপোনাৰ পৰৱৰ্তী গ্ৰন্থ পঢ়িবলৈ আগ্ৰহী। সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ শেহতীয়া পৰিকল্পনা কি?

উত্তৰ : পৰিকল্পনা আছে— কিন্তু সময়ৰ অভাৱত হৈ উঠাগৈ নাই।

◆ বিজ্ঞানী আৰু সাহিত্যিক—কোনটো পৰিচয়ত আপুনি অধিক সুখী অনুভৱ কৰে?

উত্তৰ : মই এজন ভাল মানুহ হিচাপে ভৱিষ্যতে পৰিচয় দিবলৈ পালেহে সুখী হ'ম। মানুহৰ প্ৰতি সহানুভূতি, অকণমান সহমৰ্মিতা গঢ়ি তুলিব পাৰিলেই এজন মানুহ হিচাপে সুখী হ'ম।

সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ কৰোঁতা—
'নিবেদন' সম্পাদনা সমিতিৰ হৈ
ড° কুকিলা গোস্বামী
সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

NASA Exploration

✍ Mrinal Das

NASA is one of the world's most famous space agencies. NASA stands for the National Aeronautics and Space Administration. It was established on July 29, 1958, by the United States government. The main goal of NASA is to explore space, study Earth and other planets, develop new technology, and increase human knowledge about the universe. Since its creation, NASA has played a major role in space exploration and scientific discoveries.

NASA was formed during the period known as the "Space Race" between the United States and the Soviet Union. After the Soviet Union launched the first artificial satellite, Sputnik 1, the United States realized the importance of space technology. As a result, NASA was created to lead America's space missions and scientific research.

One of NASA's earliest achievements was the Project Mercury program. The purpose of this mission was to send humans into space and safely return them to Earth. In 1961, astronaut Alan Sheppard became the first American to travel into space. Later, NASA introduced the Gemini program, which helped scientists learn how astronauts could live and work in space for long periods.

The greatest achievement in NASA's history came through the Apollo program. On July 20, 1969, Neil Armstrong became the first person to walk on the Moon during the historic Apollo 11 Moon Landing mission. As he stepped onto the Moon's surface, he famously said, "That's one small step for man, one giant leap for mankind." Another astronaut, Buzz Aldrin, also walked on the Moon, while Michael Collins remained in the spacecraft orbiting above. This mission proved that humans could travel to another celestial body and return safely.

After the success of the Apollo missions, NASA continued exploring space in many ways. In the 1970s, NASA launched the Skylab space station. It allowed astronauts to conduct scientific experiments in space. Later, NASA worked with other countries to develop the International Space Station (ISS). Astronauts from different nations live and work there to study science, health, and technology in microgravity conditions.

Writer : Student, BA 3rd Semester

NASA also created the Space Shuttle program in 1981. The first shuttle, Space Shuttle Columbia, carried astronauts and satellites into space. The shuttle missions helped launch important satellites and repair the famous Hubble Space Telescope. The Hubble telescope has captured beautiful images of galaxies, stars, and nebulae, helping scientists understand the universe better.

In addition to human spaceflight, NASA has sent robotic missions to explore planets and distant parts of the solar system. NASA's Mars missions are especially important. Rovers like Curiosity Rover and Perseverance Rover have explored the surface of Mars. These robots collect rock samples, take photographs, and search for signs of ancient life. The Perseverance rover also carried a small helicopter named Ingenuity, which became the first aircraft to fly on another planet.

NASA has also explored deep space. The Voyager 1 and Voyager 2 spacecraft were launched in 1977 to study the outer planets. Today, they continue traveling far beyond our solar system, sending valuable information back to Earth. Another major mission is the James Webb Space Telescope, which studies distant galaxies and the origins of stars and planets. It provides clearer and more detailed images than previous telescopes.

NASA's work is not limited to space exploration alone. The agency also studies Earth's climate, weather, and environment. NASA satellites monitor natural disasters, climate change, hurricanes, and pollution. This research

helps scientists understand how Earth is changing and how humans can protect the environment.

Technology developed by NASA has improved daily life on Earth as well. Many inventions originally designed for space missions are now used by ordinary people. Examples include memory foam, advanced water purification systems, improved medical equipment, and satellite communication technology. NASA's research has influenced transportation, healthcare, engineering, and computer science.

In recent years, NASA has focused on returning humans to the Moon through the Artemis Program. The Artemis missions aim to send astronauts, including the first woman and the first person of color, to the Moon. NASA also hopes to use the Moon as a base for future missions to Mars. Scientists believe that humans may one day live and work on Mars, and NASA is preparing for that possibility through research and advanced spacecraft development.

NASA works together with many countries and private companies to achieve its goals. Partnerships with organizations and companies have made space exploration faster and more innovative. Today, NASA continues to inspire millions of people around the world, especially students who dream of becoming scientists, engineers, and astronauts.

In conclusion, NASA has changed humanity's understanding of space and science. From the Moon landing to Mars exploration and deep-space missions, NASA's achievements are remarkable. Its discoveries have expanded human knowledge, improved life on Earth, and inspired future generations to explore the mysteries of the universe.

Resources

Tom Wolfe , The Right stuff .

NASA Wikipedia, Chat GPT, Google Gemini

Chenab Bridge

✍ Amrit Kr. Ray

The Chenab Bridge is one of the most remarkable engineering achievements in India and is recognized as the world's highest railway arch bridge. Built across the Chenab River in the Reasi district of Jammu and Kashmir, this bridge represents the strength, determination, and technological advancement of modern India. It is an important part of the Udhampur-Srinagar-Baramulla Rail Link (USBRL) project, which aims to connect the Kashmir Valley with the rest of India through a reliable railway network. The bridge has become a symbol of national pride and development because it has overcome many geographical and environmental challenges.

The Chenab Bridge stands at a height of about 359 meters above the riverbed, which makes it taller than the Eiffel Tower in France. The total length of the bridge is approximately 1,315 meters. Due to its massive size and difficult location, the construction of the bridge was considered one of the toughest engineering tasks in the world. The region where the bridge is located is mountainous, rocky, and prone to earthquakes and strong winds. Despite these challenges, Indian engineers and workers successfully completed the project after years of hard work and careful planning.

The main purpose of the Chenab Bridge is to improve transportation and connectivity in Jammu and Kashmir. Before the railway project, people in the Kashmir Valley mainly depended on road transport. During winters, heavy snowfall often blocked roads, causing difficulties in travel and transportation of goods. The railway bridge has helped solve many of these problems by providing a faster, safer, and more reliable transport system. Once fully operational, trains will connect Kashmir directly with major cities in India, making travel easier for millions of people.

The construction of the bridge required advanced engineering techniques and modern technology. Special high-strength steel was used to ensure the durability and safety of the structure. Engineers designed the bridge in such a way that it could resist earthquakes, explosions, and strong winds of up to 260 kilometers per hour. The bridge is also capable of handling extreme weather conditions, including heavy rain, snowfall, and temperature changes. Safety was one of the most important aspects during construction because the bridge is located in a sensitive and difficult region.

Writer : Student, B.A 2nd Semester

Thousands of workers, engineers, architects, and technicians contributed to the completion of the Chenab Bridge. They worked under dangerous and difficult conditions for several years. Transporting heavy machinery and construction materials to the remote mountainous region was itself a huge challenge. Many modern machines and cranes were specially brought in for the project. Engineers also used advanced computer technology to test the design and strength of the bridge before construction began. Their dedication and teamwork made this extraordinary project successful.

The Chenab Bridge is also important for the economic development of Jammu and Kashmir. Better railway connectivity will improve trade and business activities in the region. Farmers and local businessmen will be able to transport their products more easily to different parts of the country. This will help increase income and create new job opportunities for local people. Improved transportation will also encourage industries and investors to develop businesses in the region, which can lead to long-term economic growth.

Tourism is another sector that will benefit greatly from the Chenab Bridge. Jammu and Kashmir is known for its beautiful mountains, valleys, lakes, and gardens. Tourists from all over India and the world visit the region every year to enjoy its natural beauty. The railway connection will make traveling more convenient and affordable for tourists. As a result, hotels, restaurants, transport services, and local markets are expected to grow. The bridge itself has already become a tourist attraction because of its unique design and impressive height.

Apart from economic and tourism benefits, the Chenab Bridge has strategic importance for India. Jammu and Kashmir is a sensitive border region, and good transportation infrastructure is important for national security. The railway line will help in the movement of security personnel and essential supplies more efficiently. This

strengthens the country's ability to respond quickly during emergencies or natural disasters. Therefore, the bridge is not only an engineering project but also an important asset for the nation's security and development.

One of the most attractive features of the Chenab Bridge is its steel arch design. The large arch supports the structure and gives it both strength and beauty. The bridge blends beautifully with the surrounding mountains and the flowing Chenab River below. Photographs and videos of the bridge have attracted attention from people around the world. Many international experts have praised the project for its innovative design and engineering excellence. It demonstrates that India is capable of completing world-class infrastructure projects.

Environmental protection was also considered during the construction of the bridge. Engineers tried to minimize damage to the surrounding environment and natural beauty of the area. Modern construction methods were used to reduce pollution and ensure the safety of the river and nearby forests. The project shows that development and environmental care can go together when proper planning is followed.

In conclusion, the Chenab Bridge is one of India's greatest engineering achievements and a proud symbol of progress, strength, and innovation. It has overcome difficult geographical challenges and has brought new opportunities for transportation, trade, tourism, and economic development in Jammu and Kashmir. The bridge also plays an important role in national security and social integration. Its successful completion proves that determination, teamwork, and modern technology can achieve extraordinary goals. The Chenab Bridge will continue to inspire future generations and remain a shining example of India's engineering excellence for many years to come. ●●●

আইৰ হাতৰ এমুঠি চাউল

ঐ দীপাংকৰ মেধি

চহৰৰ যান্ত্ৰিকতা আৰু অফিচৰ ফাইলৰ মাজত আবদ্ধ হৈ পৰিছে আকাশ। ফাইল-দস্তাবেজ আৰু কম্পিউটাৰ স্ক্ৰীণৰ মাজত যেন হেৰাই যাবলৈ ধৰিছে তাৰ অস্তিত্ব। ৰতিপুৰাৰ পৰাই ঐশ্বৰ্যৰ কথা ভাবি থাকোঁতে তাৰ ৰুমত কিবা এটা বনাই খাই আহিবলৈ সময় নহ'ল। তেনেতে হঠাৎ দেউতাৰ ফোন আহিল - “বাপা মাৰ গাতো বৰ ভাল নহয়, তোক চাবলৈ মন কৰিছে”।

কথাটো শুনাৰ লগে লগে তাৰ মনটো চট্‌ফটালৈ ধৰিলে। ততাতৈকে অফিচৰ পৰা ছুটি লৈ সি ঘৰলৈ যাবলৈ ওলাল। অফিচৰ পৰা ওলাই ঘৰলৈ বাছত যাওঁতে সি থিৰিকিৰে বাহিৰলৈ চাই মনত পৰিছে সৰু কালৰ সেইবাটাও স্মৃতি। মনত পৰিছে সৰু কালত সেই দিনটো যিদিনা সি স্কুলৰ পৰা আহোঁতে মাকে পদূলিত বহি বহি লৈ কান্দি আছিল। মনত পৰিছে তাৰ অসুখত কেনেকৈ মাকে উজাগৰি ৰাতি কটাইছিল। অতীতৰ এটা এটা স্মৃতিয়ে যেন আজি তাৰ মাকৰ কথা কৈছে। চহৰৰ ব্যস্ততাৰ মাজত যেন হেৰাই গৈছিল সেই মধুৰ স্মৃতিবোৰ।

এনেকৈ অতীতৰ স্মৃতিত আকাশ সুঁৱৰি আকাশ গাঁও আহি পালেহি। আগতে ছুটীত ঘৰলৈ আহিলে তাৰ মন এক আনন্দৰে ভৰি পৰিছিল। এইবাৰ যেন সেই আনন্দ নাই।

“আকাশ বাবা আহিলি”- শৰ্মা দোকানীৰ মাতত আকাশৰ তন্দ্রা ভাগিল। আকাশ যেন সোমাই আছিল এখন বেলেগ পৃথিৱীত।

ঘৰৰ চোতালত ভৰি দি দেখিলে মাকে পদূলিতে বহি বৈ আছে যেন তাৰ বাবে। মাকৰ শেঁতা পৰা মুখখন দেখি তাৰ মনটো কঁপি উঠিল।

“মা মই তোমাক শুই থকিবলৈ কোৱা নাছিলো। তুমি এই যে এই ৰ'দত ইয়াত বহি আছা।

মাকে সৰু মাতৰে ক'লে - “তই বৰ দেৰি কৰিলি বাপা।” তই আহিবি বুলি অথনিৰে পৰাই ইয়াত বৈ আছো। মনৰ কথাখিনি শুনি তাৰ মনটো উচপি উঠিল। মনত পৰিল সেই সৰু কালৰ দিনবোৰ।

তেনেতে সি লক্ষ্য কৰিলে মনৰ হাতত এটি সৰু কাঁহৰ বাতি। তাত আছে, তাৰ প্ৰিয় বৰা চাউলৰ জলপান। মাকৰ এনে অৱস্থাতো তাৰ প্ৰিয় খাদ্যৰ যোগাৰ কৰিবলৈ পাহৰা নাই। মাকৰ হাতৰ পৰা সি কাঁহৰ বাতিটো লৈ একো ক'ব নোৱাৰি মাকৰ কোলাতে মূৰটো পেলাই শুই পৰিল। সেইসময়ত মাকৰ কোলাখনেই আছিল তাৰ বাবে সুৰক্ষিত ঠাই। ●●●

লেখক— স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিকৰ ছাত্ৰ

নৈৰ সিপাৰে থকা ঘৰটো

✍ হীনামণি দাস

আমাৰ গাঁওখন এখন নৈৰ কাষতে। নৈখন শুবনি, কিন্তু বিশ্বাসঘাটক। প্ৰতিবছৰে আহে আৰু কিবা এটা লৈ যায়। মোৰ ঘৰটো নৈৰ সিপাৰে। সেইকাৰণে স্কুললৈ যাবলৈ নাও লাগে। মোৰ দেউতাই নাও চলায়। গাঁওখনৰ সকলোৱে তেওঁক 'নাওৱালা দাদা' বুলি কয়। মাৰ বেমাৰ, বহুদিন ধৰি বিচনাত আছিল। ঔষধ লাগে, ধন লাগে। দেউতাই দিনত নাও চলায় আৰু ৰাতি নৈৰ শব্দ শুনি চিন্তা কৰে। এদিন মই দেউতাক ক'লো- 'দেউতা মই স্কুল এৰিম, কাম কৰিম।' দেউতাই তেতিয়া মোৰ ফালে নাচালে আৰু ক'লে- 'তই যদি পঢ়া এৰি দিয়, তেতিয়া হ'লে এই নাওৰ পাটখন মই এতিয়াই নৈৰ মাজতে এৰি দিম।' সিদিনাখন মই আৰু দেউতাক একো ক'ব নোৱাৰিলোঁ।

বৰষুণ আহিল। মই সিদিনা স্কুললৈ যাব লাগিছিল। দেউতাই ক'লে- আজি নাও চলোৱাটো সিমান এটা ভাল নহ'ব। কিন্তু মই জেদ কৰিলোঁ। কাৰণ মোৰ সিদিনা পৰীক্ষা আছিল। নাওখন নৈৰ মাজ পালে। বতাহ বাঢ়িল। পানীৰ ঢো বাঢ়িল। মই ভয় খাই দেউতাৰ হাতত ধৰি ক'লোঁ- 'দেউতা, উভতি যাওঁ নেকি ? দেউতাই হাঁহি ক'লে- 'ভয় নেখাবি ৰ'হ। তাৰ পাছতে নৈৰ ঢোৱে আমাক সিফাল কৰিলে। মই কিবা এটা অনুভৱ কৰাৰ আগতে মই নৈৰ পানীত পৰিলোঁ।

মোৰ জ্ঞান ঘূৰি আহোঁতে মই নদীৰ পাৰত পৰি আছিলোঁ। গাঁৱৰ মানুহ আছিল, মা আছিল। কিন্তু দেউতা নাছিল। কোনোৱে ক'লে-নাওখন ওলোটা খাইছিল। আকৌ কোনোৱে ক'লে দেউতাই তোক ঠেলি ওপৰলৈ তুলিলে। কিন্তু আজিলৈ কোনো সঠিক উত্তৰ নাজানিলোঁ। আজিও মই স্কুললৈ যাওঁ। নৈ পাৰ হওঁতে নাওৰ সলনি এখন নতুন দলঙৰ ওপৰেৰে পাৰ হওঁ। কিন্তু নাওৰ মাত নাই। নৈখনৰ ফালে চায় ভাবোঁ 'মোৰ দেউতাক নৈখনে লৈ গ'ল নে দেউতাই মোক জীৱনৰ সিপাৰলৈ ঠেলি দিলে।' এই উত্তৰটো আজিলৈকে নৈখনে বুকুত বান্ধি ৰাখি থৈ দিছে। ●●●

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ থিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰথম পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

লেখক— স্নাতক যষ্ঠ বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰী

অদৃশ্য

✍ বিদ্যুৎ দাস

নিশা প্ৰায় ১২ বাজিছে। চিপ্টিপিয়া বৰষুণজাকৰ লগতে সোণালী বিজুলীৰ আগমণ। অহৰহ বাজি থকা ফোনৰ শব্দত (Ringtone) নিদ্ৰাত মগ্ন হৈ থকা থানাৰ অ'চি চাহাব সাৰ পাই গ'ল।

“হেল্লো! কোনে কৈছে?”

(সিফালৰ পৰা উত্তৰ আহিল)

“ছাৰ মোক বচাওক। আপুনিহে একমাত্ৰ ৰক্ষা কৰিব পাৰিব। আপুনি নবচালে মোৰ পৰিয়ালৰ লগত বৰ অনৰ্থ হ'ব। আপুনিহেই মোৰ একমাত্ৰ ভৰসা!”

“কি হৈছে? ভালকৈ কওকচোন”

“ছাৰ, আপুনি যোৱা মাহৰ সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষৰ কথা শুনিছে নিশ্চয়? সেই অপৰাধত মোৰ নামটো সাঙোৰ খাইছে।

বিশ্বাস কৰক ছাৰ, সেইদিনা ঘটনাস্থলীত উপস্থিতেই নাছিলো। পুলিচে এতিয়া মোক বিচাৰি আছে। ছাৰ মোক বচাওক। মই নিদোষী। মোৰ হাতত উপযুক্ত প্ৰমাণ আছে।”

সঁচাকৈয়ে সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষ বৰ বিপদজনক। মুনাফা লাভৰ স্বার্থত এচাম দানৱে জনসমাজৰ মাজত দানৱলত জুই জ্বলাই দি পিছত ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ দৰে ভাও জোৰে। কত নিৰীহ মানুহৰ প্ৰাণ যে এই মহামাৰীত খাণ্ডৰ বণৰ দৰে জ্বলি ছাই হৈ গ'ল, তাৰ ক'তো চিন-চাব নাই।

“ঠিক আছে, অহাকালি আপুনি আপোনাৰ হাতত যি তথ্য আছে সেইবোৰ লৈ থানালৈ আহিব।”

“অহাকালিলৈ মোৰ সময় নাই। ছাৰ, মই আপোনাক এতিয়াই লগ কৰিব বিচাৰো।”

“এই ৰাতি? নহ'ব সেয়া সম্ভৱ নহয়। অহাকালি আপুনি থানালৈ আহিব। এতিয়া মই ফোন ৰাখোঁ”

“ছাৰ, বহু কষ্ট কৰি এই মই আপোনাৰ দুৱাৰমুখত বৈ আছোঁহি। আপোনাক লগ কৰাৰ লগতে প্ৰমাণো আপোনাক যি যাম।”

“কি মোৰ দুৱাৰমুখত? ই কেনেকৈ সম্ভৱ? মোৰ গাৰ্ভে তোমাক ৰখোৱা নাই নেকি?”

“আপোনাৰ গাৰ্ভে মোক দেখা নাপায় ছাৰ। আপোনাক এবাৰ লগ কৰি মোৰ নিদোষিতাৰ প্ৰমাণ হিচাপে মোৰ ‘ডেথ চাৰ্টিফিকেট’খন আপোনাৰ তাত দি যাবলৈ আহিছোঁ।”

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ থিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাৰ দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

লেখক— স্নাতকোত্তৰ দ্বিতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ

মাজৰাতিৰ উৰুলি

কংকনা দেৱী

বাহিৰত তেতিয়া মুঘলধাৰে বৰষুণ দি আছিল। দৰ্শনা তেতিয়া বহু অট্টালিকাটোৰ মাজৰ ৰুমটোত বহি চাহ খাই আছে। আচলতে চহৰত অৱস্থিত দৰ্শনাৰ দেউতাকৰ পৈতৃক সম্পত্তিটোৰ চোৱা-চিতা কৰিবৰ বাবে দৰ্শনাৰ মাত্ৰ দুদিন আগতে তালৈ আহিছিল। চাহ খাই থকাৰ লগতে তাই ডায়েৰিখনত কিবা এটা লিখিম বুলি মেলি ল'লে। ইমানেই বৰষুণ যে বাহিৰত যেন এজাক যুদ্ধহে চলি আছে। হঠাতে তাইৰ মনলৈ এটা সাৰী আহিল আৰু তাই ডায়েৰিখনত লিখি ল'লে— “সহস্ৰ ৰাত্ৰিৰ বুকুত হেজাৰ সপোনে পোখা মেলে।” নাজানে তাই মনলৈ এই শাৰীটো কিয় আহিল। কিন্তু তাইৰ মনটো কিবা গভীৰ হ'বলৈ ল'লে যেন সেই ঘৰটোত তাইৰগ বাহিৰেও অন্য আছে। থিৰিকিৰ বাহিৰত যেন সেয়া কোনোবাই দীঘল নখেৰে আচোঁৰিছে। ভয় খালে তাই; কিন্তু আকৌ ভাবিলে হয়তো থিৰিকিৰ গছৰ পাতবোৰ লাগি তেনে ভাৱ উৎপন্ন হ'ল। আকৌ লিখিছে তাই ডায়েৰিৰ পৃষ্ঠাত- “সপোনৰ পৰা বাস্তৱলৈ”

হঠাতে তাই শুনিবলৈ পালে কৰিডৰত কোনোবাই পায়েল পিন্ধি খোজ কাঢ়ি আহি আছে। তাই আচৰিত হ'ল...কিয়নো সেই ঠাইত অন্য কোনো মানুহ নাই; অকল দেউতাকৰ ৰখীয়া মাধৱদা হে আছে, তাকো গেটৰ সন্মুখৰ ৰুমত। তাই দেখিলে কেৰু কেৰু শব্দৰে দুৱাৰখন খোল খাই গ'ল। লগতে এটা ছাঁ তাই অনুভৱ কৰিলে। ছাঁটো দেখাত ল'ৰাৰ সদৃশ। পিন্ধনত দৰাৰ পুৰণিকলীয়া এযোৰ পোছাক। সেই ছাঁটো সোমাই অহাৰ লগতেই তাইৰ নাকত এক কেঁচা হালধীৰ গন্ধ পালে। তাৰ পিছত তাই চিঞিবলৈ অজস্ৰ চেষ্টা কৰিলে কিন্তু তাই চিঞিব পৰা নাই, মাধৱ দাক মাতিবলৈয়ো চেষ্টা কৰিছে কিন্তু নাই...তাইৰ শৰীৰটো যেন জঠৰ হৈ পৰিছে, শৰীৰটোৱে যেন তাইৰ বিপক্ষে থিয় দিছে, নাই পৰা নাই লৰচৰ কৰিব। গোটেই ৰুমটোৰ উষ্ণতা একেবাৰে নিম্ন হৈ পৰিল। চাৰিওফালে যেন এজাক হিমচেঁচা বতাহহে বলিছে। সেই দৰা সদৃশ ছাঁটোৱে ফিচ্‌ফিচাই উঠিল...“সহস্ৰ ৰাত্ৰিৰ বুকুৰ সপোন আজি পূৰণ হ'ব দৰ্শনা। অতদিনে দেখা সপোনৰ আজি পৰিসমাপ্তি।” সৰ্বশৰীৰ দৰ্শনাৰ কঁপি উঠিল, লগে লগে ঘড়ীৰ কাটাই ১২ বজাৰ সংকেত দিলে। লগতে এক সমবেত নাৰী উৎকণ্ঠ শব্দ শনিবলৈ পোৱা গ'ল...উল্লো লো ওওও...উল্লো লো ওওও দৰ্শনাৰ বুজিবলৈ বাকি নাথাকিল এয়া কোনো সশৰীৰী ব্যক্তি নহয়। তাই টফটাই উঠিল আৰু নিজৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে থিয় হ'ল। তেতিয়া তাই তেজ ৰঙা ওঁঠেৰে ডায়েৰিৰ শেষৰ শাৰীকেইটা কৈ উঠিল...

মইৰ পৰা আমিলৈ...

হাজাৰ ভছৰ ধৰি চটফটাই থকা দৰা সদৃশ প্ৰেতাৱাটোৱে যেন আজি আত্মসন্তুষ্টি লাভ কৰিলে। দৰ্শনাৰ চকু দুটি বগা হৈ পৰিল। দৰ্শনাই যেন কোনোবাৰ দেশত নিজক সমৰ্পন কৰিলে।

ৰাতিপুৱা মাধৱ দায়ে দৰ্শনাক নাপালে, পালে মাত্ৰ কেঁচা হালধীৰ পোৰা পোৰা গন্ধ আৰু কেঁচা তেজৰ গন্ধ লগতে সেই ডায়েৰিখন...আৰু কেঁচা তেজেৰে লুটিপুটি হৈ থকা মামৰে ধৰা পুৰণিকলীয়া এযোৰ পায়েল...।

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ থিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাৰ তৃতীয় পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

লেখক— স্নাতক ষষ্ঠ বাণ্যাসিকৰ ছাত্ৰী

জীৱনৰ বৃক্ষ বিপদৰ পথেৰে

চিন্তু ঠাকুৰীয়া

বিজয়ৰ অতি পুৰণি কালৰ বন্ধু কলীয়া। বিজয় এজন ভাল ল'ৰা, কিন্তু কলীয়া অতি লুভীয়া মনৰ আৰু এজন জুৱাৰী ল'ৰা। কলীয়া ই এডাল গছৰ তলত মন মাৰি বহি থাকে আৰু বিজয়ে ফোনত কথা পাতি ৰাস্তাৰে আহি থাকোতে কলীয়াক লগ পালে।

বিজয় : হেল্ল' ছাৰ

মেনেজাৰ : তোমাক যে মই যোৱাকালি কামটো দিছিলোঁ হ'ল নে?

বিজয় : ছাৰ, কামটো আধা হৈছে আৰু দুই-এদিন মান লাগিব পাৰে।

মেনেজাৰ : তুমি যিমান পাৰা সোনকালে কৰা, পাৰিলে এদিনতে শেষ কৰা। এই ফালে কাম ৰৈ আছে।

বিজয় : হ'ব ছাৰ আজিয়ে গৈ শেষ কৰিম।

(ফোনটো ৰাখিলে আৰু ৰাস্তাত কলীয়াক দেখা পালে)

বিজয় : এইটো কলীয়া দেখুন, মাত এষাৰ এ দিও বহ।

বিজয় : আৰে কলীয়া তই।

কলীয়া : বিজয় তই।..... আজি এইটো ৰাস্তাৰে যে?

বিজয় : কিয় এইটো ৰাস্তাৰে আহিব নোৱাৰি নেকি?

কলীয়া : মই সেইটো কথা কোৱা নাই, আহিব পাৰি, কিন্তু আজি যে নহা মানুহ আহিছা এইটো ৰাস্তাৰে, মই সেইটো কথা হে কৈছোঁ।

বিজয় : বহুত দিন অহা নাই এইটো ৰাস্তাৰে, সেইবাবে আজি আহি গ'লো।

কলীয়া : আহি থাকিব লাগে মাজে মাজে এইটো ৰাস্তাৰেও।

বিজয় : উমঃ আহি থাকিব লাগিব বহ। পিছে ঘৰত নোযোৱা?

কলীয়া : যাওঁ....., ব'লা।

বিজয় : তই ইয়াত অকলে কি কৰি আছিলি?

কলীয়া : কাম বিচাৰি গৈছিলো, কিন্তু নাপালোঁ। এসপ্তাহৰ বেছি এ হৈ গ'ল।

বিজয় : বিচাৰি থাকচোন, পাবি দে।

তিনিদিন মান পিছত বিজয় কলীয়াহঁতৰ ৰাস্তাৰে গৈ থাকোঁতে কলীয়াই এডাল ডাঙৰ গছ কাটি থকা দেখা পালে।

বিজয় : ঐ ঐ তয় যে গছ কাটিব ধৰিছ; কিয়?

কলীয়া : মোক পইচাৰ অতি প্ৰয়োজন হৈছে।

বিজয় : জুৱা খেলিবলৈ পোৱা নাই কাৰণে ন!

(কলীয়াই মাঠাটো তল মোৰ কৰিলে)

-এই গছ ডালে ৰাস্তাৰ মানুহবোৰক ছাঁ দি কিমান সকাহ দি আছে আৰু তই এই গছজোপা কাটিব ধৰিছ। গছ আমাৰ কিমান প্ৰয়োজন আৰু গছ আমি ৰুব লাগে কিন্তু জুৱাৰ বাবে তই।

(বিজয়ে কথাটো কৈ গুছি আহে)

কলীয়া এদিন ঘৰৰ পৰা কামলৈ উলাই গ'ল। সেই দিনাখন অতি মাত্ৰাত ৰ'দ দি আছিল আৰু ৰাস্তাত এজোপা গছো নাছিল। কিন্তু এক কিলোমিটাৰ দূৰত্ব খোজকাটি গৈ থাকোঁতে সৰুকৈ এজোপা গছ পালে আৰু সেই মুহূৰ্তত কলীয়াৰ হাঁহি বিৰিঙিল।

কলীয়া : মই বহুত ডাঙৰ ভুল কৰিলোঁ। এতিয়াহে মই অনুভৱ কৰিব পাৰিছোঁ যে- গছৰ মূল্য কি? আৰু গছ নাথাকিলে যেন মানুহবোৰো আধৰুৱা।

●●●

লেখক— স্নাতক পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰ

পেঞ্চন

২২ ড° নৃপেন্দ্ৰ নাথ মেধি

মোৰ ঘাম আৰু তেজৰ কিছু অংশ
জমা কৰি থৈছিলোঁ
অমাবশ্যাৰ নিশা চোতালত পোহৰ দিবলৈ
কুশলে আছানে পেঞ্চন?
তোমাক নিবলৈ বৈ আছোঁ
চাৰি আলিৰ এ.টি.এম.টোৰ ওচৰত
সোনকালে আহিবা তুমি
বহুদূৰ বাট যাব লাগিব...
নহ'লে গাড়ীখন নেপাম।
ফাৰ্মাচীখনো বন্ধ কৰিব সোনকালে
মাহৰ ঔষধখিনিৰ বাবে বৈ আছে
ৰুগ্ন মা-বৃদ্ধ দেউতা আৰু বহু আশা।
ছোৱালীজনীয়েও এইবাৰ মেট্ৰিক দিব
তাইৰ বাবে কাগজ কলম পাৰিলে অলপ
ফলো নিব লাগিব।
সেয়েহে কৈছো
আশাবোৰ বৈ আছে
তুমি সোনকালে আহিবা
আজি মাহৰ শেষ তাৰিখ
পত্নীৰ এখন দীঘল তালিকা

চাউল, দাইল, তেল ইত্যাদি
জেপত ৰাখিছো তুমি অহালৈ।
বহুদিন ডাইবেটিছ, ক্ৰিয়েটিন, প্ৰেছাৰ
জোখাই নাই
তুমি আহিলেই তোমাৰ লগতে যাম, পেঞ্চন
অন্ধৰ লাখুটিৰ দৰে মোক লৈ যাবা
ডাক্তৰৰ চেম্বাৰলৈ
ছোৱালীজনীয়ে মাংস ভাল পাই
তুমি আহিলেই তিনিআলিৰ মাংস বেপাৰীজনৰ পৰা
অলপ মাংসৰো নিব লাগিব।
তুমি সংগ দিবানে, পেঞ্চন
মোৰ আশাৰ বালিত কণ কণ সুখৰ
গজালি হৈ
পেঞ্চন, তোমাক লৈ কিমান যে কল্পনা আছিল
নৈখন পাৰ হোৱাৰ

পাহাৰখন বগোৱাৰ
আৰু যে কিমান তেজাল সপোন।
পত্নীকো কথা দিছিলো
বসন্ত কালৰ ফুলৰ দৰে উজলাই ৰখাৰ
কিন্‌কিন্ বৰষুণজাক আহিছিল যদিও
তিয়াব নোৱাৰিলে মোৰ শুকান চহৰখন
সেয়েহে কৈছো পেঞ্চন
তুমি মোক নিৰ্বাসন নিদিবা।
দুখৰ যন্ত্ৰণাত তুমি মোৰ ওচৰতে
লাখুটিৰ দৰে থাকিবা
নহ'লে মই ছাই হৈ উৰি যাম পেঞ্চন
তুমি মোক নুসুখিবা পেঞ্চন
মই কেনে আছোঁ
এজোপা গছত এখিলা পাত হৈ
জীয়াই থাকিবলৈ বৰ কষ্ট হয় পেঞ্চন
জীৱনৰ কঠিন বাস্তৱ অংকটোক
নভাকৈয়ে শূন্যৰে হৰণ কৰি পেলালো
সেয়েহে পুৰণি বাকচৰ তলিত
এটুকুৰা কাগজ হৈ নিৰৱে শুই আছে
সৰু সৰু পোকে আমনি কৰে মোক
টুকুৰা-টুকুৰ কৰে মোৰ সজতনে ৰখা
কাগজবোৰ
তথাপি তাৰ বুকুতে শুই থাকো
একোটা আখৰ হৈ।
আত হেৰুৱা মছৰা এটা দৰে
পাক খাই আছোঁ
আশাবোৰ বুকুত লৈ
হঠাতে, হয়তো সৰি পৰিব
ওলমি থকা আশাৰ ফলটি
তথাপি পৰিয়াটিক বিচাৰি পোৱাৰ
হেঁপাহত
আগবাঢ়ি যাব খোজো
মৃত্যুৰ পৰা জীৱনলৈ।
ভৰাতকৈ পোহৰবোৰ বেছি আন্ধাৰ
মই এতিয়া এটা মৰা সুঁতিৰ পাৰত বহি
তোমাৰ কথাকে ভাবি আছোঁ পেঞ্চন
মোৰ হাড়ৰ শুকান মজ্জাত তোমাক
আলফুলকৈ সাবটি ল'ম।
তুমি আহিবা পেঞ্চন
সোনকালে আহিবা
নহ'লে আশাবোৰৰ মৃত্যু হ'ব। ●

(লেখক- অৱসৰপ্ৰাপ্ত সহকাৰী অধ্যাপক)

কবিতা...

(এজন স্বীকৃতিহীন কবিৰ আত্মকথা)

নবজ্যোতি দাস

প্রান্তন ছাত্ৰ

কবিতা... তুমি কুশলে আছা নে?
বহুদিনেই হ'ল তোমাৰ খবৰ লোৱা নাই?
তুমি কুশলে আছা নে...?
যান্ত্ৰিকতাপূৰ্ণ এই ব্যস্ততাৰ অজুহাতে
তোমাক মোৰ পৰা একেবাৰে আঁতৰাই
ৰাখিছে।
তোমাক কেনেকৈ বুজাওঁ ...
তুমি শব্দহীন, অনুভূতিহীন তেন্তে তুমিতো মূল্যহীন
মই জানো ... মই জানো...
তুমি মোৰ লগত সুখী হ'ব পৰা নাই ...
কিয়নো !
তোমাক যে মই সকলোৱে ভালপোৱা, প্ৰিয়
নাইবা অবুজ, অভিমানী শব্দৰে পূৰ্ণতা দিব পৰা নাই।
আজিকালি কবিতা তোমাৰ দৰে জনা,
কলমটোৱেও মাজে মাজে ঠেহ পাতে ...
ই জীৱন্ত নহ'লেও বৰ নিসংগ, নিষ্ঠুৰ,
ভাগৰুৱা, পথভ্ৰষ্ট ইত্যাদি ইত্যাদি।
কবিতা! তোমাৰ হৃদয়ৰ কোঠাত কিমান
গভীৰ শব্দ ঢালিলে তুমি সুখী হ'বা,
তুমি প্ৰাপ্তিৰে অলংকৃত হ'বা,
সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ হাঁহি বিৰিঙাবা।
কিমানটা উজাগৰী নিশা সংগ দিলে
তুমি সঁহাৰি দিবা।
হাজাৰবাৰ বিষাদৰ বৰষুণত তিতিছোঁ,
হাজাৰবাৰ নিসংগ সময় কটাইছোঁ,
হাজাৰবাৰ সীমাহীন যন্ত্ৰণাত চট্‌ফটাইছোঁ ...
তথাপি এখন্তেক সময় নাই নে?

মোক অসহায় অৱস্থাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ।
কবিতা ... তুমি কুশলে আছা নে?
গভীৰ নিশাৰ উচুপনিত
তোমাক বিচাৰি আৰ্তনাদ কৰোঁ
ভগ্ন হৃদয়ে চিঞৰে মাথো কবিতা ... কবিতা
কবিতা তোমাৰ আশ্ৰয়তে ভাললগাৰে
কেইবাটাও বসন্ত অতিবাহিত কৰিলোঁ।
তোমাৰ সান্নিধ্যতে সেউজীয়া, মানুহৰ,
চঞ্চলা ফাগুনৰ, জীৱ-জন্তু ইত্যাদিৰ প্ৰেমত পৰিলোঁ ...
তোমাৰ বাবেই বাৰে বাৰে প্ৰেমত পৰিব শিকিলোঁ,
তোমাৰ বাবেই আপোনাবোৰক সবাতোকৈ
আপোন কৰিবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলোঁ।
মোক শত্ৰু বুলি গণ্য কৰা
সকলকো মিত্ৰ বুলি স্বীকৃতি দিলো ...
তোমাৰ মাধ্যমেৰে ... মাথো তোমাৰ বাবে
তুমি কুশলে আছা নে? কবিতা ...
তুমি সুখেৰে আছা নে? কবিতা ...
কিমান সময় অভিধানৰ পৃষ্ঠা লুতিয়াও,
কিমান অলেখ-অযুত সময় নিৰৱতাৰ নামত
নষ্ট কৰোঁ ...
সকলো যেন কিবা অৰ্থহীন আখৰা।।
মৌনতা, নিৰ্জনতা, বিনন্দীয়া প্ৰকৃতিৰ
বুকুত অহৰহ খোজৰ ভংগিমা, তথাপি
তোমাক আদৰাৰ প্ৰস্তুতিত
মই বৰ বেয়াকৈ বিফল ...
তুমি সাৰে থাকা ...
মোৰ কাষে-কাষে নহ'লেও,
অন্তত দূৰে-দূৰে হ'লেও,
তুমি প্ৰাণৱন্ত হৈ থাকা কবিতা।

বিষাদৰ বগা চাদৰ

১৯ গায়ত্ৰী নাথ
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

হেৰাই গ'ল সিদিনা,
কপালৰ সেন্দূৰৰ ৰেঙনি,
হাতৰ খাৰুৰ শব্দ,
জীৱনৰ উৎসৱৰ খবৰ।
বগা কাপোৰৰ আৱৰণত,
ঢাকি থ'লে হাঁহিবোৰ,
চকুৰ লোতকক,
হৃদয়ৰ গভীৰতাত।

সমাজৰ তীক্ষ্ণ দৃষ্টি,
নিয়মৰ জৰীডাল,
তথাপিও থিয় হৈ থকা,
এগৰাকী সাহসী অকলশৰীয়া।
সপোন আজিও,
ৰঙীন হৈয়ে আছে,
স্মৃতিৰ আলসুৱা কোণত,
জ্বলি থকা বস্তিৰ দৰে।

বিধবা নহয় তাই,
কেৱল এগৰাকী স্বামীহীনা,
জীৱনৰ অৰ্থ বুজা,
সৃষ্টিৰ এক নতুন ধাৰা।
●●●

নতুন দিগন্তৰ আহ্বান

১৯ আফতাৰ আলী
বি.চি.এ. দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

প্ৰকৃতিৰ বুকুত বিৰিঙি উঠিছে,
আশাৰ এটি পৱিত্ৰ হাঁহি।
পখীৰ কাকলিয়ে জগাই তুলিছে,
আমাৰ হৃদয়ৰ নীৰৱ বাঁহী।

পাহাৰৰ শিখৰে আমাক শিকাইছে,
উন্নত শিৰে কেনেকৈ ৰ'ব লাগে।
বিপদৰ ধুমুহাই আগচি ধৰিলে,
সাহসেৰে কেনেকৈ ল'ব লাগে।

সময়ৰ নদীখন বৈ থাকে সদায়,
বৈ নাথাকে কাৰোৰে বাবে।
অতীতৰ দুখবোৰ বিসৰ্জন দি,
আগবাঢ়ি যাওঁ আহক সাহে-জৰে।

শুদ্ধ মনৰ এটি সৰু প্ৰদীপ
আন্ধাৰৰ মাজত জ্বলাই ৰাখোঁ।
মানুহৰ মাজত মানৱতাৰ
এক নতুন সঁতু গঢ়ি ৰাখোঁ।

শ্ৰমৰ ঘামেৰে তিয়াই থৈ যাম,
আমাৰ এই মৰমৰ ধৰণী।
সত্যৰ পথেৰে খোজ দি যাম

পৰোপকাৰেই হ'ব আমাৰ ধৰ্ম,
মিঠা মাতেই হ'ব আমাৰ বল।
ঐক্যৰ জোৱাৰে বুৰাই পেলাব,
অশান্তিৰ যত ঘোলা জল।
●●●

অনুভৱৰ স্তৱক

✍ বিদ্যুৎ দাস

স্নাতকোত্তৰ দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

(১)

Wanting to Die

The clam
cool Fale of the river.
asked me for a kiss.

(২)

মৰহা ফাগুন

সৌ

কেঁকুৰিতেই

মোৰ পঁজা...

সৰা পাতৰ

খচ্ মচ্

শব্দই

বাগী তোলে প্ৰেমৰ

সঙ্গে শব্দেই

বাগী তোলে প্ৰেমৰ।

ধূসৰিত

মোৰ

চোতাল

সুৰাস সিঁচৰতি

মৰম

প্ৰতিশ্ৰুতি

আৰু ভালপোৱাৰ ।।

●●●

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ থিতাতে লিখা
কবিতা প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰথম পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

অনুভৱৰ দলিচা

✍ জীমণি ৰাজবংশী

স্নাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

মোৰ জীৱন উপন্যাসৰ
প্ৰতিটো জীয়া পৃষ্ঠা তুমি,
জীৱনৰ এক জীয়া
এক সুকীয়া অনুভৱ তুমি।

পৃষ্ঠাবোৰ লুতিয়াবলৈ হয় লাগে,
কিজানিবা পৰৱৰ্তী পৃষ্ঠাত নাইয়েই তুমি!
দিন পাৰ কৰিবও ভয় লাগে জানা,
কিজানিবা অহাটো জনমত নাই তুমি!

প্ৰতিটো হাঁহি, আশা, সপোন, জীৱন
সকলো তোমাক লৈয়েই ৰচিছে।
থাকিবা নে সদায় লগত তুমি?
ৰাখিবা নে সদায় লগত মোক নিজৰ কৰি?

●●●

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ থিতাতে লিখা
কবিতা প্ৰতিযোগিতাৰ দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

ৰাতিৰ জোনাক

✍ বিকাশ দাস

স্নাতক তৃতীয় বাৎসৰিক

ৰাতিৰ জোনাক নীৰৱ হৈ নামে
আকাশৰ বুকুত যেন ৰূপালী হাঁহি।

অন্ধকাৰৰ মাজত সি কয়
হেৰো সদায় হেৰুৱা নহয় কাহিনী।

নীৰৱ ৰাতিত জোনাক জ্বলে
মোক নোকোৱা কথাবোৰ শুনে।

কাৰো লগত ক'ব নোৱাৰা কথা
জোনাকে যেন বুজি লয় নিজে।

তৰাবিলাকৰ মাজতে থিয় হৈ
সি পাহৰা সপোনবোৰ যেন উঠি বহে।

সি ক্লান্ত মনত আশাৰ পোহৰ দি
নতুন পুৱালৈ বুলি বাট চাই থাকে।

●●●

মইনো কোন

✍ কংকনা দেৱী

স্নাতক ষষ্ঠ বাৎসৰিক

কানাইৰ মূৰলিত কাৰ নাচোন
ৰাধাবিনে কৃষ্ণৰ নাই আপোন
সতীৰ ৰূপত ঋষিও মুগ্ধ
ভগৱন্তৰ ভক্তিত স্বয়ং হনুমানো অন্ধ
মইনো কোন!

মায়াৰ জালত মায়াবী ৰাৱনো মুগ্ধ
প্ৰেমৰ উপক্ষাই কৰে হৃদয় ভংগ
তেতিয়া ৰঙা গোলাপে কৰে সকলো ভষ্ম
মইনো কোন!

ধুমুহাই কৰে চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ
মৰমে আকৌ তোলে জীয়াই
পৃথিৱীৰ মায়া-মোহ, মৰম, আদৰ
সকলোবোৰ যেন এক অফুৰন্ত লীলা
ৰাধা আৰু আন সতীৰো যদি নাই সুখ
তেন্তে মইনো কোন!

●●●

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ থিতাতে লিখা
কবিতা প্ৰতিযোগিতাৰ তৃতীয় পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

ফাগুন

১৯ বিংকী ঠাকুরীয়া
স্নাতক চতুর্থ ষাণ্মাসিক

সৰাপাতে ঢাকি ৰখা ধূলিয়ৰি
বাট আজি যেন নীৰৱ,

ফাগুণৰ কবি হ'ব নিবিচাৰো মই
গায়কৰ গীতত, লেখকৰ কলমত।

ফাগুণৰ যেন কথাৰ শেষ নাই,
সময়ৰ সোঁতত গছৰ পাতবোৰ যেন
আছুতীয়াকৈ পৰিব নিজান বাটত

কি আশা, কি বেদনা কম তোমাক ফাগুন
নিৰিবিলি সন্ধিয়াৰ বাঁহীৰ সুৰত।

● ● ●

ৰিক্ত হৃদয়

১৯ সমিৰ কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

সীমাৰ সিপাৰে তুমি বনফুল
মই ইপাৰে বিহগ বন্দী
তেনে কিয় উপজিলা
দুপাৰে দুবাছ মেলি ?

আৰু যে নকৰো তোকে আমনি
নেলাগে দিব তই ক'লা ঢাকনি,
নেলাগে দিব বক্ষ বিদাৰি
কোনে ক'লে তোক মই যাম পাহৰি।

বহুদিন তোকে দিলো দুখ-যাতনা
ৰং-ধেমালিতে কৈছিলো বহু কথা
মাজ সাগৰত হেৰাল অন্তৰৰ ব্যাথা।

● ● ●

Home Was Never A Place - It Was You

✍ Amanicha Borah

H.S. 2nd Year (Arts)

In this Crowded city,
People pass by me every day,
Yet I have never felt so alone.

When life becomes heavy,
My heart still searches for
Only one place, your arms.
Some nights, I stare at the ceiling for hours,
Wishing I could walk into the kitchen and
find you asking if I've eaten,
As if that simple question
could heal everything.

They say growing up means
becoming strong.
But Maa,
Why does strength feel so
much like missing you?

I carry my struggles quietly,
Smile when I need to,
And tell everyone I'm fine.
But there are days when all
I want is to rest my head on your lap
And forget the world exists.
The food here fills my stomach,
But nothing fills the emptiness left
by your hands serving me with love.
Every achievement feels incomplete,
Every victory a little silent.
Because the first person
I want to show it to
Is miles away.

● ● ●

Why Would Anyone Choose to Love Me?

✍ Dhritishmita Das

H.S. 2nd year (Arts)

Why would anyone choose to love me,
When I cherish the flowers lying in the dirt
More than those blooming
proudly on the branches?

Yes, I am fond of the moon,
And I love myself in the moonlight.
I find comfort in the evening's silence
More than in the brightness of the morning.

The lotus captivates me more than the rose,
for I have always been drawn.
To the beauty that blooms quietly,
away from admiration and applause.

And yet, maybe someday,
Someone will see the world through my eyes,
And find beauty in the forgotten things,
Just as I always have.

● ● ●

Only Just to Matter

✍️ Rozleena Nargis

BA 3rd Semester

I was told that I got a pretty peaceful life.
I tried to believe it but I couldn't.
I was told,
My smile was so bright,
That it would make the sun hide.

They said my sound was never sad
They never know what's my sound of rage was like.
They told me,
'I wish I could live life like you do.'
'You're never worried!'

But how would I tell them?
Would they even listen?
To tell them that;
I wore this mask of perfect.
So long that
I could no longer take it off.
It's stuck to me like velcro straps.
Looks ugly when pulled off.
How would I tell, that I learned happiness was an illusion of life,
before I knew what illusion meant.

And what would they know...
My imperfection,
My Grief.
They believe the artificial mask more than the person beneath it.

For them the truth is what they want to believe,
Not the truth that is bitter,
The truth that is imperfect
The truth that disappoints.

The cruelest part was not fooling them.
It was fooling myself.
Day after day, I painted over the cracks,
until I forgot what the original picture looked like.

●●●

वो आखिरी शाम

अनवेशा देवी बरुआ

बी.ए. छठी छमाही

वो आखिरी शाम कुछ कह गई,
बिना बोले भी बात कर गई,
हवा में वह खुशबू थी अब भी,
पर अब वो वाली बात नहीं रही

पत्तों सा टुटा दिल, बिखर तो गया,
पर मिट्टी ने उसे सँभाल लिया,
जो कभी सिर्फ तेरे लिए घड़कता था,
अब अपने ही दर्द में मुस्कुरा लिया।

रातें अब भी लंबी हैं,
तकिया अभी भी गीली है।
पर शायद कोई नई सुबह आएगी
जो घावों को मरहम लगाएगी।

●●●

नई रोशनी

हियामणि बरा

बी.ए. चतुर्थी छमाही

हे स्त्री, तुम अंधकार की नहीं
बल्कि नई रोशनी की लौ हो।
तुमहारी आँखे सपनों की धारा हो,
ज्ञान के प्रकाश से थरी जीवन रेखा हो।
जब कलम तुमहारे हाथ में होती है,
समाज बदल जाता है।
अंधविश्वासो की दुर करते हुए,
शिक्षा ने आत्मविश्वास प्रदान किया
शिक्षित महिलाएं एक मजबूत राष्ट्र
और विकसित देश की पहचान होती है।
महिलाओं को शिक्षित करे,
देश को आगे बढ़ाएँ।

●●●

अकेला आदमी

✍ कुलदीप ठाकुरीया
प्राक्टन छात्र

हर अकेला आदमी
जीवन में एक कविता
जरूर लिखता है,
भले ही उसे शब्दों की
बेड़ियों में बाँधा न गया हो.
कोरे मन के अंतस में,
वह मौन कविता
अपनी अलौकिक ज्योति से
अकेलेपन के अंधेरे को,
समेटने और सँवारने का
सामर्थ्य रखती है।

माँ की छाया

✍ करिष्मा दास
बी.ए. चतुर्थी छात्रा

माँ.... एक शब्द नहीं,
पूरी दुनिया का सार है,
जिसके आँचल में ही
जीवन का पहला प्यार है।

जब भी गिरा मैं राहों में,
उसने मुझे संभाला है,
मेरे हर एक आँसू को
अपनी आँखों में पाला है।

उसकी दुआओं का असर
हर मोड़ पर साथ होता,
जब भी अंधेरा घिरता है
वे ही मेरा प्रकाश होता।

माँ की ममता का कर्ज
कभी चुकाया नहीं जाता,
उसके बिना ये जीवन
कभी सजाया नहीं जाता।

মহাবিদ্যালয়ৰ ‘মামণি ৰয়ছম গোস্বামী অধ্যয়ন কেন্দ্ৰ’ৰ দ্বাৰা আয়োজিত “ৰচনা প্ৰতিযোগিতা”ত স্থানপ্ৰাপ্ত ৰচনাসমূহঃ

বিষয় : ড° মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত সমাজ জীৱনৰ প্ৰতিফলন

প্ৰথম পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত ৰচনা

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত সমাজ - জীৱনৰ প্ৰতিফলন

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ জন্ম আৰু শিক্ষা :

অসমীয়া উপন্যাস সাহিত্যক এক সুকীয়া মাত্ৰা প্ৰদান কৰা মামণি ৰয়ছম গোস্বামী (ইন্দিৰা গোস্বামী) ১৯৪২ চনত জন্ম হয়। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল উমাকান্ত গোস্বামী আৰু মাতৃৰ নাম অম্বিকা দেৱী।

লতাশিল প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত তেওঁ স্কুলীয়া শিক্ষা আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁ ক্ৰমে শ্বিলঙৰ পাইন মাউন্ট স্কুল অৰু গুৱাহাটীৰ তাৰিণীচৰণ বালিকা বিদ্যালয়ত স্কুলীয়া শিক্ষা সমাপ্ত কৰে। ইয়াৰ পিছত সন্দিকৈ ছোৱালী মহাবিদ্যালয় আৰু কটন কলেজৰ পৰা শিক্ষা সাং কৰি ১৯৬৩ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অসমীয়া বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। শেষত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰাই ১৯৭৩ চনত ৰামায়ণী সাহিত্যৰ বিষয়ে গৱেষণা কৰি ‘Ramayana from Ganga to Brahmaputra’ শীৰ্ষক গ্ৰন্থৰ বাবে ১৯৭৩ চনত ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰে।

কৰ্মজীৱন : গোৱালপাৰা সৈনিক স্কুলত তেওঁৰ কৰ্মজীৱনৰ আৰম্ভণি হয়। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী সময়ত তেওঁ দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আধুনিক ভাৰতীয় বিভাগৰ অসমীয়া শাখাত মুখ্য অধ্যাপক হিচাপে নিযুক্তি লাভ কৰে।

বিবাহ : মাধৱেন ৰয়ছম আয়েংগাৰৰ সৈতে মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ বিয়া হৈছিল।

সাহিত্য প্ৰতিভাৰ চমু পৰিচয় : মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে চুটিগল্প ৰচনাৰে সাহিত্যিক জীৱন আৰম্ভ কৰিছিল যদিও উপন্যাস সাহিত্যৰ জৰিয়তেহে সাহিত্যিক জীৱনৰ সফলতাৰ শিখৰত উপনীত হয়।

গল্প পুথিসমূহ : ১) চিনাকি মৰম (১৯৬২), ২) কইনা (১৯৬৬), ৩) হৃদয় এক নদীৰ নাম (১৯৯০), ৪) মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ প্ৰিয় গল্প

উপন্যাস সম্ভাৰ : তেওঁৰ উপন্যাসসমূহ হ’ল: ১) চে না বৰ সোঁত (১৯৭২), ২) নীলকণ্ঠী ব্ৰজ (১৯৭৬), আধা ঘণ্টা সময় ১৯৭৮, ৪) অহিৰণ (১৯৮০), ৫) মামৰে ধৰা তৰোৱাল (১৯৮০), ৬) বুদ্ধ সাগৰ ধূসৰ গাইমা আৰু মহম্মদ মুছা (১৯৮০), ৭) দতাল হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা (১৯৮৮), ৮) আধা লেখা দস্তাবেজ (আত্ম জীৱনী মূলক উপন্যাস, ১৯৮৮) ৯) উদয় ভানুৰ চৰিত্ৰ (১৯৮৯), ১০) ঈশ্বৰী যাত্ৰী (১৯৯০), ১১) তেজ আৰু ধূলিৰে ধূসৰিত পৃষ্ঠা (১৯৯৪), ১২) দাশৰথীৰ খোজ (১৯৯৯) ১৩) মাপ ছালৰ জোতা, ১৪) ছিন্নমস্তাৰ মানুহটো (২০০১), ১৫) দেৱী পাঠৰ তেজ (২০০১), ১৬) মহীয়সী কমলা (১৯৯৯), ১৭) ভিক্ষাৰ পাত্ৰ ভাঙি, ১৮) অঙ্গৰা গৃহ, (২০০১), ১৯) থেংকাত্ৰী তহচিল দাৰব তামৰ তৰোৱাল ২০০৯।

বঁটা - সন্মান :

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে ‘মামৰে ধৰা তৰোৱাল উপন্যাস’ৰ বাবে ১৯৮২ চনত সাহিত্য একাডেমী বঁটা, ২০০০ চনত জ্ঞানপীঠ বঁটা লাভ কৰিবলৈ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে লাভ কৰা অন্যান্য উল্লেখনীয় বঁটাসমূহ হ’ল- অসম সাহিত্য সভাৰ বিষ্ণু ৰাভা

বঁটা (১৯৮৮), ভাৰত নিৰ্মাণ ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা (১৯৮৯), কমল কুমাৰী ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা (১৯৯৭), মহিয়সী জয়মতী বঁটা (২০০০), কোৰিয়া ৰাষ্ট্ৰই দিয়া শান্তিদূত বঁটা (২০০৬) ঈশ্বৰ চন্দ্ৰ বিদ্যাসাগৰ সোণৰ ফলক বঁটা (২০০৮), অসম সাহিত্য সভাৰ কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ বঁটা (২০০৯), নেদাৰলেণ্ড চৰকাৰে আগবঢ়োৱা ইউৰোপৰ সৰ্বোচ্চ সাহিত্য বঁটা ‘প্ৰিন্স ক্ল’জ’ (২০০৮), কলিকতাৰ পৰা লাভ কৰা বটবৃক্ষ সন্মান (২০১১), উত্তৰ প্ৰদেশৰ হিন্দী সংস্থানে আগবঢ়োৱা সৌৰ্য্যদ্য বঁটা (১৯৮৯), ইত্যাদি।

ইয়াৰোপৰি ৰবীন্দ্ৰ ভাৰতী বিশ্ববিদ্যালয়, অৰুণাচল প্ৰদেশৰ ৰাজীব গান্ধী বিশ্ববিদ্যালয়, ইন্দিৰা গান্ধী ৰাষ্ট্ৰীয় মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা তেওঁ সন্মানীয় ডি.লিট ডিগ্ৰী লাভ কৰে।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰ :

সাহিত্যত সমাজৰ চিত্ৰবোৰ প্ৰতিফলিত হয়। সমাজক এৰি সাহিত্য সৃষ্টি হ’ব নোৱাৰে। মানৱ জীৱনৰ নানা দিশ সাহিত্যৰ মাজেৰে প্ৰতিফলিত হয়। বিভিন্ন ব্যক্তিসত্তাৰ আশা-নিৰাশা, সুখ-দুখ, হাঁহি-কান্দোনৰ প্ৰতিচ্ছবিও সাহিত্যত লুকাই থাকে। এটা যুগৰ পৰা আন এটা যুগলৈ মানুহৰ মাজত থকা আত্মসত্তাক আমি সাহিত্যৰ মাজেৰে উদ্ভাসিত হোৱা দেখা পোওঁ। বাস্তৱ সমাজৰ পৰাই বুটলি আনি সামান্য ৰহণ সানি মানুহৰ জীৱন সত্যক সাহিত্যৰ মাজেৰে প্ৰতিফলিত কৰিব বিচৰা হয়। "Art is the lie that makes us realize the truth" কলা হৈছে সেই প্ৰলোভন বা প্ৰৰোচনা, যিয়ে আমাক সত্যক উপলব্ধি কৰিবলৈ শিকায়। সকলোবোৰ সাৰ্থক সৃষ্টি কৰ্মই প্ৰৰোচনাৰ মাজেৰেই যেন জীৱন সত্যক ন-ন ৰূপত আমাৰ সন্মুখত উন্মোচিত কৰে।

ঠিক একেদৰেই, মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত বাস্তৱ সমাজ জীৱনৰ বিভিন্ন চিত্ৰ প্ৰতিফলিত হয়। বাস্তৱ জীৱনৰ সংঘাত, শোষণ-শোষিতৰ সম্পৰ্ক, শ্ৰেণী চেতনা, জীৱনৰ বহুমুখী দ্বন্দ্ব, চেদেলি-ভেদেলি হৈ পৰা হাঁহি, নাৰী সমাজৰ চকুলো; বধ্য ভূমিত ছিটিকি পৰা মানুহৰ দেহা, জীৱনৰ জটিল সত্যৰ মাজেৰে ঘামি-জামি, ফোঁপাই-জোপাই, তৰ্কৰণি হেৰুৱাই কৰা এক দীঘলীয়া পৰিক্ৰমাৰ অন্তত উদ্ভাসিত মানৱতাৰ বাণী তেওঁৰ সাহিত্যত প্ৰতিফলিত হয়।

শ্ৰেণী চেতনা :

আতৰ্জনৰ প্ৰতি সততে সহৃদয়্য মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যসমূহত বাস্তৱ জীৱনৰ ওচৰ চপা। নিম্ন শ্ৰেণীৰ লোকৰ কাৰ্য-কলাপ আৰু আশা-আকাংক্ষাৰ প্ৰতি সহানুভূতি প্ৰদৰ্শন তেওঁৰ সাহিত্যৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য। সাহিত্যৰ পাতে-

পাতে শ্ৰেণী চেতনাৰ যি মৰ্মস্পৰ্শক তেওঁ ফুটাই তুলিছে সেয়া মাৰ্ক্সবাদী চেতনাৰ পদ্ধতিগত অধ্যয়ন অবিহনে কেৱল অন্তৰৰ আকৃতিৰেই ফুটাই তোলাতো সম্ভৱ বুলি পতিয়ন যাব নোৱাৰি। অৱশ্যে ‘দতাল হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা’ত সেই সময়ৰ কমিউনিষ্টসকলে কৰা ‘নাঙল যাৰ মাটি তাৰ’ আন্দোলনৰ প্ৰাসংগিকতা বাবে বাবে তুলি আনিলেও এই খন উপন্যাসত শ্ৰেণী চেতনাক, পাদপ্ৰদীপলৈ তুলি অনা নাই। কিয়নো, ইয়াত তেওঁৰ প্ৰাথমিক উদ্দেশ্য কানিৰ গৰাহত পৰা ক্ষয়িষ্ণু সমাজৰ অবিকল চিত্ৰ উপস্থাপন কৰা হৈছে।

কাশ্মীৰৰ চেনাব নদীৰ ওপৰত দলং নিৰ্মাণৰ কামত নিয়োজিত এদল শোষিত পুৰুষ আৰু নাৰীৰ বঞ্চনাৰ অতৃপ্তি আৰ্তনাদৰ কাহিনীক লৈ ‘চেনাবৰ সোঁত’ (১৯৭২) উপন্যাসখন ৰচিত হৈছে। দলং নিৰ্মাণ কোম্পানীৰ বাবে শ্ৰমিকসকলে দেহ-কেহে খাটিছে কিন্তু তাৰ বিনিময়ত তেওঁলোকে মানুহ হিচাপে জীয়াই থকাৰো সুবিধা পোৱা নাই। বনুৱা পুৰুষ, নাৰীৰ ওপত হোৱা নিৰ্যাতন, শোষণ-বঞ্চনা আৰু সিহঁতৰ নিৰুপায় অৱস্থাক মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে অতি স্পষ্টভাৱে উপন্যাসখনত চিত্ৰিত কৰিছে।

তেখেতৰ সাহিত্য একাডেমি বঁটা প্ৰাপ্ত উপন্যাস ‘মামৰে ধৰা তৰোৱাল’ত লেখকৰ শ্ৰেণী চেতনাৰ (class consciousness) অনুভৱ ইমান শক্তিশালী যে আচৰিত নহৈ নোৱাৰি। ৰায়বেৰেলী জিলাৰ সাই নদীৰ ওপৰত একুৱেডাক্ট নিৰ্মাণৰ সময়ত থকা শ্ৰমিকসকলৰ শোষণৰ মৰ্মান্তিক চিত্ৰ উপন্যাসখনত প্ৰতিফলিত হৈছে। কোম্পানীৰ কামৰ পৰা আৰম্ভ কৰি মল-মুত্ৰ পৰিষ্কাৰ কৰা সকলো কামতে এই শ্ৰমিক জড়িত। তথাপি সিহঁতৰ জীৱন চুৰনিৰ কুকুৰতকৈ কোনো গুণে কম নহয়। কোম্পানীত আৰম্ভ হোৱা ধৰ্মঘটৰ পাছৰে পৰা ছুইপাৰ বেৰেকৰ ল’ৰা-ছোৱালীজাকে বোন্দা পৰি দি থাকে। মাজে মাজে ৰুটিৰ বাবে কুকুৰ আৰু মানুহৰ দবৰা-দবৰি লাগে। কোম্পানীৰ বাবে কাম কৰি জীৱন পাৰ কৰা এইসকল শ্ৰমিকৰ জীৱনৰ মান সদায় নিম্ন। জীৱনটো চলোৱাৰ বাবে স্থায়ী জীৱিকাৰ উপায় সিহঁতে পোৱা নাই। হৰিজন হিচাপে জন্ম লোৱা এই শ্ৰমিকসকলে ভালদৰে বুজি উঠে সিহঁতৰ ভৱিষ্যৎ। ডলাৰ বগৰীৰ দৰে এই শ্ৰমিকসকলৰ জীৱন উপন্যাসখনত মৰ্মান্তিক ভাৱে বৰ্ণিত হৈছে।

ঠিক একেদৰেই ‘অহিৰণ’ উপন্যাসত নদীবান্ধ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ অহা বনুৱা আৰু বিষয়াৰ জীৱন-যাত্ৰা আৰু তেওঁলোকৰ কৰুণ ছবি তুলি ধৰা হৈছে।

পিতৃ তান্ত্ৰিক সমাজ :

মামণি ৰয়ছম গোস্বামী উচ্চবংশ জাত আৰু উচ্চ শিক্ষিত পৰিয়ালৰ আদৰ্শৰ দুহিতা। প্ৰজাতীয় বৈষম্যৰো তেওঁ সন্মুখীন হোৱা নাই। বিবাহৰ পৰৱৰ্তী সময়ত স্বামীয়েও তেওঁৰ সন্তানক সন্মান কৰাৰ বিষয়ে তেখেতে নিজেই বাৰে বাৰে স্বীকাৰ কৰিছে। কিন্তু পিতৃতান্ত্ৰিক সমাজ ব্যৱস্থাত এগৰাকী নাৰীয়ে প্ৰতিটো খোজত সন্মুখীন হোৱা বৈষম্য, অৱদমন, যন্ত্ৰণাবোৰ চকুৰে তেওঁ যিদৰে উপলব্ধি কৰিলে, তাক বুজিবলৈ হ'লে তেওঁৰ উপন্যাসৰ নাৰী চৰিত্ৰবোৰলৈ দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিলেই যথেষ্ট। 'আধা লিখা দস্তাবেজ'ত দেখা যায় যামু বৃন্দাবনত মৰিবলৈ বুলি এৰি থৈ অহা বিধবাবোৰৰ দুৰ্দশা। অন্ধকাৰ কুঠৰিত কীট-পটংগৰ দৰে জীয়াই থাকিবলৈ লোৱা বিধৱাৰ জীৱনে টোপনি হৰি নিলে। পৰৱৰ্তী সময়ত পিতৃতান্ত্ৰিক সমাজৰ আৱৰ্তত বাসকৰা নাৰীবোৰৰ অবদমনৰ দিশটোৰ প্ৰতি লেখক আৰু বেছি সজাগ হৈ পৰিল। মানুহৰ মনৰ দ্বন্দ্ব-দুখ আৰু হুমুনিয়াহবোৰহে অনন্য সুন্দৰ ৰূপকীয় উপস্থাপনেৰে মূৰ্ত কৰি তুলিছে। অৱশ্যে ইয়াতো প্ৰতিবাদ আছে, এই প্ৰতিবাদ পিতৃতান্ত্ৰিকতাৰ বিৰুদ্ধে। প্ৰচলিত সমাজ ব্যৱস্থাৰ বিৰুদ্ধে সি এক শিহৰণকাৰী প্ৰতিবাদ। তেওঁৰ প্ৰতিখন উপন্যাসৰ বেলিকাই এই কথাতো খাতে।

পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজৰ নিয়মবোৰ পালন কৰি নাৰীসকলৰ নিজস্বতা বুলিবলৈ একো নাইকীয়া হৈছে। উপন্যাসসমূহত দেখা গৈছে যে নাৰীৰ সামাজিক মৰ্যাদা পুৰুষৰ দৃষ্টিৰেহে চোৱা হয়। এজন পুৰুষে তেওঁৰ পত্নী ঢুকালে ছমাহৰ পিছতেই অকলশৰীয়া হ'ব বুলি দ্বিতীয় বিবাহ কৰাব পাৰে। কিন্তু নাৰী এগৰাকীয়ে বিধৱা হোৱাৰ পিছত তাই গোটেই জীৱন মৃত স্বামীৰ ৰোমন্থনতেই কটাব লাগিব। ইয়াৰ অন্যথা 'অসতী তিৰোতা' হ'ব লাগিব। সমাজৰ আগত পাপৰ প্ৰায়চিও কৰিব লাগিব। নাৰীগৰাকীয়ে স্বাভাৱিক যৌন কামনাকো জলাঞ্জলি দি গোটেই জীৱন অকলশৰীয়া হৈয়ে কটাব লাগিব। 'নীলকণ্ঠী ব্ৰজ'ৰ 'সৌদামিনী' চৰিত্ৰত পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজৰ বলি হোৱাৰ ছবি প্ৰতিফলিত হয়।

'সৌদামিনী'ৰ দৰেই দুৰ্গায়েো বিধব্য যন্ত্ৰণাৰ বলি হৈছিল। তাই মহীধৰ বাবুৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ অনুভৱ কৰিছিল যদিও পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজৰ ৰক্ষণশীলতাৰ বিৰুদ্ধে যাবলৈ সাহস নকৰিলে।

পুৰুষতান্ত্ৰিকতাই সমাজ এখনৰ উত্তৰণৰ পথত হেঙাৰ হৈ উঠে। সেইবাবে আৰ্থ-সামাজিক দিশবোৰৰ লগতে পুৰুষতান্ত্ৰিকতাৰ লক্ষণবোৰ চিনাক্ত কৰাটো প্ৰয়োজনীয়।

ধৰ্মীয় গোড়ামি :

ধৰ্ম বিশ্বাস, মূল্যবোধ আচৰণ আদিৰ সমষ্টি। সমাজৰ অংগীভূত সদস্যসকলে নিজৰ সমাজৰ ধৰ্মীয় পৰম্পৰাৰ অংশীদাৰ হোৱা দেখা যায়। এই ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতিয়েই ধৰ্মীয় ভূমিকাৰ অস্তিত্ব, সামাজিক প্ৰতিষ্ঠান আৰু স্তৰায়ণৰ জন্ম সম্ভৱ কৰে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত এই ধৰ্মীয় দিশটো প্ৰায়ে প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়, অৱশ্যে ইয়াৰ প্ৰায় নেতিবাচক ৰূপহে গোস্বামীয়ে নিজৰ সাহিত্যত অংকন কৰা দেখা যায়। ধৰ্মীয় ব্যৱস্থাৰ নামত গোস্বামীয়ে জীৱনৰ ভগ্নতা অংকিত কৰা দেখা যায়।

'ছিন্নমস্তাৰ মানুহটো' (২০০০) উপন্যাসখনত ধৰ্মৰ নামত গঢ় লৈ উঠা এক নিষ্ঠুৰ সামাজিক প্ৰথাৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ সৰব হৈ উঠিছে। ইয়াত মূলতঃ কামাখ্যা মন্দিৰৰ বলি প্ৰথাৰ বিৰুদ্ধে লেখিকাই বিদ্ৰোহ ঘোষণা কৰিছে। ধৰ্মৰ নামত জীৱন লোৱা প্ৰথাই লেখিকাক বিচলিত কৰি তুলিছে। ধৰ্মৰ নামত নিৰীহ জীৱৰ বলিদান লোৱা ৰক্তাক্ত প্ৰথাটো হৃদয়হীন আৰু অমানুষিক বুলি লেখিকাই বলি প্ৰথাৰ অন্ত পৰাটো বিচাৰিছে। উপন্যাসখনৰ পটভূমি কামাখ্যা মন্দিৰ। ইয়াৰ সময়সীমা বৃটিছ শাসনৰ কালছোৱা। গোড়ামি তথা ধৰ্মৰ নামত চলি থকা এইবোৰ কুসংস্কাৰৰ নিষ্ঠুৰতাৰ অৱসান হোৱাতো লেখিকাই বিচাৰিছে।

ব্ৰজধামৰ ধৰ্মীয় পৰিৱেশৰ বাস্তৱ ৰূপটোই পাঠকক চুই যায়। ব্ৰজধামৰ নিৰন্তৰ ধৰ্মীয় আচাৰ অনুষ্ঠান, পূজা-পাৰ্বণৰ মাজত চকুত পৰে অনেক কদাচাৰ, নিষ্ঠুৰতা, লোলুপ দৃষ্টিৰ সমাহাৰ। গোস্বামীৰ 'নীলকণ্ঠ ব্ৰজ' উপন্যাসত ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতিৰ অন্তৰালত সোমাই থকা বাস্তৱ জীৱনৰ ভগ্নতা পৰিলক্ষিত হয়। ধৰ্মৰ দোহাই দি স্বামীহীনা 'সৌদামিনী' বিধৱা ব্ৰতচাৰিণী হৈ কৃষ্ণৰ লীলাভূমি ব্ৰজধামলৈ আহিল। ৰাধেশ্যামীসকলৰ পাৰৰ বাহৰ দৰে খুপৰি দেখি 'সৌদামিনী'য়ে প্ৰশ্ন কৰিলে - "আইসকল আপোনালোকে ইয়াত কেনেকৈ জীৱন-ধাৰণ কৰে?"

তাইৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত কৰঙত সোমোৱা অদ্ভুত চকু দুটাত দিনৰ উজ্জ্বলতা সানি এজনীয়ে ক'লে - দৰকাৰ হ'লে আমি 'কাঁচৰ মন্দিৰ' আৰু ৰংগজীৰ দুৱাৰ মুখত বহি ভিক্ষা কৰোঁ আৰু দৰকাৰ হ'লে মলচা ভোগৰ আশাত আমি মন্দিৰৰ চিৰিত বহি উজাগৰে ৰাতি কটাও।

ব্ৰজধামৰ পৱিত্ৰ, ধৰ্মীয় পৰিৱেশ বুলি ভবাৰ পৰিৱৰ্তে লেখিকাই উল্লেখ কৰিছে ধৰ্মৰ নামত চলা শোষণ, নিপীড়ণ, অনাচাৰ পৰিৱেশ-নিষ্ঠুৰতা, ৰোগ আৰু মৃত্যু। য'ত কৃষ্ণ-কীৰ্তন পূজা-পাৰ্বণৰ সমান্তৰালভাৱে চলি থাকে।

লেখিকাৰ 'নীলগুৰী ব্ৰজ' আৰু 'ছিন্নমস্তাৰ মানুহটো' উপন্যাসত ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতিৰ বাবে নাৰী মানসিক বলি হ'বলগীয়া হোৱা দেখা যায়। 'সৌদামিনী'ৰ দৰেই 'বিধিবালা'ই উপায়হীন হৈ কামাখ্যাধামৰ 'উত্তৰ শেখাদাৰী'হঁতৰ দলত ইচ্ছামতে যোগ দিলে। ধৰ্মৰ নামত বেশ্যাগিৰি কৰিবলৈ ওলোৱা নাৰীৰ যাতনা সঁচাই অতি দুৰ্বিসহ।

'মৰাশ' এটা ওপৰতো পাণ্ডাই বিচাৰে সোণৰ নাইবা ৰূপৰ মাদলি এটা। (নীলকণ্ঠী ব্ৰজ)

ধৰ্মৰ নামত এওঁলোকৰ ইমানেই বীভৎস অৱস্থা হয় যে জীয়াই থাকোঁতে পেটৰ ক্ষুধাই নমৰে, মৃত্যুৰ পিছত শৰীৰটোৰো আলাই-আথানি হয়।

'দতাল হাতীৰ উয়ে খোৱা হাওদা' উপন্যাসতো ধৰ্মীয় পৰম্পৰাই সৃষ্টি কৰা ভগ্নতাৰ চিত্ৰ প্ৰতিফলিত হৈছে। বাল্য বিধৱা গিৰিবালাই যেতিয়া টেঁকীশালতে কোনোবাই লুকুৱাই থোৱা এচৰীয়া মাংসৰ পৰা এটুকুৰা মাংস মুখত ভৰালে আৰু লগে লগেই ধৰা পৰিল, তেতিয়া তেওঁ পালে পৰিয়ালৰ লোকসকলৰ পৰা কটু গঞ্জনা আৰু চৰ-কিল। ধৰ্মীয় গোড়ামি নামত গিৰিবালাই সমাজত যথেষ্ট কষ্ট সহ্য কৰিবলগীয়া হৈছিল।

নাৰীসত্তা :

মামণি ৰয়চম গোস্বামীৰ সাহিত্যৰ মূল চালিকা শক্তি হৈছে নাৰী। নাৰীৰ সামাজিক অৱস্থান, অৰ্থনৈতিক, ধৰ্মীয় প্ৰেক্ষাপটৰ ছবি তেওঁৰ সাহিত্যত দেখা যায়।

নাৰীৰ সামাজিক স্থিতি :

মামণি ৰয়চম গোস্বামী 'নীলকণ্ঠী ব্ৰজ', 'মামৰে ধৰা তৰোৱাল', 'দতাল হাতীৰ উয়ে খোৱা হাওদা', 'ছিন্নমস্তাৰ মানুহটো'ৰ আদিত 'সৌদামিনী', 'ডৰথী', 'বিধিবালা', 'নাৰায়ণী' আদি চৰিত্ৰৰ সূক্ষ্ম অধ্যয়নে আমাক সেই সময়ৰ সমাজৰ নাৰীৰ পুতৌজনক অৱস্থাকে আঙুলিয়াই দিয়ে। বিধিবালা শেষত স্বেচ্ছাই দলভুক্ত হ'ল কামাখ্যাধামৰ 'উত্তৰ শেখাদাৰী' বেশ্যাহঁতৰ দলত, সৌদামিনীয়ে নিজৰ কামনা-বাসনাক হত্যা কৰি ৰাধে শ্যামী হৈ থাকিল, শশী নামৰ কম বয়সীয়া বিধবাগৰাকীয়ে কুকুৰনেচীয়াজাকৰ পৰা নিজক বচাবলৈ আলম গড়ী নামৰ পূজাৰীৰ লগত সহবাস কৰিবলগীয়া হৈছে। নাৰায়ণীয়েও উপায় বিহীন হৈ দেহোপজীৱিনীৰ পথ ল'লে।

সংগ্ৰামী-স্বাধীনচিহ্নীয়া নাৰী :

নাৰী চৰিত্ৰবোৰৰ অন্তৰ্দহন, অৱদমন, নীৰৱতা আৰু প্ৰতিবাদৰ কথন অবিহনে মামণি ৰয়চম গোস্বামীৰ সাহিত্যৰ আলোচনা আধৰুৱা। 'আধালেখা দস্তাবেজ'ত দেখা যায় বৃন্দাবনত মৰিবলৈ বুলি এৰি দিয়া বিধৱাবোৰৰ দুৰ্দশা। অন্ধকাৰ কুঠৰীত কীট-পতংগৰ দৰে জীয়াই থাকিবলগীয়া বিধৱাৰ জীৱনে তেওঁৰ চকুৰ টোপনি হৰি নিলে। অকাল বৈধব্যৰ পিছতো যেন গোস্বামীৰ দ্বাৰা অংকিত নাৰী চৰিত্ৰবোৰে নিজকে তিল তিলকৈ গঢ়ি তুলিছে। দুখ, অপমান আৰু হাহাকাৰে দহি জীৱন, কিন্তু দেখা যায় দুৰ্গাৰ বাহিৰে আনবোৰ চৰিত্ৰই সন্মুখৰ জীৱনলৈ চাই অহৰহ সংগ্ৰাম কৰিবলৈ লাগিছে। প্ৰচণ্ড সাহসী সৰু গোসাঁনী বিধৱা কিন্তু স্বাধীনচিহ্নীয়াকৈ থাকে। 'দতাল হাতীৰ উয়ে খোৱা হাওদা'ত বিধৱা নাৰীৰ ওপৰত সমাজে আৰোপ কৰা বাধা-নিষেধৰ বিৰুদ্ধে গিৰিবালাৰ সি ভয়ংকৰ প্ৰতিবাদ। সমাজৰ বাধ্যত ৰাধেশ্যামী হোৱা সৌদামিনীয়েও বিচাৰিছে স্বাধীনতা - "মোৰ গোটেই জীৱনটো মই এনেদৰে আনৰ দয়া পৰৱশ হৈ কটাব নোৱাৰো - মই মহীয়সী নহও যে তোমালোকৰ দৰে জনকল্যাণমূলক কাম কৰি মই মোৰ গোটেই জীৱন অতিবাহিত কৰিব পাৰিম। মই স্বাধীন। মই কাকো ভয় নকৰো। তোমালোকে যদি মই সলনি হোৱা বুলি ভাবিছা তেনেহ'লে..." (নীলকণ্ঠী ব্ৰজ)

নিজৰ মৃত স্বামীক শত্ৰুৰ জ্ঞান কৰি 'সৌদামিনী'য়ে কৈছে - "মোৰ মৃত স্বামীক আজিকালি মই মোৰ শত্ৰু বুলি ভাবিবলৈ শিকিছো।"

'মামৰে ধৰা তৰোৱাল' উপন্যাসতো নাৰায়ণীয়ে পেটৰ জ্বালাত ধৰ্মঘটৰ বিৰোধিতা কৰা বাবে অত্যাচাৰৰ সন্মুখীন হৈছিল। তাইৰ হৃদয় বিদাৰক চিৎকাৰ শুনিও কিন্তু কোনেও সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা নাছিল। গিৰীয়েকৰ চিকিৎসাৰ স্বেচ্ছাই চাহাবৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পন কৰিছিল। কিন্তু যেতিয়া দেহ বিক্ৰী কৰি থকা অৱস্থাত ধৰা পৰিল। সমাজে তাইক নানা অপমান কৰিলে তেতিয়া তাই প্ৰতিবাদ কৰি তাই উগ্ৰমূৰ্তি ধাৰণ কৰিলে- "ধাচলাৰ বেমাৰত মই নিমখৰ বস্ত্ৰাৰদৰে পেটটো লৈ ঘূৰি ফুৰোঁতে তহঁতে মোক এটা পইছা দি সহায় কৰিছিলনে? এতিমণ ধৰ্মঘট কৰি তহঁতে পেটৰ ভাত মুঠি কাটি লোৱা নাইনে ছালাহঁত?"

'ছিন্নমস্তাৰ মানুহটো' উপন্যাসতো নিভীকভাৱে বিধিবালাই দেউতাকৰ কথাত প্ৰতিবাদ কৰি কৈছিল- "তুমি এক লাখবাৰ ক'লেও মই সেই শাস্ত্ৰ নপঢ়ো। সি শাস্ত্ৰই তেজক

লৈ খেলা কৰে সেই শাস্ত্ৰ মই নপঢ়ো। যি শাস্ত্ৰই জীৱনক যন্ত্ৰনা দিয়ে সেই শাস্ত্ৰ মই নপঢ়ো”

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ নাৰী চৰিত্ৰসমূহে বিপ্লৱী হৈ উঠিলেও সমাজৰ বান্ধোনৰ পৰা ওলাই আহি প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰা নাই।

সামাজিক ব্যাধি : মামণি ৰয়ছম গোস্বামী পৰম্পৰাৰ শিকলি ছিঙি নতুন সমাজ গঢ়িব বিচাৰিছে। সমাজত প্ৰচলিত বিভিন্ন ব্যাধিৰ বাবে তেঁও মাত মাতি আহিছে।

‘দতাল হাতীৰ উয়ে খোৱা হাওদা’ত গোস্বামীয়ে সেই সময়ছোৱাত কানিৰ অবাধ প্ৰচলনক উপৰি চুবুৰীয়া ৰাজ্যলৈ কিদৰে কানিৰ সৰবৰাহ ঘটিছিল সেই কথা উল্লেখ আছে। কানিৰ চাহিদাৰ অন্যতম কাৰণটো আছিল কানি খুৱাই বিধবাগৰাকীক স্বামীৰ চিতাত আত্মজাহৰ উচতনি দিবলৈ সহায় হৈ পৰিছিল। সতীদাহ প্ৰথা, বাল্য বিবাহ নাদি সমাজৰ কু-সংস্কাৰো তেওঁৰ সাহিত্যত প্ৰতিফলিত হয়।

ধৰ্মৰ নামত চলি থকা বলি প্ৰথাৰ সম্পূৰ্ণ বিৰোধিতা কৰি তেঁও ‘ছিন্নমস্তাৰ মানুহটো’ উপন্যাস ৰচনা কৰিছিল। বিধিবালাৰ দেউতাকে তাইৰ মঙ্গল কামনা কৰি ম’হ বলি দি দেৱীৰ পূজা আগবঢ়াব খুজিছিল। পিতৃৰ বলি প্ৰথা সমৰ্থনৰ বিৰুদ্ধে তাই আৰম্ভণিৰে পৰাই প্ৰতিবাদ কৰি আহিছিল। বিধিবালাৰ আঁৰত যেন সেয়া মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰহে প্ৰতিবাদ।

লোক-সামাজিক ভাষিক উপাদান :

মানৱৰ অভিজ্ঞতাই ভাষাৰ সহায়ত বাংময় ৰূপ লাভ কৰিলেই সৃষ্টি হয় সাহিত্যৰ। অভিজ্ঞতা সংস্কৃতিৰ অংশ বিশেষ। সেই অভিজ্ঞতাক ভাষাৰ সহায়ত বাংময় ৰূপ দিলে অৰ্থাৎ ভাষাৰ আৰু অভিজ্ঞতাৰ অৰ্থপূৰ্ণ মিলনৰ ফলত সৃষ্টি হয় সাহিত্যৰ।

গোস্বামীয়ে সমাজ-জীৱনৰ চিত্ৰ অংকন কৰিব যাওঁতে তদন্তীতন সমাজৰ কথোপকথন, গ্ৰামীণ শব্দবোৰ প্ৰয়োগ কৰিছে, সমাজৰ শব্দভাণ্ডাৰ, জতুৱা ঠাঁচ, উপমাৰ প্ৰয়োগ কৰা পৰিলক্ষিত হয়।

‘দতাল হাতীৰ উয়ে খোৱা হাওদা’ত দক্ষিণ কামৰূপ অঞ্চলত ব্যৱহৃত শব্দ, খণ্ডবাক্য আদিৰ প্ৰয়োগ হোৱা দেখা যায়।

সংলাপ :

“মই নাযাও।... তাতে যাৱা (যোৱা) আৰু চচানক (শ্মশানক) যাৱা (যোৱা) একে কথা। মই জীয়াই জীয়াই

গাৱাত (গাঁতত) সুমবা (সোমাব) নৰু (নোৱাৰোঁ) চাহাব...

খণ্ডবাক্য: হাতীৰ ভাঠি খোলা।

পটভূমি :

তেওঁৰ সাহিত্যত অসমৰ বিভিন্ন ঠাই যেনে- কামাখ্যা, গুৱাহাটী, মাজুলী, দৰং ইত্যাদিৰ লগতে অসমৰ বাহিৰৰ পটভূমি যেনে উত্তৰ প্ৰদেশৰ ৰায়বৰেলী, মধ্য প্ৰদেশ, মথুৰা আদি অসমৰ বাহিৰৰ প্ৰদেশবোৰৰ ভৌগোলিক বৰ্ণনা নিখুঁতভাৱে দাঙি ধৰিছে। প্ৰকৃতিজগতৰ বিভিন্ন সূক্ষ্ম বস্তু- ডিমৰু ফুল, নেমুফুল, বেংছটা, তুৰী মাছ আদিৰ দৰে অসমীয়া সমাজত দেখা পোৱা বস্তুবোৰ অংকন কৰিছে।

ৰাজনৈতিক প্ৰেক্ষাপট :

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে বিভিন্ন ৰাজনৈতিক প্ৰেক্ষাপটত সাহিত্য ৰচনা কৰিছিল। ৰাজনৈতিক অস্থিৰতা, আন্দোলন, ভাষা আন্দোলন, অসম আন্দোলনে তেখেতৰ মনত গভীৰভাৱে প্ৰভাৱ পেলাইছিল।

১৯৮৪ চনত দিল্লীৰ ৰাজনৈতিক পটভূমিত সংঘটিত হোৱা গণহত্যাৰ কেন্দ্ৰ কৰি ‘তেজ আৰু ধূলিৰে ধূসৰিত পৃষ্ঠা’ ৰচনা কৰিছিল। ১৯৮৪ চনৰ দিল্লীৰ নৃশংস হত্যালীলাৰ কাহিনী লেখিকাই অতি কৰুণভাৱে বৰ্ণনা কৰিছে।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ চুটিগল্পত প্ৰকাশিত সমাজ-জীৱনৰ সামগ্ৰিক আলোচনা :

উপন্যাস সাহিত্যৰে সাহিত্যিক জীৱনৰ শিখৰত উপনীত হোৱা মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে কিন্তু চুটিগল্পৰহে সাহিত্যিক জীৱনৰ আৰম্ভণি ঘটাইছিল। সংখ্যাত মুষ্টিমেয় হ’লেও তেওঁৰ গল্পসমূহত বাস্তৱবোধ, অনুভূতিৰ তীব্ৰতা, সংবেদনশীলতা, শিল্প চেতনা আদি গুণেৰে সমৃদ্ধ। তেওঁৰ সৰহ সংখ্যক গল্পতে প্ৰকাশ পাইছে সমাজৰ অৱহেলিত নাৰীৰ প্ৰতি থকা সহমৰ্মিতা। নিজৰ প্ৰত্যক্ষ অভিজ্ঞতাৰে লেখা-মেলা কৰা মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে নাৰীৰ মনৰ ক্ষোভ, যন্ত্ৰনা, সমাজৰ অন্যায-অবিচাৰ, শোষণ-নিষ্পেষণে হেঁচা মাৰি ধৰা প্ৰতিবাদী চিন্তাক তেওঁৰ সাহিত্যত প্ৰকাশ ঘটাইছে।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ চুটিগল্পত সমাজৰ পৰম্পৰা আৰু সংস্কাৰে মানসিকভাৱে পংগু কৰি তোলা নাৰীৰ সামাজিক সংঘাতৰ তীব্ৰ ছবি তেওঁৰ গল্পত সাৰ্থকৰূপত দাঙি ধৰিছে।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ ‘সংস্কাৰ’ গল্পটিত নাৰীৰ সামাজিক সংস্কাৰৰ তীব্ৰ সংঘাতৰ ছবি ফুটি উঠিছে। এগৰাকী ব্ৰাহ্মণ বিধৱা নাৰীৰ দুখময় নিষ্পেষিত জীৱনৰ সংবেদনশীল

ৰূপ তেওঁৰ গল্পত অতি শক্তিশালী ৰূপত অংকন কৰিছে। পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজে সৃষ্টি কৰা তথাকথিত সামাজিক সংস্কাৰত অসহায় নাৰীৰ প্ৰতিমূৰ্তিস্বৰূপে দময়ন্তী আৰু পীতাম্বৰ সমাজৰ বাবে অভিষাপস্বৰূপ। এই গল্পটিত শত্ৰুৰ বিধৱা নাৰী দময়ন্তীৰ মাজেৰে বৈধৱ্য জীৱনৰ যন্ত্ৰণাময় জীৱনৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে।

দময়ন্তীৰ জৰিয়তে এগৰাকী বিধৱা নাৰীৰ জীৱনৰ জৈৱিক চিত্ৰ অংকিত কৰিছে। ৰক্ষণশীল সমাজে বিবিধ নীতি-নিয়মেৰে তাইক শিকলিৰে বান্ধি ৰাখিব খুজিলেও দময়ন্তীয়ে পুৰণি সংস্কাৰ ভাঙি পেলাইছে। গিৰীয়েকৰ মৃত্যুত আৰ্থিক অনাটনত ভাগি পৰা দময়ন্তীয়ে শেষত গৈ দেহ বিক্ৰীত লিপ্ত হ'বলগীয়া হয়। দময়ন্তীক দেহ বিক্ৰী কাৰ্যত লিপ্ত হ'বলৈ পীতাম্বৰ মহাজন আৰু কৃষ্ণকান্ত পুৰোহিতে সহায় কৰিছে। ইয়াৰ দ্বাৰা সামাজিক অৱক্ষয়ৰ কথা ফুটি উঠিছে।

গল্পটিৰ মাজেৰে সামাজিক জাত-পাতৰ কথাও ফুটি উঠিছে। পীতাম্বৰৰ পত্নী হ'বলৈ দময়ন্তীয়ে অস্বীকাৰ কৰি ব্ৰাহ্মণ ছোৱালী বুলি জাত-পাত বিচাৰি অহংকাৰবোধ কৰিছে।

“বেটা শূদ্ৰীয়া মহাজনৰ ইমান সাহ। সি বেটাই নেজানে মই যজমানী বামুণৰ আপী বুলি।”

ঠিক একেদৰেই ‘উদং বাকচ’ চুটিগল্পত পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজৰ কথা ফুটি উঠিছে। অসহায় নিপীড়িত নাৰীক সহায়ৰ বাবে আগবঢ়োৱাৰ পৰিৱৰ্তে পুৰুষে যে জৈৱিক কামনা পূৰণ কৰিব বিচাৰিছে সেই কথা গল্পটিৰ মাজেৰে ফুটি উঠিছে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে এই গল্পটিৰ মাজেৰে পুৰুষ সমাজ ব্যৱস্থাত নাৰীৰ সুখ, স্বাধীনতা, প্ৰেম, আকাংক্ষা সকলো কিদৰে বিধ্বস্ত হৈ পৰিছে তাক সুন্দৰ ৰূপত দাঙি ধৰিছে।

পিতৃতান্ত্ৰিক সমাজ ব্যৱস্থাত নাৰীৰ সদায় অৱনমিত আৰু অৱহেলিত। বিংশ শতিকাৰ মাজভাগত অসমীয়া সমাজ ব্যৱস্থাৰ আধুনিকীকৰণৰ প্ৰভাৱত নাৰী সমাজৰ কিছু সংখ্যকে কিদৰে পশ্চিমীয়া সভ্যতাৰ অন্ধ অনুকৰণত ব্যস্ত হৈছিল, তাৰ প্ৰভাৱত তেওঁলোকৰ জীৱন কেনেকৈ কৰুণ হৈ পৰিছিল সেই বিষয়ে কৰুণ ‘মেগনলীয়া’ শীৰ্ষক গল্পটিত উল্লেখ আছে। ‘মেগনলীয়া’ এগৰাকী অতীৰ সুন্দৰী, সংস্কৃতিপ্ৰৱণ মহিলা। তাইৰ বান্ধৱী অপৰা এগৰাকী সাধাৰণ মহিলা। তাই নিজৰ ঘৰ-সংসাৰত ব্যস্ত। ইফালে মেগনলীয়াৰ পাশ্চাত্য অনুকৰণীয় স্বভাৱৰ বাবে নিজৰ দোষত স্বাস্থ্য আৰু সংসাৰত বেমেজালিৰ সৃষ্টি হয়। ‘ফাগুনৰ গান’ চুটিগল্পটো অৰুন্ধতী নামৰ চৰিত্ৰৰ জৰিয়তে পাশ্চাত্য সংস্কৃতি সুখী নাৰীৰ চিত্ৰ অংকন কৰিছে। দিনে-ৰাতিয়ে ক্লাৱত থাকি ভালপোৱা অৰুন্ধতীয়ে নিজৰ

অত্যাধুনিক জীৱনৰ ৰঙীন আখৰাত ব্যস্ত থকা পৰিলক্ষিত হয়। ঠিক একেদৰেই ‘নীলা আকাশৰ ভাষা’ গল্পটোত এগৰাকী পশ্চিমীয়া সভ্যতাত অভ্যস্ত নাৰীৰ বৰষুণৰ বিলাসিতাৰ ছবি অংকন কৰিছে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে কেৱল পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজৰ অৱক্ষয়ৰ চিত্ৰই অংকন কৰা নাই, তেওঁ পশ্চিমীয়া সভ্যতাত আকৃষ্ট এচাম নাৰীৰ বিলাসিতা জীৱনৰ অংকন কৰিছে। মানসিক মনৰ দ্বন্দ্বও তেওঁৰ গল্পৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য। ‘কক্ষচ্যুত’ আৰু ‘তমসা’ নামৰ চুটিগল্পত দুখ-বেদনাই জৰ্জৰিত কৰা এগৰাকী নাৰীয়ে নিজৰ জীৱনৰ চৰম সিদ্ধান্ত লোৱা পৰিলক্ষিত হয়।

তদান্তীতন অসমীয়া সমাজৰ কু-সংস্কাৰিক দিশবোৰৰ কথা ‘উদং বাকচ’ নামৰ গল্পটিত ফুটি উঠিছে। গল্পটোত সমাজৰ এলালুকলীয়া পুৰাতন কু-সংস্কাৰ আৰু এই কু-সংস্কাৰৰ পৰিণতিত বিশেষকৈ নাৰী জীৱনে কিদৰে দুৰ্বহ যন্ত্ৰণা বেদনাৰ বোজা বহন কৰিবলগীয়া হয়, তাৰো সহদয় ব্যাখ্যা আগবঢ়াইছে।

গোস্বামীৰ ‘চিনাকি মৰম’ নামৰ চুটিগল্পটিত মানুহৰ মাজত থকা সহমৰ্মিতা, স্নেহ আৰু মানৱীয় সম্পৰ্কৰ গুৰুত্ব প্ৰকাশ পাইছে। সমাজত মানৱীয়তা অটুট থাকিলেহে সুস্থ সমাজ গঢ়ি তুলিব পাৰি বুলি লেখিকাই প্ৰতিপন্ন কৰিব চেষ্টা কৰিছে।

শেষত ক’ব পাৰি, মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ গল্পত নাৰীৰ গভীৰ জীৱনবোধ, সংঘাত, মানৱীয় মূল্যবোধ, সহমৰ্মিতা, সামাজিক কু-সংস্কাৰ আদি দিশৰ অনুভৱ কৰা যায়। প্ৰাপ্তিৰ তৃষণ আৰু অপ্ৰাপ্তিৰ যন্ত্ৰণাবোধে তেওঁৰ গল্পত কাৰুণ্যৰ উদ্ৰেক কৰে।

উপসংহাৰ :

সাহিত্যৰ সৈতে সমাজৰ সাৰ্থকতা আৰু গুৰুত্ব অপৰিসীম। সাহিত্যত যুগে যুগে সমাজৰ প্ৰতিচ্ছবি প্ৰতিফলিত হৈ আহিছে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যতো সমাজৰ বিভিন্ন দিশ প্ৰতিফলিত হৈছে। সমাজৰ নিপীড়িতজনৰ লাঞ্ছনা-বঞ্চনাই তেওঁক সহানুভূতী কৰি তুলিছিল। মানুহে মানুহৰ বাবে ভাবিব লাগে, প্ৰতিজন মানুহেই দুৰ্বলজনকো সন্মান দিব লাগে।

“মানুহে মানুহক চিনিব লাগে; তেতিয়াহে সমাজ সঁচাকৈ জীৱিত।”

তেখেতৰ সাহিত্যত সমাজ-জীৱন মানে এক অস্থিৰ, বেদনাময় তথাপি আশাময় যাত্ৰা। সমাজত নাৰী-নিপীড়িত, ধৰ্মীয়-ভণ্ডামি, আৰ্থিক বিষম্য, মানসিক দ্বন্দ্ব-এই সকলোবোৰ

তেখেতে বাস্তৱভাৱে চিত্ৰিত কৰিছে।

কিন্তু সেই বেদনাৰ মাজতো তেখেতৰ সাহিত্যত এক গভীৰ মানৱতাবাদী আলোক আছে। তেখেতে সমাজক ঘৃণা নকৰে। সমাজক ভাল পায়- সেইবাবে সমাজৰ কষ্টৰ ওপৰত লিখে, যাতে সমাজে নিজৰ ভুল বুজি সংশোধন কৰে।

তেওঁৰ সাহিত্য সমাজ জীৱনৰ এক জীৱন্ত দলিল- য'ত মানুহৰ সুখ-দুখ, আশাৰ আলোক নতুন জীৱনৰ সম্ভাৱনা একেলগে মিলি গৈছে। মানৱতা আৰু সমবেদনা তেওঁৰ সাহিত্যৰ মূল দৰ্শন আৰু এই দৰ্শনেই তেওঁৰ সাহিত্যক চিৰকাললৈ জীয়াই ৰাখিব। ●●●

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী :

ঠাকুৰ, নগেন (সম্পা.) : এশ বছৰীয়া অসমীয়া উপন্যাস, জ্যোতি প্ৰকাশন, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০০।

বৰা, অপূৰ্ব (সম্পা.) : অসমীয়া চুটিগল্পৰ ঐতিহ্য আৰু বিৱৰ্তন, যোৰহাট কেন্দ্ৰীয় মহাবিদ্যালয় প্ৰকাশন, ২০১২।

ভৰালী, হেমন্ত কুমাৰ (সম্পা.) মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ গল্প সমগ্ৰ, বনলতা, ডিব্ৰুগড়, ২০১১।

শৰ্মা, উমা : সমাজ সভ্যতা আৰু নাৰী, ত্ৰাণ্তিকাল গোষ্ঠী, নাৰুপ, ২০০১।

প্ৰতিযোগী—

বিদ্যুৎ দাস, স্নাতকোত্তৰ প্ৰথম যান্মাসিক

দ্বিতীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত ৰচনা

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত

সমাজ - জীৱনৰ প্ৰতিফলন

পৰিচয় :

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ জন্ম ১৯৪২ চনত হৈছিল। তেওঁ হৈছে অসমৰ এগৰাকী জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী সাহিত্যিক। তেখেতৰ প্ৰকৃত নাম আছিল ইন্দিৰা গোস্বামী। সততে মামণি বাইদেউ হিচাপে তেখেতক জনা যায়। তেখেতে মাতৃভাষা অসমীয়াৰ উপৰিও ইংৰাজী ভাষাতো সাহিত্যকৃতি সৃষ্টি কৰিছিল। ৰামায়ণী সাহিত্যৰ গৱেষক হিচাপে মাধৱ কন্দলীৰ ৰামায়ণৰ গৱেষণাত ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰা ড° গোস্বামীয়ে দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আধুনিক ভাৰতীয় ভাষা বিভাগৰ অধ্যাপিকাস্বৰূপে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিছিল। গল্পকাৰ হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰা ড° গোস্বামীৰ ৰচনাৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য উপন্যাস হৈছে— অহিৰণ, চেনাবৰ স্ৰোত, নীলকণ্ঠী ব্ৰজ, মামৰে ধৰা তৰোৱাল, তেজ আৰু ধূলিৰে ধূসৰিত পৃষ্ঠা, দাঁতাল হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা, আধা লেখা দস্তাবেজ, সংস্কাৰ আৰু উদয়ভানুৰ চৰিত্ৰ ইত্যাদি। তেখেতে ১৯৮২ চনত সাহিত্য অকাডেমী বঁটা আৰু ২০০ চনত ভাৰতীয় জ্ঞানপীঠ বঁটা লাভ কৰিছিল। তেখেত ভাৰতৰ প্ৰথম 'Principal Prince claus Laureate' (2008) আছিল। অসমৰ জনপ্ৰিয় লেখিকাগৰাকীয়ে অসমৰ বিদ্ৰোহী সংগঠন সংযুক্ত মুক্ত বাহিনী, অসমক অস্ত্ৰ-সম্বৰণ আৰু জনজীৱনলৈ প্ৰত্যাহানৰ বাবে আহ্বান জনায় চৰকাৰ আৰু সংগঠনটোৰ আলোচনাৰ জৰিয়তে শান্তি স্থাপনৰ প্ৰচেষ্টাতো জড়িত আছিল।

ড° গোস্বামীৰ সাহিত্যত সমাজ-জীৱনৰ প্ৰতিফলনৰ মূল বিষয়সমূহ :

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত অসমীয়া সমাজৰ বিভিন্ন দিশ; বিশেষকৈ নাৰীৰ সামাজিক-পাৰিবাৰিক, বিধৱাৰ জীৱন। বনুৱাৰ জীৱন-যাত্ৰা আৰু তেতিয়াৰ সময়ৰ কু-সংস্কাৰ, অন্ধবিশ্বাস, নাৰী নিৰ্যাতনৰ দৰে সামাজিক সমস্যাৰ প্ৰতিফলন দেখা যায়। তেখেতৰ লেখাত অসমীয়া সমাজৰ সাংস্কৃতিক আৰু ৰাজনৈতিক গঠনৰ এক স্পষ্ট চিত্ৰণ পোৱা যায়। তেখেতৰ লেখাত অসমীয়া সমাজৰ আৰু বিদ্যমান কিছুমান অসংগতিৰ বিৰুদ্ধে মাত মতিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল।

নাৰীৰ জীৱন : তেখেতৰ লেখাত নাৰীৰ সামাজিক আৰু পাৰিবাৰিক জীৱনত আদ্যোপান্ত চিত্ৰণ পোৱা যায়। তেওঁ

বিশেষকৈ নাৰী নিৰ্যাতন আৰু তেওঁলোকৰ দুৰ্বল অৱস্থাৰ বিষয়ে গুৰুত্ব দিছিল।

বিধৱাৰ জীৱন: ‘নীলকণ্ঠী ব্ৰজ’ উপন্যাসত বিধৱা জীৱনৰ এক অৱলোকন দেখা পোৱা যায়, যাৰ জৰিয়তে তেওঁ সমাজৰ এগৰাকী বিশেষ শ্ৰেণীৰ কঠিন জীৱনৰ ওপৰত আলোকপাত কৰিছিল।

শ্ৰমিক শ্ৰেণীৰ জীৱন: ‘চেনাবৰ সোঁত’ দৰে উপন্যাসত বনুৱা শ্ৰেণীৰ জীৱন-যাত্ৰা, তেওঁলোকৰ দুৰৱস্থা আৰু জীৱন সংগ্ৰামৰ ছবি ফুটি উঠিছে।

কু-সংস্কাৰ আৰু অন্ধবিশ্বাস: তেখেতে সাহিত্যত সমাজত প্ৰচলিত কু-সংস্কাৰ, অন্ধবিশ্বাস আৰু এইবোৰৰ ফলত হোৱা দুৰ্ভাগ্যৰ বিৰুদ্ধে এক তীব্ৰ প্ৰতিবাদৰ ধ্বনি শুনা যায়।

সামন্তীয় সমাজৰ অৱসান: ‘দঁতাল হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা’ উপন্যাসত সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰতীক হিচাপে সামন্তীয় সমাজ ব্যৱস্থাৰ অৱসানৰ চিত্ৰণো দেখা যায়।

ড° গোস্বামীৰ সাহিত্যৰ, বিশেষকৈ উপন্যাসৰ মূল ভাৱ:

চেনাবৰ সোঁত:

কাশ্মীৰৰ চেনাব নদীৰ ওপৰত দলং নিৰ্মাণৰ কামত নিয়োজিত এদল শোষিত পুৰুষ আৰু নাৰীৰ বঞ্চনাৰ অতৃপ্তি আৰ্তনাদৰ কাহিনীক লৈ ‘চেনাবৰ সোঁত’ (১৯৭২) উপন্যাসখন ৰচিত হৈছে। দলংনিৰ্মাণ কোম্পানীৰ বাবে শ্ৰমিকসকলে দেহ-কেহে খাটিছে কিন্তু তাৰ বিনিময়ত তেওঁলোকে মানুহ হিচাপে জীয়াই থকাৰো সুবিধা পোৱা নাই। বনুৱা পুৰুষ, নাৰীৰ ওপৰত হোৱা নিৰ্যাতন, শোষণ-বঞ্চনা আৰু সিহঁতৰ নিৰুপায় অৱস্থাক মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে অতি স্পষ্টভাৱে উপন্যাসখনত চিত্ৰিত কৰিছে।

মামৰে ধৰা তৰোৱাল:

‘মামৰে ধৰা তৰোৱাল’ (১৯৮০)ৰ পটভূমিত উত্তৰ ৰায়বেৰেলী জিলাৰ সাইনদীৰ ওপৰত একুৱাডাক্ট বন্ধা কাম মূল উৎস। কাহিনী ভাগত শ্ৰমিকসকলৰ ধৰ্মঘট সম্পৰ্কীয় কথাবোৰে মুখ্য স্থান লাভ কৰিছে। উপন্যাসখনক হৰিজন শ্ৰমিক যশোৱন্ত, শম্ভু পাছোৱান, শিবু-ধাছলা, বামু-তামু হত্যাৰ বহুকেইটা চৰিত্ৰ সমাহাৰ ঘটনা দেখিবলৈ পাওঁ। সৎ আৰু শিক্ষিত হৰিজন যুৱক যশুৱন্তৰ ইউনিয়নত যোগদান কৰাৰ খবৰে কিছু আশাৰ পোহৰ কঢ়িয়াই আনিছিল। কিন্তু যুদ্ধত সফল হ’ব পৰাকৈ তেওঁলোকৰ হাতত যথেষ্ট পৰিমাণৰ ধন নাছিল।

উপন্যাসখনৰ কাহিনী জীৱন্ত বাস্তৱৰ আধাৰত ৰচিত। বিষয়বস্তুৰ বৈচিত্ৰ্য মানৱীয়তাৰ পক্ষে সাহসী মন্তব্য, নিপীড়িতজনৰ প্ৰতি সহৃদয়গ্ৰাহী মনোভাৱে মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ এইখন উপন্যাসক এক সুকীয়া যাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। মানৱীয় আবেদন উপন্যাসখনত লক্ষণীয়। লেখিকাই সচৰাচৰ উল্লেখ কৰাৰ দৰে এইখন উপন্যাসতো সমাজৰ কঠোৰ নীতি-নিয়ম, ছলনা, ভণ্ডামি, নিষ্ঠুৰতা আৰু স্বাৰ্থপৰতাৰ প্ৰত্যক্ষ অথবা পৰোক্ষ সমালোচনা কৰিছে। উপন্যাসখনৰ ইংৰাজী (The Rusted Sword) পঞ্জাবী, বঙালী (মৰ্চা ধৰা তৰোৱাল) ইত্যাদি ভাষালৈ অনূদিত হৈছে।

দঁতাল হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা:

১৯৮৮ চনত প্ৰকাশিত তেওঁৰ আন এখন উপন্যাস যাক ‘সাহিত্য একাডেমী আৰু নেচনেল বুক ট্ৰাষ্টে ভাৰতীয় উৎকৃষ্ট সাহিত্যত তালিকাভুক্ত কৰিছে। উপন্যাসখনত তিনিসত্ৰীয় অধিকাৰ মহাপ্ৰভুৰ পত্নী গোসাঁনী আইৰ বিধৱা ভনীয়েক দুৰ্গা, ফুলকুমলীয়াতে বিধৱা হোৱা গোসাঁনীৰ মাইচনা গিৰিৱালা, সৰু গোসাঁনী আদি নাৰী চৰিত্ৰসমূহ অংকন কৰিছে। ইয়াৰ মাজেৰে প্ৰচলিত ৰীতি-নীতি, ধৰ্মীয় গোড়ামীৰ বলি হৈ নিজৰ কামনা আশাক কঠোৰভাৱে দমন কৰি কষ্টকৰ জীৱন-যাপনে প্ৰকাশ লাভ কৰিছে। এককথাত পৰম্পৰাগত সমাজনীতিয়ে নিষ্পেষিত তিৰোতাবোৰৰ জীৱনগাঁথা প্ৰকাশ কৰিছে। উপন্যাসখনৰ নায়ক ইন্দ্ৰপাল। ইন্দ্ৰনাথ মানসিক চেতনাৰে সংপৃক্ত। তথাপিহে কিন্তু ভনীয়েক গিৰিৱালাৰ সত্ত্ৱা অন্ধ সংস্কাৰৰ সমাজখনৰ পৰা বচাব নোৱাৰিলে। উপন্যাসখনত বাস্তৱতাৰ প্ৰতিচ্ছবি অতি সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশি উঠিছে।

আধালিখা দস্তাবেজ:

তেওঁৰ প্ৰথম আত্মজীৱনী উপন্যাস ‘আধালেখা দস্তাবেজ’ ১৯৮৮ চনত প্ৰকাশ পায়। নিজৰ সংঘাতপূৰ্ণ, ঘটনাবহুল বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ জীৱনটোক আলম কৰি মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে এইখন উপন্যাস ৰচনা কৰিছে। প্ৰকৃততে ই এখন আৱেগসিক্ত মানৱীয়তাৰ দলিল। তেওঁৰ গাভৰু জীৱনৰ কথা, প্ৰেমৰ কথা, মাধৱেন ৰয়ছম আয়েংগাৰৰ লগত চমু বৈবাহিক জীৱন, বিবাহৰ খুব কমদিনত আয়েংগাৰক হেৰুৱাৰ দুখৰ কথা, সৈনিক স্কুলৰ চাকৰিৰ কথা, বৃন্দাবনৰ কথাবোৰ আদি আটাইবোৰ কথাই উপন্যাসখনত ঠাই পাইছে। অ এখন বহু পঠিত উপন্যাস।

উদয় ভানুৰ চৰিত্ৰ : ‘উদয়ভানুৰ চৰিত্ৰ’ (১৯৮৯) উপন্যাসখনত শিল্পীৰ প্ৰতি অনাদৰৰ দিশটো দেখুৱাবলৈ বিচৰা হৈছে। উপন্যাসখনৰ মুখ্য চৰিত্ৰ শিল্পী উদয়ভানুৰ হতাশাগ্ৰস্ত জীৱনক কেন্দ্ৰ কৰি উপন্যাসখন ৰচিত। সৰুৰে পৰা হতাশাগ্ৰস্ত আৰু হীনমন্যতাৰ অনুভৱেৰে সিদ্ধ উদয়ভানুয়ে জীৱনত বহুবাৰ প্ৰতাৰিত হৈছে। সেয়ে তেওঁ জীৱনৰ সাস্থ্য আৰু শাস্তি বিচাৰি নিচাসক্ত হৈ পৰিছিল। সমাজত শিল্পীৰ প্ৰতি অনাদৰৰ দিশটো উদয়ভানু নামৰ ব্যতিক্ৰমী চৰিত্ৰৰ মাজেৰে লেখিকাই দেখুৱাইছে। লগতে চিন্তাৰ এখন জগতো পাঠকলৈ মুকলি কৰি।

ছিন্নমস্তাৰ মানুহটো : ‘ছিন্নমস্তাৰ মানুহটো’ (২০০০) উপন্যাসখনত ধৰ্মৰ নামত গঢ় লৈ উঠা এক নিষ্ঠুৰ সামাজিক প্ৰথাৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ সৰৰ হৈ উঠিছে। ইয়াত মূলতঃ কামাখ্যা মন্দিৰৰ বলি প্ৰথাৰ বিৰুদ্ধে লেখিকাই বিদ্ৰোহ ঘোষণা কৰিছে। ধৰ্মৰ নামত জীৱন লোৱা প্ৰথাই লেখিকাক বিচলিত কৰি তুলিছে। ধৰ্মৰ নামত নিৰীহ জীৱৰ বলিদান লোৱা ৰক্তাক্ত প্ৰথাটো হৃদয়হীন আৰু অমানুষিক বুলি লেখিকাই বলি প্ৰথাৰ অন্ত পৰাটো বিচাৰিছে। উপন্যাসখনৰ পটভূমি কামাখ্যা মন্দিৰ। ইয়াৰ সময়সীমা বৃটিছ শাসনৰ কালছোৱা। গোড়ামি তথা ধৰ্মৰ নামত চলি থকা এইবোৰ কুসংস্কাৰৰ নিষ্ঠুৰতাৰ অৱসান হোৱাতো লেখিকাই বিচাৰিছে।

তেজ আৰু ধূলিৰে ধূসৰিত পৃষ্ঠা : ১৯৮৪ চনত দিল্লীত ৰাজনৈতিক পটভূমিত সংঘটিত হোৱা গণহত্যাৰ কেন্দ্ৰ কৰি ৰচনা কৰা মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ আন এখন উপন্যাস হৈছে তেজ আৰু ধূলিৰে ধূসৰিত পৃষ্ঠা। ১৯৮৪ চনত দিল্লীৰ ৰায়তৰ নৃশংস হত্যালাৰ কাহিনী লেখিকাই উপন্যাসখনত অতি কৰুণভাৱে বৰ্ণনা কৰিছে। লেখিকাৰ কথাত স্পষ্টকৈ উল্লেখ আছে— “১৯৮৪ চনৰ দিল্লী ৰায়তৰ নৃশংস বৰ্ণনাসমূহৰ কিছুমান খবৰ মোক পঞ্জাৱী কবি আৰু মোৰ অতি প্ৰিয় পঞ্জাৱী ছাত্ৰ জগতাৰ সিঙে দিছিল। সেই সময়ত ৰাষ্ট্ৰীয় কাগজত প্ৰকাশ পোৱা যায়। সকলো খবৰৰে ক্লিপিংসমূহ মোক ছাত্ৰ জগতাৰে দিছিল। এই উপন্যাসখনত এই মাৰাত্মক ঘটনাৰ এটি সামান্য ৰেঙনি দেখা যাব। ইয়াৰ বীভৎসতা আৰু ভয়ংকৰতা বৰ্ণনা কৰা শক্তি মোৰ নাই।” উপন্যাসখন সেই সময়ৰ দিল্লী, লক্ষ্ণৌ আদিৰ ৰাজনৈতিক, আৰ্থ-সামাজিক ঐতিহাসিক দলিল বুলি ক’ব পাৰি। আতৰ্জনৰ প্ৰতি সততে সহৃদয়তা থকা মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ ৰচনাসমূহ বাস্তৱ জীৱনৰ ওচৰ চপা।

উপন্যাসসমূহৰ বিষয়বস্তুৰ লগত প্ৰত্যক্ষ অভিজ্ঞতা, খুঁটি নাতি বিৱৰণৰ প্ৰতি সজাগ দৃষ্টি, নিম্ন শ্ৰেণীৰ চৰিত্ৰৰ কাৰ্যকলাপৰ আৰু আশা আকাংক্ষাৰ প্ৰতি সহানুভূতি প্ৰদৰ্শন কৰিছে। মানৱতাৰ এক দলিল তেওঁৰ উপন্যাসসমূহ। বাস্তৱ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা তেওঁ উপন্যাসৰ কাহিনীসমূহ লোৱাৰ বাবেই অধিক মনোগ্ৰাহী হয়।

ড° গোস্বামীৰ সাহিত্যত নাৰীৰ অৱস্থান :

সমাজত নাৰীৰ অৱস্থান বুলি ক’লে এখন সমাজত নাৰীসকলে ব্যক্তি তথা সমাজ জীৱনৰ কি ভূমিকা আৰু কেনে মৰ্যাদাৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিছে তাকেই বুজা যায়। সেয়া সামাজিক, ৰাজনৈতিক, ধৰ্মীয়, অৰ্থনৈতিক আদি যিকোনো ক্ষেত্ৰ হ’ব পাৰে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ উপন্যাসসমূহৰ বেছিভাগতেই সামাজিক, ধৰ্মীয় আৰু অৰ্থনৈতিক ক্ষেত্ৰৰ প্ৰভাৱ পৰিছে। তেওঁৰ প্ৰতিখন উপন্যাসতেই নাৰী সামাজিকভাৱে কিমান অবলা অথবা কিমান প্ৰতিবাদমুখৰ হ’ব পাৰে তেওঁ সেই কথা স্পষ্টৰূপত দেখুৱাইছে। তেওঁৰ উপন্যাসত নাৰীৰ অৱস্থা অতি দুখজনক। পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজৰ নিয়মবোৰ পালন কৰি নিজস্বতা বুলিবলৈ একো নাইকিয়া হৈছে। উপন্যাসসমূহত দেখা গৈছে সে নাৰীৰ সামাজিক মৰ্যাদা পুৰুষৰ দৃষ্টিৰেহে চোৱা হয়। এজন পুৰুষে তেওঁৰ পত্নীৰ মৃত্যুৰ পিছৰ ছমাহৰ পিছতেই অকলশৰীয়া হ’ব বুলি দ্বিতীয় বিবাহ কৰাব পাৰে। কিন্তু নাৰী এগৰাকী বিধৱা হোৱাৰ পিছত তাই গোটেই জীৱন মৃত স্বামীৰ ৰোমন্থনতেই কটাব লাগে। ইয়াৰ অন্যথা ‘অসতী তিৰোতা’ হ’ব লাগিব। মানুহে নিজে সৃষ্টি কৰি লোৱা কিছুমান ধৰ্মীয় নীতি নিয়মে নাৰীসকলক জুৰুলা কৰি তোলে। এই কথা মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ উপন্যাসত সঠিক ৰূপত দেখা গৈছে। ব্ৰাহ্মণ্য সামাজিক বিধি-বিধান ৰক্ষণশীল সত্ৰ সমাজে আখৰে আখৰে পালন কৰে। ধৰ্মৰ নামতেই নাৰী এগৰাকীৰ গিৰিয়েক ঢুকালে সতী হোৱা কথাটোও যেন সাধাৰণ কথা। অৰ্থনৈতিক ক্ষেত্ৰত মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ নাৰীসকল একে বাৰে পিছ পৰা। অৰ্থনৈতিকভাৱে পিছপৰা কাৰণেই নাৰীসকলে নিজৰ জীৱনটো পুৰুষৰ হাতত তুলি দিব লগা হৈছে।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ ‘নীলকণ্ঠী ব্ৰজ’ উপন্যাসখন বৃন্দাবনৰ পটভূমিত ৰচিত। ব্ৰজধামৰ প্ৰাচীন ঐতিহ্য, পূজা-পাতল, ধৰ্মীয় আদৰ্শ, কলা-কৃষ্টিৰ লগতে ব্ৰজধামৰ বিধৱা

ৰাধেশ্যামীসকলৰ জীৱনৰ দুখ-যন্ত্ৰণা, দুৰ্নীতি, যৌন-ব্যভিচাৰ বৰ্ণিত হৈছে। ব্ৰজধামৰ দুখুনি বিধৱাসকলৰ দুদৰ্শাৰ গা শিয়ৰি যোৱা বৰ্ণনাই বাস্তৱ জীৱনক চুই যায়। উপন্যাসসনত নাৰীসকলৰ সামাজিক অৱস্থান ভাবিবলগীয়াকৈ দুখলগা। হিন্দু সমাজৰ বিধৱা নাৰীৰ সামাজিক সামাজিক অৱস্থাৰ নগ্নস্বৰূপ লেখিকাই বাস্তৱসন্মতভাৱে দাঙি ধৰিছে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ বিভিন্ন সৃষ্টিৰাজিত সমাজৰ নাৰীসকলৰ বাস্তৱ বৰ্ণনাই নাৰীভাৱনাৰ মগ্ন চেতনাই সমাজ কঁপাই তুলিছিল।

আন কিছুমান নাৰীৰ অৱস্থান সম্পৰ্কিত তেওঁৰ উপন্যাস হ'ল- দৰাতোলী। উপন্যাসখন গাঁও-ঘৰীয়া পটভূমিত ৰচিত। ইয়াত সমাজৰ ধৰ্মীয় কুসংস্কাৰ আৰু অন্ধবিশ্বাসৰ মাজত বন্দী হোৱা নাৰী জীৱনৰ চিত্ৰ দেখা যায়। গাঁওখনৰ নাৰীসকলে ধৰ্ম, সমাজ, আৰু পুৰুষৰ আদেশৰ অধীনত জীৱন কটাবলৈ বাধ্য। তেওঁলোকৰ নিজৰ সুখ, ইচ্ছা, স্বপ্ন-সকলো সমাজৰ নিয়ম-কানুনৰ তলত চপা পৰে। সমাজে নাৰীৰ সন্তানক নষ্ট কৰি তেওঁৰ পৰিচয়ক কেৱল 'স্ত্ৰী' হিচাপে সীমাবদ্ধ কৰিছে। তেওঁ 'দৰাতোলী'ত দেখুৱাইছে যে গাঁওখনৰ নাৰীসকলে নীৰৱে সকলো অন্যায় সহ্য কৰে। নাৰীৰ বেদনা, নিৰাশা আৰু মমতাৰ মাজত থকা শক্তিৰ প্ৰতিচ্ছবি এই উপন্যাসখনত প্ৰকাশ পাইছে।

অৰুণোদয় :

উপন্যাসখনত 'নতুন সূৰ্যোদয়ৰ' প্ৰতীক অৰ্থ আছে। ইয়াত নাৰী জীৱনৰ এক নতুন যুগৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে। লেখিকাই ইয়াত দেখুৱাইছে যে যিমনেই নাৰীক বন্ধন আৰু নিয়মৰ ভিতৰত ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰে, নাৰী তাতকৈ বেছি বেলেগ চিন্তা আৰু স্বাধীনতাৰ দিশে আগুৱাই গৈছে।

ড° গোস্বামীৰ সামাজিক অন্যায়, বৈষম্য, মানৱতাবাদ আৰু কৰুণাভাবৰ ওপৰত আধাৰিত গল্প :

'মমাৰ বঁটা' গল্পটোৰ মূল চৰিত্ৰ মমা এজন দুখীয়া মানুহ। তেওঁ জীৱনত ধনৰ অভাৱ, সমাজৰ উপেক্ষা আৰু জীৱনৰ কঠোৰ বাস্তৱতাৰে ভৰা। তথাপিও তেওঁৰ অন্তৰ মানৱিকতাৰ দীপ্তিত উজ্জ্বল। মমাই সমাজৰ অন্যায় আৰু বৈষম্যৰ কষ্ট ভোগ কৰি জানে— মানুহৰ মূল্য ধনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ মম আম নিৰ্ভৰ নহয়, মৰম আৰু নৈতিকতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। তেওঁৰ জীৱনৰ একমাত্ৰ সম্পদ 'বঁটা'— যিটো কেৱল বস্তুগত নহয়, মানৱতাৰ প্ৰতীক। এই 'বঁটা'ই প্ৰতিনিধিত্ব কৰে দান, কৰুণা আৰু সহানুভূতিৰে ভৰা মানৱ হৃদয়ক।

সমাজত যেতিয়া ধনবানসকলে দুখীয়াক তুচ্ছ বুলি ভাৱে; তেতিয়া মমাৰ দৰে মানুহে দেখুৱাই দিয়ে— দুখীয়া হ'লেও নিজৰ হৃদয়ৰ সমৃদ্ধি সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সম্পদ।

তেলেন গোপাল : তেলেন গোপাল গল্পটোৱো সামাজিক অন্যায় আৰু বৈষম্যৰ এক হৃৎকম্পকৰ প্ৰতিচ্ছবি। তেলেন গোপাল এজন সৰল, নিৰ্লোভ, পৰিশ্ৰমী মানুহ। তেওঁ সমাজৰ তলৰ স্তৰত থাকিলেও তেওঁৰ অন্তৰ একেদৰে বিশুদ্ধ। সমাজৰ ধনী আৰু শিক্ষিত বৰ্গে তেওঁক তুচ্ছ বুলি ভাৱে, কিন্তু তেওঁ নিজৰ কৰ্ম আৰু সৎচিন্তাৰে জীৱনক অৰ্থ দিয়াৰ চেষ্টা কৰে। লেখিকাই ইয়াত দেখুৱাই যে সমাজৰ অন্যায় ব্যৱস্থাই কিদৰে তেলেন গোপালৰ দৰে সৎ মানুহক উপেক্ষা কৰে। তথাপিও তেলেন গোপাল সমাজৰ কপটতাৰ বিপৰীতে এক মানৱিক শক্তি হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰে। 'তেলেন গোপাল'ত সমাজৰ বৈষম্য গভীৰ। ধনী-দুখীয়াৰ মাজত এক বেলেগ প্ৰাচীৰ আছে। ধনবানসকলে নিজৰ স্বার্থৰ বাবে মানুহক ভুলেৰে বিচাৰ কৰে। কিন্তু তেলেন গোপালে সেই অন্যায়ৰ মাজতো নিজৰ মানৱতা নেহেৰুৱায়।

তেওঁ বিশ্বাস কৰে মানুহৰ মূল্য তেওঁ কি ধনেৰে মাপে তাৰ নহয়, তেওঁ কিমান সৎ আৰু সহানুভূতিশীল সেইটোৰে। তেলেন গোপালৰ জীৱন মানৱতাৰ এক নীৰৱ প্ৰতীক।

ড° গোস্বামীৰ গ্ৰাম্য জীৱনৰ বাস্তৱ চিত্ৰিত গল্প (চেনীঘৰ)

'চেনীঘৰ' গল্পটো অসমীয়া গাঁৱলীয়া জীৱনৰ এক মৰ্মস্পৰ্শী প্ৰতিচ্ছবি। এই গল্পত গাঁৱৰ মানুহৰ জীৱন, মৰম, একাকীত্ব আৰু স্বপ্নৰ মাজত থকা বাস্তৱ কষ্ট বৰ্ণিত হৈছে। 'চেনীঘৰ' শব্দটোৱেই এফালে এটা মিঠা সপোন, সুখী সংসাৰৰ প্ৰতীক। কিন্তু বাস্তৱ জীৱনত সেই চেনীঘৰ কেতিয়াও সম্পূৰ্ণ নহয়। গল্পৰ চৰিত্ৰসকলে নিজৰ জীৱনৰ সুখৰ সন্ধান কৰে। কিন্তু সমাজৰ দুখ, দাৰিদ্ৰ আৰু অপবাদে সেই সুখক নষ্ট নকৰে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে ইয়াত দেখুৱাইছে — গাঁৱলীয়া জীৱন মাটিৰ গন্ধৰে ভৰা, কিন্তু তাৰ মাজত মানৱ দুখ, ত্যাগ আৰু সহনশীলতাৰ অশেষ বেদনা লুকাই আছে।

নীলকণ্ঠী ব্ৰহ্ম : 'নীলকণ্ঠী ব্ৰহ্ম' গল্পটো সমাজৰ ধৰ্মীয় কুসংস্কাৰ আৰু মানৱতাৰ দ্বন্দ্বৰ ওপৰত আধাৰিত। ইয়াত লেখিকাই গাঁৱৰ মানুহৰ মনোভাব, বিশ্বাস আৰু ধৰ্মীয় ভয়ৰ মাজত থকা এক বাস্তৱ চিত্ৰ অংকিত কৰিছে। গল্পটোৰ মুখ্য চৰিত্ৰ নীলকণ্ঠী

এজন ব্রাহ্মণ। যিয়ে সমাজত নিয়ম আৰু ধৰ্মৰ নামত নিজৰ জীৱন বন্দী কৰি পেলাইছে। তেওঁৰ জীৱন হৈছে সমাজৰ ধৰ্মীয় কপটতাৰ প্ৰতীক। কিন্তু ইয়াৰ মাজত লেখিকাই দেখুৱাইছে নীলকণ্ঠীৰ হৃদয়ৰ গভীৰতাত এক মানৱিক সত্ত্বা আছে, যিয়ে ধৰ্মীয় সংকীৰ্ণতাৰ পৰা মুক্তি বিচাৰে। গাঁওজীৱনত থকা ধৰ্মীয় ভয়, অপবাদ আৰু অন্ধবিশ্বাসেই মানুহৰ মানসিক বিকাশক ৰোধ কৰে— ‘নীলকণ্ঠী ব্ৰহ্ম’ ত সেই কথাই প্ৰকাশ কৰে। সমাজৰ পুৰুষ সত্ত্বা আৰু ধৰ্মীয় নিয়মে নাৰীৰ ওপৰত অত্যাচাৰ কৰে, আৰু লেখিকাই সেই অন্যায়ৰ বিৰুদ্ধে এক মানৱিক প্ৰতিবাদ প্ৰকাশ কৰিছে। নীলকণ্ঠীৰ অন্তৰ্দ্বন্দ্ব মানৱতাৰ জাগৰণৰ প্ৰতীক- ধৰ্মৰ ওপৰত সত্য আৰু কৰুণাই সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ। এই দুটা গল্পত মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে গাঁৱৰ জীৱনৰ বাস্তৱ ছবি এখন দেখুৱাইছে— গাঁও মানে কেৱল এখন শস্য-শ্যামল ক্ষেত্ৰ নহয়; ই হৈছে মানুহৰ বেদনা, কৰ্ম, মৰম আৰু কপট সমাজৰ মাজত চলি থকা জীৱন সংগ্ৰাম। অন্তত দেখা যায় যে ‘চেনীঘৰ’ আৰু ‘নীলকণ্ঠী ব্ৰহ্ম’ ত অসমীয়া গাঁৱলীয়া জীৱনৰ এক বাস্তৱ প্ৰতিচ্ছবি। এই কাহিনীবোৰৰ জৰিয়তে গাঁওৰ মাটিৰ গন্ধ, মানুহৰ বেদনা আৰু মানৱতাৰ জ্যোতি একেই সময়তে প্ৰকাশ কৰিছে।

ড° গোস্বামীৰ সাহিত্যত ধৰ্ম আৰু নৈতিকতা :

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যই মানুহক শিকায় “ধৰ্মৰ সত্য ৰূপ মানৱতাৰ মাজতে লুকাই আছে, আৰু নৈতিক জীৱন মানে সত্য, স্নেহ আৰু ন্যায়ত পথত চলা।” ড° গোস্বামীৰ ‘অন্তৰীপ’ উপন্যাসৰ মূলভাৱ হৈছে ধৰ্মৰ কপটতা আৰু মাৱতাৰ সত্য অৰ্থ। লেখিকাই এই উপন্যাসৰ জৰিয়তে দেখুৱাইছে যে সমাজে ধৰ্মৰ নামত বিশেষকৈ নাৰীৰ ওপৰত অন্যায় আৰু দমন চলাই আহিছে। উপন্যাসৰ মুখ্য চৰিত্ৰ গায়ত্ৰী এজনী বিধৱা ব্ৰাহ্মণী, যিয়ে সমাজত নিয়ম-কানুনৰ কষ্টৰ মাজত জীৱন যাপন কৰে। তেওঁৰ জীৱনত সুখৰ ঠাই নাই, কাৰণ সমাজে ধৰ্মৰ নামত তেওঁৰ সকলো অধিকাৰ কাঢ়ি লৈছে। তথাপিও গায়ত্ৰীয়ে বুজি পায়— সত্য ধৰ্ম মানে কষ্ট দিয়া নহয়, বৰং মানুহক মৰম কৰা, সহানুভূতি আৰু নৈতিকতা বজাই ৰখা।

ড° গোস্বামীৰ অন্ধবিশ্বাস আৰু অপবাদমূলক গল্প :

তপতী : ‘তপতী’ গল্পত সমাজৰ অপবাদপ্ৰিয় মনোভাৱৰ ফলত এটা নিৰ্দোষ মানুহৰ জীৱন কিদৰে দুখময়

হৈ পৰে সেইটো প্ৰতিফলিত হৈছে। তপতীক সমাজে অন্যায়ভাৱে দোষী গণ্য কৰে। কিন্তু তপতী নিজ সততা আৰু সত্যৰ পৰা আঁতৰি নাযায়। এই গল্পৰ মূলভাৱ হৈছে - অন্ধবিশ্বাস আৰু অপবাদৰ ওপৰত সত্য, নৈতিকতা আৰু বিজয় অনিবাৰ্য।

ৰখা : ‘ৰখা’ গল্পত সমাজৰ সংকীৰ্ণতা আৰু ধৰ্মৰ আৱৰণত লুকাই থকা অন্যায়ৰ চিত্ৰ আঁকিছে। ৰখা এজন সৰল আৰু সৎ মানুহ কিন্তু সমাজে তেওঁৰ ওপৰত অপবাদ দি তেওঁক অপমান কৰে। তথাপিও ৰখাই নিজৰ মানসিকতা হেৰুৱাই নেপেলায়। এই গল্পটোৰ মূলভাৱ হৈছে অন্ধবিশ্বাসে মানুহৰ হৃদয়ৰ সহানুভূতি নষ্ট কৰে আৰু মানুহক কপটতাৰ দিশে ঠেলি দিয়ে। সত্য ধৰ্ম মানে ভয় নহয়, মৰম আৰু বুজাবুজি। বিষকন্যা : ‘বিষকন্যা’ গল্পটোত সমাজত ভয়ংকৰ কুসংস্কাৰৰ এক হাড় কঁপোৱা চিত্ৰ দেখা যায়। এজনী তৰুণীক সমাজে অশুভ বুলি গণ্য কৰে আৰু তেওঁ যাক স্পৰ্শ কৰে সেইজনৰ অপায় অমংগল হয় বুলি ধাৰণা কৰে। এই ভয়ানক অন্ধবিশ্বাসৰ ফলত তৰুণীগৰাকী অকলশৰীয়া আৰু নিঃসহায় জীৱন যাপন কৰে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে এই গল্পৰ দ্বাৰা জনাইছে যে অন্ধবিশ্বাসে মানুহৰ হৃদয়ৰ ন্যায়বোধ আৰু মৰমক ধ্বংস কৰে আৰু এনে বিশ্বাস সমাজৰ উন্নয়নৰ সৰ্ববৃহৎ বাধা।

সামৰণি :

“জীৱনে হেৰুৱাই যেতিয়া পথ
হে নাৰী পঢ়ি চাবা তেওঁৰ আত্মপাঠ
হৃদয়ত বৈ যাব মন্দাকিনীৰ সজল ধাৰ
উটোৱাই নিব অন্ধ সংস্কাৰৰ কৰাল...”

অহা পথে তেখেত উভতি যোৱা নাছিল। কাৰণ তেখেতৰ পথত আছিল কাঁইট। সেই কাঁইট আঁতৰাই নিজ হাতে তেখেতৰ পথত ৰুইছিল ফুল আৰু এদিন সেই ফুল ফুলি তেখেতৰ পথত আমোল মোলাইছিল সুগন্ধি। এনে এটা জীৱন পৰিক্ৰমাতে এই সাহসী তথা মহীয়সী নাৰীগৰাকীয়ে মৃত্যুৰ পিছতো জীৱন্ত আদৰ্শ হৈ ৰৈ গৈছে। আৰু ৰৈ থাকিব অসম আৰু অসমীয়াৰ বুকুত। ২০১১ চনত ২৯ নৱেম্বৰ তাৰিখে তেওঁ আমাৰ মাজৰ পৰা হেৰাই যায়। অসমত সাহিত্য বচোঁতা বহুজন আছে। কিন্তু এটা জীৱনৰ জলন্ত বাস্তৱৰ প্ৰতিকূল পৰিৱেশৰ জীৱনৰ যি গভীৰ মহত্ব এইগৰাকী

সাহিত্যিকৰ জীৱনত লুকাই আছে সেই কথাৰ অনুধাৱনেহে মই ভাবো আমাক বিশেষকৈ নাৰী সমাজক যথেষ্ট শিকনি দিব। এটা জীৱনৰ সমষ্ট দুখক নেওচি নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰা মানসিক শক্তিৰ তেখেত বিৰল উদাহৰণ। যিসকলে বিভিন্ন কাৰণত নিজকে অকলশলীয়া, বঞ্চিত, লাঞ্ছিত, উৎপীড়িত নতুনবা নিৰ্যাতিত বুলি ভাবে তেওঁলোকে এবাৰ অন্বেষণ কৰা প্ৰয়োজন এই মহান সাহিত্যিকগৰাকীৰ জীৱনৰ পথ। সমাজৰ কু-সংস্কাৰ নিজৰ জীৱনত পৰিব নোৱাৰাকৈ তেখেতে প্ৰতীকি অৰ্থত বৈধৱ্যৰ সাজ মানি লোৱা নাছিল। কাৰণ ৰংহীন জীৱনে শূন্যতা দিব পাৰে, সেয়ে তেখেতে জীৱনৰ পূৰ্ণতাৰ বাবে নিজকে ৰঙৰ মাজত ৰাখিছিল সজীৱকৈ। জীৱনৰ ৰঙে তেখেতক সাহিত্যৰ সমল দিছিল আৰু এই গুণে তেখেতক অকল অসমতে সীমাবদ্ধ কৰি নাৰাখি তেখেতৰ সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে এটা চিনাকি নাম হৈ পৰিছিল। এদিন আত্মহত্যাৰ চেষ্টা কৰা মানুহগৰাকীয়ে জীৱন সংগ্ৰামৰ মাজেৰে আনকো জীয়াই থকাৰ বাবে অনুপ্ৰাণিত কৰি থৈ গ'ল। সৰ্বশেষত তেখেতৰ জীৱনক প্ৰতিগৰাকী নাৰীয়ে আদৰ্শ হিচাপে লৈ সন্মুখলৈ আগবাঢ়ি আহিবলৈ এদিন সমাজ নিশ্চিতভাৱে সকলো দিশতে আগবাঢ়ি যাব। ●●●

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী :

ঠাকুৰ, নগেন (সম্পা.) : এশ বছৰীয়া অসমীয়া উপন্যাস, জ্যোতি প্ৰকাশন, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০০।

শৰ্মা, গোৱিন্দ প্ৰসাদ : উপন্যাস আৰু অসমীয়া উপন্যাস। প্ৰথম বনলতা সংস্কৰণ, ২০১৫।

প্ৰতিযোগী—

কংকনা দেৱী, স্নাতক পঞ্চম মান্যাসিক

তৃতীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত ৰচনা

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত সমাজ - জীৱনৰ প্ৰতিফলন

আৰম্ভণি :

যিসকল ঔপন্যাসিকে নিজস্ব প্ৰতিভা আৰু প্ৰকাশ ভংগীৰে সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত এক সুকীয়া আসন লাভ-কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে, সেই সকলৰ ভিতৰত মামণি ৰয়ছম গোস্বামী অন্যতম। তেওঁৰ ১৯৪২ চনৰ ১৪ নৱেম্বৰত গুৱাহাটীত জন্ম হৈছিল। তেওঁ অসমৰ এগৰাকী জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী সাহিত্যিক। তেখেতৰ প্ৰকৃত নাম ইন্দিৰা গোস্বামী। মামণি ৰয়ছম

গোস্বামীয়ে নিজৰ কলমেৰে সমাজৰ ভিতৰত লুকাই থকা যন্ত্ৰণা, বেদনাৰ ইতিহাস, মানসিক সংঘাত এইবোৰক উজ্জ্বল ৰূপত প্ৰকাশ কৰিছে। অসমীয়া সাহিত্যৰ লগতে তেওঁৰ উপন্যাসে ভাৰতীয় সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনতো প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। চুটিগল্পৰ ৰচনাৰে সাহিত্য জগতত আত্মা প্ৰকাশ কৰা মামণি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে পৰৱৰ্তী সময়ত উপন্যাস সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত কলম চলায় অসমীয়া উপন্যাসৰ ইতিহাসৰ এক নতুন দিশৰ সূচনা কৰে।

সাহিত্যত সামাজ - জীৱনৰ প্ৰতিফলন :

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত সমাজ জীৱনৰ অনেক দিশ প্ৰত্যক্ষ কৰিব পাৰি। সমাজৰ ৰীতি-নীতি, আচাৰ ব্যৱহাৰ, কৃষ্টি-সংস্কৃতি এই আটাইবোৰ দিশৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। সমাজৰ অনেক ঘটনা তথা সমস্যাৰে জৰ্জৰিত কিছুমান দিশ তেওঁৰ সাহিত্যত সুন্দৰ ৰূপত উদ্ভাসিত হৈ উঠিছে। সাহিত্যৰ যোগেদি এখন সমাজৰ ছবি পোহৰলৈ আহে। সাধাৰণতে সাহিত্যিকসকলক এখন সমাজৰ প্ৰতিনিধিস্বৰূপে গণ্য কৰা হয়। তেওঁলোকৰ প্ৰতিনিধিত্বত সমাজখনৰ চিত্ৰ সাহিত্যত প্ৰতিফলিত হয়।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ 'দঁতাল হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা' উপন্যাসখন হৈছে অসমীয়া সমাজৰ ব্ৰাহ্মণ বিধৱা মহিলাৰ জীৱনৰ এক গভীৰ প্ৰতিচ্ছবি। এই উপন্যাসৰ কাহিনীৰ জৰিয়তে তেওঁ সমাজৰ গভীৰ বৈষম্য আৰু মানৱতাৰ হানি উন্মোচন কৰিছে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ কেইবাখনো উপন্যাসৰ কাহিনীত বিধৱা নাৰী চৰিত্ৰই মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা দেখা গৈছে। ইয়াৰ উদাহৰণ, 'নীলকণ্ঠী ব্ৰজ'ৰ সৌদামিনী আৰু 'দঁতালে হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা'ৰ গিৰিবালা। এইবোৰত আমাৰ সমাজ-জীৱনত লগ পোৱা চৰিত্ৰৰ উপৰিও হয়তো তেওঁৰ নিজৰ দুৰ্যোগভৰা, বিবাদময় জীৱনৰ ছাঁ আছে। তেওঁৰ ব্যক্তিগত বৈধৱ্য জীৱনৰ দুঃসহ বেদনাৰ প্ৰতিফলনো হয়তো এইবোৰৰ মাজেদি প্ৰকাশ ঘটিছে। 'নীলকণ্ঠী ব্ৰজ'ৰ বিধৱা সৌদামিনীয়ে সমাজৰ অৰ্থহীন, কঠোৰ নীতি-নিয়মৰ কাৰণেই অন্তৰেৰে ভাল পোৱা খ্ৰীষ্টিয়ান পুৰুষজনক জীৱনৰ সংগী কৰি ল'ব পৰা নাই। তাইৰ মাক অনুপমাই বিধৱা জীয়েকৰ এই কাম সমৰ্থন নকৰে। জৈৱিক তাড়নাক হেঁচি ৰাখি অকাল বৈধৱ্যক লৈ তাই দীঘলীয়া জীৱন অতিবাহিত কৰিবলগীয়া হৈছে। গিৰিবালাৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰায় একে ধৰণৰ প্ৰশ্ন মনলৈ আহে। যুৱতী বিধৱা গিৰিবালাই সমাজে নিৰ্ধাৰণ কৰি দিয়া কঠোৰ নীতি-নিয়ম গ্ৰহণ কৰি ল'ব পৰা নাই। এখন বৈষম্যৰ সত্ৰৰ আশে-

পাশে সামন্ত্যুগীয়া প্ৰথাৰে গঢ়ি উঠা সমাজখনৰ ৰক্ষণশীলতা, কঠোৰতা, নিষ্ঠুৰতাই তাইৰ দৰে বহুতৰে আশা-আকাংক্ষা মৰিমূৰ কৰি পেলাইছে।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ উদাৰ, সহানুভূতিশীল, মানৱীয় দৃষ্টিভঙ্গী তেওঁৰ উপন্যাসৰ ঘাই চালিকা শক্তি। ইয়াৰ নিদৰ্শন হিচাপে তিনিখন উপন্যাসৰ নাম ল'ব পাৰি— ‘চেনাবৰ সোঁত’, ‘অহিৰণ আৰু ‘মামৰে ধৰা তৰোৱাল’। ‘নীলকণ্ঠী ব্ৰজ আৰু ‘দঁতাল হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা’ৰ নিচিনাকৈ এই তিনিখন উপন্যাসৰ বিষয়বস্তু সমগোত্ৰীয়। তিনিওখনেই শ্ৰমিক জীৱনক লৈ ৰচিত। ‘চেনাবৰ সোঁত’ তেওঁৰ প্ৰথম উপন্যাস। তেওঁৰ প্ৰতিখন উপন্যাসতে আছে সমাজৰ কঠোৰ নীতি-নিয়ম, ছলনা, ভণ্ডামি, নিষ্ঠুৰতা আৰু স্বাৰ্থপৰতাৰ প্ৰত্যক্ষ অথবা পৰোক্ষ সমালোচনা। প্ৰতিখনতে উদ্ভাসিত হৈছে সাধাৰণ মানুহৰ প্ৰতি, বঞ্চিতসকলৰ প্ৰতি লেখিকাৰ অন্তৰ্ভাৱা স্নেহ আৰু সহানুভূতি। তেওঁৰ পৈণত সাহিত্যিক জীৱনৰ কালছোৱা অৰ্থাৎ ষাঠিৰ দশকৰ পাছৰ কালছোৱা, উপন্যাসিকা হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰাৰ কালছোৱা অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হোৱা নাই। উপন্যাসসমূহৰ নিচিনাকৈ ইয়াতো যি নিষ্ঠাৰে তেওঁ জীৱনৰ কথা, বাস্তৱ অভিজ্ঞতাৰ কথা দাঙি ধৰিছে; সিমান মুকলি মনেৰে তেওঁ নিজৰ জীৱনৰ উত্থান-পতনৰ কাহিনী কৈছে সেয়া পাঠকৰ কাৰণে হৈ পৰিছে এক অবিস্মৰণীয় অভিজ্ঞতা স্বৰূপ। মানুহৰ জীৱনত দুখৰ ভূমিকাই যে সৰহ সেই ধাৰণাটো দৃঢ় হয় মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ ‘আধা লেখা দস্তাবেজ’ পঢ়ি অটোৱাৰ পাছত।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যত ধৰ্ম আৰু সমাজৰ দ্বন্দ্ব, নাৰী জীৱনৰ যন্ত্ৰণা আৰু স্বাধীনতাৰ সন্ধান, আধুনিকতা আৰু পৰম্পৰাৰ সংঘাত আদি মুখ্য বিষয় সদায় প্ৰাধান্য পাইছে। নাৰীৰ জীৱনৰ যন্ত্ৰণা আৰু প্ৰতিবাদ তেওঁৰ সাহিত্যৰ কেন্দ্ৰবিন্দুতেই থাকে মহিলাৰ চৰিত্ৰ। তেওঁ মহিলা জীৱনৰ যন্ত্ৰণা মানসিক বেদনাৰ ওপৰত গভীৰ দৃষ্টি প্ৰক্ষেপণ কৰিছে। ‘চেনাবৰ সোঁত’ উপন্যাসত তেওঁ এটা অসমীয়া গাৱাতীয়া কন্যাৰ জীৱনৰ কষ্ট আৰু চেনাব উপত্যকাৰ জীৱনশৈলীৰ বৈষম্য স্পষ্টকৈ ফুটাই তুলিছে। মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যৰ মাজেৰে দেখা যায় অসমীয়া সমাজৰ জীৱন পদ্ধতি, ধৰ্মীয় আচাৰ, আঞ্চলিক সংস্কৃতি, মানুহৰ মনৰ গোপন যন্ত্ৰণা এইবোৰে সমাজ জীৱনৰ এক গভীৰ দিশৰ প্ৰতিফলন কৰিছে। সাহিত্যই ব্যক্তিগত জীৱনৰ গভীৰতা আৰু সামাজিক জীৱনৰ মাজৰ সম্পৰ্কক তুলি ধৰে, লগতে সমাজৰ ওপৰত এটা ব্যক্তিৰ

প্ৰভাৱ আৰু তাৰ বিপৰীত সামাজিক অৱস্থাৰ প্ৰতি ব্যক্তিৰ প্ৰতিক্ৰিয়াও বুজাই দিয়ে।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ বিশেষত্ব এইখিনিতেই যে সি বিৰল সাহসিকতাৰে তেওঁ জীৱনৰ লেখেৰি নিছিগা দুৰ্যোগবোৰৰ সন্মুখীন হৈছিল, ঠিক একেধৰণৰ সাহসিকতা আৰু স্পষ্টবাদিতাৰে তেওঁ দুৰ্যোগবোৰৰ বৰ্ণনাও কৰিছে। ক’তো সামান্যভাৱেও ভাবপ্ৰৱণ হৈ পৰা নাই। অতি স্বাভাৱিক ধৰণে, নিৰ্লিপ্ততাৰে, পৰ্যবেক্ষকৰ দৃষ্টিৰে তেওঁ সেইবোৰৰ কথা কৈ গৈছে। তেওঁৰ উপন্যাসসমূহৰ দৰে ইয়াতো স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে উদ্ভাসিত হৈছে এগৰাকী নাৰী, যাৰ অনুভূতিসিক্ত হৃদয় মানৱীয় আবেদনেৰে সমৃদ্ধ, যাৰ বিদ্ৰোহী মন নিছলা, বঞ্চিত শোষিত, নিপেষিতসকলৰ প্ৰতি- দৰদ আৰু সহানুভূতিৰেপূৰ্ণ। জীৱনৰ ঘটনাসমূহ এফালৰ পৰা দাঙি ধৰাটোৱেইতো আত্মজীৱনীৰ কথা নহয়। তাৰ মাজেদি ফুটি উঠিব লাগিব লেখক অথবা লেখিকাগৰাকীৰ ব্যক্তিত্ব। ‘আধা লেখা দস্তাবেজ’ মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ কেৱল জীৱনৰ ঘটনাৰ অভিলেখেই নহয়, তেওঁৰ মানৱতাবোধেৰে সমৃদ্ধ উদাৰ ব্যক্তিত্বৰে প্ৰকাশ।

সামৰণি :

অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যত এক সুকীয়া স্থান দিবলৈ মামণি ৰয়ছম গোস্বামী আছিল এক উদাৰ আৰু কৰুণাময়ী নাৰী। তেওঁৰ আদৰ্শত অনুপ্ৰাণিত হ’ব শত-কোটি মানৱ। তেওঁ সাহিত্যৰ মাধ্যমত মানুহৰ অন্তৰাত্মক স্পৰ্শ কৰিছে। তেওঁৰ সাহিত্যত সমাজ-জীৱনৰ প্ৰতিফলন স্পষ্ট- ধৰ্মীয় সংকোচ, সামাজিক বৈষম্য, নাৰী নিপীড়ন, সংস্কৃতিৰ সংঘাত— এই সকলোবোৰে তেওঁৰ সাহিত্যিক সমাজৰ দাপোন ৰূপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে।

মামণি ৰয়ছম গোস্বামী কেৱল উপন্যাসিক নহয়; তেওঁ আছিল মানৱতাৰ কণ্ঠস্বৰ, অসমীয়া সমাজৰ আয়না আৰু সাঁচ সাহিত্যিক। তেওঁৰ সাহিত্যই মানুহৰ হৃদয়ত বিশেষ সাঁচ বহুয়াই যায়। এই সাহিত্যৰাজিৰ দিশবোৰ বিশ্লেষণ কৰিলে অসমীয়া সমাজ- জীৱনৰ অনেক কথা নিৰ্দেশ কৰে। ২০১১ চনৰ ২৯ নৱেম্বৰত তেওঁৰ মৃত্যু হয়। ●●●

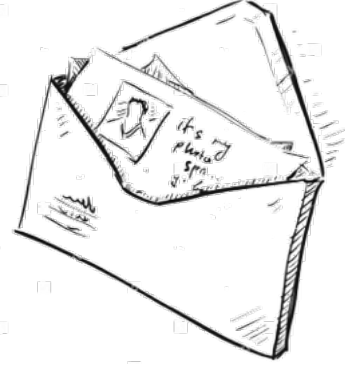
সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী :

ঠাকুৰ, নগেন (সম্পা.) : এশ বছৰীয়া অসমীয়া উপন্যাস, জ্যোতি প্ৰকাশন, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০০।

প্ৰতিযোগী—

মনালিছা দাস, স্নাতকোত্তৰ প্ৰথম যান্মাসিক

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ থিতাতে লিখা 'নীলা খামৰ চিঠি' প্ৰতিযোগিতাত পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত চিঠিসমূহ—

প্ৰথম পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত

মৰমৰ গুণ.....,

কেনে আছা তুমি, তুমি ভালে থকাটোৱে নেদেখাজনৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ..... আৰু যদি মোৰ কথা সোধা, নেদেখাজনে মোক ভালে ৰাখিছে দিয়া। বৰ্তমানৰ আধুনিকতাৰ যুগত ফেচবুক, ইনষ্টাগ্ৰাম, হৱাটচএপ, ইণ্টাৰনেটৰ পৃথিৱীখনৰ পৰা অলপ আঁতৰত, সময়ৰ বুকুত অতীত হ'বলৈ ধৰা চিঠিৰ সেই অপূৰ্ব মাদকতা পুনৰ জীৱিত কৰি তোমালৈ বুলি লিখিছোঁ মোৰ জীৱনৰ প্ৰথমখন নীলা খামৰ চিঠি। এই চিঠিখনৰ মাজেৰে তোমালৈ পঠাইছোঁ এসাগৰ নিভাঁজ মৰম।

প্ৰেম কি বুজি নোপোৱা মোৰ বাবে “Love at first sight” তেনেই এক অচিন তথা অৰ্থহীন কথা আছিল। কিন্তু মোৰ এই ধাৰণা সলনি হৈছিল তোমাক দেখাৰ পৰাই, তোমাক দেখিয়ে জানিছিলোঁ, বুজিছিলোঁ প্ৰেমৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট সময় নাথাকে- প্ৰেম হৈ যায়।

সন্মুখত ক'ব নোৱাৰা কথাবোৰ হেনো কলমে সহজ কৰে। সেয়েহে ব্যক্ত কৰিছোঁ কিছু মনৰ কথা এইখন চিঠিত। কলেজত তুমি যেতিয়া মেঘালী চুলিটাৰি মেলি অহা, তেতিয়া তাত এজাক বতাহে সপোনৰ ঢৌ তোলে। মোৰ চৌপাশত বিয়পি পৰে এজাক প্ৰেমৰ অচিন বলিয়া বতাহ আৰু মোৰ হৃদয়ত গুণ গুণ কৈ বাজি উঠে জুবিন দাৰ এটি কালজয়ী গীত—

“মেঘালি চুলি টাৰি, টো খেলে ৰ'দালি
হাঁহিৰে জিলিকনি, সোণাৰুৰে পাহি”

মুগ্ধ কৰে মোৰ হৃদয় তোমাৰ কাজলজনা নীলা চকু জুৰিয়ে, কপালৰ ক'লা ফোঁটটোৱে। তোমাৰ হাঁহিৰ গুঞ্জনত মোৰ আবেলিবোৰ হৈ পৰে হেঙুলিয়া। সেইদিনা যে তুমি মোৰ ফালে চাই হাঁহি দিছিলো, তেতিয়াই মোৰ হৃদয়ত কলি মেলিছিল আশাৰ প্ৰেমৰ গোলাপটোৰ আৰু মোৰ চৌপাশত ভাহি আহিছিল পাপন দাৰ এটি জনপ্ৰিয় গীত -

“তোমাৰ কথা ভাবিলে জানা

জোনাক উপচি পৰে

বুকুৰ সিপাৰে এহেজাৰ গোলাপে

ৰঙা ৰঙৰ কলি মেলে....”

এজন এক পক্ষীয় প্ৰেমিক হিচাপে তোমালৈ পঠিয়াইছোঁ মোৰ প্ৰেমৰ বতৰা। নাজানো মোৰ ভাগৰুৱা জীৱনৰ তুমি ভীষণ সাহসী লগৰী হোৱা নে নাই; তথাপিও নিঃস্বার্থভাৱে গাই যাম নিভাঁজ প্ৰেমৰ গীত। তোমাৰ ইতিবাচক সঁহাৰিয়ে হব মোৰ জীৱনৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি। আৰুনা কি লিখোঁ, নীলা খামৰ চিঠিত.. শেষত তোমালৈ এসাগৰ মৰম পঠাই তোমাৰ প্ৰিয় জুবিন দাৰ গীতেৰে সামৰিছোঁ দিয়া-

“মোৰ মনৰে কল্পনাত, জেতুকা হোৱানা

মোৰ প্ৰেমৰে থাপনাত, তুলসী হোৱানা....”

ইতি -

তোমাৰ মৰমৰ বাগ

প্ৰতিযোগী—

শ্ৰী দীপাংকৰ মেধী, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

দ্বিতীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত

মৰমৰ প্ৰিয়জন,

প্ৰথমে বহুত মৰম যাচিছো তোমালৈ। আজি এটি বিশেষ কাৰণতহে তোমালৈ চিঠি লিখিছো। সদায় বাৰু লগ পোৱাই যায় আপোনাক; তথাপি আজি কিয় জানো তোমালৈ বুলি এখনি চিঠি লিখিবলৈ মন গ'ল। ফাগুনৰ এই বলিয়া বতাহজাকৰ দৰে তুমি মোৰ জীৱনলৈ আহিছিলো আৰু সেই ফাগুনৰে সেই মদাৰ ফুলৰ ৰঙৰ দৰে মোৰ জীৱনত ৰঙ সানিছিলো। যি ৰঙে মোক আজিও গুৱাই ৰাখিছে। এতিয়া যেন তুমি বুলি ক'লে মোৰ মন যেন থোঁকি-বাথোঁ লাগি যায়। মোৰ মনৰ ভাল পোৱা মানুহজন যে এনেকৈ এনেদৰে জীৱনত আহি ৰামধেনুৰ সাতোতা ৰঙেৰে মন উপছাই পেলাব সেয়া যেন মই কেতিয়াও কল্পনা কৰাই নাছিলো। তুমি লগত তুমি লগত থাকিলে অমানিশাৰ ৰাতিও যেন ভাল লাগে। নাজানো তোমাৰ প্ৰতি মোৰ ভাল পোৱা কিমান তথাপি মই কওঁ সাগৰৰ গভীৰতা যিমান তাতকৈও তোমাৰ প্ৰতি মোৰ ভালপোৱা অপাৰ। সেই উদ্দেশ্যৰে আজি তোমালৈ এখনি চিঠি লিখিলোঁ।

ধন্যবাদ থাকিল তোমালৈ মোৰ জীৱনত এনেকৈ এক ৰঙেৰে সজ্জিত জীৱন কৰি তোলাৰ বাবে। মোক ইমান মৰমেৰে ৰখাৰ বাবে।

ইতি—

তোমাৰ মৰমৰ (মুণ)

প্ৰতিযোগী—

দিশামণি ডেকা, স্নাতক দ্বিতীয় যান্মাসিক

তৃতীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত

মৰমৰ প্ৰিয়তম,

হিয়াভৰা মৰম যাচিলোঁ। আশা কৰোঁ ভগৱানৰ কৃপাত ভালে আছা। চিঠিৰ জৰিয়তে তোমালৈ নাই, তুমি ক'ব পৰা নাই বাৰু চিঠিৰ জৰিয়তে আপোনালৈ বুলি এগালমান মৰম পঠিয়াইছো। সপোনৰ কেচা আলিৰ বাট বুলি বাট নেদেখা আজি প্ৰায় তিনি বছৰ সম্পূৰ্ণ হ'ল। দূৰত্বৰ বান্ধোন ছিঙি প্ৰতিদিনে আপোনাক লগ পোৱাৰ আখৰা কৰোঁ। আপোনাক লগ পালে সুখিম কিমান ভাল পালে কিমান আপোন হ'লে মোৰ উশাহত প্ৰেমৰ বলিয়ালি চলে আপোনাৰ নামত। আপোনাৰ হৃদয়ৰ কাৰাগাৰত থাকিবলৈ হেঁপাহত হেঁজাৰটা অপৰাধ কৰিবলৈও সাজু দেখোন মই। এই চিঠিখন পঢ়োতে আপোনাৰ চাগে মন-মগজু বিভ্ৰান্তলৈ ঠেলি পঠিওৱাৰ দৰে হৈছে। কিন্তু কি জানে জোখতকৈ বেছি মৰম বিচৰাৰ অজুহাতত মৰম কমাৰ গোচৰ দিওঁ আপোনাৰ আগত। চিঠিৰ উত্তৰত লিখিবলৈ নাপাহৰিব বহুত বেছি ভাল পাওঁ অ' তোমাক। শূন্যতাত অভিমানৰ যোগ-বিয়োগ কৰিম, বিচ্ছিন্নতাত বিষাদৰ সোঁৱৰণি পাতিম, দুয়ো উমলিম দেই আমাৰ সপোনৰ কাৰেংঘৰত, য'ত থাকিব মাথো আপুনি আৰু মই আৰু আমাক চাই হাহিব নিশাৰ ফৰিং ফুটা জোনটোৱে। প্ৰেমৰ বাৰ্ষিকীত কিন্তু মায়াজাল সাজিম আহিব নে আপুনি! লিখিম এটি প্ৰেমৰ কবিতা যাৰ ছন্দ, সুৰ, শব্দ হ'ব আমালৈ একান্ত।

আজিলৈ এৰিছোঁ দেই চিঠিৰ উত্তৰত বাট চাই জীৱনটো একেলগে অতিবাহিত কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে।

ইতি -

আপোনাৰ প্ৰিয়তমা

প্ৰতিযোগী—

তৰালী কলিতা, ষষ্ঠ যান্মাসিক

VARIOUS COMPETITION RESULT

Annual College Week 2025-26

CULTURAL RALLY

1st Prize - Political Science Department

2nd Prize - Assamese Department

3rd Prize - Education Department

Special Judges Award

Commerce Department

Economics Department

FOOTBALL WINNER

Abinash Kalita Team

SHOT PUT (FEMALE)

1st Prize - Pikumoni Das

2nd Prize - Priyanka Saikia

3rd Prize - Dishamoni Deka

SHOT PUT (MALE)

1st Prize - Hirakjyoti Das

2nd Prize - Himanshu Kalita

3rd Prize - Govinda Basfor

JEVLIN THROW (MALE)

1st Prize - Gokul Das

2nd Prize - Dhanmoni Kalita

3rd Prize - Himanshu Kalita

JEVLIN THROW (FEMALE)

1st Prize - Gitanjali Kalita

2nd Prize - Puja Thakuria

3rd Prize - Rimpi Das

BADMINTON (FEMALE)

1st Prize - Piku Das/Suhana Begum

2nd Prize - Sumi Begum/Resmin Begum

BADMINTON (BOYS)

1st Prize - Randip Mali, Chinmoy Bora

2nd Prize - Bikas Nath, Bikas Das

3rd Prize - Abhijit Kalita, Dhanmoni Das

DISCUSS THROW (FEMALE)

1st Prize - Resmin Begum

2nd Prize - Priyanka Saikia

3rd Prize - Pikumoni Das

PRODUCE ATTRACTIVE PRODUCTS FROM WASTE MATERIALS

1st Prize - Sri Chandan kalita

2nd Prize - Sri Susmita Das

3rd Prize - Sri Priyanka Kumari

SPEECH COMPETITION ON THE GREEN REVOLUTION

1st Prize - Tarali kalita

2nd Prize - Jintu Bhagawati

3rd Prize - Dipankar Medhi

ARM WRESTLING GIRLS (RIGHT HAND)

1st Prize - Liza Dutta

2nd Prize - Reshmin Begum

3rd Prize - Priyanka Kumari

নিয়মীয়া . শিতান

BOY'S ARM WRESTLING (RIGHT HAND)

1st Prize - Lokman Ahmed
2nd Prize - Govinda Basfor
3rd Prize - Kankan Sarma

LEFT HAND

1st Prize - Rahul Das
2nd Prize - Hritik Lochan Goswami
3rd Prize - Bikram Das

CARROM COMPETITION

1st Prize - Rimpi Das, Susmita Das
2nd Prize - Sima Das, Arpana Das
3rd Prize - Anisha Kalita, Riya Das

WEIGHT LIFTING

1st Prize - Akash Das (65 KG)
2nd Prize - Lucky (65 KG)
3rd Prize - Govinda Basfor (55 KG)

RAW DEADLIFT

1st Prize - Lucky (175)kg
2nd Prize - Rahul Das (155)Kg
3rd Prize - Ariful Ali (155)Kg
Record - Sanjib Kumar Das (205)Kg

SALAD COMPETITION

1st Prize - Arindom Baruah
2nd Prize - Roshmi Begum
3rd Prize - Gitika Das

MEHENDI COMPETITION

1st Prize - Sikhamoni Swargiary
2nd Prize - Jimony Rajbonshi
3rd Prize - Anamika Rabha

RANGOLI COMPETITION

1st Prize - Susmita Das
2nd Prize - Rimpi Das
3rd Prize - Anamika Rabha

BHUPENDRA SANGEET

1st Prize - Bipsikha Kalita
2nd Prize - Dipankar Das
3rd Prize - Priyanka Saikia

JAYANTA HAZARIKA SANGEET

1st Prize - Dipsikha Kalita
2nd Prize - Nayan Jyoti Das
3rd Prize - Dipankar Das

AADHUNIK GEET

1st Prize - Jitumoni Thakuriya
2nd Prize - Bhargab Jyoti Kalita
3rd Prize - Dipsikha Kalita

ZUBEEN SANGEET

1st Prize - Dipsikha Kalita
2nd Prize - Jitumoni Thakuriya
3rd Prize - Nayan Jyoti Das and Bhargab Jyoti kalita

SOLO CLASSICAL DANCE

1st Prize - Krishnangi Das

GROUP ETHNIC DANCE

1st Prize - Parshmoni Das,
Bishal Das, Kristina Das (Group)
2nd Prize - Bishali Das, Bondita Das,
Hima Das, Sumi Begum,
Pallavi Baishya, Aparna Das (Group)

BORGEET COMPETITION

1st Prize - Dipsikha Kalita
2nd Prize - Priyanka Saikia
3rd Prize - Jitumoni Thakuriya

FOLK SONG COMPETITION

1st Prize - Dipsikha Kalita
2nd Prize - Priyanka Saikia
3rd Prize - Bhargab Jyoti Kalita

JYOTI SANGEET COMPETITION

1st Prize - Dipsikha Kalita
2nd Prize - Priyanka Saikia
3rd Prize - jitumoni thakuriya

RABHA SANGEET COMPETITION

1st Prize - Dipankar Das
2nd Prize - Priyanka Saikia
3rd Prize - Dipsikha Kalita

PARBATI PRASAD BARUAH SANGEET
COMPETITION

1st Prize - Dipsikha Kalita
2nd Prize - Arindram Baruah

COLLAGE COMPETITION

1st Prize - Chandan Kalita
2nd Prize - Heeramoni Das
3rd Prize - Tarali Kalita

SHORT STORY WRITING COMPETITION

1st Prize - Heeramoni Das
2nd Prize - Bidyut Das
3rd Prize - Kankana Devi

NEELA KHAMOR CHITTI COMPETITION

1st Prize - Dipankar Medhi
2nd Prize - Dishamoni Dekha
3rd Prize - Tarali Kalita

POEM WRITING COMPETITION

1st Prize - Bidyut Das
2nd Prize - Jimoni Rajbonshi
3rd Prize - Kankana Devi

ON THE SPOT DRAWING COMPETITION

1st Prize - Chandan Kalita
2nd Prize - Parag Moni Das
3rd Prize - Riya Das
(Republic Day)

Best Singer - Dipsikha Kalita
Mr. PGM - Akash Das

**Editors and Teachers In-charge of
Annual College Magazine “Nibedan”**

Year of Publishing	Edition	Editor	Teachers In-charge
1991-92	1st	Sanjeeb Kr. Das	Sri Archana Bora
1992-93	2nd	Bimal Kumar	Sri Mrinal Bhuyan
1995-96	4th	Rabin Das	Md. Saifui Haque
1997-98	5th	Pabitra Baishya	Sanjeeb Tamuli, Nripen Medhi
1999-2000	7th	Chandan Kr. Talukdar	Saraswati Rajbongshi
2000-01	8th	Mukul Kalita	Mamata Thakuria
2001-02	9th	Kamal Kalita	Dr. Archana Bora
2002-03	10th	Babul Das	Purabi Kalita
2004-05	11th	Babul Baishya	Niranjana Sarma
2005-06	12th	Mithu Das	Pradeep Ch. Das
2006-07	13th	Deepjyoti Das	Purabi Kalita
2007-08	14th	Parashmoni Kalita	Dr. Archana Bora
2008-09	15th	Chinku Das	Manisha Bhattacharya
2009-10	16th	Mukut Sarma	Mrinmoyee Bhattacharya
2010-11	17th	Nitu Rajbangshi	Sofiul Islam Khan
2011-12	18th	Rupam Das	Purabi Kalita
2012-13	19th	Ankurjyoti Das	Marie Kalita
2013-14	20th	Pranjeet Das	Saraswati Rajbongshi
2014-15	21st	Kripanjal Rabha	Dr. Bijoylakshmi Das
2015-16	22nd	Biswajit Das	Manisha Sarma
2016-17	23rd	Priyanka Das	Madhuleema Chaliha
2017-18	24th	Sanjay Rajbangshi	Dr. Mamata Thakuria
2018-19	25th	Rahul Das	Dr. Bijoylakshmi Das
2019-20	26th	Bhaskar Jyoti Kalita	Dr. Mrinmoyee Bhattacharya
2020-21	27th	Bitu Sharma	Dr. Archana Bora
2021-22	28th	Dipanjali Thakuria	Achyut Talukdar
2022-23	29th	Paljyoti Kumar	Dr. Prabalika Sarma
2023-24	30th	Comford Sangma	Dr. Gagan Jyoti Bora
2024-25	31st	Anjan Das	Dr. Himashree Barman
2025-26	32nd	Sakhyam Das	Dr. Jayanta Prasad Kumar
			Dr. Kukila Goswami

[illegible]

সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন—

“অগ্নি যুগৰ ফিৰিঙতি মই
নতুন অসম গঢ়িম”

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসম আন্দোলনৰ সময়ত প্ৰাণ আৰ্হতি দিয়া বীৰ শ্বহীদ সকলক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনোৱাৰ লগতে ঐতিহ্যমণ্ডিত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা দেৱৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা কৰাত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা সকলো জ্ঞাত-অজ্ঞাত মহান ব্যক্তিসকলক শ্ৰদ্ধাৰে সুৰিছোঁ। পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ বাইদেউ, উপাধ্যক্ষ বাইদেউ, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষকবৃন্দ আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দ, মোৰ বন্ধু-বান্ধবী আৰু ভণ্টি-ভাইটি আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

উচ্চশিক্ষাৰ মহান প্ৰতিষ্ঠান পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২৫-২০২৬ বৰ্ষৰ নিৰ্বাচিত সভানেত্ৰী পদৰ দায়িত্ব লাভ কৰাটো মোৰ জীৱনৰ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ অভিজ্ঞতা আছিল। কিন্তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসত নোহোৱা এক আশ্চৰ্যকৰ পৰিৱেশ দেখা গৈছিল। কাৰণ এইবাৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ পদৰ বাবে এজনতকৈ অধিক প্ৰাৰ্থীয়ে প্ৰতিদ্বন্দিতা আগবঢ়োৱা নাছিল, যাৰ ফলত এইবাৰ কিছু ব্যতিক্ৰমী ৰূপেৰে আৰু কোনো প্ৰতিদ্বন্দিতা নোহোৱাকৈ সমূহ পদৰ প্ৰাৰ্থী বিজয়ী হ'বলৈ সক্ষম হৈছিল। ইয়াৰ লগে লগেই ২৬ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষা ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য বাইদেউৰ সভাপতিত্বত, লগতে শ্ৰদ্ধাৰ উপাধ্যক্ষ, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীবৃন্দ আৰু একাধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া সকলক শপত বাক্য পাঠ কৰাই দায়িত্বভাৰ অৰ্পণ কৰায়। আমাৰ কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে প্ৰতিবছৰে অনুষ্ঠিত হোৱা বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱীৰ পূজাখন এইবেলিও যোৱা ২৩ জানুৱাৰী ২০২৬ তাৰিখে কিছু বাধা নেওচি হ'লেও মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল, কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সহযোগত অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সভানেত্ৰীৰ সকলো দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ ‘বাৰ্ষিক সপ্তাহ’ ৩ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ৭ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২৬, তাৰিখলৈ অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সভাপতি হিচাপে এই বছৰীয়া ‘সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা’ প্ৰতিযোগিতাখন সকলোৰে সহযোগত সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সমৰ্থ হওঁ। লগতে সকলো অনুষ্ঠান যেনে খেল-ধেমালি প্ৰতিযোগিতা আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হয়। বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ শেষৰ দিনা এখন বঁটা-বিতৰণী সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি মোৰ কাৰ্যকালত ছাত্ৰ-একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলে শিক্ষা, খেল-ধেমালি আৰু সংস্কৃতি এই তিনিটা দিশৰ ওপৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুপ্ত প্ৰতিভা বিকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত নিৰন্তৰ প্ৰচেষ্টা চলালে। বিশেষকৈ মোৰ প্ৰত্যক্ষ তদাৰক আৰু দায়িত্বত সম্পাদন হৈ যোৱা দুটা বিশেষ কাৰ্যসূচীৰ এটা কাৰ্যসূচীৰ বিষয়ে মই গভীৰভাৱে আলোকপাত কৰিব বিচাৰিছোঁ।

ৰছী টনা খেল প্ৰতিযোগিতা : বহুতে হয়তো ৰছীটনা প্ৰতিযোগিতাখন কেৱল এক শাৰীৰিক আৰু শক্তিৰ প্ৰদৰ্শন বুলি ভাবিব পাৰে, সেয়া স্বাভাৱিক। কিন্তু মোৰ দৃষ্টিত এই খেলখন আমাৰ একতা আৰু মানসিক শৃংখলাৰ এক উৎকৃষ্ট নিদৰ্শন। কাৰণ ৰছীডালৰ দুয়োফালে থকা প্ৰতিগৰাকী খেলুৱৈৰ ভৰিৰ খোজ, হাতৰ খামোচ আৰু উশাহ-নিশাহ যেতিয়া এক হৈ পৰে তেতিয়া জয়ী হোৱাটো নিশ্চিত। এই খেলখন গভীৰভাৱে নিষ্ফল কৰিলে আমি ইয়াকে শিকিব পাৰোঁ যে ব্যক্তিগতভাৱে যিমানৈ শক্তি নাথাকক কিয় সন্মিলিত প্ৰচেষ্টা আৰু সঠিক সমন্বয় অবিহনে কেতিয়াও লক্ষ্যত উপনীত হ'ব নোৱাৰে।

সদৌ শেষত ক'ব বিচাৰিছোঁ সফলতা কেতিয়াও এজন ব্যক্তিৰ একক কৃতিত্ব হ'ব নোৱাৰে। মোৰ কাৰ্যকালত মোক বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শৰে আগবাঢ়ি যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত উদগনি যোগাই সাহস দি যোৱা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষা ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য বাইদেউ, তথা মোৰ সঞ্চালক ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক ড° মইনুল হক চৌধুৰী ছাৰক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে ছাত্ৰ-একতা সভাৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে মোক সাহস আৰু অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱা মোৰ দাদা সদৌ গুৱাহাটী ছাত্ৰ সন্থাৰ বিত্ত সম্পাদক নিতু ৰাজবংশী, পশ্চিম গুৱাহাটী ছাত্ৰ সন্থাৰ সভাপতি জিণ্টু মণি শৰ্মা আৰু সদৌ কামৰূপ জিলা ছাত্ৰ-সন্থাৰ উপ-সভাপতি ৰঞ্জন কলিতাক আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু চিৰ কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। শেষত পশ্চিম গুৱাহাটী ছাত্ৰ-সন্থা, ধৰাপুৰ ছাত্ৰ-সন্থা, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় আছু গোটে, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল সতীৰ্থ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া সকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছোঁ। মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মোৰ কৰণীয় কামত হয়টো অজানিতে কিবা ভুল-ত্রুটি বৈ যাব পাৰে তাৰ বাবে মই ক্ষমা বিচাৰিছোঁ আৰু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি কৰিলোঁ।

‘জয় আই অসম’

‘জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়’

‘জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা’

শ্ৰদ্ধাৰে—

পিকুমণি দাস

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন—

প্ৰতিবেদনখনৰ আৰম্ভণিতে আমাৰ মাতৃভূমি অসমৰ স্বাভিমান আৰু অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ স্বার্থত হাঁহি মুখে প্ৰাণ আত্মত দিয়া মহান জাতীয় বীৰ শহীদসকললৈ মোৰ অন্তৰৰ পৰা গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তেওঁলোকৰ সেই বলিদান কেৱল এটা ইতিহাস নহয়, আমাৰ বাবে প্ৰতি পলৰ অনুপ্ৰেৰণা; তেওঁলোকে নিজৰ জীৱনটি বিসৰ্জন দিছে কেৱল আমাক এটা সুৰক্ষিত ভৱিষ্যৎ দিবলৈ। ধাৰাপুৰ ভূমিভাগত মণি-ৰত্নৰ দৰে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ, স্বৰ্গীয় বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা দেৱলৈ তথা এই অনুষ্ঠানৰ লগত জড়িত থকা সেই সময়ৰ সকলো জ্ঞাত-অজ্ঞাত মহাত্মাসকললৈ মোৰ অন্তৰৰ পৰা সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জ্ঞাপন কৰিলোঁ। পূজ্যপাদ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয় তথা সকলো গুৰুৱালৈ আৰু কাৰ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীবৰ্গলৈ মোৰ হৃদয়ভৰা কৃতজ্ঞতা আৰু প্ৰণাম যাচিলোঁ। ইয়াৰ লগতে মোৰ প্ৰাণৰ প্ৰিয় বন্ধু-বান্ধৱী আৰু দাদা-বাইদেউৰ লগতে মোৰ ভাই-ভগ্নিসকললৈ মোৰ আন্তৰিক হিয়াভৰা মৰম জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

২৬ ছেপ্টেম্বৰ ২০২৫ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষা ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য বাইদেউৰ সভাপতিত্বত, লগতে উপ-অধ্যক্ষা বাইদেউ, আদৰণীয় শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীবৃন্দ আৰু হেজাৰজন মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উপস্থিতিত, ঈশ্বৰক সাক্ষী কৰি শপত বাক্য পাঠ কৰোঁ আৰু ৩৫তম উপ-সভাপতি ৰূপে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালটোক সেৱা আগবঢ়োৱাৰ পৱিত্ৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। মহাবিদ্যালয়ত প্ৰতিটো বছৰৰ দৰে এইবেলিও যোৱা ২৩ জানুৱাৰী ২০২৬ তাৰিখে কেতবোৰ প্ৰতিকূলতাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হৈছিল যদিও, সেই সকলোবোৰ নেওচি অতি উলহ-মালহেৰে সৰস্বতী পূজা উদ্‌যাপন কৰা হ'ল। ইয়াৰ পাছতে, অহা ৩ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ৭ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২৬ লৈ সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ শুভাৰম্ভেৰে ২০২৫-২৬ বৰ্ষৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহখন ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াৰ সহযোগত বৰফুকনীয়া উৎসাহেৰে আয়োজিত কৰা হয়।

এই সকলোবোৰৰ লগতে, আমিনগাঁও হাৰে কৃষক মন্দিৰ, হিন্দী বিভাগ, IQAC তথা পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ যুটীয়া তত্ত্বাৱধানৰে ২০২৫ চনৰ ৩০ অক্টোবৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত 'Guest of the Month' শীৰ্ষক এখনি আকৰ্ষণীয় বিশেষ বক্তৃতা অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হৈ যায়। জ্ঞান আৰু আধ্যাত্মিকতাৰ সংমিশ্ৰণেৰে জিলিকি উঠা এই অনুষ্ঠানটিত মুখ্য বক্তা ৰূপে অংশগ্ৰহণ কৰে ভাৰতীয় প্ৰতিৰক্ষা গৱেষণা আৰু উন্নয়ন সংস্থা (DRDO)-ৰ বিশিষ্ট বৈজ্ঞানিক ড° সৰ্বজ্ঞ চৈতন্য দাস আৰু বেণু মাধৱ দাস ডাঙৰীয়াই। অনুষ্ঠানটিৰ সৰ্বতোপ্ৰকাৰৰ মূল বিষয়বস্তু আছিল অতি তাৎপৰ্যপূৰ্ণ- "Mind to Mind"।

উল্লেখনীয় যে, এই মহত্বপূৰ্ণ অনুষ্ঠানটো প্ৰথমতে প্ৰাক্তন উপ-সভাপতিগৰাকীৰ কাৰ্যকালতে অনুষ্ঠিত হোৱাৰ কথা আছিল। কিন্তু কিছু অনিবাৰ্য কাৰণ তথা ব্যৱহাৰিক অসুবিধাৰ

বাবে সেয়া হৈ উঠা নাছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত মোৰ কাৰ্যকালত এই অনুষ্ঠানটি পুনৰ সজীৱ কৰি তুলি সুকলমে পৰিচালনা কৰাৰ দায়িত্ব আৰু গৌৰৱ মই লাভ কৰোঁ।

উপ-সভাপতি হিচাপে মোৰ দায়িত্বত পৰিচালিত খেল আৰু প্ৰতিযোগিতা সমূহ আছিল- কাবাডী, ৰিলে দৌৰ, এংকৰিঙৰ (আঁত ধৰা) প্ৰতিযোগিতা আৰু ভেশচন প্ৰতিযোগিতা বৈচিত্ৰ্যময় প্ৰতিযোগিতা। এই সকলোবোৰ অনুষ্ঠান অতি সুখ্যাতিৰে আৰু সফল ৰূপত সম্পন্ন কৰাত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ইংৰাজী বিভাগৰ আদৰ্শীয় শিক্ষয়িত্ৰী মধুলিমা চলিহা বাইদেউ আৰু ইতিহাস বিভাগৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক চফিউল ইছলাম খান ছাৰলৈ মোৰ অন্তৰৰ পৰা হিয়াভৰা শ্ৰদ্ধা আৰু ধন্যবাদ যাচিলোঁ।

৭ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২৬ তাৰিখে এখনি আকৰ্ষণীয় বাঁটা বিতৰণী সভাৰ দ্বাৰা বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ সফল সামৰণি মৰা হয়। ইয়াৰোপৰি, যোৱা ৩০ জুন ২০২৬ তাৰিখে অসমীয়া বিভাগৰ বিশিষ্ট অধ্যাপিকা কুকিলা গোস্বামী, হিচাপবিদ্যা বিভাগৰ অধ্যাপক ড° জয়ন্ত প্ৰসাদ কুমাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ যৌথ সহযোগত ৰাভা সংগীত, ৰাভা নৃত্য তথা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ গহীন ভাষণৰে অতি বৰ্ণিল ৰূপত বিষুৱ প্ৰসাদ ৰাভা দিৱস উদ্‌যাপন কৰা হয়।

সদৌ শেষত, উপ-সভাপতি হিচাপে মোৰ কাৰ্যকালত দায়িত্ব পালন কৰোঁতে অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ত্রুটিসমূহৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ। আমাৰ এই প্ৰিয় মহাবিদ্যালয়খনে যেন শৈক্ষিক আৰু ক্ৰীড়াৰ পথাৰত সদায় শীৰ্ষস্থান দখল কৰি উত্তৰোত্তৰ আগবাঢ়ি গৈ থাকে, তাৰ কামনা কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাংগীন উন্নয়ন আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এক উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনাৰে মই মোৰ এই প্ৰতিবেদনখন ইমানতে সমাপ্ত কৰিলোঁ।

॥ জয় আই অসম ॥
জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়।
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা ॥

শ্ৰদ্ধাৰে—

প্ৰণয়জিৎ কলিতা

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন—

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি :

প্ৰতিবেদনখনৰ আৰম্ভণিতে আমাৰ মাতৃভূমি অসমৰ স্বাভিমান, অস্তিত্ব আৰু অধিকাৰ ৰক্ষাৰ স্বাৰ্থত হাঁহিমুখে প্ৰাণ আত্মতা দিয়া মহান জাতীয় বীৰ শ্বহীদসকললৈ মোৰ অন্তৰৰ পৰা গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। বৰ্তমানৰ যান্ত্ৰিকতা আৰু ব্যস্ততাভৰা জীৱনৰ মাজতো আমি যেন আমাৰ মাতৃভাষা, সংস্কৃতি, জাতিসত্তা আৰু স্বাভিমানৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ব কেতিয়াও পাহৰি নেপেলাওঁ। আহক, স্বাৰ্থপৰতাৰ উৰ্ধ্বত উঠি ঐক্য, ভাতৃত্ববোধ আৰু সহযোগিতাবে এখন সুস্থ, সবল আৰু শক্তিশালী সমাজ গঢ়াৰ সংকল্প গ্ৰহণ কৰোঁ।

কৃতজ্ঞতা আৰু শ্ৰদ্ধা :

ধাৰাপুৰৰ ভূমিভাগত মণি-ৰত্নৰ দৰে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ, প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা দেৱলৈ তথা এই মহান শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ জন্মলগ্নৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত থকা সকলো জ্ঞাত-অজ্ঞাত মহাত্মালৈ মোৰ অন্তৰৰ পৰা সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জ্ঞাপন কৰিছোঁ। পূজ্যপাদ অধ্যক্ষ মহোদয়া, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰী তথা চতুৰ্থ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰীসকললৈ মোৰ হিয়াভৰা কৃতজ্ঞতা আৰু সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ইয়াৰ লগতে মোৰ প্ৰাণৰো প্ৰিয় সতীৰ্থসকল, দাদা-বাইদেউ তথা মৰমৰ ভাই-ভনীসকললৈ জ্ঞাপন কৰিছোঁ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু হিয়াভৰা মৰম। তেওঁলোকৰ অকৃত্ৰিম সহযোগিতা, উৎসাহ আৰু বিশ্বাসে এই যাত্ৰাক অধিক শক্তিশালী কৰি তুলিছে।

দায়িত্ব গ্ৰহণ আৰু কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণি :

২০২৫ চনৰ ২২ ছেপ্টেম্বৰত মই সাধাৰণ সম্পাদক পদৰ বাবে মনোনয়ন দাখিল কৰিছিলোঁ। সেইবছৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ অধিকাংশ পদতে এজনকৈ প্ৰাৰ্থীয়ে মনোনয়ন দাখিল কৰাৰ ফলত নিৰ্বাচনী প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা নোহোৱাকৈ ১৩ জনীয়া ছাত্ৰ একতা সভা গঠন হয়। ২৬ ছেপ্টেম্বৰত অনুষ্ঠিত শপত গ্ৰহণ অনুষ্ঠানৰ জৰিয়তে মই সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে আনুষ্ঠানিকভাৱে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। সেই মুহূৰ্তটো মোৰ বাবে কেৱল এটা পদ লাভৰ মুহূৰ্ত নাছিল; বৰঞ্চ ই আছিল এক বৃহৎ দায়িত্ব গ্ৰহণৰ মুহূৰ্ত।

ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰত এক গৌৰৱময় সাফল্য :

মোৰ কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে লাভ কৰা অন্যতম উল্লেখযোগ্য সাফল্য আছিল ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰত। মেজৰ গেমছ সম্পাদক শ্ৰী ইয়াকুব আলী আৰু অন্যান্য সতীৰ্থসকলৰ সহযোগত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ফুটবল দলক আই আই টি গুৱাহাটীত অনুষ্ঠিত আন্তঃমহাবিদ্যালয় বিশ্ববিদ্যালয় ফুটবল প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰা হয়। সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দলটোৰ বিভিন্ন প্ৰয়োজনীয় বিষয়ত সমন্বয় সাধন, খেলুৱৈসকলক উৎসাহ প্ৰদান আৰু সম্ভৱপৰ সকলোধৰণৰ সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। অৱশেষত ২ নৱেম্বৰত অনুষ্ঠিত ফাইনেল খেলত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দলে ডাউন টাউন বিশ্ববিদ্যালয়ক ৩-২ গ'লত পৰাস্ত কৰি চেম্পিয়নৰ সন্মান অৰ্জন কৰে। এই বিজয় মোৰ কাৰ্যকালৰ এক গৌৰৱময় অধ্যায় হিচাপে সদায় স্মৰণীয় হৈ থাকিব। এই সাফল্যই কেৱল পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম বৃদ্ধি কৰা নাছিল; ই সমগ্ৰ অঞ্চলবাসীকো গৌৰৱান্বিত কৰিছিল।

সৰস্বতী পূজা উদযাপন :

২০২৬ চনৰ ২৩ জানুৱাৰীত মই আৰু মোৰ সতীৰ্থসকলে জ্ঞানৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী সৰস্বতীৰ পূজা যথাযোগ্য মৰ্যাদা আৰু উৎসাহেৰে উদযাপন কৰোঁ।

বাৰ্ষিক সপ্তাহ :

মোৰ কাৰ্যকালৰ আন এক উল্লেখযোগ্য অধ্যায় আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ। ৩ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ৭ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ অনুষ্ঠিত এই অনুষ্ঠানৰ শুভাৰম্ভ সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰে কৰা হয়। সপ্তাহজুৰি বিভিন্ন ক্ৰীড়া, সাহিত্যিক, সাংস্কৃতিক আৰু মনোৰঞ্জনমূলক প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ব্যাপক অংশগ্ৰহণ, উৎসাহ আৰু সহযোগিতাই প্ৰতিটো কাৰ্যসূচী সফল কৰি তোলে।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্বার্থ আৰু সমন্বয় :

সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব পালন কৰাৰ সময়ছোৱাত মই সদায় চেষ্টা কৰিছোঁ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মতামত, সমস্যা আৰু প্ৰয়োজনীয়তাক গুৰুত্বসহকাৰে গ্ৰহণ কৰিবলৈ। মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ আৰু ছাত্ৰ সমাজৰ মাজত এক সুস্থ আৰু ইতিবাচক সমন্বয় বজাই ৰাখি বিভিন্ন বিষয় আলোচনাৰ মাধ্যমেৰে সমাধান কৰাৰ বাবে মই সদায় সচেষ্ট আছিলোঁ।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন :

মোৰ এই সমগ্ৰ যাত্ৰাপথত অধ্যক্ষ ড° মণীষা ভট্টাচাৰ্য্য মহোদয়া, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী বৃন্দ, ছাত্ৰ কতা সভাৰ সতীৰ্থ সদস্যসকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা লাভ কৰা সহযোগিতা আৰু সমৰ্থন মোৰ বাবে এক পৰম সৌভাগ্যৰ বিষয়।

সামৰণি অনুভৱ :

সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে এই যাত্ৰাই মোক নেতৃত্ব, দায়িত্ববোধ, সংগঠন পৰিচালনা, সহযোগিতা, ধৈৰ্য আৰু মানৱীয় মূল্যবোধৰ বহু মূল্যবান শিক্ষা প্ৰদান কৰিছে। এই কাৰ্যকালত লাভ কৰা অভিজ্ঞতাসমূহে মোক কেৱল এজন ছাত্ৰ হিচাপে নহয়, এজন অধিক দায়িত্বশীল আৰু সচেতন ব্যক্তি হিচাপেও সমৃদ্ধ কৰিছে। মোৰ কাৰ্যকালত জানি বা নাজানি কোনো ভুল-ত্রুটি হৈ থাকিলে, কোনো ব্যক্তিৰ মনত আঘাত লাগি থাকিলে অথবা কোনো দায়িত্ব মই আশানুৰূপভাৱে পালন কৰিব নোৱাৰিলে, তেন্তে সকলোৰে ওচৰত আন্তৰিকভাৱে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

মোৰ বিশ্বাস, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় আগন্তুক দিনত শিক্ষা, সংস্কৃতি, ক্ৰীড়া, গৱেষণা আৰু সামাজিক ক্ষেত্ৰত অধিক সাফল্য অৰ্জন কৰি নতুন উচ্চতালৈ আগুৱাই যাব। এই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো সফলতা আমাৰ প্ৰতিজনৰে গৌৰৱ হৈ ৰওক-এয়াই মোৰ আন্তৰিক কামনা। শেষত, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ, অধ্যক্ষ মহোদয়া, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীসকলৰ সুস্বাস্থ্য তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ কাৰ্যকালীন প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয় আই অসম।।

জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়।।

জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।।

শ্ৰদ্ধাৰে—

আৰিফ আলী

সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন—

পোন প্ৰথমে অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ স্বাৰ্থত প্ৰাণ আতুতি দিয়া বীৰ শ্বহীদসকলক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনোৱাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপনৰ লগত জড়িত জ্ঞাত-অজ্ঞাত মহান ব্যক্তিসকলক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ।

অধ্যক্ষ মহোদয়া, উপাধ্যক্ষ মহোদয়া তথা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কাৰ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীলৈ মোৰ হিয়াভৰা কৃতজ্ঞতা আৰু প্ৰণাম যাচিলোঁ। লগতে সখা-সখী, দাদা-বাইদেউ, ভাইটি-ভণ্টীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক হিয়াভৰা মৰম জনালোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ চমু বিৱৰণ তলত দাঙি ধৰা হ'ল : মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথম বৰ্ষত নামভৰ্তি কৰা দিনৰে পৰাই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো কামত আগভাগ লোৱাৰ এটা হেঁপাহ আছিল। মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিৰ হকে নিস্বার্থভাৱে কাম কৰাৰ সেই হেঁপাহ আৰু সাপোনক সাৰটি ২০২৫ চনৰ ২৬ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক পদৰ পৰিত্ৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰোঁ আৰু সমগ্ৰ কাৰ্যকালত সাধাৰণ সম্পাদকৰ উপৰিও সকলো বিষয়বসীয়াৰ সৈতে একত্ৰিত হৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ শৈক্ষিক, সাংস্কৃতিক আৰু ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰৰ উত্তৰণৰ বাবে নিষ্ঠাৰে কাম কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিলোঁ।

‘বিদ্যা সাৰথি’ সহায়িকা কেন্দ্ৰ মুকলি : পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় আছু গোটৰ সহযোগত আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সহায় হোৱাকৈ ‘বিদ্যা সাৰথি’ শীৰ্ষক সহায়িকা কেন্দ্ৰ মুকলি কৰা হয়। এই কেন্দ্ৰটোৰ বাবে এটি অস্থায়ী কাৰ্যালয়ৰ ব্যৱস্থাও কৰা হয়, য’ত মহাবিদ্যালয়ৰ অথবা শিক্ষাৰ লগত জড়িত যিকোনো সমস্যা সমাধান কৰা হয়। ইয়াৰ অধীনত ছাত্ৰ-একতা সভাৰ আহুন মৰ্মে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৈতে তিনিখন গুৰুত্বপূৰ্ণ আলোচনা সভা সফলভাৱে আয়োজন কৰা হয়।

‘ব’হাগৰ এদিন’ সাংস্কৃতিক উৎসৱ : আমাৰ কাৰ্যকালৰ অন্যতম উল্লেখনীয় দায়িত্ব আছিল যোৱা ২৯ এপ্ৰিল, ২০২৩ (বুধবাৰ) তাৰিখে আয়োজিত ‘ব’হাগৰ এদিন’ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানটি। নিৰ্ধাৰিত পৰিকল্পনা অনুসৰি এই বছৰৰ বিহু উৎসৱৰ দায়িত্বভাৰ অপৰিহাৰ্য প্ৰতিবন্ধকতা অহাৰ বাবে সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে মূল দায়িত্বভাৰ হাতত লবলগীয়া হয়। ছাত্ৰ একতা সভাৰ দুদিনীয়া প্ৰস্তুতিৰে এই কাৰ্যসূচীখন এখন অতি সুন্দৰ, আকৰ্ষণীয় আৰু সফল সাংস্কৃতিক উৎসৱলৈ ৰূপান্তৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। শৈক্ষিক, সাংস্কৃতিক

আৰু ক্ৰীড়া জগতত আমাৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন কাম-কাজ কৰা হয়। ২ নবেম্বৰ, ২০২৫ তাৰিখে আই. আই. টি. গুৱাহাটীত অনুষ্ঠিত ফুটবল প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দলটোৱে চেম্পিয়নৰ খিতাপ অৰ্জন কৰা ঐতিহাসিক যাত্ৰাত দলটোক মই সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াও। ২৩ জানুৱাৰী, ২০২৬ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত ধুমধামেৰে সৰস্বতী পূজা উদযাপন কৰা হয়। ৩ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ৭ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২৬ তাৰিখলৈ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া আৰু সাংস্কৃতিক সপ্তাহৰ সকলো খেল-ধেমালি আয়োজন কৰা আৰু প্ৰতিযোগিতাৰ সফল সামৰণি মৰা হয়। মোৰ বিভাগত Slow cycle race, ডবা ইত্যাদি খেল আয়োজন কৰা হয়। গণৰাজ্য দিৱস, শিক্ষক দিৱস, শ্বহীদ দিৱস, স্বাধীনতা দিৱস ধুনীয়াকৈ আয়োজন কৰা হয়। ৩০ জুন, ২০২৬ তাৰিখে অসমীয়া আৰু হিচাপ বিদ্যা বিভাগৰ উদ্যোগত আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সহযোগত বৰ্ণিল ৰূপত বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভা দিৱস উদযাপন কৰা হয়।

শলাগৰ শৰাই :

সদৌ শেষত, সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে মোৰ কাৰ্যকালত দায়িত্ব পালন কৰোঁতে অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ত্রুটিসমূহৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ। আমাৰ এই প্ৰিয় মহাবিদ্যালয়খনে যেন শৈক্ষিক, ক্ৰীড়া আৰু সাংস্কৃতিক পথাৰত সদায় শীৰ্ষস্থান দখল কৰি উত্তৰোত্তৰ আগবাঢ়ি গৈ থাকে, তাৰ কামনা কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নয়ন আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এক উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনাৰে মই মোৰ এই প্ৰতিবেদনখন ইমানতে সমাপ্ত কৰিলোঁ।

লগতে মোৰ এই কাৰ্যকালত সহযোগ কৰা শ্ৰদ্ধাৰ সদৌ গুৱাহাটী ছাত্ৰ সন্থাৰ উপ-সভাপতি ৰঞ্জন কলিতা দাদা, বিত্ত সম্পাদক নিতু ৰাজবংশী দাদা লগতে সদৌ গুৱাহাটী ছাত্ৰ সন্থাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াসকল, পশ্চিম গুৱাহাটী ছাত্ৰ সন্থাৰ সভাপতি জিন্তুমণি শৰ্মা দাদা, ধাৰাপুৰ ছাত্ৰ সন্থাৰ সভাপতি দীপাংকৰ ৰাজবংশী দাদা, সাধাৰণ সম্পাদক জিন্তু ভাগৱতী আৰু বিত্ত সম্পাদক অভিজিৎ কলিতাকে আদি কৰি ধাৰাপুৰ ছাত্ৰ সন্থাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াসকল, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় আছু গোটৰ সভাপতি অমৰজ্যোতি ভূঞা দাদা, সাধাৰণ সম্পাদক অংকুৰণ কলিতাকে আদি কৰি পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ আছু গোটৰ সমূহ বিষয়ববীয়া সকল তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ মোৰ সমূহ সহযোগী, বন্ধু-বান্ধবীসকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক আন্তৰিকতাৰে ধন্যবাদ জনালোঁ।

॥ জয় আই অসম ॥

‘জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়’

‘জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা’ ॥

শ্ৰদ্ধাৰে—

গোবিন্দ বাচফৰ

ক্ৰীড়া (গুৰু শাখা) সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন—

“ক্ৰীড়াই গঢ়ে শৃংখলা, এক্য আৰু সফলতা”

ক্ৰীড়া কেৱল প্ৰতিযোগিতাৰ নাম নহয়; ই মানুহৰ শাৰীৰিক সক্ষমতা, মানসিক দৃঢ়তা, শৃংখলাবোধ, নেতৃত্ব গুণ আৰু দলীয় এক্য গঢ়ি তোলাৰ এক শক্তিশালী মাধ্যম। ২০২৫—২৬ শিক্ষাবৰ্ষটো পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰৰ বাবে এক গৌৰৱময় আৰু স্মৰণীয় সময় হিচাপে পৰিগণিত হ'ল।

মেজৰ গেমছ ছেক্ৰেটাৰী হিচাপে বছৰজুৰি বিভিন্ন ক্ৰীড়া কাৰ্যসূচী পৰিকল্পনা আৰু সফলভাৱে পৰিচালনা কৰাৰ সৌভাগ্য লাভ কৰিলোঁ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উৎসাহ, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ দিহা-পৰামৰ্শ আৰু মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষৰ সহযোগিতাই সকলো কাৰ্যসূচী সফল কৰি তুলিলে।

২০২৫ চনৰ অক্টোবৰ-নবেম্বৰ মাহত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ফুটবল দলে IIT Guwahati-ত অনুষ্ঠিত আন্তঃমহাবিদ্যালয় ফুটবল প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি বিজয় অৰ্জন কৰে। এই সাফল্য কেৱল দলটোৰ নহয়, সমগ্ৰ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ বাবে গৌৰৱৰ বিষয়। খেলুৱৈসকলৰ কঠোৰ অনুশীলন, শৃংখলা আৰু দলীয় মনোভাৱেই এই সফলতাৰ মূল চাবিকাঠি।

ইয়াৰ উপৰিও ২০২৬ চনৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে ক্ৰিকেট, ভলীবল, ১০০ মিটাৰ, ২০০ মিটাৰ আৰু ৪০০ মিটাৰ দৌৰ, লং জাম্প আৰু হাই জাম্প আদি ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতা মোৰ তত্ত্বাৱধানত সুন্দৰভাৱে আয়োজন আৰু সম্পন্ন কৰা হয়। প্ৰতিটো প্ৰতিযোগিতাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উৎসাহজনক অংশগ্ৰহণে মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰীড়া-সংস্কৃতিক অধিক সমৃদ্ধ কৰি তোলে।

এই সফলতাৰ বাবে অধ্যক্ষ মহোদয়, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, স্বেচ্ছাসেৱক, খেলুৱৈ আৰু সকলো সহযোগীক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আগন্তুক দিনতো পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ে ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰত অধিক সফলতা লাভ কৰি নতুন উচ্চতাত উপনীত হ'ব বুলি মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

SPiRiT-ৰ জৰিয়তে এই সাফল্যৰ স্মৃতি সকলোৰে সৈতে ভাগ-বতৰা কৰিবলৈ পাই মই গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছোঁ। ক্ৰীড়াৰ এই সুস্থ ধাৰা আগলৈও অব্যাহত থাকক— এইয়াই মোৰ আন্তৰিক কামনা।

জয় আই অসম

জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।।

শ্ৰদ্ধাৰে—

ইয়াকুব আলী

ক্ৰীড়া (লঘু শাখা) সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন—

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই অসমী আইৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ হকে প্ৰাণ আত্মতা দিয়া প্ৰতিজন বীৰলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ। যিসকল লোকৰ অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় গঢ় লৈ উঠিছে, সেইসকলৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ স্বৰ্গীয় বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ইয়াৰোপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষা ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য বাইদেউ, উপাধ্যক্ষা বাইদেউ, শিক্ষাগুৰুবৃন্দ, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, সন্মানীয় জ্যেষ্ঠসকল, মোৰ সহপাঠীসকল, মৰমৰ ভাইটি-ভগ্নি সকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ খেল সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰা কিছুদিন পিছতে মই মহাবিদ্যালয়ৰ আগ্ৰহী তথা সদস্য ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক লৈ এটি দল প্ৰস্তুত কৰিছিলোঁ, আৰু মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী ৰূপে ৩১.১০.২০২৫ ইং তাৰিখে IIT আমিনগাওঁ অন্তৰ্গত আন্তঃমহাবিদ্যালয় ফুটবল খেল প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিছিলোঁ তথা সকলোৰে একগ্ৰতা কষ্ট আৰু চেষ্টাৰ ফলত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিয়ে প্ৰথম পুৰস্কাৰৰ খিতাপ অৰ্জন কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সন্মান কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ :

খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মই দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মোৰ দ্বিতীয় কাৰ্যসূচী আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ ‘বাৰ্ষিক সপ্তাহ’। এই পাঁচদিনীয়া অনুষ্ঠানত বিভিন্ন ধৰণৰ খেল-ধেমালি সফলভাৱে অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। ল’ৰা আৰু ছোৱালী উভয় শাখাৰ বাবে ষ্টপপুট, ডিস্কাছ থ্ৰ’, জেডলিন থ্ৰ’, বেডমিণ্টন আৰু ল’ৰাসকলৰ মাজত ফুটবল আদি বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰে কাৰ্যসূচীসমূহ অতি ৰোমাঞ্চক হৈ পৰিছিল।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ :

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত বিভিন্ন দিশত পথ প্ৰদৰ্শন কৰি মোক উপকৃত কৰা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষা বাইদেউ আৰু মোৰ চিৰনমস্য শিক্ষাগুৰু তথা মোৰ তত্ত্বাবধায়ক বাণিজ্য বিভাগৰ সন্মানীয় অধ্যাপক বিশ্বজিৎ শৰ্মা ছাৰ লগতে ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ সন্মানীয় অধ্যাপিকা পাৰলিনা কলিতা বাইদেউ লগতে ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপিকা মধুলীমা চলিহা বাইদেউলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে, মোৰ প্ৰতিটো পদক্ষেপত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়াৰ বিশেষভাৱে ধন্যবাদ জনোৱাৰ ধাৰাপুৰ ছাত্ৰ সম্ভাৰ প্ৰতিজন বিষয়ববীয়ালৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। যিহেতু কৰিবলৈ হেঁপাহ বহুতো আছিল কিন্তু কৰিবলৈ সময় সীমিত আছিল। সেইবাবে বহু কাম ৰৈ গ’ল আশা কৰোঁ ভৱিষ্যতলৈ সম্পন্ন হ’ব।

শেষত, মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত অজানিতে হোৱা কোনো ভুল-ত্রুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনাৰে মই মোৰ প্ৰতিবেদনখন ইয়াতেই সমাপ্ত কৰিলোঁ।

জয় আই অসম

জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।।

ধন্যবাদেৰে—

অবিনাশ কলিতা

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন—

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্ক্ষণত অসমৰ জাতীয় অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ হকে প্ৰাণ আৰ্হতি দিয়া বীৰ শ্বহীদসকলক শ্ৰদ্ধাৰে সুৰাৰিছোঁ। লগতে পশ্চিম-গুৱাহাটী-মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন-চন্দ্ৰ বৰুৱা ছাৰলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য মহোদয়া, উপাধ্যক্ষ ড° মৃন্ময়ী ভট্টাচাৰ্য্য মহোদয়াৰ লগতে সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় ২০২৪-২৫ বৰ্ষত ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মোক সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ হকে সেৱা কৰিবলৈ সুযোগ প্ৰদান কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে মোৰ অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা হিচাপে মই দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে মোৰ প্ৰথম কাৰ্যসূচী আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ ‘বাৰ্ষিক সপ্তাহ’। ‘বাৰ্ষিক সপ্তাহ’ত অনুষ্ঠিত কৰা বিভিন্ন গীত, একক শাস্ত্ৰীয় নৃত্য, লোকগীত, দলীয় জনজাতীয় নৃত্য, লোকনৃত্য আৰু একক অভিনয় প্ৰতিযোগিতাসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অংশ গ্ৰহণ কৰি তেওঁলোকৰ মাজত নিহিত থকা প্ৰতিভাসমূহ প্ৰদৰ্শন কৰে। মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত সাংস্কৃতিক বিভাগৰ উদ্যোগত বিভিন্ন ধৰণৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হয়। প্ৰতিবছৰৰ দৰে এই বেলিও ব’হাগ বিহুৰ প্ৰাক্ক্ষণত ‘ব’হাগৰ এদিন’ শীৰ্ষক মুকলি বিহু অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হৈছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত মোক বিভিন্ন দিশত দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপিকা তথা সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক ড° পূৰ্বী কলিতা বাইদেউলৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তদুপৰি মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন ধৰণে মোক সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া; বিশেষভাৱে মোক সহায় আগবঢ়োৱা প্ৰাক্তন সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা জিমণি ৰাজবংশী, পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ আছু গোটৰ সভাপতি অক্ষৰ ভূঞা, সম্পাদক অংকুৰ কলিতালৈ ধন্যবাদ জনাইছোঁ। ইয়াৰোপৰি ধাৰাপুৰ ছাত্ৰ-সমূহৰ প্ৰত্যেকজন বিষয়ববীয়াকে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌশেষত মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত অনিচ্ছাকৃতভাৱে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই ক্ষমা বিচাৰিছোঁ আৰু মই আশা কৰোঁ যে আমাৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়খন বৰ্তমানৰ দৰে অনাগত ভৱিষ্যতলৈ যাতে শিক্ষা জগতত এক উজ্জ্বল নক্ষত্ৰৰূপে উজলি থাকে।

জয় আই অসম

জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।।

শ্ৰদ্ধাৰে—

ৰিম্পী দাস

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন—

“যুক্তিৰ পোহৰে জ্ঞানৰ দুৱাৰ মুকলি কৰে, আৰু সুস্থ তৰ্কই চিন্তাক গভীৰতা প্ৰদান কৰে”— এই বিশ্বাসক সাৰথি কৰিয়েই মোৰ প্ৰতিবেদন আৰম্ভ কৰিছোঁ।

অসমীয়া জাতি, ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ সুৰক্ষাৰ বাবে আত্মবলিদান দিয়া প্ৰতিজন বীৰ স্বহীদলৈ মোৰ গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা লগৰ পৰা ইয়াৰ উন্নতি, গৌৰৱ আৰু সুনাম অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে তাগ, নিষ্ঠা আৰু অৱদান আগবঢ়াই আহিছে, তেওঁলোকক শ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ স্বৰ্গীয় বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে বৰ্তমানৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষা, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু সমগ্ৰ মহাবিদ্যালয় পৰিয়াললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ২০২৫-২৬ বৰ্ষৰ পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু আলোচনাচক্ৰৰ সম্পাদিকা হিচাপে দায়িত্ব পালন কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰাটো মোৰ বাবে এক গৌৰৱ, এক শিক্ষণীয় অভিজ্ঞতা আৰু এক ডাঙৰ দায়িত্ব। তৰ্ক কেৱল যুক্তি আগবঢ়োৱাৰ মাধ্যম নহয়; ই চিন্তাৰ বিকাশ, মতামতৰ সুস্থ আদান-প্ৰদান, সত্যৰ অনুসন্ধান আৰু ব্যক্তিত্ব গঢ়ি তোলাৰ এক শক্তিশালী মঞ্চ। এই দায়িত্বই মোক শিকাইছে যে সুস্থ তৰ্কই মানুহক কেৱল ভাল বক্তাই নহয়, এজন সচেতন, যুক্তিবাদী আৰু দায়িত্বশীল নাগৰিক হিচাপেও গঢ়ি তোলে।

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকাৰূপে সম্পূৰ্ণ এটা বছৰ : মোৰ কাৰ্যকালত তৰ্ক বিভাগৰ জৰিয়তে বিভিন্ন বৌদ্ধিক কাৰ্যসূচী সফলতাৰে আয়োজন কৰাৰ সৌভাগ্য লাভ কৰিছোঁ। বিশেষকৈ ৩১ অক্টোবৰ, ২০২৫ তাৰিখে প্ৰথম বাৰ্ষিক আন্তঃমহাবিদ্যালয় / বিশ্ববিদ্যালয় ভিত্তিক তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা আৰু ২৯ নৱেম্বৰ, ২০২৫ তাৰিখে প্ৰথম বাৰ্ষিক আন্তঃমহাবিদ্যালয় / বিশ্ববিদ্যালয় ভিত্তিক কুইজ প্ৰতিযোগিতা সফলভাৱে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা, কুইজ প্ৰতিযোগিতা, বাতৰি কাকত পঢ়া, বক্তৃতা আৰু আকস্মিক বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা আয়োজন কৰা হৈছিল। এই অনুষ্ঠানসমূহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ জ্ঞান, যুক্তিবোধ, আত্মবিশ্বাস আৰু বক্তৃতা দক্ষতা বিকাশত উল্লেখযোগ্য ভূমিকা পালন কৰিছে।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ : এই সকলো কাৰ্যসূচী সফলতাৰে সম্পন্ন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মোৰ তত্ত্বাৱধায়ক ড° জিন্টু গোহাঁইদেৱৰ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষা ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য মহোদয়াৰ সুদূৰপ্ৰসাৰী দৃষ্টিভঙ্গী, উৎসাহ আৰু সহযোগিতাৰ অবিহনে এই কাৰ্যসূচীসমূহ সফলভাৱে ৰূপায়ণ কৰাটো সম্ভৱ নহ'লহেঁতেন। মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়া আৰু সদস্য, লগতে মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ আন্তৰিক সহযোগিতা আৰু উৎসাহ সদায় প্ৰেৰণাৰ উৎস হৈ আছিল। সকলোলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰিছোঁ।

সামৰণি : এই দায়িত্ব পালন কৰাৰ সুযোগ মোৰ বাবে এক গৌৰৱময় আৰু স্মৰণীয় অভিজ্ঞতা। এই যাত্ৰাত অজানিতে যদি মোৰ দ্বাৰা কোনো ভুল-ত্রুটি হৈছিল তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত আন্তৰিকভাৱে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিছাৰিছোঁ। সকলোৰে মৰম, বিশ্বাস আৰু সহযোগিতাৰ বাবে হৃদয়ৰ অন্তঃস্থলৰ পৰা কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰি পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি, গৌৰৱ আৰু উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ এই প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।।

শ্ৰদ্ধাৰে—

এনিশা কলিতা

সমাজ সেৱা আৰু উৎসৱ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন—

প্ৰতিটো যাত্ৰাৰ দৰে এই যাত্ৰাৰ আৰম্ভণিও কৃতজ্ঞতাৰে। অসমী আইৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ হকে আত্মবলিদান দিয়া প্ৰতিজন বীৰ শ্বহীদলৈ মোৰ গভীৰ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ। পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱময় ইতিহাস গঢ়ি তোলাত যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে নিজৰ ত্যাগ, নিষ্ঠা আৰু অৱদানেৰে পথ প্ৰদৰ্শন কৰিছে, তেওঁলোকক সশ্ৰদ্ধে স্মৰণ কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ স্বৰ্গীয় বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষা, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু সমগ্ৰ মহাবিদ্যালয় পৰিয়াললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

২০২৫—২০২৬ বৰ্ষৰ পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ সেৱা আৰু উৎসৱ বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে দায়িত্ব পালন কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰাটো মোৰ বাবে এক গৌৰৱ আৰু এক মূল্যবান অভিজ্ঞতা। এই দায়িত্বই মোক শিকাইছে যে, সমাজ সেৱা কেৱল সহায়-সহযোগিতাৰ নাম নহয়; ই মানুহৰ কাষত থিয় হোৱা, দায়িত্ববোধ জগাই তোলা আৰু বিশ্বাস গঢ়ি তোলাৰ এক প্ৰচেষ্টা। আনহাতে, উৎসৱ কেৱল আনন্দ উদযাপনৰ উপলক্ষ নহয়; ই সকলোকে একতাৰ সূতাৰে বান্ধি ৰখা আৰু সম্প্ৰীতিৰ বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰাৰ এক সুন্দৰ মাধ্যম।

মোৰ কাৰ্যকালত মোৰ ওপৰত অৰ্পিত প্ৰতিটো দায়িত্ব মোৰ সামৰ্থ অনুসৰি সততা, নিষ্ঠা আৰু আন্তৰিকতাৰে পালন কৰাৰ সৰ্বোচ্চ চেষ্টা কৰিছোঁ। সকলো কাম নিখুঁতভাৱে সম্পন্ন হোৱাটো সদায় সম্ভৱ নহ'ব পাৰে, কিন্তু প্ৰতিটো দায়িত্ব আন্তৰিকতাৰে পালন কৰিবলৈ সদায় সচেষ্ট আছিলোঁ। এই যাত্ৰাত বহু নতুন অভিজ্ঞতা লাভ কৰাৰ লগতে বহু কথা শিকিবলৈ পাইছোঁ। এই অভিজ্ঞতাবোৰে মোক কেৱল দায়িত্বশীল হোৱাই নহয়, একেলগে কাম কৰাৰ মূল্য আৰু সহযোগিতাৰ শক্তিও উপলব্ধি কৰাইছে।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত মোক দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা সন্মানীয় শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল, মোৰ সহকৰ্মী ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া আৰু প্ৰতিটো সময়তে উৎসাহ, সহযোগিতা আৰু বিশ্বাস আগবঢ়োৱা সকলোলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ইয়াৰোপৰি, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া, ধাৰাপুৰ আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থাৰ প্ৰতিজন বিষয়ববীয়া আৰু মোৰ এই যাত্ৰাত নীৰৱে বিশ্বাস ৰাখি কাষত থিয় দিয়া সকলো শুভাকাংক্ষীলৈও আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আপোনালোকৰ বিশ্বাস, সহযোগিতা আৰু উৎসাহেই মোক প্ৰতিটো দায়িত্ব অধিক আত্মবিশ্বাসেৰে পালন কৰিবলৈ অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছে।

শেষত, মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত অজানিতে যদি কোনো ভুল-ভ্ৰুটি ৰৈ গৈছে, তেন্তে সকলোৰে ওচৰত আন্তৰিকভাৱে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ এই দায়িত্বৰ কাৰ্যকাল এদিন শেষ হ'ব, কিন্তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি মোৰ ভালপোৱা, দায়িত্ববোধ আৰু আত্মীয়তা কেতিয়াও শেষ নহ'ব। এগৰাকী ছাত্ৰী হিচাপে ভৱিষ্যতেও মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি, সুনাম আৰু কল্যাণৰ বাবে মোৰ সামৰ্থ অনুসৰি সদায় নিজৰ সাধ্যমতে অৱদান আগবঢ়োৱাৰ চেষ্টা কৰি যাম।

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি, গৌৰৱ আৰু উজ্জল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ এই প্ৰতিবেদন সামৰণি কৰিলোঁ।

জয় আই অসম
জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।।

ধন্যবাদেৰে—

ধৃতি বড়া

সংগীত বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন—

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিৰ প্ৰাকক্ষণত আমাৰ জাতীয় অস্তিত্বৰক্ষাৰ স্বার্থত প্ৰাণ আৰ্হতি দিয়া জাতীয় বীৰ স্বহীদসকললৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনোৱাৰ লগতে আমাৰ সকলোৰে মৰমৰ প্ৰাণৰ শিল্পী জুবিন গাৰ্গক সুঁৱৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনটি আগবঢ়াবলৈ ওলাইছো। বৃহত্তৰ অঞ্চলৰ নৱপ্ৰজন্মক শিক্ষিত কৰি তোলাৰ এক দূৰদৰ্শী চিন্তাৰে, পৰিকল্পিত শৈক্ষিক আন্দোলনৰ মাজেদি ধাৰাপুৰ অঞ্চলৰ অমৃত ভৰালী পথৰ পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা দেৱৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপকৰ লগতে জড়িত জ্ঞাত-অজ্ঞাত মহান ব্যক্তিসকলক শুদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো।

মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষকয়িত্ৰীসকল মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'নিবেদন'ৰ জৰিয়তে সংগীত বিভাগৰ তৰফৰ পৰা আপোনালোক সকলোকে আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ অন্তৰ্গত সংগীত সম্পাদিকা হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰাটো মোৰ বাবে এক অত্যন্ত সৌভাগ্য আৰু গৌৰৱৰ বিষয়। শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰখনত স-গৌৰৱেৰে প্ৰতিষ্ঠিত হ'বলৈ সক্ষম হোৱা পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰৰ মাজত লুকাই আছে দূৰন্ত প্ৰতিভাৰ আকৰ। বিগত বৰ্ষটো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীত শাখাই বহুকেইটা দিশত উল্লেখযোগ্য ৰূপায়ন কৰিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি এক বিশাল সংগীত সমাৰোহৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। ইয়াৰ ভিতৰত জ্যোতি-সংগীত, ৰাভা সংগীত, ভূপেন্দ্ৰ সংগীত, আধুনিক গীত আৰু লোক গীতৰ লগতে নতুনকৈ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা জুবিন সংগীত আদি শাখাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অতি উৎসাহেৰে অংশগ্ৰহণ কৰে। এই প্ৰতিযোগিতাসমূহে আমাৰ নৱজপ্ৰজন্মৰ মাজত থকা সুপ্ত প্ৰতিভাক বিকাশ কৰাত এক বিশেষ আৱদান আগবঢ়ায়। সংগীত সম্পাদিকা হিচাপে দায়িত্ব ভাৰ গ্ৰহণ কৰি মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অনুষ্ঠিত বাৰ্ষিক সপ্তাহত 'সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা' প্ৰতিযোগিতাই পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়খনক এক বিশেষ মাত্ৰা প্ৰদান কৰে। ব'হাগ মাহত অনুষ্ঠিত 'বহাগৰ এদিন' শাৰ্যক অনুষ্ঠানটিয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ সকলোৰে গা সাতখন আঠখন কৰায়। কুলিৰ কণ্ঠত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাংগনত সকলোৰে গীতে-মাতে নাচে গানে ৰজনজনাই উঠি আহিছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত অংশগ্ৰহণে মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনত এক নতুন দিগন্তৰ সূচনা কৰে।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ অন্যতম দায়িত্বশীল পদ হিচাপে পৰিগণিত সংগীত সম্পাদিকা পদটো সুকলমে আৰু সু-শৃংখলিত ভাৱে চলায় নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত দিকনিৰ্ণয়কাৰী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা মোৰ শিক্ষাগুৰু তথা সংগীত বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক সন্মানীয় জয়ন্ত কুমাৰ প্ৰসাদ ছাৰলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তদুপৰি মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন ধৰণে মোক সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াই অনুপ্ৰাণিত কৰা আমাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়া, অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, সহপাঠী, জ্যেষ্ঠ দাদা-বাইদেউ, কৰ্মচাৰীসকলৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্যলৈ মই আন্তৰিকতাৰে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। অনাগত দিনতো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীতৰ ধাৰা সজীৱ হৈ ৰ'ব বুলি মই দৃঢ় বিশ্বাসী। সকলোৰে সহাৰি আৰু সহযোগিতাত আমাৰ সাংস্কৃতিক জগতখনে আৰু অধিক উন্নতি কৰক তাৰেই, কামনা কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছো। লগতে পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

'জয়ন্ত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়'

'জয়ন্ত ছাত্ৰ একতা সভা'।।

শ্ৰদ্ধাৰে—

দিশামনি ডেকা

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদন—

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শৈক্ষিক, সাংস্কৃতিক, ক্ৰীড়া আৰু সামাজিক বিকাশৰ বাবে বিভিন্ন কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰি আহিছে। এই ধাৰাবাহিকতাৰ অংশ হিচাপে ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা সম্পাদকৰ দায়িত্বৰ অধীনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত ক্ৰীড়া, বিনোদন আৰু সুস্থ প্ৰতিযোগিতাৰ পৰিৱেশ গঢ়ি তোলাৰ প্ৰয়াস কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ উপলক্ষে পাঞ্জা, কেৰম, ডেডলিফ্ট আৰু ভাৰোভোলন আদি প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে উৎসাহেৰে অংশগ্ৰহণ কৰি অনুষ্ঠানসমূহ সফল কৰি তোলে।

এই কাৰ্যসূচীসমূহ সফল কৰাত সহযোগিতা আগবঢ়োৱা অধ্যক্ষ মহোদয়, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া আৰু সদস্যবৃন্দ তথা সকলো অংশগ্ৰহণকাৰী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

জয় আই অসম
জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।।

ধন্যবাদেৰে—
হেমাংগ ঠাকুৰীয়া

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন—

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই অসমী আইৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া প্ৰতিজন বীৰলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিতোঁ। যিসকল লোকৰ অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয় গঢ় লৈ উঠিছে, সেইসকলৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ স্বৰ্গীয় বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ইয়াৰোপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষা ড° মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য বাইদেউ, উপাধ্যক্ষা বাইদেউ, শিক্ষাগুৰুবৃন্দ, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, সন্মানীয় জ্যেষ্ঠসকল, মোৰ সহপাঠসকল, মৰমৰ ভাইটি-ভগিণী সকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

২০২৫—২৬ বৰ্ষৰ পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মোক ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা মোৰ মোৰ মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱীলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ যাচিছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত মোৰ ওপৰত অৰ্পিত প্ৰতিটো দায়িত্ব মোৰ সামৰ্থ্য অনুসৰি সততা, নিষ্ঠা আৰু আন্তৰিকতাৰে পালন কৰাৰ যথাসম্ভৱ চেষ্টা কৰিছোঁ। সকলো কাম নিখুঁতভাৱে সম্পন্ন হোৱাটো সদায় আন্তৰিকতাৰে পালন কৰিবলৈ সদায় সচেতন আছিলোঁ। এই যাত্ৰাত বহু নতুন অভিজ্ঞতা লাভ কৰাৰ লগতে বহু কথা শিকিবলৈ পাইছোঁ। এই অভিজ্ঞতাবোৰে মোক কেৱল দায়িত্বশীল কৰাই নহয়, একেলগে কাম কৰাৰ মূল্য আৰু সহযোগিতাৰ শক্তিও উপলব্ধি কৰাইছে।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত মোক দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা সন্মানীয় শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল, মোৰ সহকৰ্মী ছাত্ৰ-একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া আৰু প্ৰতিটো সময়তে উৎসাহ, সহযোগিতা আৰু বিশ্বাস আগবঢ়োৱা সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ইয়াৰোপৰি, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া, ধাৰাপুৰ আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থাৰ প্ৰতিজন বিষয়ববীয়া আৰু মোৰ এই যাত্ৰাত নীৰৱে বিশ্বাস ৰাখি কামত থিয় দিয়া সকলো-শুভকাংক্ষীলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আপোনালোকৰ বিশ্বাস, সহযোগিতা আৰু উৎসাহেই মোক প্ৰতিটো দায়িত্ব অধিক আত্মবিশ্বাসেৰে পালন কৰিবলৈ অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছে।

শেষত, মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত অজানিতে যদি কোনো ভুল-ত্রুটি হৈ থাকে, তেন্তে সকলোৰ ওচৰত আন্তৰিকতাৰে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ এই দায়িত্বৰ কাৰ্যকাল এদিন শেষ হ'ব, কিন্তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি মোৰ ভালপোৱা, দায়িত্ববোধ আৰু আত্মীয়তা কেতিয়াও শেষ নহ'ব। এগৰাকী ছাত্ৰী হিচাপে ভৱিষ্যতেও মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি, সুনাম আৰু কল্যাণৰ বাবে মোৰ সামৰ্থ্য অনুসৰি সদায় নিজৰ সাধ্যমতে অৱদান আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিম।

পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি, গৌৰৱ আৰু উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ এই প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

জয় আই অসম।
জয়তু পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়।
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।।

ধন্যবাদেৰে—

সুহানা বেগম

TEACHING & NON TEACHING STAFF OF OUR COLLEGE

From Left to Right : (Sitting) - Dr. Moinul Haque Choudhary, Niranjana Sarma, Bhupen Das, Phanindra Medhi, Achyut Talukdar, Dr. Biswajit Sarma, Dr. Manisha Bhattacharyya (Principal), Dr. Mrinmoyee Bhattacharyya (Vice - Principal), Dr. Marie Kalita, Saraswati Rajbongshi, Dr. Madhuleema Chaliha, Dr. Purabi Kalita, Nirmali Borah.
From Left to Right : (Standing)- Dr. Jayanta Prasad Kumar, Nabanita Choudhury, Dhariti Sarmah, Sultan Ahmed, Maya Dutta, Dr. Jintu Gohain, Dr. Birina Boro, Dr. Chaya Devi, Dr. Priyanka Banerjee, Dr. Kukila Goswami, Dr. Sofiul Islam Khan, Dr. Himashree Barman, Sangita Ghosh. Non Teaching Staff : Saurabh Goswami, Upen Thakuria.

Absent in Photograph : Saiful Haque, Dr. Hazarat Ali, Dr. Hemanta Kalita.

From Left to Right : (Sitting)- Tarun Nath, Saurabh Goswami, Dr. Kukila Goswami, Dr. Mrinmoyee Bhattacharyya (Vice - Principal), Dr. Manisha Bhattacharyya (Principal), Upen Thakuria, Niren Kalita, Runu Das.

Absent in Photograph : Manik Roy Pardhani, Dhruvjayoti Kakati, Gaurav Lahan, Bhabesh Kalita, Balen Kr. Kalita, Rajen Kalita, Ashwini Kalita, Dilip Das, Jatin Kalita, Biju Das.

OUR DEPARTMENTS & FACULTIES

Assamese Department

Dr. Purabi Kalita

Smt. Saraswati Rajbongshi

Dr. Kukila Goswami

Dr. Himashree Barman

Sangita Ghosh

Lakhya Jyoti Das

Department of English

Dr. Prabalika Sarma

Dr. Marrie Kalita

Dr. Madhuleema Chaliha

Mr. Maharnab Baruah

Ms. Uma Bala Das

Department of Hindi

Mr. Bhupen Das

Mr. Ganesh Kalita

Department of Management

Md. Saiful Haque

Mrs. Nabanita Choudhury

Department of Economics

Dr. Mrinmoyee Bhattacharyya

Md. Sultan Ahmed

Dharitri Sarmah

Department of Education

Dr. Hazarat Ali

Dr. Chaya Devi

Dr. Birina Boro

Dr. Priyanka Banerjee

OUR DEPARTMENTS & FACULTIES

Department of Accountancy

Dr. Jayanta P. Kumar

Mr. Achyut Talukdar

Mrs. Maya Dutta

Department of Commerce

Dr. Biswajit Sarma

Dr. Hemanta Kalita

Mrs. Nirmali Bora

Department of Finance

Dr. Nripendra Nath Medhi

Mr. Niranjan Sarma

Department of Philosophy

Mr. Phanindra Medhi

Mr. Jyotirmoy Kalita

Department of Political Science

Dr. Moinul Hoque Choudhury

Dr. Jintu Gohain

Mr. Ziarul Hoque

Ms. Parlina Kalita

Barnika Devi

Ayushman Kalita

Department of History

Dr. Sofiul Islam Khan

Ms. Bhaswati Kalita

Department of BCA

Mr. Nilotpall Nath

Mr. Ghankanta Naroh

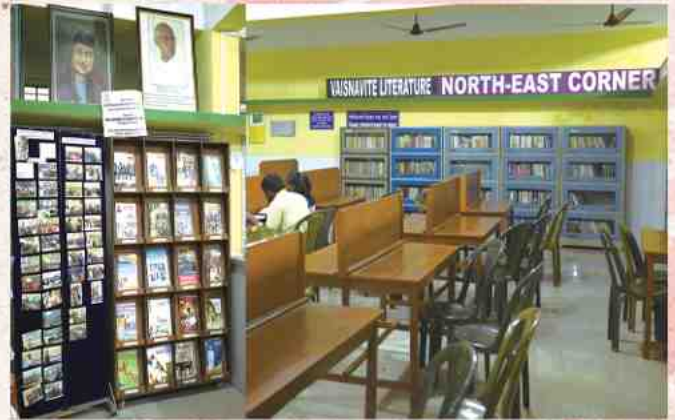

Ms. Chitraleekha Paul

প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ প্ৰয়াত বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱাৰ প্ৰতিমূৰ্তি

মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰ চ'ৰা

বিপিন চন্দ্ৰ বৰুৱা পুথিভঁৰাল

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিবাস

মহাবিদ্যালয়ৰ কেণ্টিন

মহাবিদ্যালয়ৰ কম্পিউটাৰ লেব্

এন.চি.চি. গোট

মহাবিদ্যালয়ৰ ই-বিহুৰ্চ চেণ্টাৰ

এন.এছ.এছ. গোট

মহাবিদ্যালয়ত
উদযাপন কৰা
কিছু মুহূৰ্ত...

Guwahati, Assam, India
4jqq+jpg, Dharapur, Guwahati, Assam 781017,

Guwahati, Assam, India
4jqq+jpg, Dharapur, Guwahati, Assam 781017,

Guwahati Assam India

Guwahati, Assam, India

Guwahati, Assam, India

Guwahati, Assam, India

GUEST OF THE MONTH

Guwahati, Assam, India
4jqg+jpg, Dharapur, Guwahati, Assam 781017, India

Guwahati, Assam, India
4jqg+jpg, Dharapur, Guwahati, Assam 781017, India

30-10-25 | Guest : Sri Chaitanya Dasa, Ex DRDO Scientist.

24-03-26 | Guest : Dr. Papul Changmai, Asstt. Professor, Dept. of Electrical & Electronics Engineering, Assam, Don Bosco University, Azara

29-04-26 | Guest : Resource Person: Ms. Manjira Sarma, Associate Professor & HOD, Dept. of Assamese, JN College, Boko.

08-08-26 | Guest : Resource Person: Prof. Bhagat Oinam, Centre for Philosophy, JNU, New Delhi

ACTIVITIES OF INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM (IKS)

A lecture programme on
Meditation & Mental Health
Date: 11-09-25

B.K. Bhagwan Bhai, Prajapita Brahma Kumari
Ishwariya Viswa Vidyalaya, Azara

An International Conference Programme on
**Interpreting the Bhagavat Gita as a Guide
for Contemporary Challenges**

Resource Person :
Rasa Acharya Pujya (Dr.) I Made Darmayasa

ICSSR SPONSORED NATIONAL SEMINAR

Organised by Department of Political Science, PGM on 10th & 11th April, 2026

ICHR SPONSORED NATIONAL CONFERENCE

Organised by Sankardev Study Centre, PGM on 8th & 9th May, 2026

VARIOUS ACTIVITIES BY PGM

Palasbari, Assam, India

Guwahati, Assam, India
5m5w+gp3, Kamakhya, Maligaon Chariali,
Maligaon, Guwahati, Assam 781011, India
Lat 26.158777° Long 91.696855°
Tuesday, 23/06/2026 01:25 PM GMT +05:30

Garbhanga F.v., Assam, India
Garbhanga F.v., Assam 781131, India
Lat 26.034496° Long 91.595276°
Monday, 29/06/2026 01:28 PM GMT +05:30

Guwahati, Assam, India
4j78+966, Airofrcce Colony, Borjhar, Guwahati, Assam
781017, India
Lat 26.113616° Long 91.615318°

STUDENTS ACHIEVEMENTS 2025-26

Our Football Team
Won the Inter College /
University Football Competition
organized by
IIT, Guwahati
2025

Ayush Chetry
won the Haryana 9-a-Side Championship,
earned Best Player at the Mahavir Lachit
Cup U-20 and claimed Man of the Match at
Loyem Trophy and GSA League.
2025

Our Pride

TANMAY KAKATI

Secured 90.6%
H.S. Exam (Arts)

AFRIN HUSSAIN

Secured 84%
H.S. Exam (Commerce)

KANKANA DEVI
Best Arts Graduate
Secured 82.08%

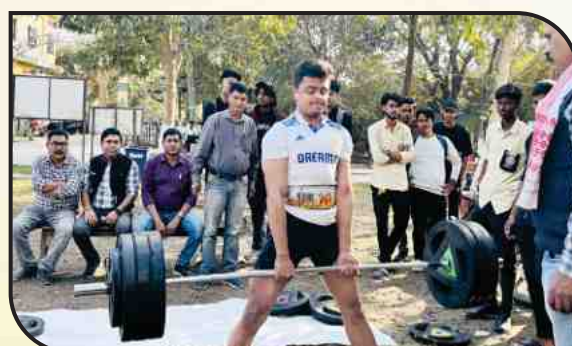
DIMPLE BORA
Best Commerce Graduate
Secured 86.5%

Some Events of College Week, 2025-26

Some Events of College Week, 2025-26

Some Events of College Week, 2025-26

চন্দন কলিতা

সুমিতা দাস

শিকমা দাস

দীপৰ বিল

বিশ্বৰ অন্যতম জলাশয় হিচাপে পৰিগণিত ঐতিহাসিক দীপৰ বিলখনক ১৯৭২ চনত ইৰাণৰ বামচাৰ চহৰত অনুষ্ঠিত পক্ষী সন্মিলনে আন্তৰাষ্ট্ৰীয় পক্ষী অভয়াৰণ্যৰ মানচিত্ৰত অন্তৰ্ভুক্ত কৰে। এয়া সঁচাকৈয়ে অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ বাবে অন্য এক স্বাভিমান। দীপৰ বিল এখন জলাশয় নহয়, দীপৰ বিলক কেন্দ্ৰ কৰি সৃষ্টি হৈছে যথেষ্ট সংখ্যক সাহিত্যিক বচনাৰাজি। পাৰিপাৰ্শ্বিক সজ্জলন বজাই ৰখা দীপৰ বিল হৈ পৰিছে গৱেষণাৰ অন্যতম উৎস। আৰ্থ সামাজিক দিশত বিশেষ অৱদান আগবঢ়াই অহা দীপৰ বিলক কেন্দ্ৰ কৰি পুৰাতন কালৰে পৰাই একাংশ মৎস্যজীৱি পৰিয়ালে জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰি আহিছে। বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ মাছ-কাছ, জলজ উদ্ভিদ আৰু আলংকাৰিক মাছৰ উৎস দীপৰ বিলৰ নান্দনিক সৌন্দৰ্যই পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ক প্ৰতিনিয়ত দি আহিছে এক কুশল বাৰ্তা। নান্দনিক শোভাৰে পৰিবেষ্টিত ঐতিহাসিক দীপৰ বিলৰ দাঁতিত গাঢ় উঠা পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে দীপৰ বিল হৈ পৰিছে প্ৰেৰণাৰ অন্যতম প্ৰতিভূ।

কংকনা দেৱী

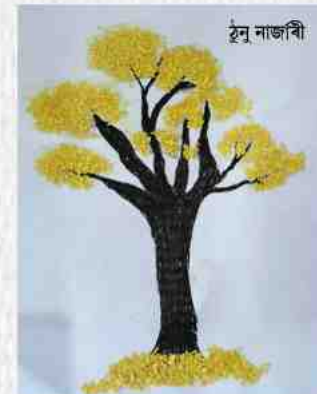
তৰালী কলিতা

চন্দন কলিতা

হীনাৰূপি দাস

টুনু নাজকী

শিক্ষাৰ আধিষ্ঠানী বাগদেবীৰ
 স্মৃতিচৰণত প্ৰতিপাত জনাই
 দীপৰ বিলব পাবৰ প্ৰোকা মাটিৰ
 লগত বিলিন ত্ৰৈ থকা সন্মাজ জীৱনক
 পদুম ফুলৰ দৰে উজ্জীৱিত কৰি এখন
 শিক্ষিত সন্মাজ গঢ়ি তোলাৰ
 অপোন বুকুত বান্ধি
 পশ্চিম গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ
 গঢ়ি তোলাৰ লগতে
 প্ৰভাতৰ উদিত সূৰ্যৰ পোহৰ বিলাই
 নতুন পুৰুষে যাতে এখনি
 সৃষ্টি অবল পশিকৃত সন্মাজ
 গঢ় দিব পাৰে তাৰেই আশাৰে
 মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীকটো
 অংকিত কৰা হৈছিল।

সংহাৰী বানপানীয়ে নিমিষতে আঁকি দিব পাৰে চিৰসেউজীয়া প্ৰকৃতিৰ এখন
 বিধৌত ৰূপছবি। বানপানী কেৱল এখন ধ্বংসৰ দলিল নহয়, ইয়াতো লিখা
 থাকে মানুহৰ মানৱীয়তাৰ একো একোটা জীৱন্ত আখ্যান। ২০২৬ বৰ্ষটো
 উজনি অসমৰ বাবে নিশ্চয় এক দুখৰ ইতিহাস হৈ থাকিব। উজনি অসমত
 থাউকতে বিভীষিকাৰ সৃষ্টি কৰা জলপ্ৰলয়ে আঁকি দিলে যন্ত্ৰণাক্লিষ্ট এখন নিখুঁত
 ছবি। অপ্রত্যাশিত ভাৱে বুকুভেদি ওলাই আহিল এটা দীঘলীয়া হুমুনিয়াহ।
 দুচকুৰে ৰৈ আহিল কান্দোনাৰ বোল। বহুলোকৰ প্ৰাণ কাঢ়ি নিয়া উজনি অসমৰ
 বানপানীয়ে যিদৰে আঁকি দি গ'ল এখন মহাপ্ৰলয়ৰ ৰূপছবি, ঠিক ইয়াৰ
 সমান্তৰালকৈ নিমিষতে জীৱন্ত হৈ উঠিল মানৱীয়তাৰ আন এখন উৎকৃষ্ট
 নিদৰ্শন। যি নিদৰ্শনত উজ্জীৱিত হৈ উঠিল ভাতৃবোধ, এক্য-সম্প্ৰীতি আৰু
 সমন্বয়ৰ বাৰ্তা। এয়াই যেন ঈশ্বৰ পুত্ৰ জুবিন গাৰ্গো দেখা সপোনটোৰ ফচল। য'ত
 প্ৰতিফলিত হৈ উঠিল 'জাতি-ধৰ্ম-ভাষাৰ উৰ্ধ্বত সদায়েই থাকে মানৱ সভ্যতা'।